

ŞEHİRDE

BİR
YAZ

AŞKI

ALEX ASTER

Yirmi yedi yaşındaki senarist Elle, New York'ta geçen büyük bütçeli bir filmin senaryosunu yazma şansını yakaladı. Sorun ne miydi? Aylarca aklına yazacak hiçbir şey gelmemiştir ve senaryosunu yaz sonuna kadar teslim etmek zorundaydı.

Elle umutsuz ilham arayışıyla bir daha asla dönmeyeceğini söylediği şehre, asla parasının yetmeyeceği bir daireye geri döndü. Senaryosunu yazmak için mükemmel bir yer gibi görüyordu, ta ki yeni komşusunun iki yıl önce bir merdiven boşluğunda tanıştığı teknolojinin "Milyarder Bekârı" Parker Warren olduğunu fark edene kadar. O günden beri ilişkileri aşktan düşmanlığa dönüşmüştü.

Onu tekrar görmek nefret dolu bir yazma gecesine dönüşünce, Elle düşmanının/çarpık ilham perisinin senaryosunu bitirmenin anahtarı olabileceğini fark etti. Eğer onun zıt kutbu olan biriyle bir arada kalabilirse. Elle senaryolarını anonim olarak yazıyor, Parker'sa her iş dergisinin kapağında yer alıyordu. Parker lüks kırmızı halı etkinliklerine katılırken, Elle duygusal destek sağlamak için sadece beş blokluk alanında kalmayı tercih ediyordu.

Bir yaz. Onları ayıran sadece bir duvar vardı. Parker, şirketinin riskli süreci sırasında yapay bir ilişki yaratmaya ihtiyaç duyuyordu. Elle, New York'ta çeşitli mekânlarda geçen bir film senaryosu yazmak zorundaydı. Her ikisinin de acımasız programlarına bir ara vermeye ve şehrin gökdelen ısıltılı, pizza kenarlı, güneşli cazibesini yeniden keşfetme şansına ihtiyacı vardı.

Yazlar her zaman sona erdiği gibi bu anlaşma da sona erecekti. Hepsi bir oyundu. Söz verilmişti.

Ta ki artık böyle olmayana kadar.

PAROLA YAYINLARI: 693

Roman: 248

Eser Adı: Şehirde Bir Yaz Aşkı

Orijinal Eser Adı: Summer In The City

Yazar: Alex Aster

Yayın Koordinatörü: Ahmet Üzümcüoğlu

Genel Yayın Yönetmeni: Yaren Uludağ

Çevirmen: Meryem Çelikten Çağlar

Editör: Burak Fazıl Çabuk

Kapak Tasarım: Yaren Uludağ

İç Tasarım: Parola Grafik

Baskı-Cilt: Çalış Ofset Matbaacılık Turizm San. ve Tic. Ltd. Şti. Örme İş Merkezi Maltepe

Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8/D K: 1 Zeytinburnu İstanbul Tel: 0212 482 11 04

Matbaa Sertifika No: 45159

T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı Sertifika No: 41310

ISBN: 978-625-7522-94-6

1. Basım: 2025

© Alex Aster 2025

© Parola Yayınları 2025

Bu kitabın her türlü basım hakları Parola Basım Yayın San. Tic. Ltd. Şti'ne aittir... Yazarın, çevirmenin, derleyeninin, hazırlayanın veya yayınevinin yazılı ve resmî izni olmadan basılamaz, yayınlanamaz, kopyalanamaz ve dijital kopyalar dahil çoğaltılamaz. Ancak kaynak gösterilerek kısa alıntı yapılabilir.

Bu kitabın yayın hakları Libris Agency aracılığıyla alınmıştır.

Text Copyright © 2025 Alex Aster

Published by arrangement with Libris Ajans representing Writers House, LLC.

PAROLA YAYINLARI

Adres: Örme İş Merkezi Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8/D Kat: 1

Zeytinburnu İstanbul Tel: 0530 706 16 12

Web: www.parolakitap.com E-posta: info@parolakitap.com

Düzenleme

Ny.ozlem

ŞEHİRDE BİR YAZ AŞKI

ALEX ASTER

Çevirmen: Meryem Çelikten Çağlar

Parola

Ninova

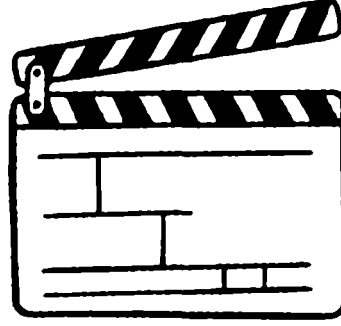

Ninova

***Her günümü yaz gibi
hissettiren aşkım için...***

1

New York'ta yaşanan her hafta sonu bir filmin içinde yaşamak için eşsiz bir fırsattır. Sizin için hazırlanmış gibi duran o ufuk çizgisinin gölgesindeki bir çatı katında ve içkiler arasında, sadece paylaşmak için çektiğiniz o son derece doygun ve Facetune ile abartılı şekilde düzeltilmiş bir fotoğraf için yaşırdınız. Hiçbir yemeğine dokunmayan ve bir film yıldızı hakkında cin toniğinizi boğazınıza dizmenize neden olabilecek o dedikoduları yüksek sesle tartışan bir ünlünün yanında oturduğunuz akşam yemekleri olurdu. Personel için arka odalar ve stüdyo daireniz kadar büyük bir pilates stüdyosu olan o lüks çatı katında, mermer bir masaya yayılmış şeker parçalarına benzeyen uyuşturucuların olduğu bir parti de olurdu elbette.

Tabii benim gibi yani mükemmel bir cuma gecesi Marquee'de bir masanın etrafında takılmaktan çok, bir zamanlar üniversitedeki oda arkadaşınızın eski erkek arkadaşına ait olan o yırtık pırtık tişörtle Netflix izlemek zorunda değilseniz. Diyeceğim o ki eğer benim gibiyseniz, bir boşluğunuza geldiğinden yanlışlıkla çalmış olabileceğiniz o tişört nasıl burnunuzda tütüyorsa, tamamını bitirmeyeceğim bu sefer demenize rağmen aslında kontrolün sizde olmadığı o boşluk anınızda sadece birkaç kaşık alacağınıza yemin ettiğiniz ama o leziz dondurmanın dibini gördüğünüz haftalık Ben & Jerry's keyfiniz de burnunuzda tütüyordur.

“Özür dilerim!”

Karnıma ani bir yumruk yemiş gibi nefesimi çektim çünkü örgü şişi büyüklüğünde topuklu stiletolar giyen bir kız az önce ayak parmağıma basmıştı.

Bir keresinde aslında annemin hiç de güvenmemesi gereken bir dişçilik öğrencisi tarafından anestezi yapılmadan yirmilik dişlerim çekilmişti.

İnanın, bu ondan bile daha fazla acıtmıştı.

Tam da küfürler ağzıma gelmişken ve bir topuğa karşı suç duyurusunda bulunmanın mümkün olup olmadığını merak ederken, nazik bir el omzuma dokundu.

En iyi arkadaşım ve erkeklerden çok iyi anlayan ama iyi bir gece geçirme fikrinden o kadar da iyi anlamayan üniversiteden eski oda arkadaşım Penelope iç çekerek, neredeyse profesyonel bir partinin bir acemiye baktığı gibi acıyan bakışlarla bana baktı: “Elle, işte bu yüzden kulüpte açık topuklu ayakkabı giyilmez.”

Derin bir nefes alıp, ayak parmağım kalbi duracakmış gibi zonklarken; “Başka topuklu ayakkabım yok ve daha önce hiç kulübe gitmedim” dedim.

Penelope kaşlarını çatmadan önce on saniye boyunca bana baktı. “Biliyor musun, bu cümlelerin hangisinin daha trajik olduğuna karar veremiyorum.”

Ona bir bakış attım. “Neredeyse iki saattir buradayız. Yakında balkabağına dönüşeceğim. On beş dakikan daha var.”

Penelope’nin beni kapuçino köpüğü gibi yorganımın rahatlığından uzaklaştırmasına izin vermemin tek yolu, burada en fazla bir saat kalacağımıza ve köşedeki sadece gece yarısından sonra satış yapan yerden yerden patates kızartması alacağımıza söz vermesiydi. Ayrıca bu gecenin daha sakin geçmesi gerekiyordu. Önemli bir iş dergisi, Next Big Exits listesine giren şirketleri kutlamak için kulübü kiralamıştı. Penelope de listenin başındaki Atomic şirketine fon sağlayan efsanevi bir risk sermayedarıyla bağlantı kurmaya çalışıyordu.

Teknik olarak bir iş gezisiydi.

“Tamam, tamam.” Elimi tutup bir kaptanın teknesini rıhtıma bağladığı gibi barın köşesine çekti beni. Mermer tahmin edebileceğiniz gibi yapış yapıştı. “Burada kal” diye de emretti. Sonra New York’un karanlık, terli, yapışkan yeraltı labirentlerini ezberlemiş birinin rahatlığıyla kalabalığın arasında sorunsuzca ilerledi. Onu dinlemedim. Yanımda öyle sert sürtünen bir çift vardı ki acaba kıyafetleri sürtünmeden yanacak ve tam bir cinsel ilişkiye girecekler mi diye merak ettim ve be bunun böyle bir yerde tuhaf karşılanıp karşılanmayacağını da. Ayağıma verilen hasarı incelemek için tuvaleti bulmak amacıyla, karmaşanın içine çaresizce dalmadan önce, kollarımı vücuduma siper edip dirseklerimi sıkıca kavuşturarak kendimi olabildiğince küçültmeye çalışıyordum.

İçine çekildiğim kadar hızlı bir şekilde kalabalığın dışına püskürtüldüm ve kulübün çok daha sessiz bir köşesine bırakıldım.

Burası daha da sessizdi ama daha da boş değildi.

Tek kişilik tuvaletin önünde kuyruk vardı.

Tek kişilik. Kaşlarımı çattım. Bu büyüklükteki bir kulübün birden fazla tuvaleti vardı herhâlde.

Duvara yaslanmış, bir gizli servis ajanının titizliğiyle kulübü tayan bir koruma buldum.

“Affedersiniz?” Kafamdan daha büyük olan kolunu dürttüm. Devin varlığını fark etmesi için bile üç dürtme gerekti. Fark ettiğinde gözleri kısıldı, sanki bir kulüp kuralını ihlal ediyormuşum gibi beni inceledi.

Kulüplerin kuralları var mıydı?

Onunla konuşarak bir tanesini mi çiğnemiştim?

Yutkundum. “Sadece bir tane mi var?” Tuvaleti işaret ederek sordum.

Homurdanarak başını salladı. Bir insanın sosyal alanından uzaklaşmak için nasıl bir işaret beklemem gerektiğini bildiğimden, geri çekilip sıraya geri döndüm.

Beş dakika geçmişti ve sırada en ufak bir ilerleme olmadığından,

telefonumun ışığını kullanarak ayak parmağımı incelemeye karar verdim.

Bir şeyi yoktu. Bu gerçekten de ayak parmağımın ne kadar da güçlü olduğunun bir kanıtıydı çünkü bir delik ya da en azından kırık bir tırnak bekliyordum.

Hâlâ tüm parmaklarımın yerinde olmasından memnun bir şekilde iç çekerek saate baktım: Sekiz dakika. Penelope'nin sekiz dakikası vardı.

“Eğleniyor musun?”

Ses o kadar yukarıdan geldi ki kimden olduğunu görmek için başımı kaldırıp yukarı bakmak zorunda kaldım. Başka bir koruma. Diğerinden daha uzun boyluydu ve aynı siyah kıyafetlerin içindeydi.

Gözlerimi kırıştırdım.

Eğlenmek bir kural mıydı?

Gözlerimi içten içe kendime devirdim. *Aptal olma, Elle.*

Gerçi... belki o kadar da aptalca değildi. Bu tür seçkin kulüplerin, içeri girmek için yağmur altında bekleyen bir blok uzunluğundaki muhteşem insan kuyruğuna sahip olanların, sırf eğlenmiyor gibi görüldüğü için birini dışarı atacağını hayal edebiliyordum. Süratsiz birinin ortamı bozmasını istemezdik, değil mi? Belki de derginin, kırklı ve ellili yaşlarında, alyanslarını ceplerinde saklayarak dans pistini dolduran tüm girişimciler için ortamı hoş tutma konusunda kesin emirleri vardı?

İçimden omuz silktim. Kimin umurundaydı? Her türlü –telefonuma göz attım– yedi dakika içinde gidecektim.

Gerçeği söyledim. “Hayır.”

Bir kaşını kaldırdı. Önce kulübe, sonra bana baktı, gerçekten kafası karışmış gibi görünüyordu. “Hayır mı?”

Yerlerin alkolden yapış yapış olmasının, uzun siyah saçlarımın birinin yanlışlıkla içine daldırıldığı içkiyle ıslanmasının, tüm bu yakınlıktan göğsümün ortasından aşağı kayan terin yani tüm bunların *eğlenceli* olduğunu düşünen birine benziyor muydum?

İlginç... Bu kalabalığın arasına karışmayı başardığım fikri biraz... Heyecan verici mi? Bu tamamen yabancı, vahşi...

Koruma hâlâ kaşlarını çatmış bana bakıyordu.

İçimi çektim. "Bak, eğer beni dışarı atacaksan, at gitsin. Yargılamayı kendine sakla."

Kaşları daha da çatıldı. "Seni dışarı atmak mı?"

"Evet." Başımı salladım. "Sen koruma falan değil misin?"

"Burada çalıştığımı mı sanıyorsun?"

Şimdi kaşlarını çatma sırası bendeydi. "Çalışmıyor musun?"

Gözleri sanki bir şeyle parladı. Heyecan belki de. Eğildi, o kadar yakındı ki nefesindeki nane kokusunu alabiliyordum. "Beni ne ele verdi?"

Ne, gizli bir güvenlik işi miydi? Araya karışması mı gerekiyordu? Vay canına! Kulüpler çok garipti.

Biraz kibirli bir şekilde omuz silktim. New Yorklu parti insanına, kulüplerin karanlık köşelerinde erkeklerle konuşan yirmi beş yaşındaki tip rolüme daha çok büründüm. "Öncelikle sen çok kocamansın."

"Kocaman" kelimesinden irkilmiş gibi göründü. Gözlerimi devirdim.

"Benden otuz santim daha uzunsun. *Topuklularla* üstelik. Ve..." Kollarını gösterdim ve kendime engel olamadan onu incelemeye başladım. Omuzları o kadar genişti ki sonu yokmuş gibi görünüyorlardı ve kolları, kolları şişkin... Boğazımı temizledim. "Ve kıyafetin. Tamamen siyah."

Yavaşça başını salladı, düşünceli gibiydi.

"Eğer kendini belli etmemen gerekiyorsa, daha fazla uyum sağlamaya çalışmalısın" dedim, kendime olan güvenimle ve yüksek bir sesle. Şimdi gerçekten başka biri gibi davranıyordum, tamamen yabancılara işlerini nasıl yapacaklarını söyleyen biri gibi.

Dudaklarında bir tebessüm belirdi. Ağzı neredeyse kulağıma gelene kadar daha da alçaldı. "Aramızda kalsın, bu benim son gecem."

“Öyle mi?”

Başını salladı. “Ve sen de kendini belli etmemek için daha çok çalışmalısın.”

Kaşlarımı çattım. “Nasıl yani?”

Bir omzunu kaldırdı. “Böyle gecelerde buraya, bu kulübe gelen insan tiplerini herkes bilir. Tuvaletin etrafında dolananlar, sırf sessiz bir yer diye... Naif teknoloji milyonerleriyle parti yapmaya gelenler...”

Şimdi gerçekten kafam karışmıştı ve garip bir şekilde ilgimi de çekmişti. Benim hangi tipte bir insan olduğumu düşünüyordu?

Devam etti: “Bunun gibi topuklu ayakkabılar...” Bakışları bacaklarımda gezindi. “Ve bunun gibi bir etek giyen...” Gözleri vücudumda gezindi, sanki alev saçıyorlardı. Midemdeki ısı birikiyordu. Bir iki kadeh içki içmiştim ki genelde içtiğim en sert şeyin Penelope’nin ‘kombucha’sı¹ olduğunu düşünürsek beş tane de olabilirdi ama bu ilgi daha da sarhoş ediciydi. Biri bana böyle bakmayalı ne kadar olmuştu? İç çamaşırlarımı gösterecek kadar kısa bir etek giymeyeli ne kadar olmuştu?

Penelope ile çıkmayı kabul etmemin başka bir nedeni daha vardı. Bu benim New York’taki son gecemdi. Yarın ülkenin öbür ucunda olacaktım, temelli olarak.

Bu yüzden bu kıyafeti giymeyi, gece yarısından sonra dışarıda olmayı, kendi film anımda son bir şansım olmasını kabul ettim.

Gözleri benimkileri bulmadan önce göğsümde oyalandı. Bakışlarındaki yoğunluk neredeyse topuklu ayakkabılarımdan yerden kaymasına sebep olacaktı. Saf istek.

Sanki o da bir film anı için son şansım arıyordu.

Kimin önce hareket ettiğinden emin değilim ama ne olduğunu anlamadan bir merdiven boşluğundaydık ve ben bir duvara yaslan-

1. Yeşil çay ve siyah çayın birlikte fermente edilmesiyle hazırlanan içecek. Fermentasyon sırasında ortaya alkol çıkar ancak oranı o kadar düşüktür ki alkolsüz içecek olarak etiketlenir. (çevirmenin notu: ç.n.)

mıştım. İkimiz de çok hızlı nefes alıyorduk, benim boynum yukarıdaydı, onun başı ise aşağı eğilmişti.

Bu ben *değildim*, o bir *yabancıydı* ama bu şimdiye kadar yaşadığım film anına en yakın şeydi. Bu yüzden yüzünü kavradım ve aniden dudakları dudaklarımdaydı.

Bu bir çılgınlıktı.

Ağzı ağzıma, boynuma, göğsüme sıcak bir şekilde değiyordu. Beni nefessiz bırakan bir kolaylıkla kaldırdığında bacaklarım beline dolandı. Dev elleri kalçamı kavradı. Kalçalarını benimkilere doğru dürttüğünde yıldızları gördüm.

Ellerinden biri gömleğimin altına girdi. Kaba parmak uçları sütyenimin dantelini nazikçe takip etti, sonra başparmağı altından kayıyor, tam da ...

Geri çekildim, sanki son birkaç dakika içinde biraz aylmış gibiydim ya da belki de buradaki ışık kulüptekinden daha parlak olduğu için de...

Çünkü onu şimdi gerçekten görebiliyordum. Mükemmeldi. Delici yeşil gözleri vardı. Koyu renk saçları biraz fazla uzundu, bu yüzden kulaklarının etrafında kıvrılıyordu. Elmacık kemikleri zümrüt kesim pırlanta gibiydi. Muhtemelen kirasını ödemek için kulüplerde çalışan modellerden biriydi. Belki de sonunda iyi bir iş bulduğu için bu son gecesi idi.

“Ne istiyorsun?” diye sordu, derin sesi beni düşüncelerimden kopardı.

Hâlâ nefes nefese “Ne?” diyebildim.

O da nefessiz kalmıştı ama gözleri beni olduğum yere mıhlarken şaşırtıcı derecede berraktı. Eli karnımda gezindi, nasırlı parmak uçları tenimi sıyrıp beni ürpertti. “Seni eve götürmek istiyorum” dedi çok dikkatli bir şekilde, sanki ağzından çıkan her kelimeyi anladığımdan emin olmak ister gibiydi. “Bunun gerçekleşmesi için ne yapabilirim?”

Kendine engel olamıyormuş gibi yine vücudumu inceledi. Ben ise eteğimin kumaş demeti gibi toplanmış olduğunu gördüm. Nefesim

kesilerek tekrar gözlerine baktım. Cevabımı bekliyordu. Bana o kadar yakından bakıyordu ki sanki içimi görmeye çalışıyordu.

“Sen ... Ne ... İstiyorsun?”

Beline doladığım bacaklarımı geri çözdüğümde topuklarım kırılacaktı ama kendi ayaklarımın üzerine geri indim ve bu sırada neredeyse düşüyordum. Dengede durmama yardım etti ama ben yardımını reddettim. “Ne demek, *ne istiyormuşum*?”

Omuz silkti. “Herkes bir şey ister.” Yüz ifademdeki öfkeden etkilenmemiş gibi görünüyordu. “Ben seni istiyorum.” Eliyle kendini işaret etti. “Ben senin için yeterli miyim? Yoksa... Başka bir şey ister misin?”

Bir an için sözleri karşısında şok oldum.

Neredeyse gülmek istiyordum.

Ardından öfkelen dim.

“Bana *ödeme* mi yapmak istiyorsun?”

Bana bir bakış attı. “Hayır. Seks için para ödemem ama...” İç geçirdi. “Seni yemeğe götürmemi ister misin ya da şehrin üzerinde bir helikopter gezintisi?” Söylediklerinde tamamen ciddi görünüyordu. “İstediğin bu, değil mi? Neden buradasm ki?”

Gözlerimi kırıştırdım. Temelde bir randevuyu tarif ediyor gibi olsa da ima ettiği şey hoşuma gitmemişti. Beni iyi vakit geçirmenin ötesinde bir şey istiyormuşum gibi resmetmesi hoşuma gitmedi.

Daha önceki sözlerini hatırladım, *ne tür bir insan* olduğum hakkında: Parası yüzünden birinin yatağına girebilecek bir insan.

“Bu mudur yani? Birinin sevgisini satın alabileceğini mi sanıyorsun? Onları süslü bir randevuya götürüp yatağına atabileceğini mi düşünüyorsun?”

Bir omzunu kaldırdı. “İstediğim her şeyi satın alabilirim.”

Sinirimden etrafı kırmızı görmeye başladım. *Bu adam kim olduğunu sanıyordu?* “Belli ki alamazsın” dedim kapıyı çekip açmadan ve kulübe geri dönmeden önce.

Film anı, resmen sona ermişti.

Aniden yükselen müzik sesi kısa süreliğine afallamama sebep oldu. Bir el fırlayıp dengemi sağlamadan önce bu aptal, gerçekten *aptal* topluklularla neredeyse tökezliyordum. Penelope:

“Her yerde seni arıyordum!” dedi, yüzü Dateline NBC’yi² aramaya iki dakika kalmış gibi paniklemişti. “*Merdiven boşluğunda* ne yapıyordun?..”

Arkamızdaki kapı tekrar açılıyor ve az önce vücudunun her bir parçasını bana yaslayan adam kapıdan içeri giriyordu.

Penelope’nin kaşları neredeyse saç çizgisine kadar kalktı. “... Atomic’in CEO’suyla?..”

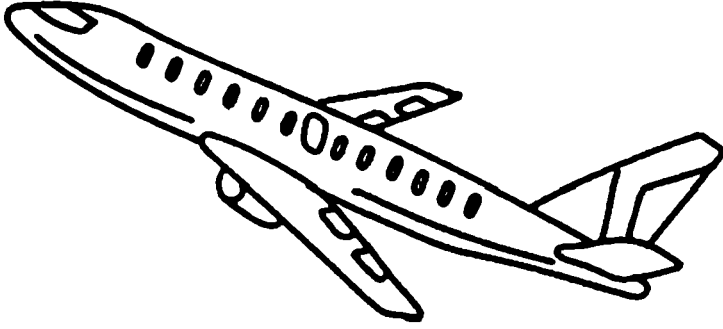
Gözlerimi kırıştırdım. Ağzımda hâlâ tadım alabildiğim o uzun vücuda doğru yavaşça döndüm. “*Kimle?*”

Şaşkın görünmüyordu. Bir kaşını kaldırdı. “Bu bir şeyi değiştirir mi?” Neredeyse sonradan pişman olacağım bir şey yapıyordum. Yapacaktım da ama Penelope iki elimi birden tuttuğu için tek yapabildiğim, yüzüne iyice yaklaşıp “Umarım bu teknoloji balonu patlar ve senin aptal girişimin yavaş ve acılı bir şekilde ölür” demek oluyordu.

Gerçek korumalar tarafından partiden çıkarılmadan önce oradan ayrıldık. Ancak dışarıda, New York’un ışıkları altındayken gecenin ikisinde, patates kızartmacısından bir blok ötede yani itibarımı bıraktığım yerden yeterince uzaktayken, Penelope’ye dönüp; “Sanırım o pislik bana servet avcısı dedi” dedim.

2. NBC kanalında yayınlanan, gerçek suç hikâyelerinin anlatıldığı Amerikan haber programı. (ç.n.)

2

İKİ YIL SONRA

“Bilirsiniz işte, bugünlerde bir şirketi milyar dolarlara satmak kolay. O kadar da etkileyici değil.”

Telefonumu kulağıma o kadar sıkı bastırdım ki bagajların ve diğer kişisel eşyaların başıboş bırakılmaması gerektiğini söyleyen anonsu, robot bavulunu birkaç metre ötedeki kitaplığa süren çocuğu ve en yakın kapıdaki uçuş görevlisinin grupları çağrılmadan önce biniş alanına akın eden yolcuları azarlamasını duymasam bile Penelope’nin iç çektiğini duyabiliyordum.

Penelope sonunda, “Elle, kendine bunu söylemeye devam et” dedi.

Yıllar geçmesine rağmen o partiye ev sahipliği yapan aynı iş dergisinden ve de bu kez kapaktan bana bakan o yeşil gözlerin görüntüsü hâlâ içimi öfkeyle dolduruyordu. Fotoğrafta hoş görünmeye bile çalışmamıştı. Fotoğrafçıyı, şimdi de beni, zorla çekime getirilmiş olmanın verdiği kayıtsızlıkla süzüyordu.

Kapağın alt kısmında, telefonumu küçük parçalara ayırmak istememe neden olan ve başkalarını unutulmaya mahkûm etme yeteneğimi tamamen gözden düşüren bir başlık vardı:

“Atomic 10 Milyar Dolara Virion’a Satılıyor!”

Penelope, “Ona Milyarder Bekâr diyorlar” diye devam ederken, ben de bir başka dergiyi listenin en önüne alıp o adaminkini yok sayarak Hudson News’ten çıktıktan sonra kapıma doğru yürüyorum çünkü görünüşe göre, ondan benim kadar nefret etmesi gerektiğine dair mesajı almamıştı.

Bunu ona söylediğimde alay etti. “İkimiz de aynı fikirdeyiz, o bir pislik ama onu bir daha asla görmeyeceksin ki zaten. Bu kimin umurunda?”

Benim umurumda, demek istedim ama bu kini bu kadar uzun süre sakladığım için zaten yeterince acınası görünüyordum. Yani, kimliği hakkında yalan söyledi ve benimle merdiven boşluğunda birkaç dakika öpüştü, temelde beni bir tür para avcısı olmakla suçladı. Aman ne önemli!..

Evet.

Çok. Önemli.

“Başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz?” diye tersledim. “Mesela beni ne kadar özleyeceğin hakkında? En iyi arkadaşın New York City’deki bitmek bilmeyen kalabalıkta kalmaya zorlanırken, Los Angeles’ta ne yapacağını bilemeyeceğin gibi konular hakkında?”

Penelope güldü. “Öncelikle, konuyu ona *sen* getirdin. Yine,” diye mırıldandı, sonra sözlerine akıllıca devam etti: “ve evet Elle, önümüzdeki üç ayı sensiz nasıl geçireceğimi bilmiyorum. Senin yapmayı reddettiğin şeyleri kesinlikle yapmayacağım, örneğin sahi-le ya da tahta iskeleye gitmek, yürüyüşe çıkmak ya da eşofmanlarımı çıkarmamı gerektiren herhangi bir şey.”

Keşke Facetime’da olsaydık da bakışlarımın derinliğini görebilseydi.

“Ya da... Şu ipli önlük giyen seksi cerrahla takılmak...”

Terminalin tam ortasında durduğumda birinin bana çarpmasına ve sıcak kahvesinin koluma dökülmesine neden oldum. “Aradı mı?”

Telefon geldiğinde Penelope'nin sırtışını neredeyse görebiliyordum, dizlerini göğsüne çekmiş oturduğunu ve çenesini dizlerine dayadığım hayal edebiliyordum. "Sadece aramadı... Evime geldi. Adresimi bulmasının saatler sürdüğünü söyledi."

Başımı geriye atıp göz kırptım. "Ve..."

"Evet, Elle, hoşuma gitti. Herkesten iyi biliyorsun ki rahatsız edici davranışların sadece gerçekten..."

"Eğer adamın çekici olduğunu düşünmüyorsan rahatsız edici olduğunu düşünüyorsun. Biliyorum. Twilight'ta Edward'ın Bella'yı uyurken izlemesi gibi."

Sonunda vardığım kapıdaki biri bana garip bir bakış fırlattığında, ben de gözlerini kaçırana kadar onu süzdüm.

"Tamam, sonra ne oldu?"

Penelope iç geçirdi. "İtalya'nın ailemin geldiği bölgesinden prosciutto ve prosecco getirmiş, bu bilgiyi de internetten bir yerden bulmuş ve etleri kendi pahalı bıçaklarıyla kesmiş!"

"Tamam, yanlış anlama ama onun bir seri katil olmadığından emin misin?"

"O bir seri katil değil. Sadece aşırı kararlı."

"Hmm..."

Dilini şaklattı. "Merak etme. Onu zaten internetten araştırdım. Gölge hesabımla tüm eski kız arkadaşlarını takip ettim. İsmi için bir Google Alert koydum. Kimliğini ortaokula kadar doğruladım ki bu arada gerçekten iyi bir okula gitmiş. Anlarsın işte. Her şeyi normal."

Başımı eğdim ve telefonu diğer kulağıma götürdüm. "Tamam, *senin* seri katil olmadığına emin misin?"

Adam kesinlikle bir seri katil değildi ve bunun tek nedeni istatistiksel olarak aynı anda sadece on iki aktif seri katil olması da değildi (teşekkürler, uykuya dalmama yardımcı olan gerçek suç podcast'leri).

Hayır, onun *gerçekten iyi bir adam* olduğunu garanti edebilirdim ki bu da Los Angeles'ta nesli tükenmekte olan bir türle karşılaşmış gibi özenle ve saygıyla ele alınmalıydı. Penelope'nin en iyi erkekleri

kendine çekmek gibi bir alışkanlığı vardı. Neredeyse esrarengizdi. Çillerinin onu daha arkadaş canlısı gösterdiğini söylüyordu. Bilim bu konuda ne diyor bilmiyorum.

Çoğu insan Penelope'nin birlikte olduğu erkeklerden herhangi biriyle gün batımına doğru mutlulukla koşma hayali kurarken, o her birine ayrılmadan önce sadece birkaç ay süre veriyordu. Arkasında kalbi kırık erkekler bırakıyor ve onları bir daha asla gündeme getirmiyordu.

Korkunç biriydi. Bir keresinde üzerinde üzgün bir surat olan dev bir pasta postalayarak ve kız kardeşinin düğününe katılmaya hayır cevabı vererek bir adamdan ayrılmıştı.

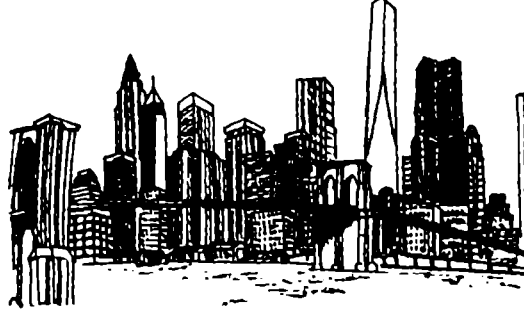
Yine de o benim en iyi arkadaşımdı ve onu dünyanın sonuna kadar korurdum.

“Komik” dedi Penelope. “Senin uçağının yolcularını çağırıyorlar, Elle. Sana sıcak bir koltuk arkadaşı ve minimum türbülans diliyorum!”

Sonra da gitti.

Ve bir daha dönmeyeceğime yemin ettiğim şehre gitmek üzere uçağa bindim.

3

New York'ta yaz mevsimi cehennem gibidir.

Güney Kaliforniya'daki memleketimden daha sıcaktı ve bu sıcaklık, güneşi doğrudan yüzünüze vuran iki yüz metre yüksekliğindeki gösterişli aynalardan yansiyordu. Tüm zenginler cuma öğleden sonraları saat gibi işleyen bir düzenle Hamptons'a kaçar ve gerçekten zengin olanlar sıcaklık ortadan kalktığı ve rahat, ılık, neredeyse sonbahar havasının başladığı eylül ayına kadar geri dönmezler.

Haziran öyle değildi.

Bavullarımı bina lobisine taşıdığımda terden sıırılsıklam olmuş-tum. Saçlarım tel tel olmuş ve yüzüme yapışmıştı, açık gri salon takımım ise terden koyu griye dönmüştü.

Kapıcı irkilmemek için elinden geleni yaptı.

"Ah, evet. Elle. Biz de seni bekliyorduk. Şunları alayım."

Onları kendim taşımak için gönülsüzce ısrar edemeden, tüm eşyalarım bir araba bagajına yükledi ve benimle birlikte Los Angeles'taki evimin banyosundan daha geniş olan bir asansöre bırakıldı.

Üst düğmelerden birine basıldı.

Tüm katta sadece iki oda vardı ve ben yaz mevsimini bunlardan birinde geçirmek üzereydim.

Telefonumla kapının kilidini açtım. Zaten herhangi bir şeyi şarj etme konusunda berbat olduğum için bu süreçte bir gün kesinlikle kapıda kalacağıma adım gibi eminim. Kapıyı açtığımda neredeyse eşiğe takılıyordum.

Tavanlar altı metre yüksekliğindeydi. Pencereleler odanın arka tarafının tamamını kaplıyor ve şehri daha önce hiç görmediğim kadar geniş bir açıdan gösteriyordu. O kadar yüksek ve engelsizdi ki normalde ufuk çizgisinin büyük kısmını engelleyecek binaların çok üzerindeydi.

Bu delilikti.

Her şey görecelidir. Her şeyi başka şeylerle karşılaştırarak değerlendirirdik. Bunu Penelope'nin beni üniversitede zorla soktuğu bir pazarlama dersinde öğrenmişim. Yirmi beş dolar öğle yemeği için pahalıydı ama bir elbise için değildi. İki yüz bin dolar bir düğün için çoktu ama bir ev için değildi.

Bu daire bir ofis, bir restoran için büyüktü.

Ama bir ev için, hele ki Manhattan'ın tam ortasında bir ev için devasaydı.

Bavullarım buraya gelmeden önce arkamda bıraktığım dairenin büyük bir kısmını doldurmuştu. Şimdi bu kocaman oturma odasında acınası bir yığın gibi görünüyordu.

Kimin bu kadar alana ihtiyacı vardı ki? Her adımda daha da küçülmüş hissederek içeriye doğru yürürken kendime sordum.

Hiç de pratik değildi. Sadece bu odayı temiz tutmak için bile bir Roombas ordusu gerekirdi. Umarım, bu benim üstlenmem gereken bir sorumluluk olmazdı.

Tadilat sırasında ev bakıcılığı, bu kadar, sadece bunun için anlaşılmıştı.

Omuzlarımı yuvarlayarak, etkileyici ama yirmi yedi yaş için en-dişe verici bir çıtırdamayla eğilerek, tıpkı Paris'teki bir Netflix film setinde olsaydım çantamdan fırlayacak bir baget gibi dışarı çıkmış dizüstü bilgisayarımı aldım ama Paris'te değildim.

Ya da bir filmde.

Sadece bir tane yazıyordum.

Önümde boş bir sayfa vardı ve ben onu doldurmak için çabalıyordum, uçuş yorgunu parmaklarım kelimeleri çıkarmak için fazla mesai yapıyordu: küçük gözlemler, küçük fikirler, bir gün film sahnesine dönüşmesini umduğum fikir kırıntıları... Hepsi nefret ettiğim bir şehir hakkındaydı. Hatırladığımdan çok daha kötü kokan bir şehir...

Tam bu sırada telefonum çaldı ve derin bir nefes alıp kızgınlığımı yarı anlaşılır bir "Selam Sarah" ile yumuşattım.

"Elle! Büyük yaz macerası. Şehirde hayat nasıl gidiyor?"

Fırının üzerindeki saate baktım. "Şey... İki saattir buradayım." Ve bu saatlerden biri, koltuğun altında çürüyen bir sandviç varmış gibi kokan bir Uber'de geçmişti.

Güldü, sonra hüznle iç geçirdi. "Yine de şehir bir süveter gibi üzerine oturuyor, değil mi? Çok rahatlatıcı, çok uygun."

"Şu anda hava otuz beş derece."

Sarah yine güldü, sanki onun en komik müşterisiymişim gibi. Oysa ben, komediye katiyen yer vermeyen bir senaristtim. Sonra hemen konuya girdi: "Eee... Bir fikrin var mı?"

Gözümü kırıştırdım ve sadece iki saattir burada olduğumu tekrarlamaya çok yaklaştım ama Sarah CAA'deki en iyi temsilcilerden biriydi ve tıpkı komedi için olan kuralım gibi, açlıktan ölmek üzere olan bir sanatçı olmamaya dair de katı bir kuralım vardı.

"Henüz değil" dedim, dev pencerelerden söz konusu şehre bakmak için döndüm. "Ama... Bir şeyler aklıma gelecek. Her zaman öyle olur."

"Her zaman" diye vurguladığında midemin kasılmasına sebep oldu.

Çünkü neredeyse bir yıldır anlamlı bir şey yazamadığımdan haberi yoktu.

Çünkü hayatımı değiştirebilecek bir senaryo yazmak için sadece üç ayım daha vardı.

Çünkü onu nefret ettiğim bir şehirde yazmam gerekiyordu. Kaçtığımı sandığımı bir şehirde.

Telefonu kapattığında kahveye ihtiyacım vardı. İnsanların normalde ihtiyaç duyduklarının tam tersi bir nedenle.

Rahatlamak için ihtiyacım vardı buna aslında.

Burası ile en yakın Blue Bottle arasında ilham gelebileceğini düşünerek kendimi dizüstü bilgisayarımı almaya zorladım, ardından bir çöplük gibi göründüğümü bilsem de apartmandan çıktım.

Dürüst olmak gerekirse, New York'ta bir çöplük gibi görünmeyi tercih ederdim. Bir kez olsun şehrin sokaklarında eşofmanla yürürken bana laf atılmadı; bir baristanın kulağımı tırmalayacak kadar çok konuştuğu bir durum olmadı ya da rahatsız edici bakışlarla uğraşmama gerek kalmadı. Bir akşam yemeğinden ya da toplantıdan sonra giyinik bir şekilde bir Bodega'ya uğramak zorunda kaldığım birkaç durumda, bir diplomat, reality yıldızı ya da Instagram modeliymişim gibi muamele görmüştüm. New York'un denizleri benim için yarıldı. Aniden kapılar önümde açılmaya başladı. Şarküteri tezgâhında oturan ve bana her fırsatta kaba davranan adam, etekli hâlimi tanımadı bile ve sohbet etmeye çalıştığı için sürekli kulaklığımı çıkarıp "Ha?" demek zorunda kaldım. Bunun dış görünüşle bile ilgili olmadığına karar verdim çünkü New York'ta benden daha çekici binlerce kız vardı. Sanki erkekler süslenmeye karar vermiş bir kadın gördüklerinde hemen kendileri için süslendiğini düşünüyorlardı.

Şehir iki yıl içinde değişmişti. Bazı mağazaların yerini sosyal medya dostu, pastel boyalı kafeler almıştı. Görünüşe göre açık havada oturmak artık havalı bir şeydi. Sağlıklı, hızlı ve rahat yemek sunan yerlerden hiçbirinin adını bilmiyordum. Muhtemelen altı ay içinde başka bir konseptle değiştirileceklerdi, sonra bir başkası gelecek ve sonra bir diğeri... Sonsuz bir trendin yeniden doğuşu gibiydi.

Kahve mekânları konusunda seçiciydim.

Çoğu durumda mesele kahve değildi (ancak yumuşak bir espresso kesinlikle yardımcı olurdu). İnsanların muhtemelen önemsemediği şeylerle ilgiliydi.

Bardaklar: Sağlam karton olanları severdim. İçme deliğini

kapatan ve içeceğime uygun bir şapka gibi görünen, kırışmayacak ya da ağzımın baskısıyla düşmeyecek kapakları tercih ederdim.

Mekân: Kimsenin benimle paylaşmaya çalışmayacağı kadar küçük ama aynı zamanda laptopumu, kahvemi ve kaçınılmaz olarak alacağım tatlıyı sığdırabileceğim kadar büyük masalar hoşuma giderdi.

Hamur işleri: Panera ya da tedarik sağlamayan fırınlardan gelen unlu mamulleri seviyordum. Çeşitliliği severdim. Tek bir krema dolgulu çörek. Tadı belirsiz bir muffin. Yengece benzeyen büyük bir kruvasan.

Ekstralar: Kızarmış ekmek. Simit. Granola ve yoğurt.

Tüm hayatımı iyi bir kafede, sadece cüzdanım ve dizüstü bilgisayarım ile geçirebilirdim. Bir kafede çalışmak benim için bir zevkti, yapmayı sürdürdüğüm bir üniversite deneyimi gibi geliyordu. İşimin en iyi yanlarından biri, kahve dükkânlarının her zaman ofisim olabilmesiydi.

Bu kahve dükkânlarının hiçbirinin ismini bilmiyordum, bu yüzden dükkânların özünü içlerinde gördüğüm insanlara göre değerlendiriyordum.

Adında “matcha” kelimesi geçen ve bir şekilde hem kahve hem de kanatlar içeren küçük bir duvar resminin önünde fotoğraf çekirmek için bekleyen hevesli influencer’ların sıraya girdiği bale pembe si olan mı? Geçiniz, asla...

Costco’da gördüğüm, takım elbiseli Wall Street tipleriyle dolu ve yalnızca paket servis sunan o küçücük yer mi? Hayır, teşekkürler.

Sonunda kendimi köhne görünümlü ahşap bir kapının önünde buldum. Pencereler buzlu camdandı. İçeride bana çok benzeyen bir kadını –karmakarışık topuz, eşofman, kulaklıkları takılı, koltuk altında dizüstü bilgisayar– görmeseydim buranın bir bar olduğunu düşünürdüm. Kahve dükkânı kruvasanlarının en iyisini yiyerek dışarı çıkıyordu: Bademli olanlardan, üzerine şeker serpilmiş.

Unutmak için çok uğraşacağım türden bir gün oldu ama bu mekâna girdiğim anda kendimi huzurlu hissettim. Kahve, krema,

şeker ve mükemmel demlenmiş bir çay gibi kokuyordu. Yüksek, cam tavanlı bir alana serpiştirilmiş bir düzine masası hatta kanepeler ve bir pasta sergisi bile vardı.

Evimdeyim. Önümüzdeki üç ay boyunca uğrayacağım kafeyi resmen bulmuştum ve umarım kapıya, masalarından birini ne kadar teketime alacağımı gösteren bir X işaretiyle fotoğrafımı asmazlardı.

Birkaç dakikalığına New York'a dönmenin o kadar da kötü olmadığını düşünmeye başlıyorum. Sonsuz sayıda kahve dükkânı vardı.

Yeni favori masamdayken yazmak dışındaki her şeyi yaptım, tüm e-postalarımı ve yapılacak işleri gözden geçirdim ve her şey gerçekten iyi görünmeye başladı.

Ta ki kahve ve unlu mamullerle doymuş, kendimi latte gibi hissederek oradan ayrılana ve yağmur başlayana dek.

İlk başta sadece çiseliyordu. Acele etmeye başladım. O kadar da kötü değildi, sadece topuzumu ıslatıp kapüşonuma serpiştiriyordu.

Sonra hiçbir uyarı olmadan gökyüzü yarıldı ve sırılıkam oldum.

Aklına hemen çocuğu gelen bir anne gibi, benimkine de sevgili dizüstü bilgisayarım geldi ve onu giysilerimin altına sokup hayatım pahasına korumaya alarak bir an bile zaman kaybetmedim.

Koştum. Şemsiye denizinde neredeyse bir gözümü kaybediyordum, yağmur başımı öyle bir dövüyordu ki süslü ipek saç kurdelem fırtınanın kurbanı olarak düştü, beni yüzümün kenarına yapışan uzun ıslak saçlarla bıraktı.

O kadar sırılıkamdım ki lobiye ulaştığımda neredeyse geri çevriliyordum. Tam cama vurmaya başlayacakken, kapıcı beni tanıdı. Bu kez de mermer zeminde ilerlerken, her adımda gıcırdama ve kayma sesleri çıkarırken irkildi.

Saçlarım yüzümde, dizüstü bilgisayarım karnıma yapışmış durumdayken, asansörde benimle birlikte başka birinin daha olduğunu ki o tamamen kuru bir şekildeydi, fark etmedim bile. Ta ki aynı anda aynı kat numarasına basmak için uzanıp parmaklarımız çarpışana kadar.

Birbirimize bakmak için döndüğümüzde, ben neredeyse bir su birikintisine dönüşme sürecini tamamlıyordum.

Bu o!

Dergideki adam. Haberlerdeki adam.

Bu asansörden çok uzakta olmayan bir merdiven boşluğunda öpüştüğüm adam.

“Milyarder Bekâr.”

Parker Warren.

Kafamı o kadar hızlı çevirdim ki yüzümü görmediğinden emindim. Görse bile beni tanıyacağından değildi. Basına inanmak gerekirse, o geceden bu yana muhtemelen yüzlerce kızla birlikte olmuştu. Çıkan haberlerin sayısı ve flört alışkanlıkları ile Daily Mail’in anasayfasında yaşıyor sayılırdı.

Düğmemize bastı ve asansör hareket etmeye başladı. Belki de bu bendim, belki de bayılmak üzereydim.

Burada, bu binada ne işi vardı? Benim katıma mı çıkıyordu?

İtiraf etmek istediğimden daha sık bir şekilde, bir gün onu tekrar görmeyi hayal etmiştim. Düşündüğü her şey hakkında tamamen yanıldığını yüzüne vurduğumu hatta belki elimde En İyi Orijinal Senaryo Akademi Ödülü’yleken.

Tam bir paspas gibi görünmüyorken tabi.

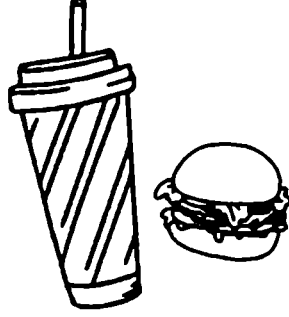
Asansör durdu ve içinden fırladım, koridorun aşağısına, kendi daireme doğru yöneldim. O kadar hızlıydım ki o henüz koridora bir adım bile atamadan içerideydim.

Kapının diğer tarafına dayanmış, nefes nefese, üzerimdeki sular ithal parke zemine damlarken, bu kattaki diğer tek dairenin kapısının açıldığını ve sonra da kapandığını duydum.

O benim kat arkadaşımdı.

Sanırım bir film anından bahsediyorduk ama bu seferki bir korku filmiydi.

4

“Geçmiş hayatımda mutlaka nazar boncuğuna orta parmak çekmiş olmalıyım” dedim telefonda Penelope’ye.

Anlaşılır bir cümle kuramayacak kadar gülmekle meşguldü. Gülmeye başladı, sonra karada boğulmak ile cadı taklidi yapmak arasında gidip gelen bir ses çıkardı ve ben sadece bu panik hâlini tek başıma yaşamak istemediğim için hatta kaldım.

“Sen... O... Aynı kat...”

Sonunda sakinleştğinde iç çekti: “Vay canına, Elle. Karma senin erkek arkadaşın değil.”

“Az önce Taylor Swift’ten alıntı mı yaptın?”

“Tabii ki yaptım” diye mırıldandı. “Peki, hâlâ komik derecede seksi mi?”

Evet, hâlâ bir model ya da profesyonel bir sporcu gibi görünüyordu; bir sektörü altüst eden ve milyarlarca dolarlık çıkış yapan yirmi dokuz yaşındaki bir teknoloji dehası gibi değildi. Forbes’taki bir kapak yazısından Cosmo’daki neden hiç ciddi bir ilişkisi olmadığına dair derin bir araştırmaya kadar medyanın ondan bu kadar etkilenmesine şaşmamalıydı.

“Pek sayılmaz” dedim; belki bir sonraki görüşümde karma

erkek arkadaşım hatta nişanlım olur, o da kırk yıl yaşlanmış ve saçları dökülmüş biri gibi olur diye umarak.

Penelope tısladı. “Seni neredeyse on yıldır tanımıyor olsaydım inanabilirdim.”

“Seni neredeyse on yıldır tanımıyor olsaydım, boğucu cadı gülüşünden otuz saniye sonra telefonu kapatırdım.”

Bu onu daha da güldürdü ve sesi gerçekten de boğucu bir cadıya benziyordu.

Penelope, Columbia’dan bana kalan en iyi şeydi ve muhtemelen mezun olmamın tek nedeniydi. Kişisel nedenlerle bir dönem ara verdikten sonra New York’a dönmeyi düşünmüştüm. Ülkenin öbür ucundan Kaliforniya’ya uçan, eşyalarımı toplayan ve beni onunla geri dönmeye zorlayan oydu.

O yüzden gülmesine katlanıyordum. Hayır, o kahkahayı seviyordum, gerçi bunu onun yüzüne işkenceyle bile itiraf etmezdim.

Sevginin normalde nefret ettiğim şeyleri en sevdiğim renge dönüştürmesi çok ilginçti.

“Penelope...” dedim sakın bir şekilde. Gülmeyi kesti, tam adını, dört hecesini de kullanmanın ciddiyete geçiş anlamına geldiğini çok iyi biliyordu. “Ne yapacağım ben?”

İç çekti. “Hiçbir şey bebeğim. Aynı katta oturuyorsunuz ama ikimiz de senin ne kadar münzevi olduğunu biliyoruz. Sadece en yakındaki kafenin senin sayende ayakta kalmasını sağlamak için dışarı çıkacaksın, bu yüzden muhtemelen onunla bir daha karşılaşmayacaksın. Karşılaşırsan da onu hatırlamıyormuş gibi davran.” Bir an sessizlik oldu. “Dürüst olabilir miyim?”

“Her zaman öylesin.” Bazen acımasızcaydı.

“Elle, muhtemelen seni hatırlamıyordur.”

İşte orada: Ciğerlerimi delen bir iğne, neredeyse tamamen yabancı birine karşı bu garip nefreti beslediğim için kendimi daha da gülünç hissetmeme neden oldu.

Eğer bunu araştırırsam –ki terapistimle defalarca araştırdım– nedeninin nefret ettiğim her şeyi temsil etmesi olduğunu biliyor-

dum. Sanki kendi başıma başarılı olamayacakmışım gibi beni dış görünüşümle yargılıyordu. Sanki bir erkeğe güvenmem gerekiyor-muş gibi, sanki şehvet düşkününü bir servet avcısıymışım gibi.

Benimle tanıştığında, bir gece önce yarım milyar doların üzerinde hasılat yapacak bir filmin senaryosunu yazmak için anlaşma imzalayan başarılı bir senarist olabileceğim aklının ucundan geçmiş miydi?

Hayır. Beni gördü ve başkasının parasının peşinde olduğumu sandı.

Annem beni son derece bağımsız yetiştirmemiş olsaydı, belki de bu kadar rahatsız olmazdım. Babam gittikten sonra, beni ve küçük kız kardeşimi iyi bir okulda okutmak için üstelik yüksek lisans yaparken iki işte birden çalışmasaydı. Küçüklüğümünden beri bana asla başkasına güvenmememi ya da başkasının, özellikle de bir erkeğin beni kontrol etmesine izin vermememi söylemeseydi.

Biz güçlüyüz, derdi. Her şeyin üstesinden gelebiliriz. Başka kimseye ihtiyacımız yok.

Peki, annem artık aramızda olmadığına göre ben ne oluyordum?

Annemi düşünmek boğazımın düğümlenmesine neden oldu. Başparmağımı kolyeme dokunmak için uzattım. Eskiden nabzının üzerinde duran kolye, dersleri dışında ondan bana kalan tek şeydi.

Merdiven boşluğundaki o günden beri tüm nefretimi ona yüklemiştim. Bir tür bağımlılık gibi birkaç haftada bir onu araştırıyordum. Sanki tek taraflı bir rekabet içindeymişiz gibiydi. Onun yüzünü görmek, o geceyi hatırlamak odaklanmamı sağlıyordu. Daha çok çalışmam için bana ilham vermişti, daha iyi olmak için. Kendime ve eğer onu bir daha görürsem ona, annemin yetiştirdiği kadın olduğumu kanıtlamak için çünkü bu annemi bir şekilde hayatta tutuyordu.

“Haklısın” dedim ve haklıydı da. İki yıl boyunca onu zihinsel bir hedef olarak kullanmış olmama rağmen, muhtemelen beni hiç hatırlamıyordu. Karşılaşmamız sadece beş dakika sürmüştü. Çoğu insanın pek çok yabancıyla pek çok anısı vardı ve çoğu insan yabancıları hatırlamazdı bile.

Penelope konuşmayı değiştirdi, ses tonunu fazlasıyla sıradan tutarak; “Yani! Başka ne var ne yok? Sen ... Yazdın mı?”

Cümlesini yarıda bıraktı çünkü ben bu zihinsel engel her neyse onunla uğraşırken, son birkaç aydır bu kelime evimizde yasaklanmıştı.

“Hayır ama henüz bir gündür buradayım. Eminim yakında ilham gelecektir.”

Penelope de aynı fikirdeydi. Onu neredeyse on yıldır tanımıyor olsaydım, inanabilirdim.

Ertelemek beni şaşırtıcı derecede üretken yapmıştı. Boş bir sayfanın önünde oturmamak için her türlü bahaneyi buluyordum. İmleç, kendi geniş konforlu yuvasında bana alaycı bir şekilde göz kırpmıyor, sanki, “Hareket etmem gerekiyor, hatırlıyor musun?” der gibi ve şu anda bu, bavulları boşaltmak anlamına geliyordu.

Evlerine bakıcılık yaptığım çift daha önce bu dairede hiç yaşamamıştı. Şu anda tadilatın son aşamalarıydı, bu yüzden evin çoğu yeri yaşanabilir durumdaydı. Artık benim de ücretsiz kira karşılığında hafifçe denetlemem gerekiyordu tadilatı. Tamamlanmamış tek bölüm çok güzel görünen ikinci tuvalet, ebeveyn yatak odası ve evdeki yatak odamdan daha büyük bir ofis olacak olan odaydı. Benim odam şu anda mobilyalı olan tek odaydı. Saat kulesi, Empire State Binası, yaklaşık bir düzine yangın merdiveni ve su kulesi manzarasına sahipti. Kat o kadar yüksekti ki şehri çatıların arasından görüyordum. Sanki başımı aşağıya doğru eğen bir dev gibiydim, bulutlar kulaklarımda, güneş ensemdeydi.

Penelope toplanmama yardım ederken; “Elle, yaz için New York’a gidiyorsun” dedi.

“Penelope, felç mi geçiriyorsun?” dedim ben de.

Bavullarımın kenarlarından tuttu ve içindekileri salladı. “Bunların hepsi kazak ve eşofman altı!” İçini çekti. “Yıllardır Los Ange-

les'ta yaşıyoruz ve senin bir kez bile elbise giydiğini görmedim ya da sana yakışan bir şey. Güneşe alerjin mi var? Her gün tuzlu kraker, dondurma, simit ve latte tükettiğin ve bir şekilde pilates vücuduna sahip olduğun için senden nefret edeceğimden mi korkuyorsun?"

Yüzümü buruşturdum. "Pilates vücudu mu?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun!"

Gerçekten bilmiyordum ama şimdi kıyafetler konusunda ne demek istediğini anlıyordum. Hepsi ya solmuş Columbia ürünleri –çünkü pijama kadar yumuşaktılar ama yazarlık mağaramın dışında giymek için yarı kabul edilebilir durumdalar– ya da tiftiklenmiş parçalarından tamamen yeni bir süveter yapacak kadar tüylenmiş kaşmir kazaklar, hiç yoga salonu görmemiş yoga pantolonları ve tüylü çoraplardı. Tüm yetişkin hayatım boyunca evde dizüstü bilgisayarıma başında çalışmak, kıyafetlerimi estetikten ziyade tamamen rahatlığa uygun tarzda seçmeme neden olmuştu.

O kıyafet yığnında sadece bir tane elbise vardı ve o da Penelope'ninkiydi. Ayrıca o kadar kısa ve dardı ki ancak bir gece kulübünün duvarları içinde anlam kazanabilirdi. En küçük Christian Louboutin'iyle birlikte gizlice bavula sokmuş olmalıydı.

Gözlerimi devirdim ve ikisini de dolaba koydum, bu özel California Closets³ raflarının ötesinde New York'u asla göremeyeceklerinden emindim.

New York yağmurunu ve duvarın diğer tarafında yaşayan kişiye dair kalan tüm hatıralarımı temizlemek için en sevdiğim üç çeşit sabunu kullanarak duş aldım. Dışarı çıktığımda hava hâlâ hafif çiseliyor, fırtına bulutları gökyüzünü kaplıyordu. Bu yükseklikten bakıldığında bel hizasındalardı, sanki penceremi açıp üzerlerinden sürünerek geçebilirmişim gibiydi.

Rahatlatıcı yiyecek, işte ihtiyacım olan şey buydu. Hiçbir şey kötü bir günü kurabiye, kremalı milkshake ve akşam yemeğinde kızarmış tavuklu sandviçten daha iyi çözemezdi. Ziyafetimi yerde, bir gün L koltuğun geleceği yerde, dizüstü bilgisayarımda 90 Day Fiancé açıkken yaptım.

3. Giyinme odalarında kullanılan dolaplarda tercih edilen markadır. (ç.n.)

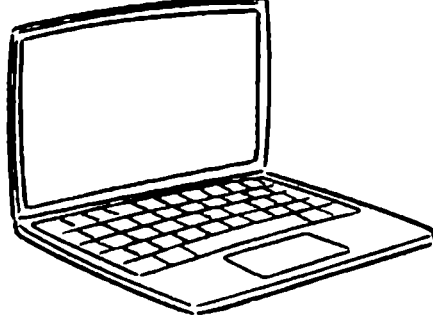
Ben bile bunun üzücü bir tablo olduğunu görebiliyordum.

New York'a döndüğüm ilk geceyi işte böyle geçiriyordum. Eğer Penelope olsaydım, en seçkin kulüpte, ayaklarıma çivilenmiş gibi duran ayakkabılarla dans ediyor olurdum. Küçük kız kardeşimin yerinde olsaydım, bir sanat galerisinin açılışında "postmodernizm" gibi terimler kullanıyor ve küçük kareler hâlinde yemek yiyor olur-dum. Son senaryomun ana karakteri olsaydım, Times Meydanı'nda fırtınanın ortasında dururdum, yüzüm gökyüzüne dönük gülümsü-yor, dünyayı umursamıyor olur-dum.

Ama ben bendim ve benim için mükemmel bir gece uzun za-mandır işte böyle görünüyordu.

Yatağa girdiğimde hayatımın bu kadar sıkıcı olmasına nasıl izin verdiğimi ve bunu ne zaman fark ettiğimi merak ettim.

5

Yüksek sesli bir alarm ve yanıp sönen ışık ile uyandım. Tek gözümü aralayıp bir tür ateşli rüyada olup olmadığımı merak ettim, ardından şık ve modern bir robot sesi bana en yakın çıkışa gitmemi söyledi. *Asansörlere binmeyin. Bu bir yangın alarmı.*

Hemen ayağa kalktım ve mideme birden kramp girdi. Belki de milkshake ve kızarmış tavuklu sandviç o kadar da iyi bir fikir değildi. Panikledim çünkü anksiyetem vardı ve bu hayal edebileceğim en kötü durumdu. Sonra açıklanamaz bir şekilde aşağı bakmak yerine ne giydiğimi anlamak için kendimi yoklamaya başladım. Bir atlet ve pijama şorttu üstümdekiler. Sorun değildi, dışarısı muhtemelen bin dereceydi.

Robot bana dairemde çıkmanımı söyledi, tam çıkıyordum ki hızla geri döndüm.

Bebeğim!

Mutfak tezgâhından dizüstü bilgisayarımı aldım, telefonumu koltuk altına sıkıştırdım, ayaklarımı da yıpranmış tenis ayakkabılarının içine soktum ve kendimi koridora attım.

Robotun sesi burada daha da gürültülüydü ve alarm da öyleydi. Acil çıkış merdiveninin girişini buldum, sonra kapıyı omuzladım. Kapı sert bir şeye çarptı.

Bir insandı.

Herhangi biri değildi ama.

Dizüstü bilgisayarımı göğsümde tutarak kapıda donmuş bir şekilde durdum, yüzüm yanıp sönen acil durum ışıklarıyla aydınlanıyordu.

Bu oydu: Parker...

Ve biz yine bir merdiven boşluğundaydık.

Elle, muhtemelen seni hatırlamıyordur. Penelope'nin o alçak ve mantıklı sesi kafamın içindeydi. Ayrıca haklıydı. Şimdi bile yağmurdan sırlıslık olmamışken, gözleri beni tanımış gibi bakmıyordu. Bana tanışıp tanışmadığımızı sormadı.

Sadece dizüstü bilgisayarına bakıp kaşlarını çatı.

"Bunu altmış kat merdivenden aşağı kadar taşıyacak mısın?"

Altmış mı? Ne kadar yüksekte olduğumuzu tamamen unutmuştum. Özellikle merdiven boşluğunda yankılanan yarı çılgınca bir kahkaha attım.

"Hayır" dedim kapıyı omuzlayarak açarken. "Ateşle şansımı deneyeceğim."

Kolu öne fırlayıp kapıyı tuttu. "Öylece dairene geri döne-mezsın."

"Muhtemelen yanlış alarmdır."

"Ya değilse?"

Kollarımı dizüstü bilgisayarımın etrafında kavuşturdum, sınırlanmışım. "Az önce burada duruyordun. Belli ki ben gelmeden önce seçeneklerini değerlendiriyordun."

Bana dik dik baktı ve bunun midemi altüst ettiğini itiraf etmezsem yalan söylemiş olurdum. Gözlerinin yeşil tonu haksızlık derecesinde güzeldi, yüzümde olmasını hayal bile edemeyeceğim bir renkti. "Artık buradasın, içeri girmene vicdanen izin veremem. Bu gerçek bir yangın olabilir."

"Ne kadar da kahramanca! Beni altmış kat merdivenden aşağı da taşıyacak mısın? Çünkü onuncu sınıftaki beden eğitimi dersin-

den beri bir dakika bile egzersiz yapmadım yani büyük ihtimalle yangından önce merdivenler beni bitirir.”

Bakışları benimkilerle tekrar buluşmadan önce bir anlığına vücudumda gezindi ve o bir an için sanki beni süzüyormuş gibi hissettim. “Gerçekten mi?” dedi, yarı sıkılmış, yarı inanmamış bir şekilde.

Penelope’nin pilates vücudu hakkında söylediklerini düşündüm, sonra düşüncelerimden sıyrıldım. Hayır, artık dışarıda giymek için fazla skandal görünen bu atlet ve üniversite birinci sınıftan beri giydiğim bu şortun içindeki istisnai olmayan vücuduma hayranlık duymuyordu. Kulüplerin dışındaki paparazzi fotoğrafları bir göstergeyse, muhtemelen nabızı atan her şeyle flört ediyordu. Hiçbir zaman aynı kadınla iki kez fotoğrafı çekilmemişti.

O makaleleri okuduğumdan değildi bu bildiklerim...

Kendimi hayal edilebilecek en büyük kaş çatma şeklini almaya zorladım ve iç çektim. “Biliyor musun seni uyarmıştım...” dedim ve onu geçip merdivenlerden inmeye başladım.

Yalan söylemiyordum. Son birkaç yıldır yaptığım fiziksel egzersizler çoğunlukla Breville kahve makineme yedi adım, banyoya beş adım ya da öğleden sonra kestirmek için yatağıma dört adım yürümekten ibaretti. Penelope bir keresinde telefonumun sağlık uygulamasını kontrol etti ve “Elle! Bu hafta ortalama dokuz adım mı attın? Apple muhtemelen senin öldüğünü düşünüyordur!” demişti.

Merdivenler alçalıyordu. O kadar da kötü olamazdı.

Üç kat sonra, sanki maraton koşmuşum gibi iki büklüm oldum. Beni geçip kendi başına aşağıya ineceğini düşündüm ama nihayet gözlerimi açtığımda, sanki hâlâ çalan bir yangın alarmı yokmuş gibi orada durduğunu, rahatça duvara yaslandığını gördüm. “Şaka yapmıyormuşsun.”

Başımı salladım, nefesim kesildi. “Kaslardan tamamen yoksun bir vücuda sahip olmakla ilgili neden şaka yapayım ki?”

Tek yaptığı bana bakmaktı. İki delici yeşil göz beni deşifre edilmeyi bekleyen bir kod satırıymışım gibi içine aldı. Sonra elini uzattı.

Bir anlığına elimi tutmayı, beni sırtında taşımayı ya da aynı

derecede tamamen rahatsız edici bir şey yapmayı teklif ettiğini sandım ama sonra benim dehşete kapılmış ifademi görünce kaşlarını çatarak; “Dizüstü bilgisayarın” dedi.

Onu göğsüme bastırdım ve sanki bir hırsızmış gibi ondan uzaklaştım. “Hayır.”

Kaşlarını çattı. “Hayır mı?”

“Hayır. Ben taşıyabilirim.” Kesinlikle taşıyamazdım. Fazladan ağırlık bu inişi dayanılmaz hâle getiriyordu.

Bana inanamayarak baktı. “Onu çalacağımı mı düşünüyorsun?”

Omuz silktim. “Seni tanımıyorum.”

Şaşkın bir kahkaha attı. Bir an sonra yüzü o en güzel fırtınalı ifadeye geri döndü. “Bir sürü dizüstü bilgisayarım var yani o çıkartmalar ne kadar güzel olsa da...”

Dizüstü bilgisayarımın üstünü süsleyen düzinelerce farklı kahve resminden hemen pişmanlık duydum.

“... seninkine ihtiyacım yok.” Elini tekrar uzattı.

“Tamam” diyerek bilgisayarımı verdim ve ekledim: “Bir sürü şifrelemesi falan var yani istesen bile kullanamazsın.”

Dizüstü bilgisayarımda böyle bir şey yoktu. Gerçi, dürüst olmak gerekirse muhtemelen olmalıydı. Neredeyse tüm vücudumu kaplayan dizüstü bilgisayar onun yanında gülünecek kadar küçük görünüyordu. “Şimdi oldu mu?” dedi yavaşça, sanki gerçekten var olsalardı tüm hayali şifrelemelerimi beş saniyede kıramazmış gibi.

Stanford’dan sınıf birincisi olarak mezun olmuştu ve kodlamada o kadar iyiydi ki ABD hükümeti onu lisedeyken işe almıştı.

Wikipedia sayfasına falan baktığımdan değildi bu bilgi de.

Sessizce yürüdük ve duvara yaslanıp yan tarafımı tutmadan önce on kat daha merdiven indiğim için etkilenmişim. “Bensiz git” dedim, gerçekten ciddi bir şekilde. “Dizüstü bilgisayarımı sakla. Orada önemli şeyler var.”

Başını bana doğru eğdi. “O zaman sanırım merdiven boşluğundan çıkmalısın çünkü kimse senin şifrelerini kıramayacak.”

Ona ve çıkan ses tonuna ters ters baktım. Sonra homurdandım. “O milkshake’i ve kızarmış tavuklu sandviçi yememeliydim...”

“Bu İngilizce miydi?”

“O milkshake’i ve kızarmış tavuklu sandviçi yememeliydim” dedim yüzümü buruşturarak.

Bir an durakladı. Sonra: “Milkshake’in yenilen değil, *içilen* bir şey olduğuna oldukça eminim.”

Başımı iki yana salladım. “Hayır. Ben kendiminkini kaşıkla yiyorum. On kat daha keyifli ve çok daha uzun sürüyor.”

Neredeyse gözlerini üzerimde hissediyordum ama benimkiler acıyla kapanmıştı. Yan tarafıma giren kramp, koca bir bıçak destesi tarafından bıçaklanmışım gibi hissettiriyordu. “Git” diye inledim. “Ciddiyim. Dünya milyarder sayısının 2.668’den 2.667’ye düşmesi utanç verici olur.”

Bir dakika sessizlik oldu. Yok iki. “Benim kim olduğumu biliyor musun?”

“Elbette biliyorum” dedim ama ses tonum sertleşti. Benimle tanıştığını hatırlamadığı gerçeğini bir kez daha fark ettim. “Şu anda bütün dergilerde senin yüzün var.” Omzumun üzerinden ona baktım. “Pardon, huzurunuzda eğilmem mi gerekiyordu? Çıkışınız için sizi tebrik mi etmeliydim? Size girişimimi mi sunmalıyım? Kuralları bilmiyorum.”

Sanırım ağzının kenarlarında oluşan o sırtımayı görmüştüm ama hayır, bu bir yanılsama olmalıydı çünkü bir dakika sonra yine kaşlarını çatıyordu. “Adın ne senin?” diye sordu.

“Neden?”

“Benimkini biliyorsun. Merdiven boşluğunda birlikte öleceğim kişinin adını bilmem adil olur.”

Gözlerimi devirdim. “Ölmeyeceğiz.”

En ufak bir duman kokusu yoktu ve aşağıdaki merdiven boşluğunda sadece birkaç kişi vardı yani apartman sakinlerinin çoğu dairelerinde kalmaya karar vermişti. Muhtemelen alt kattaki kapıcıyı arayıp yanlış alarm olup olmadığını soracak kadar akıllılardı.

“Ben Elle.”

“Dergi ismi gibi mi?”

Kaşımı kaldırdım. “Elle’in ne olduğunu biliyor musun?”

“Beni saçma sapan bir listeye koydular.”

Listeyi şimdi hatırlıyordum çünkü gerçekten Elle okuyorum ve evet, ondan bahseden her makaleyi okumuştum. Onu, En Uygun Milyarder Bekârlar listesine koymuşlardı. Muhtemelen lakabını böyle almıştı.

“Elle” dediğinde hain bedenim adımı söyleme şekliyle kıvrılıyor gibi görünüyordu. “Bunu bebeğin için yap yani dizüstü bilgisayarın için” diye ekledi, bir eliyle onu tutarken, diğer eliyle de bana uzanıyordu.

Birkaç dakika boyunca baktım. O gece bana söylediği sözleri hatırladım; o gece yıllardır peşimi bırakmazken, onun o geceyi hatırlamadığı gerçeğini düşündüm.

İstediğim her şeyi alabilirim.

Parası yüzünden onunla eve gideceğimi, küstahlığından ve hadsizliğinden tiksинmek yerine etkileneceğimi ima etmişti.

Ondan nefret ediyorsun, ondan nefret ediyorsun, ondan nefret ediyorsun!..

Tam o sırada gürültü sona erdi.

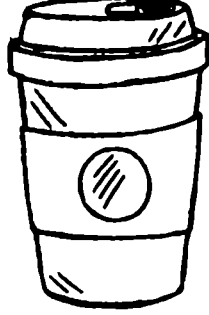
“Teşekkürler evren” dedim, en yakın kapıya yönelmeden önce. Kapıyı merdiven boşluğundan ondan uzakta olacağım için mutlukla iterek açtım.

“Bir şey unutmadım mı?”

Arkamı döndüğümde bana dizüstü bilgisayarımı uzattığını gördüm. Yarım yamalak bir “Teşekkür ederim” cümlesi mırıldanmadan önce, muhtemelen gerekenden daha sert bir şekilde aldım bilgisayarını.

Asansörle kendi katımıza çıktık. Ben kendi daireme girip yatağımın rahatlığına geri dönmeden önce ona doğru bir kez bile bakmadım.

6

Yaz mevsiminin sıcak, gençleştirici ve davetkâr olması gerekirdi oysa bende sıcak, gençleştirici ve davetkâr hiçbir şey yoktu.

Güven problemim var, her defasında kalın duvarlar örерim dışarıya karşı. Tanıştığım herkese bir düşmanmış gibi davranırım, eğer onları evime alacak kadar aptal olursam eninde sonunda bana ihanet edecek birileriymiş gibi. Değişime direnirdim, sanki yerimde sıkıca oturur ve etrafımdaki her şeyi durağan tutarsam, hayatımın etrafına ördüğüm ağdan hiçbir şey sızamaz ve bu da artık hiçbir şeyin canımı yakamayacağı anlamına gelirdi.

Bir daha asla.

Çünkü aynı zamanda zayıftım. Bu kurallara sahiptim ve bunları aşmak gibi bir arzum yoktu çünkü gerçek şuydu ki ben bir Jenga kulesiydim ve yıkılmaktan sadece bir hamle uzakta olduğuma dair içimde sinsi bir şüphe vardı.

Dün gece bir hataydı. En değerli varlığımı kucaklamasına izin vermek şöyle dursun, onunla tek kelime bile konuşmamalıydım aslında. Yıllar önceki sözleri beni incitmiş, benlik duygumu sorgulamama neden olmuştu. Benimle ilgili varsayımlarda bulunmuştu, o yüzden ondan nefret ediyordum.

Nefret o kadar keskin, o kadar doygundu ki yazmaya başladım.

Ne yazdığımı ya da yazdıklarımın bir anlamı olup olmadığını bilmiyordum. Hiçbir taslağım ya da planım yoktu ama bu bir katarsis, bu bir terapi, bu benim bulanık ve yakıcı düşüncelerimi bir sayfada fiziksel şekillere dönüştürmem, bir duyguyu sabitlemek ve onu açmak, ona otopsi yapmak, iç işleyişini incelemek, rengini çalmak, zararsız ve ölü olana kadar acısını ve özünü boşaltmak gibiydi.

Bitirdiğimde, elimde on sayfam olmuştu ve bitkin düşmüştüm. Duygularım içimden çıkıp sayfalara yayılıyordu. Kullanılamazdı ama en azından bir şeydi. En azından yazıyordum.

Nihayet aylarca bunaltıcı bir kuraklığa saplanıp kaldıktan sonra, sonunda beni bundan kurtaran kişinin o olduğu gerçeğini çok fazla düşünmedim.

Kahve dükkânı cıvıl cıvıldı. Genelde daha sessiz bir ortamı tercih ederdim; kimsenin omzumun üzerinden ne yazdığımı bakacak kadar yakın durmadığı ve düşüncelerimi bastıracak kadar gürültülü bir konuşmanın olmadığı ama bir kafeyi satın alıp tek müşterisi olmayı planlamıyorsam, bununla başa çıkmak zorundaydım.

Son birkaç gündür buraya sabahın erken saatlerinde gelip öğleden sonra hiçbir şey yapmadan çıkıyordum. Tabii internetten alışveriş yapmayı, beğendiğim bir yorum bulana kadar her sitede burç yorumlarımı kontrol etmeyi ya da sırf bir şeyler hissedebilmek için üniversiteden fotoğraflara bakmayı saymazsanız.

Bugün dizüstü bilgisayarına ek olarak bir de not defterim vardı. Bu kafede Wi-Fi vardı ve ben de internetin sayısız dikkat dağıtıcı kara deliğine direnemeyen biri olduğum için, ipek gibi yumuşak sayfaları olan on beş dolarlık defterler ve süslü isimleri olan kalem-ler satan bir siteye girdim. Her birinden birer tane aldım ve faturayı CAA'ya yansıttım.

Çocukken, her yıl sınıf birincisi olduğumda (çünkü bu ihtiyacımız olan bursu almak anlamına geliyordu), annem beni ve kız kar-

deşimi Hello Kitty mağazasına götürürdü. Kırtasiye malzemeleri, peluş oyuncaklar ve biraz rahatsız edici anatomiye sahip karakterler vardı ama ben özellikle defterleri çok severdim: yapışkanlı sayfaları ve gökkuşağı renklerinde çizgileri olan yumuşak kapaklı defterler. Her yıl bir şey seçmemize izin verilirdi, bu yüzden bir yıl bir defter aldım, sonraki yıl ise içinde yarım düzine farklı renk olan kalemlerden birini seçtim ama hiçbirini asla kullanmadım. Çıkartmalardan bir tane kullanmak, onu ziyan etmek demektir. O renkli sayfalardan herhangi birine bir şey çizmek, onu mahvetmek demektir. Görünüşe göre çocukluğumdan beri yaşamak için kurallar koymuştum ben.

Kalemim bu lüks defterin sayfaları üzerinde gezinirken, bir an için onu olduğu gibi saklamayı düşündüm. Lekesiz. Mükemmel. Değişmemiş.

Sonra mahvetmeyi reddettiğim Hello Kitty defterimin muhtemelen bir çöplüğün dibinde, sayfaları sararmış, çıkartmaları çoktan yapışkanını kaybetmiş bir şekilde durduğunu düşündüm ve ilk sayfaya kocaman bir X işareti çizdim.

“İşte. Mahvoldu” dedim kendi kendime ve sonra yazmaya başlıyorum. Senaryo değil, hayır. Listeyi yazıyorum.

“Stüdyonun filmi iptal oldu” dedi Sarah, iki ay önceki telefon görüşmesinde. “New York City’de çekimler için izinler ve lojistik düzenlemeler için şimdiden milyonlar yatırdılar. Bu altı mekân etrafında bir hikâye yazman için seni işe almak istiyorlar.”

Aslında hayır demiştim çünkü nefret ettiğim bu yerde geçen bir senaryo yazmamın imkânı yoktu.

Sonra Sarah bana ücreti söyledi. Annemin benim için hep istediği özgürlüğe sahip olmama yetecek kadar bir para. Bir daha kimseye muhtaç olmamamı sağlayacak türden. Yüz binlerce dolarlık tıbbi bakım gibi öngörülemeyen bir şey tekrar başıma gelirse, bununla başa çıkabileceğimi hissettirecek türden.

Annem iyi bir sigortası olmadığı için yıllarca doktora gitmediğinde sahip olmayı dilediğim türden para. Sonunda gittiğinde ihtiyacı olan her türlü tedaviyi ve ipotekten daha pahalı olan ilaçları ödeyecek türden bir para.

Sonunda o kadar para bulabilmişti. Annem son yılını en iyi tedavilerle geçirmişti ama bunu elde etmek için hayatımın en büyük hatasını yapacak kadar çaresizdim.

Bir daha asla.

Ben de evet dedim. Stüdyo bana ilham vermesi için şehirde bir daire kiralamayı teklif etti. Senaryoyu Los Angeles'ta yazabileceğimi düşünerek reddettim ve Penelope nazıkçe geri dönmenin iyi bir fikir olabileceğini söyleyene kadar da denedim.

Ev bakıcılığını kabul ettiğimde tüm koşullar denk geldi çünkü dairenin sahibi görünüşe göre fiziksel olarak hayır diyemeyeceğim biriydi.

Şimdi buradaydım, yazı nefret ettiğim bir şehirde geçiriyordum.

Bir süre film mekânlarının listesini yazdım, normalde berbat olan el yazımı olabildiğince okunaklı hâle getirmeye çalıştım çünkü yine, bu senaryoyu yazmak dışında kesinlikle her şeyi yapıyordum. Bitirdiğimde arkama yaslanıp listeye baktım. İlk mekânın adının beynimde bir şeyleri serbest bırakmasını ve arkasından bir sürü kelimenin dökülmesini bekledim.

O kadar uzun süre baktım ki gözlerim ve listem karmakarışık şekillerden oluşan bir demet yığını hâline geldi.

“O da ne?” dedi bir ses ve o kadar irkildim ki neredeyse lattemi kapalı dizüstü bilgisayarımın üzerine dökecektim.

Korkuyu unutun. Hayatım, şüphesiz trajik bir sona götüren bir dizi talihsiz olaydan ibaretti.

Parker Warren elinde bir fincan espresso, üzerinde bir gömlek ve cumartesi öğleden sonrası için fazla resmî bir pantolon ile orada duruyordu. Listemi sanki lanet olası nükleer şifrelermiş gibi ellerimle hemen kapattım.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordum.

Bir kaşını kaldırdı. “Burası bir kafe, Elle. Burada ne yaptığımı sanıyorsun?”

Espresso fincanına küçümseyerek baktım ve o da bunu fark etti. “Kahve seçimimde bir sorun mu var?”

“Evet.”

Kesinlikle teklif etmediğim yere oturdu ve ben de defteri kapattım. “Yorumun?”

“Bu sipariş edebileceğin en kötü şey.”

Kaşlarını çattı. “Öyle mi?”

Başımı salladım. “5-hour Energy ya da başka bir şey de içebilirsin. Süt yok, köpük yok. Ne anlamı var ki?” dedim, sonra dizüstü bilgisayarımı açtım, gerçekten yazmaya başlayacakmışım gibi davrandım.

Gözlerime bakabilmek için ekranımı yavaşça aşağı itti ve yüreğim açıklanamayacak kadar daraldı. “Elle,” dedi çok yavaşça, nasırlı parmakları hâlâ dizüstü bilgisayarımın tepesindeydi, “sen tam bir tilkisin.”

Sinirlendim. “Sen de tam bir baş belasısın. Ne istiyorsun?”

“Kimsin sen?” Gözleri açıldı. Samimiydi.

“Ben Elle, komşun,” diye homurdandım, “maalesef.”

Ellerini masanın üzerine bastırdı, kocamanlardı. Baktım. İnanamıyordum. Başımı salladı. “Bunu biliyorum. Başka ne var?”

“Ne demek başka?”

Omuz silkti. “Ne iş yapıyorsun? Neden buradasm? Neden önünde üç içecek var?”

Dişlerimi sıkarak; “Yazarım. Yaz için ev bakıcılığı yapıyorum. Latte enerji için, su hidrasyon için ve sıcak çikolata da eğlence için.”

Başını salladı. “İlginç. Bana daha fazlasını anlat.”

“Hayır.”

“Neden?”

Tüm dürüstlüğümlle cevap verdim çünkü birkaç gece önce hakkında saatlerce nefret yazısı yazdığım bu kişinin benim hakkımda ne düşündüğü neden umurumda olsundu ki?

“Çünkü seni tanımıyorum ve tanımak istemediğimden de neredeyse eminim.”

Sandalyesinde geriye yaslandı. Başını salladı. Hiç de pes etmiş

gibi görünmüyordu. “Biliyor musun, klavyemin birkaç tuşuyla senin hakkında her şeyi öğrenebilirim. Sorarak kibarlık yapıyorum.”

“Sapık olduğun için mi?”

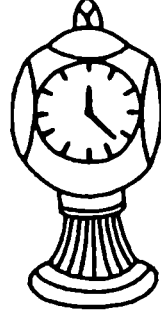
“Çünkü temel internete erişimim var.”

Yüzümde yavaş bir gülümseme oluştu. Bilmediği şey, hayatını takma isimle yaşayan biriyle konuştuğuydu. İnternetin varlığından arındırılmış biriyle. Sosyal medyası olmayan biriyle.

“Öyle mi?” dedim. “Güzel. Google’a sor beni. Her şeyi öğren.” Dizüstü bilgisayarımı tekrar açmaya zorladım, yüzünü yok saydım ve yazmaya başlıyormuş gibi yaptım. Bir sandalye sesi ve ayak sesleri duyduğumda sonunda beni yalnız bıraktığını biliyordum.

Düzenleme
Ny.ozlem

7

Altı gün sonra ... Toplam on kelime yazmıştım. Sonra sildim. Tekrar yazdım ve hemen sildim.

Sonra kısa bir süreliğine dizüstü bilgisayarımı dairenin diğer ucuna fırlatmayı düşündüm ama onu kollarımın arasına aldım, göz yaşları içinde gümüş dış yüzeyini okşadım ve cansız bir nesneye “Bunu düşündüğüm için bile çok üzgünüm” diye fısıldadım. ‘İşte bu yüzden yazarlar yalnız yaşayamaz’ diye düşündüm. Tam bir yazı cini moduna geçtim, bana sebze yememi, su içmemi ya da güneş ışığı almamı hatırlatacak bir Penelope yoktu. Eğer herhangi bir yazı gerçekten yazılıyor olsaydı bu iyi olurdu.

Kapımdaki bir tıkırtı, tam da tembellik etmelik bir eşofman altı için üçüncü sayfadaki yorumlara olan inanılmaz odağımdan beni sıyırdı.

Gerçek suç podcast’leri yapanlar muhtemelen öldürülmeyi hak ettiğimi ve vakamı heyecanla ele almayı beklediklerini söyledikleri çünkü kapı deliğinden bakmadan kapıyı açtım. İşte bu yüzden, Penelope’den yürüttüğüm SoulCycle eşofmanlar, dizlerime kadar uzanan aşırı büyük bir tişört ve başımın üstünde erimiş dondurma gibi duran yamuk bir topuz ile Parker Warren’ın karşısında buluyorum kendimi.

Bana ancak değer biçme olarak tanımlanabilecek bir şekilde yukarıdan aşağıya baktı. “Gündelik cuma kıyafetin mi?” diye sordu.

Ona ters ters baktım. Takım elbise giyyordu. Tabii ki giyyordu. Sanki yazın ortasındaymışız gibi değildi ve bildiğim kadarıyla şu an bir işi de yoktu. “Bu, hayatımın her günkü hâli” dedim. Öylesine tatlı bir gülümsemeydi ki ancak zehirli olarak yorumlanabilirdi. “Giyim tercihlerimle dalga geçmeye mi geldin yoksa otuz beş derece sıcakta takım elbise giyip giymemen gerektiği konusunda fikrimi mi almak istiyorsun? Hayır derdim çünkü metroya varmadan sıcak çarpmasından ölürdün ama biliyor musun?” Dudaklarımı büzdüm. “Bu sonuç beni pek rahatsız etmezdi ve ikimiz de biliyoruz ki sen trene binmeyeceksin.”

Ağzımdan çıkan her şeyi görmezden gelerek; “Adın ne?” diye sordu.

Kaşlarımı çattım. “Sana zaten söyledim.”

“Tam adın.”

“Neden? Google’da bir şey bulamadın mı?”

“Tam adın ne Elle?” diyordu, kararlılıkla.

“Kimsin sen, Rumpelstiltskin mi?”

Şimdi kaşlarımı çatma sırası ondaydı. “Rumpelstiltskin değirmencinin kızından kendi adım tahmin etmesini ister.”

Bu doğru muydu? “Cermen peri masallarına bu kadar aşına olduğunu bilmiyordum” dedim kapıyı yarıya kadar kapatarak. “Bunu bir sonraki Fortune filmine eklemeliler. Güle güle!”

“Bekle.”

Sesindeki çaresizlik kırıntısından ötürü şaşırarak da olsa durakladım. Tüm kararlılığıma rağmen kapıyı tekrar açtım.

“Sana ihtiyacım var” dedi.

Kafam karışmıştı. “Bana ihtiyacım mı var?”

“Benimle çıkmana.”

Neredeyse yere düşüyordum. Bu kadar utanmaz biri miydi? “Affedersin?” Sesim haince ve kırılgan.

Kapı çerçevesine yaslandı, çerçeve kocamandı ama onun yü-

zünden çerçeve küçücük görünüyordu. “Bu o kadar korkunç bir ihtimal mi?”

Evet. “Evet.”

İç çekti. “Güvenebileceğim bir randevuya ihtiyacım var.”

Güldüm. “Beni tanımıyorsun bile.”

“Benimle ilgili bir hikâyeyi Page Six ya da Daily Mail’e satar mısın?”

Gözlerim büyüdü, parmaklarım kıvrıldı ve ağzım açıldı. “Bu ne cüret?” diye bir tırat atmaya hazırdım. Gerçekten onun hakkında hikâyeler satmam gerektiğini mi düşünüyor...

Güldü, rahatsız edici derecede derin ve hoş bir sest, kemiklerimi titretti. “Aynen öyle. Sen mükemmelsin.”

Ona ters ters baktım. “Ciddiyim Parker. Muhtemelen yirmi bloklu bir yarıçap içinde yüzlerce istekli kadın vardır. Seninle çıkmaktansa lobide uzanmayı tercih ederim.”

O yüzlerce kadının neden bu kadar istekli olduğunu anlamamı sağlayan bir yoğunlukla bana baktı. “Kesinlikle,” dedi tekrar, “sen mükemmelsin.”

Açıklanamaz bir şey kan dolaşımdıydı, şampanya gibi bir şey kabardı. Kaşlarımı çattım. “Ne yazık ki giyecek bir şeyim yok, seninle bir yere gitme arzum yok ve yapacak çok işim var.”

Sonra da kapıyı suratına kapattım.

“Penelope. Koridorda bir elbise var.”

Bir saat sonra, hâlâ gündelik cuma kıyafetim üzerimdeyken, telefonumu kulağımla omzum arasına sıkıştırmış hâlde, kapımın hemen dışındaki dekoratif kanepenin üzerine örtülmüş ipekle kaplı bir askıda duran, çok paraya mal olmuş gibi görünen, Fransız markalı özel dikim elbiseye baktım ve...

“Bir de topuklar var.”

Ona markayı söylediğimde Penelope kısık bir ıslık çaldı. “Koridorun pahalı bir zevke sahip.”

“Bir de bana sor.”

Penelope iç çekti. “Beni öldürme.”

“Asla yapmam. İkimiz de DNA testlerinin günümüzde çok iyi olduğunu biliyoruz, bundan asla kurtulamazdım.” Teşekkürler, gerçek suç podcast’i.

“Bence gitmelisin.”

Telefonumu diğer kulağıma götürdüm. “Bir daha düşündüm de ceset yoksa suç da yok, değil mi?”

“Ben ciddiym” dedi. “Elle, o en kötüsü olabilir ama daireden çıkmak en kötü fikir olmayacaktır.”

Yatağımın rahatlığından kopmak kulağa en kötü fikir gibi geliyordu. Belki de sorun buydu.

“Bak, bağımsız olmayı sevdiğini biliyorum, yalnız olmayı sevdiğini de biliyorum ama bu çok ileri gitti. Sen bir adaya dönüştün, Elle. İssiz bir ada gibi.”

Sinirlendim. Belki de ıssız bir ada olmayı seviyordum.

“En son ne zaman biriyle görüştün? Bir yıl önce mi?”

Ve bir felaketti. “Bu bir randevu değil” diye fısıldadım ancak şimdi ortak bir koridorda konuştuğumu fark ettim. Tekrar içeri daldım. “Bu sahte bir randevu.”

“Aynen öyle. Gitmek için daha da fazla sebep. Biliyor musun belki de onun yanında yaşamak iyi bir şey oldu, eğer seni duygusal destek alanın olan beş blokluk yarıçapın dışına çıkmanı gerektiren bir şey yapmaya itiyorsa.”

İç çektim. “En kötü kısmını bilmek ister misin?”

“Her zaman.”

“Yeniden yazıyorum.” Tam olarak senaryo sayılmazdı ama en azından bir şeyler yazıyordum.

“Sayılır.”

Penelope nefesini bir girdap gibi içine çekti. “Elle!” diye hay-

kırdı. “Gerçekten endişelenmeye başlamıştım.” Sonra da “Bu nasıl kötü bir şey olabilir ki?” diye sordu.

“Çünkü bunu o sağladı” dedim mutfak tezgahının etrafında daireler çizerek.

“Aman Tanrım. Nefret ettiğin adam senin ilham perin.”

İğrenmiş gibi bir ses çıkardım. “Ona öyle deme.”

“Hayır, hayır, bekle” dedi ve volta attığım anlayabiliyordum. “O her zaman senin ilham perindi. Beni dinle! Merdivendeki o geceden sonra o kadar öfkeliydin ki o senaryoyu yazdın. Bütün o ödülleri kazanan senaryoyu. Ne zaman onunla ilgili bir haber çıksa, günlerce kendini odana kilitleyip sadece yazıyordun.”

“Bunu daha önce de yaptım” diye itiraz ettim.

“Elbette, çok yazdın ve aynı odayı paylaşmayı bıraktıktan yıllar sonra bile uykuya dalmak için bilgisayar tuşu dinlemek zorunda kalmamın nedeni sensin ama asla bu kadar tutkuyla değildi. Kabul etmelisin ki en iyi eserini o geceden sonra yazdın. Garip bir şekilde seni daha iyi olmaya itti.”

“Tabii ki en iyi eserimi o geceden sonra yazdım!” Haykırdım. “Büyüdüm! Yazılarım gelişti! Gerçekten de yirmi beş yaşımdan itibaren elde ettiğim her başarıyı ona mı atfedeceksin?”

“Hayır” dedi Penelope sakince, “ama ona olan nefretini yakıt olarak kullandın. O senin çarpık ilham perindi.”

Çarpık ilham perisi. Hiç de hoşnut olmayan bir ses çıkardım.

“Eğer doğru olmasaydı bu kadar sinirlenmezdin.”

Biriyle bu kadar uzun süre arkadaş olmanın kötü yanı da buydu. Aile olmaya başarlardı ve aile, onları sonsuza dek terk edeceğinizden korkmadan sizinle açıkça konuşabilirdi.

“Dinle bebeğim,” dedi, “kimin umurunda? Seni yazmaya iten ne olursa olsun, değil mi? Açıkçası, CAA onun senin bir tür ilham perin olduğunu öğrenip komşun olmam ayarladıysa hiç şaşırmam.”

Esprî yapmadan güldüm ve “Dürüst olmak gerekirse? Ben de şaşırmazdım” dedim.

Askı çantasında elbiseye iliştirilmiş bir not vardı. “Saat 8:00’de görüşürüz.” Telefonuma baktım, bu yüzden o an geldiğinde kapıyı çalacağını biliyordum.

Bir yanım kapıyı açmak istemiyordu. Bu hiç bana göre değildi. İptal etmek, yorganımın altına saklanmak ve dairemden sadece sabahın dördü gibi tuhaf saatlerde çıkmak istiyordum ki bir daha asla karşılaşmayalım onunla.

Diğer tarafım bunun iyi bir şey olduğunu söylüyordu. Penelope haklıydı. Parker benim çarpık ilham perimdi. Belki bu gece bir şeylere ilham verirdi. Belki eğlenirdim bile.

Kapıyı açtım.

Farklı bir takım elbise giyyordu. Bu daha havalı, daha şık ve sanki onun için yapılmış gibi mükemmel bir şekilde dikilmişti.

Son bir saattir gerçekten giyinip giyinmemeyi tartışıyordum. Elbise tamam ama saçımı yapmak? Makyaj yapmak? Bu başka bir şeydi. Annemin koyu kahverengi parlak saçlarına ve yüksek elmacık kemiklerine sahiptim ancak onun kırmızı dudaklarını, kahn kaşlarını, kalıcı ışıltısını ya da yüzündeki herhangi bir rengi almamıştım, bu yüzden makyajsızken sade biriydim. Makyajla bambaşka biri gibi görünüyordum. Belki de bu yüzden nefret ediyordum. Eğer beni sadece kendim gibi görünmediğim zaman seviyorsanız, ne anlamı vardı ki?

Sonunda, sadece ellerimle bir şeyler yapmak için bile olsa yapmaya karar verdim çünkü makyajdan hoşlanmasam da yapmaktan hoşlanıyordum. Bazı nedenlerden dolayı, Penelope üzerinde yüzlerce kez uyguladığım mükemmele yakın kedi gözü yapma yeteneği bana da bahşedilmişti. Görünüşe göre bana tam bir makyaj seti hediye etmişti ki bunu ikinci bavulumda keşfetme zevkine eriştim, ben de farklı renklerle oynadım. Ne olduğunu anlamadan makyajımı yapmıştım ve gitme vakti de gelmişti.

Elbise kısa ama zarıftı, uzun kollu ve mütevazı bir yakaya sahipti. Topuklu ayakkabılar kısa değildi ama giydiğim en uzun topuklu ayakkabılar da değildi.

Kapıyı açtığımda Parker Warren bana çok daha az kıyafet giymişim gibi baktı. Bakışları tıpkı o gece merdiven boşluğunda olduğu gibi yoğundu, beni santim santim içine alıyordu. “Mükemmel” dedi, o gün üçüncü kez. Sonra elini uzattı. “Endişelenme ama aslanın inine girmek üzereyiz.”

“Aslan ini mi?”

Gözleri muzipçe parladı. “Sadece toplumun en kötöleri. Sosyal tırmanıcılar. Sosyal yıkıcılar. Özel işlere karışmaktan başka yapacak işi olmayan mirasyediler.”

Betim benzim attı. “Ne?”

“Rahatla” dedi bana bakarak. Derin sesi bana tam tersini yapıyordu. “Bunu kaldırabileceğini biliyorum.”

Birkaç saatten uzun süre bulunduğum her yeri yirmi derecede tutmama rağmen, o an yüzüm açıklanamaz bir şekilde yandı.

Tekrar elini uzattı.

Ve bu sefer tuttum.

Camları o kadar renkli bir Escalade’in arkasındaydık ki sadece New York ışıklarının belli belirsiz parıltısını görebiliyordum. İçimden bir ses Parker’ın Uber çağırmadığını söylüyordu. Direksiyondaki adamın kulaklığı vardı ve sadece bir ayakkabı bağıyla bile birini öldürebilecekmiş gibi görünüyordu.

Son Uber şoförümün saçının geri kalanından iki ton daha açık bir peruğu ve 70’lerin pop şarkılarına çılgık atarak eşlik etme eğilimi vardı.

“Normalde komşularınla çıkar mısın?” Parker’a gelişigüzel bakarak sordum. İkimiz de ayrı pencere kenarlarında oturuyoruz,

aramızda yarım metre var ama alan hâlâ çok küçük geliyordu. O ise çok fazla yer kaplıyordu.

Başını salladı, ifadesi tamamen ciddiye. “Geçen hafta sonu Bayan Andrews’u dışarı çıkardım.”

Bayan Andrews seksen dört yaşında ve kedilerini bebek arabasında gezdiriyordu.

Gülmemeye çalışmama rağmen gülümsedim ve görmemesi için pencereye doğru döndüm ama işe yaramadı.

“Gülümsedin” dedi patentlenecek yeni bir ürün keşfetmenin verdiği huşuyla.

“Gülümsemedim.”

“Gülümsedin ve şimdi daha komik olmak için bir şeyler bulmam gerekecek çünkü bunu tekrar yapmanı istiyorum.”

Ona ters ters baktım çünkü bir şekilde benimle dalga geçtiğine ikna olmuş durumdayım. “Eee, nereye gidiyoruz ve neden yanında biri olmadan gelmedin?”

Gözleri önceki ışıltısının bir kısmını kaybetti. “Edith Adelaide’i duydun mu?”

“Mirasyedi mi?”

Başını salladı. “New York’taki en büyük terasa sahip, Central Park’a bakan bir Park Avenue dairesi var.”

Kaşlarımı çattım. “Ve sen de gerçekten görmek mi istiyorsun?”

Bir kahkaha attı. “Hayır” dedi, gözleri yine parlıyordu. “Keşke bu kadar basit olsaydı. Edith Adelaide yatırım dünyasındaki herkesi tanıyor. Bu yüzden üniversite birinci sınıf öğrencisiyken yaptığım bir prototiple finansman bulabildim. Bana inanan ilk insanlardan biriydi.” Omuz silkti. “Birkaç ayda bir önemli bir toplantıya ev sahipliği yapıyor ve bu sefer bir partnerim olmadan gelemeyeceğimi söyledi.”

“Anlamıyorum. Bu neden bu kadar önemli? Şirketini daha yeni satmadın mı?”

“Satın alma işlemi beklediğim kadar kolay olmadı. Halletmem gereken birkaç yarım kalmış iş var bu gece.”

Gizli bir iş dünyası sebebi yüzünden bu yemek çok önemliydi. Bir partnere, tercihen tüm sırlarını ya da başkalarınınkini en yakın magazin gazetesine dökmeyecek birine ihtiyacı vardı. Mantıklıydı.

Ben uygun bir partnerdim. Belki de bu beni aşağılanmış hissettirmeliydi ama umurumda değildi çünkü bu gece senaryom için ihtiyacım olan ilham kaynağım olabilirdi.

Uzun yeşil tenteli bir binaya yanaştık. Bir kapıcı inmeme yardım etti. Plazada çalışıyormuş gibi şapka takmıştı ve takım elbise giyyordu. Parker adını söylediğinde bizi altın rengi, süslü ve eski New York'u andıran bir lobiye götürdü. Şaşırtıcı bir şekilde, kapıcı bizimle birlikte asansöre bindi ve sanki zamanda geri gitmişiz gibi eski bir kranka basmaya başladı. Yükseldikçe yükseldik, ta ki bir zil çalana ve kapılar perde gibi açılıp benim kaldığım daireyi bile gölgede bırakan bir daireye girene kadar.

Beni Steinway piyanosunun üzerinde oturan bir Picasso karşıladı.

Bir de en sevdiği insanmış gibi Parker'ın üstüne atlayan bir toy poodle karşıladı. Parker diz çöküp köpek yavrusuyla oynadı ve içimde garip bir şekilde sızladı bir parçam. Diğer parçam ise o parçayı tekmeleyip ona bu adamdan nefret etmemiz gerektiğini hatırlattı. Bu adamdan yani yavru köpeklerle oynayan, takım elbiseleri sanki onlar için modellik yapmış gibi dolduran ve "Rahat ol, bunu kaldırabileceğini biliyorum" diyen adamdan.

Poodle uzaklaştıktan sonra ayağa kalktı ve eğilerek; "Beş tane var. Klonlanmış. Evlerinin her birinde biri yaşıyor" diye fısıldadı.

Ben daha bu gerçeği sindiremeden elimi tuttu.

İlk tepkim hemen elimi çekmek oldu ama Parker bunu hissetmiş gibi daha da sıkı tuttu ve başparmağı eklemlerim üzerinde yumuşakça kaydı. Nedense bu basit hareket, omurgamdan aşağıya kadar bir ürperti gönderdi.

Penelope haklıydı. Gerçekten daha fazla dışarı çıkmam gerekiyordu.

"Parker!" dedi gür bir ses. Dönüp baktığımda, sesin sahibinin

benden bile kısa olan çelimsiz bir kadın olduğunu gördüm. Üzerinde logosu ya da ismi olmayan ama kalitesinden bir servete mal olduğu anlaşılan giysiler vardı. Pantolonu mükemmel bir şekilde oturmuydu. Tek bir kırışıklığı bile olmayan ipek bir gömleği vardı. Ayağında hiçbir şey yoktu. Saçları, başının etrafında zarif bir beyaz hâle gibi duruyordu. Seksen yedi yaşında olmasına rağmen, benden daha fazla enerjiye sahipti. Gülümsemesi, ailesinin bir zamanlar Güney Amerika'daki madenlerinden çıkan zümrütler kadar parlaktı.

Yaptığım küçük araştırmalar (kesinlikle bir Uber'de değildi) annesinin Amerikalı John Adelaide ile evlendiğini ortaya çıkardı. John'un skandal dolu ilişkileri ve kötü iş kararları, neredeyse tüm servetlerini batırma noktasına getirmişti. Ailesi Amazon'un üzerinde uçarken gerçekleşen uçak kazasında hayatını kaybettiğinde –en az bin tane komplo teorisine ilham veren bir olaydı– Edith kalan parayı alıp inandığı insanlara yatırım yaparak tek başına yeni bir servet yarattı. Yine de sonsuza kadar bir *mirasyedi* olarak anıldı. Onun hayatını, içinde uzanıp keşfedebileceğim ve belki de beyazperdeye aktarabileceğim hikâyeleri merak ederdim.

Beni görünce Edith'in gözleri büyüdü. “Ve gerçekten birini getirmişsin!”

“Birini getirmezsem beni içeri almayacağını söylemiştin.”

Edith güldü, sesi içtendi ve hiç de seksen yedi yaşında gibi değildi. “Ne olursa olsun seni içeri alacağımı çok iyi biliyorsun.”

Parker'a inanamayarak bakmak için döndüğümde, otuzlarının sonlarında ya da kırklarının başlarında bir adamın onunla çoktan konuşmaya başladığını gördüm. Buluşması gereken kişi bu muydu?

Edith bana dönerek; “Evime hoş geldin. Ben Edith” dedi.

“Ben de Elle.”

Elimi sıktı. “Harikalarımı görmek ister misin?”

“Harikalar mı?”

Bana sır dolu bir gülümseme gönderdi, sonra da kendisini takip etmemi işaret etti.

“Ben koleksiyoncuyum” dedi. “Beni mutlu eden, hayrete düşüren⁴ şeyleri toplarım.”

MÖ 500 yılına ait bir kâsenin basitçe bir masanın üzerinde durduğu yeri işaret etti. Koruyucu bir cam bile yoktu. Sanat tarihi dersinde incelediğim bir empresyonist tabloyu fark ettim. Bu dairedeki bir oda tamamen Fransa’daki bir kaleden getirilmiş eşyalarla doluydu.

Edith bana baktı. “Beni çok sert yargılamadan önce, vârisim olmadığını ve tüm servetimi, bu sanat eserleri dâhil, güvendiğim on hayır kurumuna vasiyet ettiğimi söylemeliyim” dedi. Omuz silkerek devam etti: “Bu dünyada aşağı yukarı beş yılım kaldığını düşünüyorum. Geriye kalan zamanımda paramı böyle savurganca harcamam çok mu bencilce sence?”

Bunun cevap bekleyen bir soru olmadığına sevinmiştim çünkü ne söyleyeceğimi gerçekten bilmiyordum.

Edith beni bir başka odaya, sadece eldivenle dokunulması gereken kitaplarla dolu bir kütüphaneye götürürken, belimde bir el hissettim.

“Edith, Elle’yi harikalarına eklemeye çalışmıyorsun, değil mi?” diye sordu Parker, umursamaz bir havayla.

Ancak belimdeki elin sıcaklığından dolayı göğsümde çılgınca atan kalbime göre hiçbir şeyi de umursamaz durumda değildi.

Uzaklaşabilirdim.

Köşedeki el yazması eseri incelemeye çok hevesliymiş gibi davranabilirdim.

Ama yapmadım.

Çünkü ne kadar itiraf etmekten nefret etsem de onun bana dokunmasını sevmiyorum desem de bu bir yalandı.

Aklımı kaçırıyor olmalıydım.

Edith kahkaha attı. “Asla cesaret edemezdim. Beni bu yeri sat-

4. *Wonder* kelimesi İngilizcede harika, mucize, merak, hayret anlamlarına gelmektedir. Yazar kelime oyunu yapmakta. (ç.n.)

maya ikna etmeye zaten yeterince çalıştın. Bir de kız arkadaşını işin içine katman takıntını daha da kötüleştirirdi.”

Ağzımı açıp Edith’e, bu veya herhangi bir Marvel sinematik evreninde Parker Warren’ın kız arkadaşı olmadığımı söylemek istedim ama Parker sırtımın alt kısmında yavaş, alçak daireler çizmeye başladı ve... Ben ne yapıyordum böyle? Neden buna izin veriyordum? Neden dokunuşuna küçücük de olsa eğiliyordum? Yukarı baktığımda çoktan bana baktığım, beni inceler gibi olduğunu fark ettim, sanki gerçekten bir harika olduğumu düşünüyormuş gibiydi.

“Peki, siz ikiniz nasıl tanıştınız?”

Tenimde titreşen sıcaklık bir anda öfkeye dönüştü. Merdiven boşluğundaki o geceyi hatırladım ve nasıl bittiğini...

Parker ağzını açıp cevap vermek üzereyken ondan önce davrandım.

“Komşuyuz.”

“San Francisco’da mı?”

Bekle... Parker New York’ta yaşamıyor muydu? Yoksa benim gibi o da kısa süreliğine mi buradaydı?

“Hayır. Burada, şehirde” dedi Parker.

Edith benden açıklama bekler gibi baktı, sanki bu harika adam hakkında coşkuyla konuşmam gerekiyormuş gibi. Bu yüzden en tatlı gülümsememi takınıp; “O kadar komşuseverdi ki ve misafirperver, hiç de rahatsız edici değildi” dedim.

O da ifademi taklit etti. “Ve o da o kadar uyumlu ve arkadaş canlısıydı ki hiç de dizüstü bilgisayarına takıntılı değildi.”

Edith’in bakışları aramızda gezindi, biraz fazla ilgili görünüyordu ama sonra dairesinin altın süslemeli labirentinin bir yerlerinden asansör sesi geldi.

“Diğer misafirler geldi,” dedi, “müsaadenizle.”

Ben hâlâ yapışıp kalmış gülümsememin ardında Parker’a dönüp, çevremizde dolaşan misafirler olduğu için kısık sesle; “Ben dizüstü bilgisayarına takıntılı değilim” dedim.

“Tabii. O yüzden onu küçük bir çocuk ya da değerli bir evcil hayvanmış gibi taşıyorsun. Ona bir bebek arabası alıp Gramercy Park’ta dolaştırmalısın, tıpkı Bayan Andrews gibi.”

Gözlerim fal taşı gibi açıldı, öfkem anlık olarak unutulmuştu.

“Bayan Andrews’un Gramercy Park’a giriş anahtarı var mı?”

Burası New York’taki tek özel parktı. Sadece yüz küsur anahtar vardı ve onlar da doğrudan parkın yanında yaşayan insanlara ya da çevresindeki seçkin kulüplerin üyelerine aitti. Biz bunlardan biri değildik.

Oraya sadece bir kez bile olsa girmek istemişimdir ama halka kesinlikle kapalıydı. Yalnızca Noel arifesinde açılırdı.

Hayallerimi süsleyen bu müstakil ev tam da bu parkın çevresinde bulunuyordu. Columbia’dayken orada yaşayan bir çocuğa özel ders verirdim.

“Benim anahtarım var” dedi Parker.

Hemen Gramercy Park anahtarını ondan nasıl çalabileceğimi planlamaya başladım.

Tam ona bu anahtarı nasıl elde ettiğini sormak üzereyken, bir kadın yanımıza yaklaştı.

Aslında, tam olarak “yanımıza” sayılmazdı. Beni tamamen görmezden geliyormuş gibi hareket ediyordu çünkü utanmadan doğrudan önümde durdu ve Parker’la konuşmaya başladı.

Saçları o kadar sarıydı ki neredeyse gümüş gibi görünüyordu. Uzun boylu ve inceydi. Üzerindeki elbise fizik kurallarına meydan okuyor gibiydi: Sırtı tamamen açıktı, ortada tek bir askı bile yoktu ve neredeyse hiç kumaş varmış gibi görünmemesine rağmen bir şekilde üzerinde durmayı başarıyordu. Hafifçe döndüğünde, elbisenin düşmesini engelleyen şeyin etkileyici göğüsleri olduğunu fark ettim.

Aşağı baktım ve kaşlarımı çattım.

Benim için böyle bir şeyin askı görevi görmesi mümkün değildi kesinlikle.

Yarım saniye içinde her türlü endişem zihnimde canlandı.

Burada bir aptal gibi dikilecektim. Kimse bir şey söylemeyecekti.

Bu kadın Parker'la konuşmaya devam edecek, ben de ya beklemeye devam edecektim topuklu ayakkabılı bir paspas gibi ya da harikaları incelemeye gider gibi yapıp burada ne işim olduğunu sorgulayacaktım.

Belki de sadece gitmeliydim çünkü gerçekten buraya ait değilim derken;

“Carissa. Bu, Elle” dedi Parker.

Gümüş sarışını hafifçe yana çekti ve elini tekrar sırtımın altına koydu.

Sarışının bakışları aramızda gidip gelirken küçümsemesini saklamaya bile çalışmıyordu. Gözleri iri ve maviydi, yüzüne yerleştirilmiş mücevherler gibiydi. Ten rengi hafifçe pembeydi.

“Elle,” dedi, düz bir sesle, “seni bir yerden tanıyor olmalı mıyım?”

Gözlerimi kırptırdım. “Ben... Hayır, daha önce hiç tanışmadık.”

Gözlerini devirdi. “Ailen kim? Instagram’ını söyle. Nerede yazıyorsun?”

Karşılaştığım insanları belli kalıplara göre sınıflandırmak gibi bir alışkanlığım vardı. O, “gerçeklikten kopuk sosyetik” rolünü fazla iyi oynuyordu. Belki bunu senaryoma eklemeliydim.

Bir yanımda, bu kadar doğrudan konuşması karşısında ona hayran kalmıştı. Parker ne demişti? Aslanın inine giriyorduk, değil mi? Sosyal tırmanıcılar ve sosyal yıkıcılar ile (bu kelimenin yüzde 99 onun uydurduğu bir terim olduğuna eminim) dolu bir yer.

“Sosyal medyam yok” dedim, “ve ‘yaz’ kelimesini fiil olarak kullanmıyorum.”

Carissa’nın açıkça bu konuşmayla işi bitmişti. Sadece Parker’a bakıp; “Seni görmek her zamanki gibi güzeldi” dedi ve *Eighth Wonder of the World*⁵ elbisesinin eteğini savurarak muhtemelen filmlerimden birinde oynamış bir kadının yanına gitti.

5. Dünyanın Sekizinci Harikası. (ç.n.)

Parker bana bakarken gözleri eğlenceyle parlıyordu. “Seni uyar-
mıştım.”

“O kadar da kötü değildi.”

Los Angeles’ta yaşayan biri olarak bunun gibi binlercesiyle kar-
şılaşmışımdır.

Sırtımdaki eli bir anlığına duraksadı. “Haklısın. İşte en kötüsü
geliyor.”

Bu kez tam tersiydi.

Bize doğru gelen adam Parker’ı tamamen görmezden geldi ki
bu zor olmalıydı çünkü Parker ondan neredeyse bir kafa boyu uzun-
du ve doğrudan bana yaklaştı.

“New York’taki en güzel kadınların hepsini tanıdığımı sanıyordum” dedi, yüzüme değil de başka bir yere fazlasıyla uzun süre bakarak. “Yanılmışım.”

Elini uzattı. “Walter Dresden.”

Kırkly yaşlarının sonlarında görünüyordu. Alnı derin çizgilerle
dolu bir deniz manzarası gibiydi. Kadınlara olan iştahı zamanı don-
durmuş gibi olsa da kendisi kesinlikle yaşlanmıştı.

Elini olabilecek en kısa şekilde sıktım.

“Elle.”

“Elle” dedi, adımını uzatarak, sanki tadına bakıyormuş gibi.
İğrenç.

“Neden seni daha önce hiç görmedim?”

“Şehre yaklaşık bir hafta önce geldim.”

“Çalışıyor musun?” diye sordu. Yüzüme yansımasını istemedi-
ğim bir tiksintiyi bastırmak için kendimi zor tutuyorum.

“Evet, çalışıyorum.”

Walter gülümsedi ve bu, saçındaki aşırı jöle kadar yapışkan
bir gülümsemeydi. “Harika” dedi, sanki on yaşındaki bir çocuk
ona büyüyünce astronot olmak istediğini söylemiş gibi. “Ne iş ya-
pıyorsun?”

“Yazarlık yapıyorum.”

Başını ciddi bir şekilde salladı. “Eh, bu işte para yok, değil mi? Ama kesinlikle takdir edilesi bir uğraş. Güzel bir hobi.”

“Pek çok başarılı yazar var” dedim dişlerimin arasından. *Ve onlardan biri şu an tam karşında duruyor.*

Sanki dünyanın en komik şakasını yapmışım gibi kahkahalarla güldü.

“Başarılı bir yazar diye bir şey yoktur” dedi.

Sonunda Parker’ın varlığını fark ederek kaşlarını çattı. “Ama sanırım önemli değil, sonuçta yanında Parker Warren var.”

Bu kadarı fazlaydı. Öfkeden kudurmuştum. Hayatımda hiç bu kadar *How to Get Away with Murder* bilgimi kullanmak istememiştim. Hiç bu kadar Wikipedia sayfamı açıp, uzun bir monologla tüm başarılarımı haykırma arzusuna kapılmamıştım. Sırf bu adamın yanlış olduğunu kanıtlamak için.

Parker, Walter’a sanki ayakkabısının altına yapışmış bir sakızmış gibi baktı ama tek kelime etmedi. Memnun olmuştum. Walter Dresden zaten hiçbir evrende sevgilim olmayan Parker’ın hayatının finansörü olduğunu düşünüyordu. Bir de gelip beni savunmasını istemiyordum.

Tam pişman olacağım bir şey söylemek üzereyken, Edith odaya girdi ve yemeğin servis edildiğini duyurdu.

Edith’in özel şefi, art arda şimdiye kadar tattığım en lezzetli yemekleri sunuyor, şarap eşleşmeleri öneriyordu.

Parker sağ tarafıma oturdu. Oturur oturmaz; “Edith’in harikalarından daha iyi bir şey görmek istiyorsan, beş dakika sonra Walter’a bak” diye fısıldadı.

Hayatımın geri kalanında o adamın yüzüne bir daha bakmak istemesem de tam beş dakika sonra Walter Dresden’in göz ucuyla baktığı telefonunu çorbasına düşürdüğünü gördüm. Yüzündeki renk çekildi. Boğuk bir ses çıkardı. Peçetelerle telefonunu kurulumaya çalışarak odadan fırladı.

“Ne yaptın?” diye fısıldadım Parker’a. O ise sandalyeye yaslanmış, ifadesiz bir şekilde şarabını çeviriyordu.

Kadehini hafifçe döndürerek; “Boşanma davasım biraz daha ilginç hâle getirdim sadece” dedi.

“Anlamadım.”

Bana baktı. Eğilip yaklaştı. “Belli bir noktada, bilgi paradan daha önemli hâle gelir. Eski eşi Portia’nın evlilik öncesi sözleşmelerindeki sadakatsizlik maddesini devreye sokmasını çok daha kolaylaştıracak bazı bilgilere ulaştım.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Bunu nasıl yaptığını bilmek istiyorum?”

“Muhtemelen hayır” dedi ve içkisinden bir yudum aldı.

Yanımda oturan kadın çok hoş biriydi. Met’te sanat küratörü olarak çalışıyordu ve kız kardeşimin bir zamanlar küratör olma hayali kurmuş olması sayesinde, onunla sohbet edecek kadar bilgiye sahiptim. Bana çalıştığı son sergileri ve günümüzdeki sanat trendlerini anlattı.

Yemek ve tatlı arasında, Edith internet para birimlerinin geleceği hakkında sağlıklı bir tartışma başlatmak istediğini duyurdu. Çoğu kişi onun peşinden evin bir diğer devasa salonuna yönelirken, ben tuvaleti kullanmak için ayrıldım.

Musluklar saray çeşmeleri gibi görünüyordu, klozet güzelliğini anlatmak istercesine bana konuşmaya çalışıyor gibiydi.

Dönüş yolunda, dışarıya açılan açık bir kapı gördüm. Diğer taraftan kahkahalar yükseliyordu, bazı sesler diğerlerinden baskındı.

Terasa adım attım.

Burası başlı başına bir daire genişliğindeydi. Her yerde mobilyalar vardı. Korkuluğu istediğim kadar yüksek olmasa da sağlamlığını test edip ileriye eğilerek aşağıdaki parka baktım.

Her şey geometrik görünüyordu: Sonsuz bir dikdörtgen gibi uzanan park, çerçeveyi oluşturan Jenga kuleleri gibi yükselen binalar. İçlerinden biri yalnızdı, etrafındaki her şeyden çok daha uzun-
du. Şehir bana orta parmağını gösteriyor gibi duruyordu.

“Bahse girerim yıldızlar bizden nefret ediyor.”

Donup kaldım.

Hâlâ parka bakıyordum. Beşinci Cadde'deki mağaza vitrininde sergilenen bir manken olabilirdim şu an çünkü tek bir kasımı bile oynatamıyordum.

Arkamdaki ses devam etti:

“Bahse girerim, evrenin artık sıkıcı görüldüğünü söylediğimde sinirlenmişlerdir çünkü seni gördükten sonra başka hiçbir şey ilginç gelmiyor.”

Kemiklerim Play-Doh'tan yapılmış gibi hissettim. Şu an olduğum yere eriyip düşmem an meselesiydi.

Hayatımın en uzun süren birkaç saniyesinden sonra arkama dönüp fısıltıyla; “Ne yapıyorsun?” diye sordum

Parker Warren, karşı duvara kayıtsızca yaslanmış duruyordu. Omzunu kaldırdı. “Sadece en sevdiğim filminden alıntı yapıyorum.”

Yutkundum. “En sevdiğin film bir uzaylı aşk hikâyesi mi?”

Gözleri parladı. “Eğer sen yazdıysan, evet.”

Gözlerimi kapattım. Hayır. Bu olamazdı.

“Nasıl?” diye sordum sonunda, kendimi ona bakmaya zorlarken.

Ceketinin iç cebine uzanıp iki zarf çıkardı. Birini bana uzatmaya çalıştı ama almadım, o da omuz silkerek ikisini de elinde tuttu.

“İkimiz de 30 Yaş Altı 30 Kişi partisine davet edilmiştik. Postalarımız birbirine karışmış olmalı” diye açıkladı sakince.

Dünya bir anahtar deliğine dönüştü. Kaygı ve panik etrafımı sarıyordu.

“Bildiğin gibi, sadece otuz yaş altı olanlar davet edilir. Bu da aramayı epey daralttı” dedi başını yana eğerek. “Yazar olduğumu biliyordum ki bu havuzu iyice küçülttü. Hiçbiri senin gibi görünmüyordu. O zaman anladım ki ya takma adla yazıyorsun ya da tamamen anonim kalıyorsun ve fotoğrafı olmayan çok az ödül sahibi vardı.”

Gülümsemesi yüzüne yavaşça yayıldı.

“Kim bilebilirdi ki yan komşum dünyanın en başarılı senaristlerinden biriymiş?”

Biliyordu. Bütün gecedir biliyordu.

Onun bu sözleri söylediğini duymak beni muzaffer hissettirmeliydi. *Dünyanın en başarılı senaristlerinden biri*, beni suçladığı servet avcısından çok farklı kelimelerdi. Walter Dresden'in yazarlık kariyerine bakışından çok uzaktı.

Ama ben bunların hiçbirini hissetmiyordum. Sadece öfke hissettim. Ve korku...

"*Komşumun* dünyanın en zengin sapıklarından biri olduğunu kim bilebilirdi?" derken sesim titriyordu.

Sözlerime güldü. "Bunu çözmemi sen söyledin Elle" dedi. "Aslında bunu sen teşvik ettin."

Çünkü bunu asla öğrenemeyeceğine gerçekten inamyordum. 30 Yaş Altı 30 Kişi bağlantısı olmasaydı öğrenir miydi emin değilim. Bu liste dışında beni senaryo yazarlığı kariyerime bağlayan hiçbir şey yoktu. Bir S Corp üzerinden ödeme alıyordum. Stüdyolar bile kimliğimi bilmiyordu.

Havalydım ve tam bir aptalın tekiydim.

Ellerim titriyordu. "Lütfen kimseye söyleme."

Kaşlarım çattı. "Dehanı bir sır olarak saklamakta neden ısrar ediyorsun bilmiyorum ama bu senin seçimin. Asla söylemem."

"Güzel" dedim, bana dâhi demesi karşısında göğsümden geçen sıcak duyguya omuz silkerek. Öyle biri değildim ama bu şimdiye kadar aldığım en büyük iltifattı ve bunu ondan duymaktan nefret etmiştim.

8

Eve dönerken araba yolculuğu boyunca konuşmadık. Kaygılarım fazla mesai yapıyordu. O öğrenmişti. Başka kimler öğrenebilirdi?

Kimsenin umurunda değil, kendime bunu söylemeye çalışıyordum. Başka biri bir şekilde bağlantıyı kurmuş olsa bile ben Hannah Montana değildim. Halk senaristlerin kimliklerini pek umursamıyordu.

Yine de... Bu sırrı çok uzun zamandır saklıyordum. Sıcacık saran bir güvenlik battaniyesi gibiydi, beni stüdyo yöneticileriyle yüzyüze görüşmek, sosyal medyada varlık göstermek zorunda kalmak, en sevdikleri serinin sona ermesinden nefret eden hayranlardan öfkeli mektuplar almak ya da söz konusu favori serinin sona ermesi nedeniyle siber zorbalık yapmak gibi şeylerden koruyordu.

Bu beni büyümekten alıkoydu. Yaşam tarzım üniversitede ilk senaryomu yazıp sattığım zamankiyle neredeyse aynıydı. Tam olarak istediğim gibiydi. Hiçbir şeyin değişmesi gerekmemiştir.

Koridora geldiğimizde, ona sahte gülümsemelerimin en iyisini verdim, endişe midemi fırtınaya çeviriyordu. Sonra kapıma doğru döndüm. Kilidi açmadan Parker beni durdurdu.

“Benimle yine çık” dedi.

Geri döndüm. Gözlerimi kısarak; “Bir sonraki yemek için mi?” diye sordum.

Omuz silktilti. “Bütün yaz boyunca diyecektim.”

İç çektim. “İyi geceler Parker.” Telefonumu çıkardım. Kapıyı açmak için kullanılan aptal uygulama donmuştu. Tabii ki öyle olacaktı.

“Neden?” diye sordu, ben öfkeyle ekranıma tekrar tekrar basarken.

“Neden derken?”

“Neden benden nefret ediyorsun?”

Bu, kafamı ekranımdan kaldırdı. İnkâr etmeye çalışmadım. Özellikle de şimdi, kim olduğumu bildiği için hâlâ öfkeliyken.

Ona söylemek istedim. Gece kulübünde söylediklerini yüzüne vurmak istiyordum.

Daha önce tanıştığımızı ve onun bunu hatırlamadığını ortaya çıkarmak anlamına gelirdi ki bu gece katlanmak istemediğim bir utançtı ama bu.

Bunun yerine, “Çünkü parası sayesinde istediği her şeyi ve herkesi elde edebileceğini düşünen kendini beğenmiş bir pisliksin” dedim.

Sanki bu kadar açık sözlü olmamı beklemiyormuş gibi biraz geri çekildi. Çabucak toparlandı. “Beni gerçekten tanıdığını sanıyorsun, değil mi?” derken gülümsemesi saf kötülükten ibaretti.

“İhtiyacım olan her şeyi biliyorum.”

Takım elbisesinin ceketini çıkarıp koridordaki dekoratif kanepe üzerine koyduğunda kıpırdamadan durdum. Ceketin altındaki beyaz gömlek ona çok yakıştıyordu. Kollarını sıvamaya başladı, ön kollar ne zaman bu kadar çekici olmuştu ki? Kendini işaret etti. “Gönder gelsin.”

Yutkundum. “Affedersin?”

Gülümsemesi fazlasıyla hınzırcaydı. “Tüm varsayımlarını bana fırlat. Benim hakkımda bildiğini sandığın her şeyi.”

Duruşumu dikleştirdim. Bu eğlenceli olacaktı. Geçimimi

karakter yazarak sağladığım için kendimi iyi bir karakter yargıcı olarak görmeyi seviyordum. “Stanford’a gittin. Bilgisayar mühendisliği okudun. Şirketini birinci sınıftayken kurdun.”

“Bana LinkedIn profilimde bulamayacağın şeyler söyle.”

Yanaklarım yandı yine. Güzel. “Zengin ya da en azından üst orta sınıf olarak büyüdün. Lüks bir liseye gittin. Bir teknoloji milyarderi olmak için şirket kurdun. Her hafta sonu modellerle birlikte oluyorsun. İstedğin her şeyi istediğin anda elde ediyorsun.”

Gülümsedi. Yeşil gözleri beni yerime çiviledi.

“Yanlış.”

“Hangisi?”

“Hepsi.”

İçinde hiç mizah barındırmayan bir kahkaha attım. Buna bir saniyeliğine bile inanmamıştım.

“Pekâlâ, hakkımdaki varsayımlarını sıralayabilirsin.”

Bana baktı. Bir adım öne çıktı. *Bu koridor, diye düşündüm, bu dairelerin fiyatlarına göre fazla dar.*

“Sanat okuluna gittin. Ailen seni yaratıcı yazarlık kamplarına gönderdi ve hayallerinin peşinden gitmeni söyledi. Kimseyle çıkmıyorsun çünkü onların senin için yeterince iyi olmadıklarını düşünüyorsun.”

Neredeyse kahkahadan boğulacaktım.

“Yanlış” dedim.

“Hangisi?”

“Hepsi.”

Ne zaman bu kadar yaklaştık bilmiyordum ama aramızda sadece birkaç santim vardı. Birbirimize öfkeyle bakıyorduk. Nefesim biraz fazla hızlıydı. Gözleri dudaklarıma kaydı. Yutkundüğümde gözleri boğazıma odaklandı, gereğinden fazla ilgiyle.

Geri çekildim, sırtım duvara değdi. Bu kadar yakın olduğunda düzgün düşünemiyordum ve kendime güvenmiyordum. Yeniden aptalca bir şey yapmayacağımı garanti edemezdim. Mesela, o gece

merdiven boşluğunda olan şeyi bu duvarın dibinde tekrar etmek gibi.

“Bak,” dedim, “muhtemelen kadınların üstüne atlamasına alışkınsındır ama ben onlardan biri değilim. Benimle ilgileniyormuş gibi yapma zahmetine girmeni istemem çünkü hiçbir koşulda seninle birlikte olmayacağım.”

Bunu tamamen ciddi bir ifadeyle söyledim, her ne kadar vücudum tamamen tersini istiyor olsa da.

Bu çekimin tek taraflı olup olmadığını merak ediyordum. Belki de benimle birlikte olmayı hiç istemiyordu.

Belki de o gece merdiven boşluğunda olan şey sadece bir hataydı, üstelik onun için unutulacak kadar önemsiz bir hata.

İçten içe onun uzaklaşmasını bekliyordum, bunun fazla zahmete değmeyeceğine karar vermesini ama Parker sadece fazlasıyla eğlenmiş bir ifadeyle bana baktı.

“Benimle çık,” dedi, “sadece bu yaz için.”

Ona inanamayarak baktım.

“Lütfen.”

Göz kırptım, en son ne zaman bu kelimeyi kullanmak zorunda kaldığını merak ediyordum.

“Az önce söylediklerimden ne anladın sen?”

“Çıkmak dedim. Seks değil.”

Ağzım bir anda kupkuru oldu.

“Neden?”

“Birinin seninle vakit geçirmek istemesi bu kadar inanılmaz mı?”

Evet.

“İnanılmaz olan şey, herhangi bir insanla uzun süre vakit geçirmek istemen,” dedim, “geçmişin göz önüne alındığında.”

Gözleri kısıldı. “Genellikle biriyle çıkmaya zamanım olmuyor, doğru. Bir ilişki için zamanım yok. Özellikle bu satış tamamlandığında.”

Parker Warren'ın sevgilisi olmaya zerre hevesim yoktu ama söylediği şey mantıklı gelmiyordu.

“Şirketin başkasına ait olacak. Dünyalar kadar zamanın olmayacak mı?”

Başım iki yana salladı. “Satışın bir şartı da benim Virion’un CEO’su olmam.”

Ah! Bunun kamuya açık bir bilgi olduğundan bile emin değildim. Bana neden anlatıyor bilmiyordum.

“Öncekinden bile daha az zamanım olacak ama bu yaz, anlaşma hâlâ devam ederken, ilk kez gerçekten boş zamanım var. Bunu, paramla ilgilenmeyen biriyle geçirmek istiyorum. Gerçekten ilgilendiğim biriyle.”

Hiçbir şey söylemedim, bu yüzden devam etti:

“Haklısın. Pisliğin tekiyim. Normal bir insan gibi davranmayı unuttum. Son beş yıldır yanımda her an dört güvenlik görevlisi olduğunu biliyor muydun?”

Kaşlarımı çattım. “Gerçekten o kadar önemli misin?”

Acı bir gülümsemeyle başını salladı. “Yönetim kurulu zorladı. Şirket beni sigortaladı. Teknolojiyi ben geliştirdim. Hayatım bir yatırım hâline geldi. Şu an güvenliğim olmamasının tek sebebi, satış anlaşmasına bunu ekletmem. Bir ara istedim. Özgürce geçireceğim bir yaz.” Sonra tekrar bana baktı. “Benimle çık, Elle.”

Başımı iki yana salladım. Ondan nefret ediyordum. Bu gece yemeğe onunla gitmemeliydim bile. Bana sadece dert getirmişti.

“Bana hayır demek için tek bir geçerli sebep ver.”

Bir milyon tane sebebim vardı ama bunları sıralamak yerine, “Bana bunu neden istediğine dair tek bir iyi sebep ver” dedim.

“Zaten iki tane verdim.”

“İyi bir sebep dedim. Gerçek bir sebep.”

Uzun süre bana baktı, sonra, “Önümüzdeki birkaç ay satın alma süreci için zor geçecek. Bir ilişki, olası kötü basını bastırıp anlaşmanın sorunsuz ilerlemesini sağlar” dedi.

Tatsız bir kahkaha attım. İşte. İşte gerçek sebep.

“Demek olay bu. Bir PR çalışması.”

“Öyle değil ama birinin sadece seninle vakit geçirmek istemesine inanamayacak kadar güvensiz olduğun için sana inanabileceğin bir sebep verdim işte.”

Sözleri canımı yaktı. Penelope’nin söylediği şey aklıma geliyor: *Eğer içinde biraz da olsa doğruluk payı olmasaydı, bu kadar sinirlenmezdin.*

Haklı mıydı? Gerçekten bu kadar mı güvensizdim?

Sanırmı öyleydim çünkü sadece, “Hayır, teşekkürler” dedim ve kapımı açtım. Neyse ki telefonumun ekranı düzelmişti.

İçeri adımımı atmışken, ondan asla beklemeyeceğim bir şey söyledi: “Yazmıyorsun, değil mi? Yazma blokajın var.”

Durdum. Yavaşça arkamı döndüm.

Kapımın eşiğinde duruyordu, kapıyı açık tutuyor ama içeri girmiyordu.

“Neden bahsettiğini bilmiyorum. Gayet iyi yazıyorum hatta çok yazıyorum” dedim. Bunu pekiştirmek için de “Tamamen ... engel yok” gibi berbat bir cümle de ekledim.

“Öyle mi?” dedi, kapı çerçeveme yaslanarak. Boyu hâlâ benden uzun ve bu görüntü ne yazık ki fazla çekiciydi.

“Evet” dedim, onunki kadar havalı olmayan bir tonla.

“Tabii çünkü sabahın dördünde evin içinde volta atmak kesinlikle üretkenliğin bir işareti” dedi. Ona inanamayarak baktığımda omuz silkerek ekledi: “Bu daireler ne kadar pahalı olursa olsun, duvarlar düşündüğün kadar kalın değil.”

Birbirimize o kadar uzun süre baktık ki yeşil gözlerindeki altın pırıltıları fark etmeye başladım. Kaşları dümdüzdü, belirgin bir kavis yoktu. Sağ kaşındaki küçük yara izinin kaşını tam ortadan ikiye böldüğünü gördüm. Eminim ki o yara izinin bir sosyal medya hayran hesabı bile vardı.

“Tamam, yazmıyorum” diye itiraf ettim. “Sana ne bundan?”

Gülümsemi ve bundan nefret ediyordum çünkü bu gülümseme de fazlasıyla çekiciydi.

“Çünkü Elle, az önce anlaşmamızın romantik komedi kısmını tamamladık.”

Ağızından “romantik komedi” kelimelerinin çıkmasına inanamayarak baktım.

“Affedersin, ne?”

Bana anlamlı bir bakış attı. “Elle. Sen senaristsin. Ne demek istediğimi anladığını söyle bana.”

“Elbette anlıyorum” diye fısıltıyla bağırdım çünkü başka bir sakinin gürültüden dolayı şikâyetinde bulunmasını ve Richard’ın – kapıcı Richard’ın– hakkımda daha da kötü düşünmesini istemiyordum.

Ona içeri gelmesini işaret ettim ve kapıyı arkamızdan kapattım. Parker dairemi ilk kez dikkatlice inceledi, mutfak tezgâhındaki üç farklı kaktüse takıldı gözleri. Birkaç gün önce Union Square Greenmarket’ten almıştım. Bitkileri seviyordum ama öldüklerinde üzülüyordum (çabucak solan çiçekleri hediye etmek neden bu kadar yaygındı, anlamıyordum). Çiçek gibi görünen kırmızı dikenli kaktüsler benim çözümüm olmuştu.

Parmaklarımı şaklatarak dikkatini tekrar kendime çektim.

“Ama biz bir romantik komedinin içinde değiliz, Parker Warren. Bunun romantik ya da komik hiçbir yanı yok” dedim, aramızdaki boşluğu işaret ederek.

“Kendimi benden nefret eden bir kadınla aynı katta yaşarken bulmam oldukça eğlenceli, bence. Kendimi romantik olarak tanımlamam ama eğer benimle yatmama fikrinden bir gün vazgeçersen...”

“Dur,” dedim, “anlıyorum. Yaz için bir sevgiliye ihtiyacın var, basın için. Paran için peşinden koşmayan biriyle vakit geçirmek istiyorsun ama ben bu anlaşmadan ne kazanacağım?”

“Kafede gördüm, listeyi. New York’taki mekânlar. Onlara dayalı bir senaryo mu yazıyorsun? Şehirde geçen?”

“Başka yerlerde de geçen” dedim dişlerimi sıkarak, yazımı daha iyi saklayamadığım için kendime sinirlenmiştim.

“Sana yardım edeceğim. Tüm mekânlara seninle gideceğim. Fikirleri tartışacağız. Üzerinde zorlandığın sahneleri birlikte canlandırabiliriz...”

Normalde, bu milyarder playboyun senaryom konusunda bana yardım edebileceği fikri komik gelirdi. Saçmalık olurdu ama Penelope haklıydı. Parker benim çarpık ilham kaynağımdı. Onun yanındayken hissetmeye başlıyordum –çoğu zaman nefret bile olsa– ve bu, beni tekrar yazmaya iten tek şeydi.

Bu senaryoyu hızla yazmam gerekiyordu. Kelimeleri dökmemde bana yardımcı olabilecek tek kişi o olabilirdi.

“Eğer bunu yaparsak,” dedim, bu cümlelerin ağzımdan çıktığına inanmıyordum, “sadece yaz için olacak. Eylül geldiğinde... her şey bitecek.”

“Eylül geldiğinde ben San Francisco’ya döneceğim” dedi, önceki tahminlerimi doğrulayarak. New York’ta yaşamıyordu.

“Ve ben de Los Angeles’a döneceğim” dedim.

Başıyla onayladı.

Gerçekten bunu yapacaktım, değil mi?

“Peki, bu tam olarak nasıl işleyecek?”

Parker gözlerini kırpıstırdı. Neredeyse şaşırmış görünüyordu. Biraz da heyecanlı mıydı?

Bu, neye bulaştığımın ağırlığını hissetmeme neden oldu ama geri adım atmadan önce, “Birkaç iş ve sosyal etkinliğe katılmam gerekiyor” dedi. “Sonuncusu, İşçi Bayramı hafta sonu Hamptons’ta olacak. Bu... anlaşmanın sonu olabilir.”

Normalde, tüm bir hafta sonunu onunla aynı yerde geçirmek fikri kanımı dondururdu ama büyük ihtimalle senaryom o zamana kadar bitmiş olurdu ve muhtemelen bu saçmalığı da erken sonlandırmış olurduk.

Devam etti: “O zamana kadar listendeki mekânları gezeceğiz. İlk hangisi?”

“Central Park. Büyük çeşmenin orası.”

“Mükemmel. Yarın sabah orada koşuya çıkabiliriz. Saat yedi olur mu?”

“Ne? Parker, ben koşmam, ben ...”

Omuz silkerek; “Yavaş yavaş gideriz” dedi.

Daha itiraz edemeden dairemnden çıktı.

Ve ben, resmi olarak yaz boyunca Milyarder Bekâr’la sahte bir ilişki yaşayacaktım.

9

“Sanırım kusacağım.”

Penelope derin bir nefes aldı. “Yine arka arkaya beş tane kırmızı kadife kek mi yedin?”

Parker’ın haklı olduğunu, bu duvarların iğrenç derecede ince olduğunu düşünerek, hoparlörüm açık olmadığı için Tanrı’ya geçici olarak şükrettim. “Hayır” diye fısıldadım telefona. “Bir daha hiçbir kırmızı yiyeceğe aynı şekilde bakamayacağımı biliyorsun.” İçimi çektim, sonra ona Parker’la yaptığım anlaşmayı anlattım.

Cadı kahkahaları başladı. Bunu hak ettim, gerçekten.

O saatte uyanık olmaması gerekiyordu ama birkaç dakika önce bol emojili bir mesaj almıştım. Uzun uğraşlar sonunda, doktorla olan randevusundan yeni döndüğünü anladım. Bana detayları anlattı. Evdeki tüm kilitleri kontrol ettiğine dair güvence verdikten sonra, “Kapatmam lazım. Beş dakika içinde burada olacak” dedim.

“Bu kadar suratsız olma, Elle” dedi neşeli bir tonla. “Bugünden sonra, kim bilir? Belki de senaryon ilk trimesterine girmiş olur.”

Senaryo yazmayı doğum yapmaya benzettiğim bir hata yaptım bir kere ve Penelope o günden beri bunu bana unutturmuyordu.

“İğrençsin Penelope.”

“Acaba senaryon babasının yeşil gözlerine mi sahip olacak? Yoksa bir teknoloji milyarderinin güven fonuna mı?”

“Telefonu kapatıyorum.”

Gerçekten de kapattım ve kapım çalındı. Umarım kapım o kadar ince ya da Penelope yeterince yüksek sesli değildi de o konuşmaları duymamıştı.

Kapıyı açarken; “Son şansın” diyerek karşıladım onu.

Tek kaşım kaldırarak baktı bana. Kısa kollu bir tişört giymişti, gözlerim hemen kollarına kaydı.

“Geri adım atabilirsin” dedim, omuz silkip sanki son on beş dakikamı saçımın üst kısmım düzgün hâle getirmeye çalışarak geçir-memişim gibi. “Bu senin son şansın.”

Gözlerini kısıp bana baktı. “Bunu isterdin, değil mi?”

Evet, isterdim ve sanırım asıl sorun da buydu. Biri planlarını iptal ettiğinde mutlu olan insanlardandım. Daha fazla yatak keyfi! Bunu bin kere yapınca, hayat dışarıda akıp giderken yıllarını evde geçirmiş oluyordun.

Gözleri bedenimi süzdü. “Maalesef.”

“Ne?”

“Ne yazık ki. Anlaşma yaptın. Ben de yaptım. Ve ben sözümü tutmaya niyetliyim.”

Ona ters ters baktım. “Avukatıma danıştığımı veya bir sözleşme hazırladığımı hatırlamıyorum.”

Şaşırmış gibi göründü. “Bir avukatın mı var?”

“Sekiz senaryomu stüdyolara sattım, şapşal. Tabii ki bir avukatım var.”

Ona şapşal demem yüzünü aydınlattı ki bu kelimenin normalde yaratması gereken etkinin tam tersiydi.

“Eh, istersen bir sözleşme hazırlatabilirim” dedi Parker pürüz-süz bir sesle, gözleri şeytanca parlıyordu. Benimle dalga geçiyordu. “Avukatlarımı seninkilerle görüştürürüm. Tek şartını da eklediklerinden emin olurum. Neydi? Seks yok, değil mi?”

Ona son bir kez sinirle baktım. Sonra derin bir iç geçirdim çünkü biraz sonra bu kapının eşiğinden çıkacağıma inanamıyordum.

Parker ayakkabılarıma bakıp kaşlarım çatı. “Bunlar koşu için pek rahat olmayacak.”

Koşu kısmını unutmasını umuyordum.

“Beni merdivenlerde gördün. Kardiyo insanı değilim” dedim.

Tekrar kapıya yaslandı. Bunu yapmayı bırakması gerekiyordu. Benim de ona bu kadar dikkatlice bakmayı bırakmam gerekiyordu.

“Tam da bu yüzden koşmalısınız” dedi. “Başka bir yangın çıkarsa ve ben dizüstü bilgisayarını kucaklayacak durumda olmazsam diye.”

Gözlerimi devirdim. “O gerçek bir yangın bile değildi.”

“Ayakkabılarını giy, Elle.”

Dairenin içine göz attı. Kapının yanında duran ve sadece üç bloklu mesafedeki yerlere yürümek için kullanılan koşu ayakkabılarımı fark etti. Harika.

“Tamam” dedim ve o kapıyı açık tutarken ayakkabılarımı giydim. “Ama uyarıyorum. Merdivenlerden inmeye kıyasla koşmada daha da kötüyüm.”

“Sabırlı olabilirim” dedi.

“İyi” diye cevap verdim, kapıya doğru yürürken, “çünkü koşudan önce çalışmam gerekiyor.”

Parker Warren omzumun üzerinden okumaya çalışırken kalemini gözüne saplamak istiyordum.

“Şunu yapmayı keser misin?” dedim sayfamı göğsüme bastırarak. Birkaç adım geri çekildi.

“Özür dilerim,” dedi, “kelimelerinin bu kadar değerli olduğunu bilmiyordum.”

“Hayır, sadece kişisel alanım.”

Huysuz. En azından hayatımın büyük bölümünde erkekler tarafından böyle tanımlandım. Muhtemelen romantik olarak yaklaşıldığında ilk içgüdümün genellikle pençelerimi çıkarmak olmasından dolayıydı. Penelope –sevgiyle– bana ada demediği zamanlarda kaktüs derdi.

Bunu güzel bir annem olmasına bağlıyordum. Markette, bankada erkeklerin ona nasıl baktıklarını hâlâ hatırlıyordum ve tabi ki tiksindiğimi de hatırlıyordum. Sekiz yaşındayken bir keresinde biri benim önümde onunla konuşmaya çalıştığında o kadar öfkelenmiştim ki babam o sırada çoktan gitmiş olmasına rağmen, sanki bu gerçek onu otomatik olarak tüm romantik ilgiden alıkoyuyormuş gibi “O bir anne!” diye bağırmıştım. Annemin de erkekleri küçümsemesi durumuma yardımcı olmamıştı.

Bir keresinde ona, insanların bakmasından nefret ediyorsa neden süslenip topuklu ayakkabı giydiğini sorduğumda, “Bu benim için. Başkası için değil” diye karşılık vermişti.

Genel olarak varlığım yaklaşılmaz olarak özetlenebilirdi, bu yüzden Parker’ın ilk etapta o kulüpte bana yaklaşmasına çok şaşırmıştım ve neden basit anlaşmamızı çoktan bitirmediğine.

Bunun yerine, senaryomdaki karakterlerin buluşması gereken bir çeşmenin kenarında oturuyordum ve o hâlâ tepemde geziniyordu.

“Bethesda” dedi Parker ve ben gözlerimi kısarak ona baktım. “Ne?”

“Çeşmenin adı bu.” Kaşlarım çattı. “Kim bir çeşmeye Bethesda adını verir ki? Bu nasıl bir isim böyle?”

Ona gözlerimi kısarak baktım. “Senin adının türevi tam anlamıyla ‘park’ Parker” dedim. “Ben olsam etrafta dolaşıp insanların isimlerini eleştirmezdin.”

Notlarıma geri döndüm.

Parker bana ne yaptığımı sordu ve ben de mümkünse senaryolarımda yer alacak yerleri ziyaret etmeyi sevdiğimi açıklamak zorunda kalmayacak kadar uzun süre onu görmezden gelmeyi başardım.

Ben bir yazar değildim, birkaç küçük betimlemenin ötesinde sahneyi kurma konusunda fazla endişelenmem gerekmiyordu ancak her zaman bir yerin bir şekilde benimle konuştuğunu hissederdim. Ne yazacağımı düşünürsem düşüneyim, o yeri bizzat görmek her zaman başka bir şeye ilham verirdi.

Karakterlerin burada buluşması gerektiğini biliyordum ama nasıl?

İlham almak için etrafıma baktım, Parker da bana bakıyordu.

“Evet?”

“Tam adın ne?”

Güldüm. “Neden sosyal güvenlik numaramı da mı bulmak istiyorsun?”

Bana kaşlarını çattı. “Tam adını bile öğrenemiyor muyum?”

“Hayır.”

“Sen benim kız arkadaşımsın.”

Tüylerim diken diken oldu. “Sahte kız arkadaş” dedim.

“Aynı duvarı paylaşıyoruz.”

Omuz silktim. “Bir yaz için.”

“Seni yağmurdan sıırıslıklam olmuş, üstünde dizüstü bilgisayardan başka bir şey olmadığı belli olan bir sweatshirt ile gördüm ve...”

Çılgınca bir bakışla onu durdurdum. Etrafıma baktım, bebek arabasındaki sıkılmış görünümlü bir bebek de bana baktı, sonra onunla aynı boya gelmek için çaresiz bir çabayla çok yavaş bir şekilde ayağa kalktım. “Aklım mı kaçırdın sen?” Dişlerimin arasından fısıldayarak diklendim.

“Belki...” Beni düşünüyor gibi göründü. “... eğer şu anda otuz derece havada bir parkta durmuş, tam adını bile bilmediğim hâlde defterine bir şeyler karalamanı izliyorsam.”

Gözlerim kısıldı. “Karalama yapmıyorum. Eğer çok merak ediyorsan, gözlemlerimi yazıyorum. Zihnimde sahneyi kurmaya çalışıyorum.”

“Olay örgüsünü ortamın belirlemesine izin veriyorsun” dedi.

“Aynen öyle. Bir nevi.”

Başını salladı. Az önce boşalttığım yerin yanına oturduğunda, ona katılmaktan başka seçeneğim olmadığını söyledim kendime.

Sonunda sessizleşti. O da benim gibi parkın etrafındaki insanlara bakıyordu, sadece pembe çiçeklerle kaplı minik bir defteri yoktu.

Bir ailenin, katlanıp çantaya sığacak kadar fiziğe meydan okuyan bir tripodla fotoğraf çektiirmesini izledik. Fıskiyeinin önünde poz veren bir gelinin gergin gülümsemesini izledik. Profesyonel bir fotoğrafçı en iyi kareyi yakalamak için yoga pozlarına giriyordu. Onlardan birkaç metre ötede bir adam Iphone’uyla siyah Labrador’unun fotoğrafını çekiyordu.

“Perişan görünüyor” dedim. Genellikle aklımda tuttuğum bir düşünceydi bu.

“Ne?”

“Gelin, ona bir baksana. Kaçmak istiyor gibi görünüyor.”

Birkaç saniye baktıktan sonra onaylar şekilde başını salladı. “Öyle.”

Gelini inceledim. Bunu neden yaptığını merak ettim. Yeni kocasına dokunmuyordu bile. Gözleri donuk, o...

Parker, “Eğer ne düşündüğünü yazmayacaksan, en azından bana söyleyebilirsin” dedi.

Güzel. “Sadece kendi kendime, hoşlanmadığı ayan beyan olan biriyle neden evlendiğini düşünüyorum.”

Omuz silkti. “Belki de ondan hoşlanıyordur. Belki de sadece tüm bunlardan...” Elini salladı. “... hoşlanmıyordur.”

Aileleri kameramanın arkasında çılgınca hareketler yapıyordu. Birisi dünya dışı gibi görünen bir ışık tutuyordu. Turistler çiftle fotoğraf çektiirmek için duruyorlardı.

“Evet, yani, bu benim kendi kişisel cehennemim gibi görünüyor” diye itiraf ettim, “ama birbirlerine bakmıyorlar bile. Bu kaotik anda dayanışma içinde bile değiller.”

Kendime *neden* diye çok soruyordum. En iyi hikâye fikirleri böyle geliyordu.

Mutsuz görünen gelin, defterime bir şeyler karaladım. Neden evleniyorsun?

“Para, belki” diye mırıldandı Parker. Sıradan bir ifadeymiş gibi.

Ona baktım. “Hep böyle düşüneceksin, değil mi? Kiminle evlenirsen evlen. Paran yüzünden olduğunu düşüneceksin.”

Parker’ın bakışları bir anlığına benimkilere kaydı ve sonra tekrar geline baktı. “Evet” dedi. Sesi üzgün geliyordu. “Sanırım öyle.”

Bu üzücüydü ama ona yardımcı olacak bir şey söylemedim ya da bunun doğru olmadığını anlatmaya çalışmadım. Ben küçükken büyükannemin izlediği, kadınların gizli bir prensle çıktığı pembe dizilerin birinde olmadığı sürece, parası istese de istemese de ilişkilerinde her zaman bir faktör olacaktı.

“Evlenmek istiyor musun?” diye sordu. Ona sinirli bir bakış fırlattım.

“Benimle değil.”

“Belli ki ...” dedim çok hızlı bir şekilde. Sonra soruyu gerçekten düşünmek için bir an durdum. “Fikir güzel ama pratikte hayır. Bunu istediğimi sanmıyorum. Yalnız olmayı çok seviyorum. Bağımsızlığım benim için önemli.”

Annem evli olmayı kişisel bir başarısızlık olarak görürdü. Evliliğinden elde ettiği tek iyi şeyin ben ve kız kardeşim olduğunu söylerdi.

Küçük kız kardeşim bir çeşit gelinlik yapmak için Barbie’lerini mendillere sarıp sarmaladığında, annem bize büyük büyükannemizin görücü usulüyle evlendiğini ve büyük büyükannesinin kocasının onu kelimenin tam anlamıyla bir eve kilitlediğini ve kendisinden başka biriyle konuşmasını yasakladığını hatırlatırdı.

Biraz iç karartıcıydı.

İkinize de verebileceğim en iyi hediye, hayatınızı tam olarak istediğiniz gibi yaşama özgürlüğüdür. Kimsenin bunu sizden almasına izin vermeyin. Tecrübelerine dayanarak konuşuyordu.

Parker sanki anlamış gibi başını salladı. “Sen?” diye sordum.

“Asla!” dedi gülerek. “Evlilik hayal edilebilecek en faydasız sözleşme olmalı.”

Sözleşme. Acaba tüm yetişkinlik hayatını dünyanın en büyük teknoloji markalarından birini inşa ederek geçirmesi, her şeyi iş terimleriyle düşünmesine mi neden olmuştu? Sanırım biriyle evlenmek, boşanırken şirketinin yarısını ona vermek anlamına gelebileceği için düşünmek zorundaydı.

Evlilik partisini birkaç dakika daha izledik, ta ki ekipmanlar toplanana, gelin ellerinde kumaşlarla oradan uzaklaşana ve onların yerini bir grup gümüş boyalı sokak sanatçısı mutlu bir şekilde alana kadar. Yeni yürümeye başlayan bir çocuk, gümüş boyalı ceset geline ödeme yerine doldurulmuş köpeğini vermeye çalıştı ve o da aldı.

“Senaryonda bir çift mi var?” diye sordu Parker.

“Olması gerekiyordu. Bu bir aşk hikâyesi.”

Biraz düşündü. “Central Park’ta buluşmalarını mı istiyorsun? Bu ... onların tatlı buluşması mı?”

Yavaşça yüzümü ona döndüm. “Bu kelimeler gerçekten ağzından çıktı mı?”

Bana ters ters baktı. “Romantik komedileri seven bir annem var.”

“Doğru.”

Başım salladı. “Ya birbirlerine yabancıysalar?” dedi. “Ya ikisi de farklı nedenlerle buradaysa ama sonunda birlikte bir düğün fotoğrafı çekimi izliyorlarsa?”

Ona bir bakış attım. “Yani az önceki gibi mi?”

Omuz silkti. “Ama onlar bir filmdeler. Yani beş yıl içinde kimseyi bulamazlarsa birbirleriyle evlenmeye karar veriyorlar. Central Park’ta.”

Başımı eğdim. “Biliyor musun, annenin var olmadığını düşünmeye başlıyorum.”

“Haklısın. Olayı çözdün. Benim bir annem yok.”

Gözlerimi devirdim. “Yani aşk hikâyesi yıllar sonra kimseyi bulamadıklarında da mı devam ediyor?”

Bunu düşünüyor gibi göründü. “Hayır. Yıllar sonra devam eden filmleri sevmiyorum.”

“Ben de öyle.”

“Belki de sürekli birbirlerine rastlıyorlardır.”

“Nasıl? New York devasa bir yer. O ana kadar hiç karşılaşmamışlardı bile.”

“Doğru. Ama bu filmlerde her zaman birbirlerini sürekli görmelerini sağlayan bir şeyler oluyor. Mesela adam kızın iş yerindeki yeni çocuktur ya da hiç tanışmadığı arkadaşının erkek kardeşidir.”

Ya da komşusu, diye düşündüm, sonra bu düşünceyi hemen bir kenara ittim.

İlk tepkim ona yazarın ben olduğumu, o olmadığını ve bir teknoloji dehasının benim yerime senaryomu yazamayacağını söylemek olmuştu ancak fikirleri yenilerinin kilidini açtı.

Evlenmek için sözleşmeleri fikrini beğenmedim ama bir düğünü görerek bağ kurmaları hoşuma gitti.

Belki de kız düğünlerden nefret ediyordu?

Neden?

Belki de aşka inanmıyordu?

Neden? Geçmişinde onu bu hâle getiren neydi? Çevresindeki ilişkiler neye benziyordu?

Çocuk ne düşünüyordu? Aynı fikirde miydi? Yoksa bu senaryodaki gizli umutsuz romantik o muydu?

Ayrıca bu tür filmlerde zorunlu karşılaşmaların genellikle gerekli bir klişe olduğuna da katılıyordum. Birbirlerine çarpıp durmaları için bir neden olmalıydı. Ayrıca stüdyonun zaten lisansını aldığı tüm bu mekânları kullanmak için de bir nedene ihtiyacım vardı.

Belki de kadın bir filmin baş kostüm tasarımcısıydı ve adam da filmin yıldızıydı? Belki de birlikte çalışmak zorunda olduğu aktör hakkında onun büyük bir pislik olduğunu duyduktan sonra

kötü konuşuyordu ve sonra aktörün o olduğunu keşfediyordu?

Lanet olsun. Penelope haklıydı. Parker Warren benim çarpık ilham perimdi.

Filmimin büyük bir kısmını çözememiş gibi omuz silktim. “Bu bir fikir.”

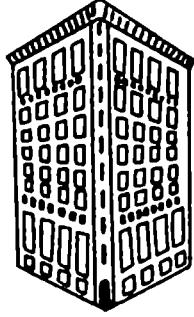
“Hadi ama Arielle,” dedi, “bunun iyi bir fikir olduğunu kabul edebilirsin.”

Ona bir bakış attım. “Tam adım Arielle değil.”

Omuz silkti. “Sen öyle diyorsan.” Sonra ayağa kalktı. Elimden minyatür defteri ve bir o kadar küçük kalemi alıp eşofmanının cebine koydu. “Koşma zamanı.”

Hayal ettiğim kadar korkunçtu.

10

1.90 boyunda, delici gözlü ve gamzeli bir gülümsemeye sahip bir adam Manhattan'daki dairemde duruyordu ve o adam Parker Warren değildi.

Bu tür adamların tek bir blok içinde kaç tane olmasına izin veriliyordu acaba? Bir kota falan var mıydı?

Kapı deliğinden bakmadan açtım çünkü Parker olduğunu düşünmüştüm, büyük ihtimalle yeni sahte flört gezimize hazır hâlde beni bekliyordu.

Bu, en sevdiğim gerçek suç podcast'inin "Elle büyük ihtimalle bir seri katil karşısında hayatta kalamaz" listesinde sebep #207.

Belki de tam bir "Beni şimdi öldürmeye mi geldin?" bakışı attığım için adam ellerini kaldırıp gülümsedi.

"Ben Luke, müteahhit" dedi. Kaşlarım çatılınca açıklama yaptı: "Daire tadilatı için."

Doğru ya. Zaten burada ev bakıcılığı yapmamın asıl sebebi buydu.

"Sadece iç mekânın birkaç fotoğrafını daha çekmem gerekiyor, eğer uygunsa" dedi.

Ellerini hâlâ havada tutuyordu ve podcast sunucularının bana haykırdığını hissediyordum: *Elle, BUNU yapma!*

Ama tabii ki yapıyorum.

Omuz silkip onu içeri aldım. Kimlik sormadan. Başka bir açıklama istemedim.

Seri katillerin en sevdiği türden insandım.

Kendimi varsayımsal bir cinayetten korumak için benden daha fazlasını yaptı. Görünüşe göre yanında bulundurduğu bir kapı tutacağıyla kapıyı tamamen açık bıraktı.

“İhtiyacım olan fotoğraflar ana banyoya ait. Evdeki diğer kişi için bir sakınca var mı?”

Kaşlarımı çattım. “Buradaki tek kişi benim.” Ben gerçekten seri katil şekeriydim.

Gözlerini kısarak bana baktı. “Biriyle konuştuğunuzu duyduğumu sandım.”

Yutkundum. Yarım saattir kendi kendime konuşuyor, hiç hazır olmadığım bir koşu için kendimi heyecanlandırmaya çalışıyordum çünkü Parker’a göre listemdeki ikinci yer olan High Line’ı ziyaret etmenin en iyi yolu buydu. Görünüşe göre kendi kendime, düşündüğümünden çok daha yüksek sesle konuşuyordum. Bahane ağzımdan kaçiverdi: “Ah, televizyonu duymuş olmalısın.”

İkimiz de hâlâ kutusunda duran televizyona doğru yavaşça döndük. “Dizüstü bilgisayarımdan izliyorum.”

İkimizin de gözleri tezgâhın üzerinde kapalı duran bilgisayarınma kaydı.

“Doğru” dedi.

Ben kapının yanında oyalanırken ve zeminlerin doğru döşenmemiş olma ve beni yutarak bir iyilik yapma ihtimali olup olmadığını düşünürken, ona ihtiyacı olan fotoğrafları serbestçe çekebileceğini işaret ettim.

Gözümü kırptım ve işte oradaydı. Ateşli müteahhit.

Bir sürü ev yenileme programı izliyordum. Ateşli müteahhitlerin var olduğunu biliyordum ancak her zaman onların temelde aktör olduklarını ve asıl işi başkalarının yaptığı düşünmüştüm.

“Bahse girerim onları fazla ücretlendiriyorsundur, değil mi?” dedim, işini bitirip gitmeye hazırlanırken. “Biliyor musun, dürüst olmak gerekirse sanırım daha fazla ücret alabilirsin. Muhtemelen farkına bile varmazlar. Çok paraları olduğunu duydum.”

Bana baktı, “Tanıştığımıza memnun oldum” dedi ve döndü. Neredeyse kendisinden biraz daha uzun bir adama çarpacaktı.

Parker kaşlarını çatarak bakıyordu.

“Bunun için üzgünüm” dedi müteahhit gülümseyerek. Parker hiçbir şey söylemeden ona baktı, ta ki müteahhit eğilerek kapı tokmağını alıp gidene kadar.

Parker bana döndü. “Kimdi o?”

“Müteahhit” dedim. “Buranın sahibi olan insanlar tadilat yapıyorlar.”

Başım salladı. “Hazır mısın?” dediğinde hâlâ kaşları çatıktı.

“Kesinlikle hazır değilim.”

Son koşumuzda, bacaklarım pes edecekmiş gibi hissetmeden önce sadece üç dakika dayanabilmişim.

Parker, “Bugün beş dakika deneyelim” dedi.

Başımı salladım. “Dramatik olmak istemem ama bu beni öldürür.”

Lobide yürüyorduk ve meraklı kapıcı Richard masanın arkasındaki telefonundan başım kaldırıp baktı, sonra da ikinci kez baktı. İki sakinin birlikte takılması fikri şüphesiz ona çok ilginç geliyordu.

“Dört dakika?” dedi biz aşağıya doğru yürürken.

“Açıkçası üç dakikanın acemi şansı olduğunu düşünüyorum” dedim, “ve bacaklarım hâlâ çok ağrıyor.” Kaşları daha da çatıldı ama endişesini geçiştirdim. “Sorun değil, yarın masajım var.”

“Bu kadar acı verici mi?”

Başımı salladım. “Hayır, her ay bir tane alıyorum. CAA ödüyor.”

En azından teslim tarihim geldiğinde. Sarah masaj sözü vermişti, stressiz bir yazarın üretken bir yazar olduğunu düşünüyordu.

Parker bana baktı. Birkaç gün önceki sözlerimi tekrarladı: “Gerçekten o kadar önemli misin?”

Neredeyse gülecektim. “Hayır, film öyle.” Sesim hafif ama omuzlarımdaki gerginlik öyle değildi. “Baskı yok.”

Anlık koşuyorduk. Bir blok koşu, bir blok yürüyüş. Parker şaşırtıcı derecede sabırlıydı. Belli ki onu yavaşlatıyordum. Egzersiz yapmak isteseydi bensiz koşması daha iyi olurdu ama o yapmamıştı. O aslında bloktaki binalara bakıyordu, oysa ben onları hiç yakından incelememiştim. Bir sinemanın önünden geçiyorduk.

“Hiç kendi filmlerini izliyor musun?” diye sordu.

Sanırım dikkatimi yan tarafıma kramp girdiği gerçeğinden uzaklaştırmaya çalışıyordu. Başımı salladım. “Hayır. Ben galalara hiç gitmem çünkü öncelikle ben gizliyim ama olmasaydım bile gitmezdim.”

“Neden?”

“Onları yalnız izlemeyi tercih ederim. Diğer insanlarla birlikte izlemek çok kişisel geliyor.”

Bu onun ilgisini çekmişe benziyordu. “Filmlerin genellikle kişisel midir?”

Savunmacı yanım, gelgitlerin öngörülebilirliğiyle içimde yükseliyordu. Bir yanım onu görmezden gelmek istiyordu ama diğer yanım, eğer yaz boyunca birlikte vakit geçireceksek konuşmanın kaçınılmaz olduğunu fark etti. Konuşacaktık. Her soruyu kişisel bir saldırıymış gibi algılamamayı öğrenmek zorundaydım.

“Bir bakıma” dedim. “Yazmak... Dünyayı anlamlandırma şeklim. Kendimi anlama şeklim.”

Bir tür alaycı yanıt bekleyerek göz ucuyla baktım ona. Paylaştığım şeyleri bana pişman ettirecek, beni küçük hissettirecek bir şeyler söylemesini bekledim ama söylemedi. Sadece ilgilenmiş gibi görünüyordu.

“Günlük tutuyor musun?”

Sorusu beni şaşırttı. Başımı iki yana salladım: “Hayır. Birinci tekil şahıs anlatımıyla hiçbir şey yazamıyorum.”

“Gerçekten mi? Neden?”

Savunmacı yanım yine yükseldi, ikinci bir deri gibiydi. Çok fazla soru. Sesim, istediğimden biraz daha sinirli çıkıyor.

“Başka karakterler yazmak, duygularımı ifade etmeye en çok yaklaştığım nokta. Kendimi başkaları aracılığıyla görüyorum. Çirkin yanlarıma doğrudan bakamıyorum, bakarsam irkilirim. Güneşe güneş gözlüğüyle bakmak gibi.”

Başını salladı. Anlıyor gibi görünüyordu ama bunu nasıl anlayabildiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

“Birlikte bir film izlemeliyiz” dedi sonunda. “Seninkilerden biri değil ama” diye ekledi, bakışınıdan ne düşündüğümü anladığı için.

Evet, bu asla olmayacaktı. Anlaşmamız açıktı. İçinde film izlemek yoktu ancak Parker’ın herhangi bir etkinliği bir sinema salonunda gerçekleşirse, belki.

“Benimle film izlemek istemezsin” dedim. “En iyi arkadaşım Penelope bile üç yıl önce bırakmıştı.”

“Neden?” Kaşlarını kaldırarak bana baktı. “Altyazı kullanmıyorsun, değil mi?”

“Daha kötü. Senaryoyu önüme koyup izliyorum. Not alıyorum. Sık sık durdurup geri sarıyorum.”

İrkildi.

“Ve ayrıca altyazı da kullanıyorum.”

Parker Warren’ın bir daha asla benimle film izlemek isteyeceğini sanmıyordum.

Güneş tüm gücüyle tepenizde parlıyordu ve ben ter içinde kalmış durumdaydım. Parker ise can sıkıcı bir şekilde gayet rahat görünüyordu.

Cebinden küçük defterimi çıkarıp bana uzattı ve bu sefer notlarımı alırken beni rahat bıraktı.

High Line eskiden bir tren hattıydı. Şimdi ise Manhattan’m

batı yakasında, gümüş gökdelenlerin arasından ve trafiğin üzerinden geçen büyü, yükseltilmiş bir yol gibiydi. Teknik olarak burası bir halk parkıydı. Yürüyüş yolunun dışında her yere ağaç ekilmişti. Eski tren raylarının arasından büyüyen otlar, neredeyse distopik bir hava katıyordu.

Birkaç dakikada bir durup notlar alıyordum. Parker yanımda yürüyordu ama omzumun üzerinden okumaya çalışmadı bu sefer.

Eski terminallerin içinden geçtik, dondurma ve süpermarketten annemize yalvararak aldığımız meyve sularına benzeyen plastik poşetlerde buzlu kahve satılıyordu.

Çekim iznimiz birkaç gün geçerliydi. Buradaki sahne gece de olabilirdi.

Senaryomun bu noktasında, baş karakter hâlâ adamdan etkilendiğini inkâr ediyordu. Adam ise onu kazanmaya çalışıyor ama kadın pas vermiyordu.

Biraz yumuşaması lazımdı. Rahatlaması ve biraz eğlenmesi gerekiyordu.

Belki High Line’da bir film galasının partisi olurdu?

Belki de aktör onu kostüm tasarımcısı idolüyle tanışması için davet ederdi ama işler ters giderdi?

Parker ben kalemi bırakana kadar yaklaşmadı. Sinir bozucu bir şekilde, içimde bir şey onun bunu öğrenmiş olmasından dolayı sevinçle titriyordu. Sanki ben katı ve kafa karıştırıcı kuralları olan bir masa oyunuyum ve o bu kurallardan birini çözmüş gibiydi. İçimdeki bu şeyin standartlarını yükseltmesi gerekiyordu. Unutmaması gerekiyordu ki bu adam, sevgimi satın alabileceğini sanmıştı.

Elini uzattı, ben de ona defterimi ve kalemimi verdim. Onları cebine geri soktu.

“Eve kadar koşalım mı?” diye teklif etti.

“Ölmeyi tercih ederim.”

Her nasılsa, kontrolüm dışında bir rutin şekillendi sonraki birkaç gün içinde. Parker neredeyse her sabah koşuya geliyordu. Çoğu zaman elinde yeni favori kahve dükkânımdan aldığı latte oluyordu, bu yüzden hemen kapıyı suratına çarpmıyordum.

Hayır. Yavaş yavaş daha erken kalkmaya başladım. Hazırlanıyordum. Kapıma vurulan iki sert darbeyi duymadan hemen önce koşu ayakkabılarımı giyiyordum.

Cadı gülüşünü unut. Penelope düzenli olarak egzersiz yaptığımı öğrense, çıktığı seksi doktorun kalp masajı ihtiyacı duyardı.

Daha sonra genellikle yollarımız ayrılıyordu ve ben yine duşta düşünüyordum. Hâlâ havluma sarınmış bir şekilde yazmak için bilgisayarına koşuyordum. Kelimeleri yeterince hızlı çıkaramadığım üniversite zamanlarımdaymışım gibi hissediyordum.

Bir hafta içinde fazlasıyla fikrim olmuştu.

Şimdi, onları senaryonun Skims korse giyimi gibi şekillendirmem gerekiyor: *Save the Cat*⁶ hikâye yapısma.

Yapışkan notlar zemini kaplıyordu, neon bir halı gibiydi. Soğuk parke üzerinde çözülmemiş bir vakayı çözmeye çalışıyor gibi görünüyordum.

Ben görsel bir insandım ve sahneleri not kağıtlarına yazmak genellikle hikâyeyi görmeme yardımcı oluyordu. Köşedeki kırtasiyede yapışkan notlardan kalmamıştı, ben de elimdekilerle Frankenstein'in canavarı karışımı gibi karşınızdaydım: Neon-pembe ve yeşil yapışkan not kâğıtları ve soluk sarı bloknotlar.

Tabii ki müteahhit ikinci ziyaretini o anda yapmaya karar vermişti. Gözleri hemen oturma odasının karşısındaki kâğıt mozaigine gitti ve neşeli gülümsemesi gerildi. Bu ve benim kendi kendime konuşmam düşünülüşünde, aklımı kaçırdığımı düşünüyor olmalıydı.

Bu iyi bir şey, dedim kendime. Belki de cinayet işlemek için fazla deli olduğumu düşünürdün.

Belki de onu öldüreceğimi düşünüyordu.

O ve iki çalışanı bir gün ofis olacak yeri boyamaya başlarken,

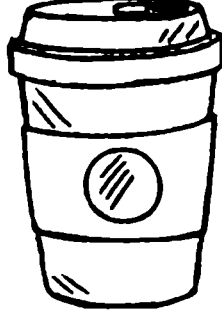
6. Senaryo yazımında kullanılan bir hikâye anlatım tekniğidir. (ç.n.)

ben yerde kibarca oturarak çalışmaya devam ettim. Telefonum çaldığında senaryomun o kışkırtıcı olayına doğru ilerliyordum.

Kız kardeşimdi.

“Ellie!” diye bağırdı ki bana böyle seslenen tek kişi oydu. “Dairem nasıl?”

11

Kız kardeşim şu anda Amalfi Kıyısı'ndaki belirsiz bir otelde.

Belirsiz çünkü rezervasyonu kendisi yapmadığı için nerede olduğunu bilmiyordu. Odasındayken otelin adını bulmaya çalıştı ama başaramadı çünkü burası uşaklı bir oteldi ve sıradan bir oda servisi menüsü ya da markalı bir not defteri gibi şeyler yoktu. Sadece düğmesiz, şık bir telefon vardı ve bu telefon sihirli bir şekilde ihtiyacı olan her şeyi ona getiriyordu hatta beni bile.

Telefon numaramı hatırlayarak bağlantının kurulmasını sağladığı için onur duydum.

“Stresli görünüyorsun Ellie,” dedi, “yaz tatili yapmalısın.”

Kız kardeşim için yaz yazdır, bir mevsim veya fiil değildir: Yaz onun hayatıdır. Konumdan konuma zıplardı, o kadar çok tatil yaptı ki bir yere bağlı olmanın anlamı yoktu onun için. Kız kardeşim için ev diye bir şey de yoktu, ta ki bu daireyi satın alana kadar. Bunu da ancak şubat ayında, hamile olduğunu öğrendikten sonra yaptı. Onun için bu, yerleşmek anlamına geliyordu fakat evi aldıktan birkaç gün sonra Avrupa'ya giden bir uçakta birinci sınıf yerini almıştı bile.

Bir yerde kalmak beni huzursuz ediyor, demişti. Huzursuzluk bebeğe zararlı.

Birkaç ay sonra gözyaşları içinde bir telefon geldi.

Ev yöneticisi istifa etti. Tadilat beni çok strese sokuyor. Stres bebeğe zararlı. Tadilat bitene kadar burada kalır mısın? Her şeyin yolunda gitmesini sağlayacağına güvenebileceğim tek kişi sensin. Mükemmel olmasını istiyorum.

Keşke pes etmem birkaç telefon görüşmesine mal olsaydı ama söz konusu kız kardeşim olunca, ben de tam bir paspasa dönüşüyordum. Telefonun sonunda, gözyaşları esrarengiz bir şekilde “Yaşasın! Sana güvenebileceğimi biliyordum!” neşesine dönüştü ve ben de nefret ettiğim bu şehre tek yön bir uçak bileti aldım.

Penelope, sağlıklı sınırlar koymam gerektiğini söylüyordu ama ben anneme bir söz vermiştim. “Ben öldüğümde, birbirinizden başka kimseniz olmayacak.”

Dişlerimi sıkarken bu sözü hatırlıyorum.

“Yaz tatili yapamam. Bir işim var, hatırlıyor musun?”

Kaşlarını çattığını hayal edebiliyordum, botoksun henüz etkisini göstermediği yerlerde minik çizgiler oluşuyordu.

“Başkası yazamaz mı o film eleştirilerini?”

Kız kardeşim filmler hakkında yazdığımı sanıyordu. Sürekli senaryo okumamı ve laptopumun başında ne yazdığımı açıklamanın en kolay yolu buydu. Yoksa internette adımı aratmaya bile üşeneceğinden değildi, Elle Leon’un aslında bir film eleştirmeni olmadığını anlamak zor olmazdı.

Ona kariyerim hakkında yalan söylemek istemediğimden değildi. Aslında umurunda bile olmazdı, tabii tüm *Real Housewives* evrenlerini içeren bir film yazmadıysam. Laf taşıma huyu ve beni bilinmez kalmaya zorlayan kişiyle hâlâ düzenli olarak konuşuyor olması birleşince, gerçeği saklamak daha da mantıklı bir hâle geliyordu.

“Hayır!” dedim neşeyle, duvara koca bir gülümsemeyle bakarak. Üniversitedeki psikoloji dersinde öğrendiğim bir numaraydı: Gülümsemek ruh hâlini düzeltiyormuş.

O bir şey söylemeden önce araya girdim: “Pierre nasıl?”

“Kendin sor,” dedi, “hoparlördesin.”

Gülümsemem dondu. Harika. Onu bunu yapmaması için tam beş yüz kez uyarmıştım.

“Merhaba Pierre” dedim, sesime ufak da olsa bir heyecan kırıntısı katmaya çalışarak.

Pierre aynı düzeyde coşkuyla homurdanarak cevap verdi.

Aslında onunla ilgili büyük bir sorun yoktu. Sadece, kız kardeşim Pierre’le tanışmadan önce –tabii ki bir tatilde tanıştı– sanat tarihi alanında yüksek lisansa başlamak üzereydi. Küratör olmayı hayal ediyordu ama Pierre hayatına girdikten sonra her şey değişti.

Bazı yönlerden dolayı tatilleri hiç bitmedi.

Bazen merak ediyordum: Acaba sürekli seyahat etmelerinin nedeni, aynı yerde uzun süre kalırlarsa gerçek dünyada çalışmadıklarını fark edecek olmaları mıydı? *The Bachelor* yarışmacıları gibiydiler. Her şeyin mükemmel olduğu bir sahil tatilinde başlayan aşk, vergiler, çocuklar, işler ve mesafeler devreye girince tuzla buz oluyordu.

Annem Pierre’den nefret ederdi.

Kız kardeşimin hayatımın bir eğlence parkına dönmesine tahammül edemezdi.

İş ahlakına ve bağımsızlığa çok önem verirdi, kimseye mali açıdan bağımlı olmamamız gerektiğini sıkı sıkıya öğretmişti.

Bunu zor yoldan öğrenmişti ve aynı hatayı bizim de yapmamamız için elinden geleni yapmıştı.

Kız kardeşimi herkesten çok seviyordum ama bazen nasıl da aynı kadın tarafından yetiştirildiğimizi anlayamıyordum.

Pierre’e hangi otelde olduklarını sordum. O da bilmiyordu.

Kız kardeşimden konumunu paylaşmasını istemem gerekirdi ama telefonunu bir önceki tatil yerinde bırakmıştı çünkü sosyal medya ve mesajlaşma toksikmiş ve toksisite bebeğe zararlıymış.

“Endişelenme Ellie,” dedi şarkı söyler gibi, “çok fazla endişeleniyorsun.”

Tabii ki endişeleniyordum. O kadar çok endişeleniyordum ki midemde kalıcı bir düğüm varmış gibi hissediyordum.

“Zaten sabah bir sonraki durağa geçiyoruz.”

“Nereye?”

“Sicilya.”

“Otelin adım biliyor musunuz?..”

Bilmiyorlardı.

“Sanırım burası bir villa” dedi Pierre, hiç de yardımcı olmayan bir şekilde.

Her şeyi ayarlayan seyahat şirketinin adını sordum ama onu da bilmiyordu.

“Paola’ya sor” dedi.

Paola onların asistanıydı ama tam olarak neye asistanlık yaptığını bilmiyordum çünkü ikisinin de bir işi yoktu. Ayrıca Paola’nın numaramı engellediğinden neredeyse emindim.

“Bu kadar çok seyahat etmenin iyi olduğundan emin misiniz?” diye sordum, sesimi hafif tutmaya çalışarak çünkü olumsuzluk, tahmin ettiğiniz gibi *bebeğe zararlı*.

“Evet! Dr. Connors teknelerden uzak durduğum sürece sorun olmadığını söyledi.”

İçim burkuldu. Doğumuna kadar her birkaç günde bir yer değiştiriyorlardı. Kız kardeşim bunun, çocuklarının hangi ülkede doğacağını görmek için bir çeşit rulet oyunu gibi olduğunu söylüyordu. Ona komik geliyordu. Benim içinse düşüncesi bile kurdeşen döktürüyordu.

“Peki,” dedi, “müteahhit nasıl?”

“Luke iyi,” dedim, “zaten sana tadilatı...”

“Hayır” dedi ve sesi öyle bir ton aldı ki gülümsediğini hemen anlamıştım. “Onu nasıl bulduğunu soruyorum?”

Kız kardeşimi gerçekten iyi tanıdığımdan gözlerimi sıkıca kapatıp telefona fısıldayarak bağırdım: “Cali. Onu işe alıp beni buraya göndermenin asıl amacı bizi ayarlamak değildi, değil mi?”

“Hayır! Tabii ki hayır!”

Vücudumdan büyük bir rahatlama dalgası geçiyor.

“İyi, çünkü...”

“Ama” dedi, “Pierre ve ben konuşuyorduk da ... Bunun çok romantik ve senin için çok iyi olacağını düşündük...”

“Aman Tanrım, Cali!” dedim, sonra Luke’un arkamda olup olmadığını kontrol etmek için etrafıma baktım. “Bu çok küstahça, çok gereksiz, çok profesyonellik dışı...” Bir an durdum. “Gerçekten taidilata ihtiyacın var mı?”

Kız kardeşimin, bana bir aşk hikâyesi yaratmak için bilerek duvar kağıdım söküp zeminleri kaldırdığına bile inanabilirdim.

Şu an gözlerini devirdiğine ise neredeyse emindim.

“Evet, Elle” dedi, kanımı kaynatan bir sesle. “Tüm daire fazlasıyla zevksizdi. Amsterdam’dan aldığımız Calder ile uyumsuz olurdu.”

Annene ölüm döşeginde verdiğin sözünü hatırla. Annene ölüm döşeginde verdiğin sözünü hatırla. Annene ölüm döşeginde verdiğin sözünü hatırla.

“Kapıyorum. Lütfen Paola’dan bana geri kalan seyahat programınızı göndermesini iste. Seni seviyorum.”

Derin nefesler... İlk sahnemin üzerine çocuk pozu⁷ yapmanın tam ortasıdaydım ki önümde birinin boğazını temizlediğini duydum.

Tabii ki Luke karşımda durup, bana bir hayalet gibi bükülüp duvara tırmanacakmışım gibi bakıyordu.

“Yemeğe çıkıyoruz” dedi.

Sadece başımı sallayıp üç adamın da daireden çıkışını izledim.

Kız kardeşim gerçekten de beni, onun dairesini yenilemek için işe aldığı müteahhitle bir araya getirmek için bir zorunlu yakınlık durumu yaratmaya çalışmıştı. Tabii ki.

Onun hayatı bitmek bilmeyen bir yaz tatiliydi, sonsuz bir dönme dolap eğlencesiydi; sadece eğlenceli olduğu için bir şeyler

7. Modern yogada bir rahatlama pozisyonu. (ç.n.)

yapıyor, sonuçlarını ya da başkalarını hiç düşünmüyordu. Onun için ben ve çevresindeki herkes, keyfine göre hareket ettirebileceği kutu oyunundaki piyonlar gibiydik.

Tekrar çocuk pozuna girdim, bacaklarıma yaslanarak iç geçirdim.

Ona kızamıyordum bile.

Cali'nin bir zamanlar hayalleri vardı. Başkalarını umursardı. Annemin izinden giderdi. Bir zamanlar çok yakındık.

O, benim hatalarım yüzünden değişmişti.

Her şey, annemin isteklerine karşı gelmemle başlamıştı.

“Eee, çiftimiz nasıl gidiyor?”

En sevdiğim kafede, en sevdiğim masamda oturuyordum ve neredeyse böbreğimi satabileceğim bir yaban mersinli çöreği yere düşürüyordum.

“Şanslısın ki düşmeden yakaladım” dedim, damla şeklindeki çöreği sallayarak. Sonra bir ısırık daha aldım.

“Sana bir tane daha alırdım” dedi ve sanki nesinin bu kadar özel olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi çöreğe baktı.

Baristanın verdiği ama bir goblin olduğum ve keserken kırıntıları kaybetmek istemediğim için kullanmamaya karar verdiğim çatal ve bıçağın yanına, özenle tabağa geri koydum.

“Bu sonuncuydu” dedim yavaşça. “Sadece hafta sonları yapıyorlar. Her zaman sekiz on beşte bitmiş oluyor, ben de bir tane alabilmek için açılmadan önce kapının önünde bekliyorum.”

Gözlerini kırıştırdı. Önce çöreğe, sonra tekrar bana baktı. “O kadar iyi mi?”

“Hayal edebileceğinden çok daha iyi. Ve hayır, denemene izin vermiyorum. İstiyorsan yarın saat yedi kırkta gel.” Bunu söyledikten sonra kalktı ve beni çöreğimle baş başa bıraktı.

Tekrar elime alıp bir ısırık daha aldım mutlulukla. Gözlerimi kapattım ve üstündeki çıtır çıtır şekere, tereyağlı kabuğa ve ufalanan iç kısmına odaklandım. Dükkân boş olmasaydı ve ben de köşede, pencere kenarındaki en sevdiğim sandalyede oturuyor olmasaydım, bu tat bende utanacağım bir inilti uyandırırdı.

“Demek kulağa öyle geliyor.”

İrkildim ve bu sefer çöreğimi düşürdüm. Tabağıma düşüp yap-boz gibi parçalandı.

Parker Warren önümde oturuyor, gözlerinin koyuluğu boğazıma bir yumru oturtuyor.

“Sen gitmiştin” dedim yüzümün kızardığını hissederek.

“Kahvelerin en kötüsünü sipariş etmek için” dedi. Uzanıp çöreğimin kırıldığı küçük parçalardan birini aldı.

Yavaşça ağzına götürürken göz temasını kesmedi.

Çiğnedi.

“Bu iyi” dedi.

Baristanın onun adını söylediğini duyduğumda ve onun rahatça yürüyüp içeceğini alarak yerine oturmasını izlediğimde hâlâ utanç içinde donup kalmıştım.

“Yani.” Bir yudum aldı. “Çiftimiz ne yapıyor?”

Sonunda sesimi buldum. “Çiftimiz hiçbir şey yapmıyor.”

“İyi. Senin çiftin.”

Sette yeni tanıştılar ve ilk çekim yerlerine gitmek üzerelerdi ama bunu ona söylemedim. Onun yerine “Senin bir işin falan yok mu?” dedim.

“Sana bağlı.”

“Ne?”

“Central Park’ta eğlendim ve High Line’a gittim. Bu gece kız arkadaşıma ihtiyacım var.”

Ona bir kaşımı kaldırdım.

“Sahte kız arkadaşıma.”

“Ne için?”

“Ben ve bazı arkadaşlarım, hepimiz şehirdeyken ayda bir basketbol maçı yaparız. Genelde kız arkadaşları da katılır.”

“Arkadaşların mı var?” diye sordum ifadesiz bir suratla.

“Şaşırtıcı, biliyorum.” Çöreğimden bir parça daha aldı ve neredeyse çatalımı ona saplayacaktım. “En yakın arkadaşlarım değiller” diye itiraf etti. “Aslında içlerinden birinin ya da birkaçının başına benimle ilgili hikâyeler sattığından şüpheleniyorum.”

Çenem düştü. “Ve hâlâ onlarla mı takılıyorsun?”

Omuz silkti. “Daha kötüsünü yapan arkadaşlarım da oldu” dedi ve nedense bu beni üzmüştü.

Sonra zihinsel olarak kendimi azarladım. Zavallı küçük milyarder? Ben öyle düşünmüyordum. “Eğer basın buna inanacaksa...” Eliyle aramızdaki boşluğu işaret etti. “... o zaman çevremdeki insanların da buna inanması gerekiyor.” Mantıklıydı.

Basketbol maçı mı?

Bir basketbol maçıyla başa çıkabilirdim.

Bana saati ve adresi verdi, sonra da beni çöreğimle baş başa bıraktı.

12

Hemen bir hata yaptığımı fark ettim.

Artık çok geçti. Hepsi beni görmüştü. Ben de onları gördüm.

Bir kadın yanıma geldi, ıslıl ıslıldı. Kabarmaya karşı bağışıklığı olan kısa sarı saçları vardı, rahat olması mümkün olmayan naylon bir elbise giyyordu ve kristallerle kaplı topuklu ayakkabılarıyla bana tepeden bakıyordu.

Yıpranmış koşu ayakkabılarım, ortaokuldan kalma şortum ile zımpara kâğıdı kıvamında yıkanmış ve şu anda koltuk altlarımı yakan bir tişört giyyordum. Yüzümde, on dakika denedikten sonra bile emilmeyen güneş kreminden kaynaklı gözle görülür bir parlaklık vardı. Görünüşe göre güneş kremi gerekli değildi.

Bir apartman dairesindeydik. Parker'ın arkadaşlarından birinin dairesinin ortasında bir basketbol sahası vardı. Kaderin cilvesine bak ki sahanın duvarları camdı, bu yüzden Parker'ı ve arkadaşlarını gördüğüm anda onlar da beni gördü.

Biri gülmeye başladı.

Kadm ise hâlâ bana gülümsüyordu, sonra gözleri farkındalıkla genişledi. Solgun yanakları pembeleşti. "Ah! Onlar... Biz genelde oynamayız. Oldukça rekabetçiler... Bizden hiç istemediler..."

Önümüzdeki kanepede kot pantolon ve kırpılmış tişört giyen bir kadın vardı. Koyu tenli, saçları örgülü ve parlak mor göz farı sürmüştü. “İzin verirlerse oynarım.” Omuz silkti. “Zaten o kadar da iyi değiller.”

Parker ve arkadaşları basketbol sahasından çıktılar. Bana doğru yürürlerken, birkaç adım geri atıp kendimi asansör boşluğundan aşağı atmayı düşünüyordum.

“Elle,” dedi Parker ve nedense ismimin onun ağzından çıkması bile tüylerimi diken etti. Beni gördüğü için mutlu görünüyordu ve kıyafetim yüzünden biraz kafası karışmıştı. En azından saçına çok fazla jöle sürmüş yanındaki o adam gibi bana gülmüyordu. “Oynamak ister misin?”

“O oynayamaz” dedi Aşırı-Jöleli, ben reddetmeden ve tamamen başka bir yerde olmam –belki başka bir ülkede– gerektiğini unutmuş gibi davranmadan önce. “Takımlar eşit olmaz.”

“O zaman belki de herkese bir iyilik yapıp bu sefer oturabilirsin Charles” dedi kanepedeki kadın, telefonundan başını bile kaldırmadan.

Mutfağın bar taburesinde oturan başka bir kadın daha vardı. Siyah saçlı, açık tenli ve uzun bacaklıydı. Yaşamak için pistlerde yürüyormuş gibi görünüyordu ve hiçbirimize bir kez bile bakmamıştı.

“Komik, Taryn” dedi Charles, sonra dönüp bana baktı. “Evet, oynayamaz.”

Parker onu umursamadı bile. Sadece bana baktı ve cevabımı bekledi.

Charles’ın yüz ifadesinde artık daha fazla tiksinti vardı. Sanki dairesini kirletmişim gibi ayakkabılarıma bakıyordu. Dudağı tiksintiyle kıvrıldı.

“Biliyor musunuz?” dedim, kendimi ve görünüşe göre etrafımdaki herkesi şaşırtarak. “Oynamayı çok isterim.”

“Dengesiz olacağız” diye tekrarladı Charles.

Kanepedeki kadın –Taryn– ayağa fırladı. “Ben oynarım,” dedi, “Em, ödünç alabileceğim ayakkabıların var, değil mi?”

Taburedeki kadın, odası olması gereken yöne doğru başını salladı.

Beni karşılayan sarışın kadın heyecanlı görünüyordu. Topuklarını şingirdayarak Taryn'in peşinden koştu.

Charles öfkeden kuduruyordu. "Senin takımındalar" diye homurdandı Parker'a, sonra da somurtarak sahaya döndü.

"Elle," dedi Parker yalnız kaldığımızda, "oynamak zorunda değiliz. Gidebiliriz."

"Hayır" dedim, Charles cam bölmeye doğru yürürken gözlerim sırtındaydı. Kafamı kaldırdığımda Parker'ın bakışlarıyla karşılaştım. "Ben... Basketbolda garip bir şekilde iyiyim."

Şimdi kafası karışmış görünüyordu. Ona onuncu sınıf beden eğitiminden beri egzersiz yapmadığımı söylediğimi hatırlıyor olmalıydı ki bu doğrudu. "Sen... Okuldayken mi oynadın?"

"Sayılır. Ben ilkokul ve ortaokuldayken annemin bir sürü işi vardı, bu yüzden beni hep geç alırdı. Öğretmenler bizi beklemek için spor salonuna koyarlardı... Ve biz de oynardık. Oldukça iyiydim." Bu yaklaşık on beş yıl önceydi ama Penelope ve ben spor salonları olan toplum merkezlerinde gönüllü olarak çalışıyorduk ve arada bir oynuyorduk. Ben hâlâ, garip bir şekilde, iyiydim.

Parker bana o bir saniye içinde çok derin baktı ve annemle ilgili bir şeyi ağzımdan kaçırdığımı fark ettim: Ve çocukluğum...

Taryn geri döndü. Saç örgülerini yüzünden geriye doğru bağlamıştı ve yepyeni görünen bir çift model spor ayakkabı giyiyordu. "Hazır mısın?" diye sordu. Bana doğru eğildi. "Bu arada ben berbatım. Umarım değildir."

Ben de ona gülümsedim. Hissettiğim muazzam minnettarlığı ifade edip etmediğini merak ettim. Beni tanımıyordu bile ama benim için ayağa kalkmıştı. "Ben değilim."

"O zaman bu çok eğlenceli olacak."

Taryn haklıydı. Gerçekten kötülerdi. Özellikle Charles. Parker sinir bozucu bir şekilde grubun en iyisiydi ama o bile birkaç basket kaçıırıyordu.

Ben kaçırmıyordum. Belki de Charles'ı yenmek için gösterdiğim irade bunu sağlıyordu ama sanki yine on iki yaşındaydım, çemberin önündeydim ve garip bir şekilde atışı yapmadan önce ne yapacağımı biliyordum.

Parker'ın arkadaşları savunmada daha iyiydi ama Taryn olduğundan daha da yetenekliydi. Takım arkadaşlarımızla bir çeşit rutin, bir ritim oluşturduk. En son bana pas veriyorlardı ve ben hiç kaçırmıyordum.

Parker kazandığımızda gururla gülümsedi.

Charles ise bana ters ters baktı. Ona en iyi gülümsememi gönderdim ve o da bana küçümseyerek güldü. "Bu bir basketbol maçı. O kadar da önemli bir şey değil. Çok fazla oynamıyorum bile."

"Dairenin ortasında resmen bir sahan var" dedim.

"Muhtemelen senin daireni içine sığdırabilirim" dedi dişlerinin arasından.

Dürüst olmak gerekirse haklıydı. Los Angeles'taki dairem hiç de büyük değildi.

"Dikkatli ol Charles" dedi Parker. Ses tonu rahat ama keskindi. "Sen kiralarsın. Ben de burayı senin elinden alırım."

Charles sessizleşti ama gözlerinde kaynayan bir nefret vardı. Arkadaşı hakkında hikâyeler satan kişinin kendisi olduğunu anlamak için dedektif olmaya gerek yoktu.

Bu yüzden kollarımı Parker'ın boynuna dolayıp; "Charles'ın dairesi onda kalsın. Kendisine verdiği değer in çoğunun buna bağlı olduğu açık."

Taryn güldü, ben de gülümsedim.

Parker kaskatı kesildi. İlk başta, arkadaşını açıkça aşağılayarak çok ileri gitmiş olabileceğimi düşündüm ama ağzıma baktı, sanki ağzımdan çıkan hiçbir şeyi anlamadığından emindi. Ona bir bakış attım. Eğer bu kadar şaşırmış ya da etkilenmiş görünmeyi bırakmazsa, etrafımızdaki herkes bunun bir düzmece olduğunu anlayacaktı. Yutkundu.

Sonunda, "Ne kadar da düşüncelisin" dedi.

Parker'ın elleri yavaşça omurgamdan aşağı kayarken, planladığım diğer karşılıklar aklımdan uçup gitti. Dokunduğu her yerle buluşmak için yarışan yangını görmezden gelmeye çalıştım. Terliydim. Sadece oyun oynuyorduk. Hepsi bu kadardı.

Parmakları belimin etrafında kıvrıldı, şimdiye kadar ne kadar uzun olduklarımı hiç fark etmemiştim. Başparmakları karnımda gezinerek tenimi karıncalandırıyordu. Birden nefes alışım oyun sırasında hiç olmadığı kadar hızlandı.

Diğer arkadaşlarından biri boğazını temizledi ve Parker uzaklaştı. Taryn'e doğru dönerken yüzümün kızardığını hissettim. Birbirimize numaralarımızı verdik ve çıkarken sarışın kadına (artık Gwen olarak biliyordum) ve Emily'ye (Charles'a sakince bu kaybın geçen ay olduğu gibi gününü mahvetmesine izin verip vermeyeceğini sormadan önce beni tebrik etti) hoşça kal dedim.

Parker asansörde bana baktı. Benden olabildiğince uzakta duruyordu. "Bu... İkna ediciydi" dedi sonunda.

"Güzel." Yanaklarımın kızardığını hissettiğim kırmızıyla savaşarak karşı duvara yaslandım. "Bilgisayarlar senaryo yazmaya başlarsa, özgeçmişime 'harika sahte kız arkadaş' ekleyebileceğim için mutluyum."

O kadar da eğlenmiş görünmüyordu. "Charles tam bir pislik" dedi, sesi daha önce hiç duymadığım kadar koyu bir tondaydı.

"Evet. Öyle."

"Benim hakkımda hikâyeler satan kişinin o olduğuna eminim."

Başımı salladım. "Gerçekten güzel bir dairesi ve ona sadece yarım bir hoşgörüyüyle yaklaşan kız arkadaşı olan bir çizgi film kötü adamı."

Parker gülmeye benzer bir ses çıkardı ama hâlâ kaşları çatıktı, sanki Charles'ın bana davranışını unutamamış gibiydi. Başka bir şey söylemediğine sevindim. Kendi başımın çaresine bakabilirdim.

"Neden onlarla takılıyorsun?" Haddimi aşıp aşmadığımı merak ederek sordum.

Asansörün kapıları açıldığında önce benim geçmemi bekledi, o

bunu yapana kadar bu davranışı gerçekten takdir ettiğimi fark etmemiştim. “Hepimiz üniversitede tanıştık” dedi.

“Stanford’da mı?”

Başını salladı. “Daha iyi olan arkadaşlarımın hepsi hâlâ San Francisco bölgesinde. Bunlar sadece şehre gelenler. Charles her zaman berbattı ama geri kalanlar iyi adamlar.” Omuz silkti. “Şirketimi kurmadan önce beni tanıyorlardı.”

“Ne olmuş yani?” diye sordum. “Bundan sonra tanıştığın herkesin başarından dolayı seninle arkadaş olmak istediğinden içten içe şüphelenecek misin?”

“Muhtemelen.” Hafifçe eğlenmiş görünüyordu. “Sen hariç herkes. Muhtemelen o olmadan beni daha çok sevecek olan tek kişi sensin.”

“Hayır” dedim. “Her hâlükârda senden hoşlanmıyorum.”

Gülümsedi. “Doğru. Unutmakla aptallık ettim.”

Şu anda binanın önündeydik. Parker’ın cipi kaldırımında bekliyordu. Benim için kapıyı açtı ama ben başımı salladım. “Menajerimden bir cevapsız çağrım var. Eve yürürken onu arayacağım.”

Sarah geçen haftadan beri beni her gün arıyordu. Ancak şimdi onu geri arayıp son durumu bildirecek zihinsel güce sahip olduğuma karar verdim.

Şimdi gerçek bir güncelleme vardı.

Söylemediğim şeyse, şu anda mesafenin bana iyi geleceğiydi. Bana dokunduğu yer hâlâ sıcaktı. Onun varlığında göğsüm garip bir şekilde inip kalkmaya başlamıştı.

Bu sinir bozucuydu. Hain bedenim kime karşı böyle hissettiğini unutuyordu.

Parker başını salladı ve arabaya binmek istedi ama ben ağzımdan “Bir sonraki yerim” diye kaçırdım.

Omzunun üzerinden baktı. “Gitmeye hazır mısınız?”

Başımı salladım. İlk sahneyi hazırlamıştım. İkinci sahne, kullanılacak yerlerin çoğunu planladığım yerd.

Bu tamamen *profesyonelceydi*. Neredeyse bir iş anlaşmasıydı. “Nerede?”

Ona söylediğimde gözleri birazcık kısıldı. Bu çok küçük bir hareketti, başka birinin yüzünde asla fark etmeyeceğim bir şeydi ama bir parça tedirginlikle onu tanımaya başladığımı fark ettim. “Bu sorun olur mu?”

Hemen başını salladı. “Ne zaman açılıyor?”

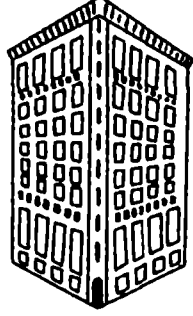
“Dokuzda.” Bir gece önce saatlere bakmışım.

“Senin için uygun mu?”

Omuz silktim. Normalde yastığımın çok önemli bir toplantı yapıyor olurdum ama hafta içi güneş fazla ısıtmadan Parker’la koşturmak ve hafta sonları hayallerimin pastası için kafeyi gözlemek bu toplantıları takvimimden sildi. “Tabii. Görüşürüz o zaman.”

Yan sokaktan dönüp bloğun etrafından dolanırken ve gölgelerin içine karışırken ellerini üzerimde hissedebiliyordum. Sonra Beşinci Cadde’ye geri döndüm, yine kalabalıkla birlikte yürüyordum, hepimiz gökdelenlerin altında kadeh kaldırdık.

13

“Neyin var senin?”

Parker’a bakarak sordum. Her zamankinden daha sessizdi. Buraya gelirken kıpırdanmayı bırakmadı. Binaya girdiğimizde, neredeyse özlemle baktı girişte. “Görünenin ötesinde...” dedim, sırf bana ters ters bakmasını sağlayıp sağlayamayacağımı görmek için.

Yemedi. Sadece yutkundu. Ellerini yanlarında dimdik tutuyordu. Sıranın en önlerindeydik, sonra bir asansöre bindik. Parker, doksan küsur kata çıkmamız için geçen kırk küsur saniye boyunca başımın üstündeki boşluğa baktı. Nefes alıp almadığından bile emin değildim.

Summit One Vanderbilt’teydik, New York’ta yeni sayılabilecek bir cazibe merkeziydi. Stüdyo için büyük bir başarıydı, en azından Sarah öyle demişti. Senaryonun üçte birini tamamladığım için o kadar mutlu oldu ki ajansın hesabına bir spa günü yazdırmamı söyledi. Ayrıca New York adresimi sordu ve bir saat sonra kapıma bir kutu çikolata ile bir şişe şampanya geldi. Telefonda Penelope ile konuşurken hepsini yedim.

Şimdi ise gökyüzüne doğru hızla yükselirken midem burkuluyordu, şu hayattaki seçimlerimi sorgulamaya başladım. İlk durak Transcendence. Burası, bana kendimi zümrüt kesim bir elmasın içi-

ne girmişim gibi hissettiren bir kattı. Sonsuz cam paneller, dünyayı geometrik parçalara bölüyordu. Birkaç dakika sonra gözlerimi kısıtım, keşke güneş gözlüğü getirseydim, güneş her yerden yansıyor-du, biz de öyle. Yukarı baktım ve işte oradaydık, ters dönmüş hâlde. Parker da görsün diye elimle hafifçe koluna dokundum, gözleri ya-vaşça tavana kaydı. Homurdandı, sonra tekrar başka bir yerdeymiş gibi davranmaya devam etti. Öyle olsun madem.

Elimde defterimle deli gibi yazmaya başladım. Filmlerde mekânlar bazen ilişkilerin ilerleyişini göstermek için ince bir yol olabiliirdi. Karakterler burada dururlarsa, her yerde yansıtılmış olur-lardı. Her şeyleri ortada, aralarında gizli hiçbir şey yoktu. Belki ak-tör burada baş karaktere hislerini anlatırdı? Belki o da reddederdi? Belki burası, adam için korku evi gibi bir yere dönüşürdü?

Affinity'ye geçtik, gümüş balonlardan oluşan bir sergiydi. "Bü-yülü bir köpük banyosundaymışım gibi hissediyorum" dedim Par-ker'a, balonları tekmeliyordum. Bir tanesi yanlışlıkla kafasına çarptı ama farkına bile varmadı. Burayı açıkça sevmemişti. *Neden en başta gelmeyi kabul etti ki?* "Yoğun olduğunu söyleyebilirdin" dedim. O sı-rada bir balonu hafifçe kafama doğru itti. Saatte 0.2 kilometre hızla hareket ettiğinden eğilip kaçtım. Hafifçe gülümsedi ama gözlerine ulaşmıyordu. Göğsüm sıkıştı, sinirden endişeye dönüştü. Bir şey mi olmuştu? Satın alma süreciyle mi ilgiliydi? Neden umursuyorum ki? Sormak istedim ama sormadım. Söylemek isteseydi söylerdi. Belki de hiçbir şey yoktu. Belki de gerçekten sabahın dokuzunda benimle bir gökdelende olmak istemiyordu. Belki de bu anlaşmayı tamamen iptal etmeyi diliyordu. Bu sorun değildi ki. Benim için de onunla va-kit geçirmek aşırı keyifli sayılmazdı zaten. Onsuz da yazabileceğimi bilsem, ilk ben bırakırdım.

Yansıtıcı camlar balonları on katına çıkarıyordu. Sanki içinde boğulabilirdik ama heyecanım azalmış durumdaydı. "Hadi son bö-lüme geçelim" diye mırıldandım.

Levitation: Uçmaya en yakın hissedeceğim an. Bina kenarın-dan dışarıya uzanan cam bir gözlem güvertesiydi. Parker'ın kötü ruh hâline rağmen kendimi gülümsemekten alıkoyamıyordum.

New York'un üstünde yürüyordum. Taksi oyuncak gibi görünüyordu, insanlar toplu iğne başı kadar küçüktü. Binalar Lego seti gibiydi. Arkama döndüğümde Parker'ı duvara yapışmış hâlde buldum. Duruşu gergindi. Yüzü normalden daha soluktu.

Ve işte o an her şey anlam kazandı.

"Ah, Tanrım! Yükseklik korkun var."

İnkâr etmeye bile çalışmadı. Olduğu yerde, kımıldamadan durmaya devam etti. Başını geriye yasladı, gözlerini tavana dikti. İnana-mıyordum. "Ama... Çok uzunsun" dedim şaşkınlıkla.

Bana inanılmaz bir bakış attı. "Elle, ben 1.93'üm. Bin metre boyunda değilim."

Gözleri yeniden odaklanıyor, bakışları yüzümün ötesine kayıyor. Hata... Gözlerini kapatıyor. Yutkunuyor. Yüzümün arkasında, New York'un derinliklerini görmüş oluyor.

"Hemen çıkabiliriz" dedim. Oysa cam şeritte daha fazla vakit geçirmek istiyordum. Ana karakterlerimin ilk büyük kavgası burada olabilirdi. Kendi sözlerime şaşırdım. Onun rahatsızlığından keyif almam gerekmez iniydi? Ama almıyordum. Yumruk yaptığı ellerinin, belirginleşen damarlarının farkına vardım ve tuhaf bir şekilde her parmağını açmak, onu yine kendinden emin ve rahat görmek istiyordum.

Benim sorunum neydi?

Başını salladı. "Ben iyiyim."

"Değilsin."

"Olacağını."

Sanki bunu kanıtlamak istercesine bir adım attı, gözleri hafifçe aralandı. Ayağı tekrar cama değdiği anda, sanki çarpışmaya hazırlanır gibi her zerresi gerildi. Titredi.

Neden elini tuttuğumu bilmiyordum ama tuttum. Önce birini, sonra diğerini tuttum.

Tekrar kaskatı kesildi, sanki ona dokunmam yükseklik korkusundan bile daha kötüymüş gibiydi ama bir an sonra parmakları benimkilerin üzerine katlandı. Elleri kocamandı, neredeyse benimkileri yutuyordu.

“Aşağı bakma,” dedim, “bana bak, bunu birlikte yapacağız.” Bakışları benimkilerle buluştu.

Yeşil... Gözleri, içinde kaybolmak istediğim bir labirent gibiydi. Emrimi yerine getirdi, dikkatle baktı ve kalbim izahı olmayan bir şekilde çarpmaya başladı.

Ağzımı açtığımda bakışları dudaklarıma kaydı. Başparmağı avucumun ortasını sıyrıyor ve çok hızlı nefes alıyorum.

Geriye doğru ondan uzaklaşmak, adım atmak özel bir çaba gerektiriyordu ama başardım. Gözleri benimkilerden hiç ayrılmadan ileri doğru adım attı.

“Gördün mü? İyiyiz. Bu sağlam.”

Bir adım daha attım. Bakışları bedenimden aşağıya, sonra da binlerce metre aşağıya kaydı. Tekrar gerildi ama hareket etmeye devam etti.

“Seni tutuyorum” dedim ve yüz ifadesindeki bir şeyler değişti. Biraz gevşedi. Dergideki Parker Warren eriyip gitti ve ben bir an için kırılganlık gördüm. Güven...

Başını salladı. Bir adım daha attı.

Sırtım duvara çarptığında bir an için kendimi korkutarak sıçradım ama elleri benimkileri kavradı. Parmaklarımı sıkarken, “Sen de benimlesin” der gibiydi.

Defterimi alıp tüm bu düşünceleri not etmek için can atıyordum ama yapmadım. Onları aklımın bir köşesine attım ve daha sonra hatırlamayı umdum.

Parker’ın ellerini bırakmadım, göğsü hâlâ koşarken olduğu kadar hızlı hareket ederken bırakamazdım.

Artık aşağıya bakmıyordu. Sadece bana bakıyordu. “İhtiyacım olanı aldım. Hadi gidelim” dedim.

“Emin misin?” Başımı salladım.

El ele geldiğimiz yoldan geri döndük.

“Yükseklik korkusu olan biri neden altmışıncı katta yaşasın ki?” diye sordum. Köşedeki bir lokantada oturuyorduk. Parker biraz bayılacak gibi görünüyordu ve benim ilk aklıma gelen de buydu: Milkshake. Kan şekeri için.

Aslında böyle bir şey var mı emin değildim ama milkshake ne zaman kötü bir fikir olmuştur ki? Lezzet seçeneklerine bakarken onu sessizce yargılamaya hazırdım ama sonra kurabiye ve kremayı seçti. Buna saygı duymaktan başka seçeneğim yoktu.

“Testinizi geçtim mi?” dedi. “Yoksa milkshake aromalarının en kötüsünü mü seçtim?”

Beni tanımaya başlaması tedirgin etti. “Belli ki öyle değil” dedim. “Ben de aynı şeyi sipariş ettim.”

Sorumu yanıtlamadan önce milkshake’inden bir yudum aldı. “Bunun üstesinden gelmenin en iyi yollarından biri olduğunu düşündüm.”

Benimkini bitirdiğim için onun tabağındaki kızartmaya uzandım. Patates kızartması da iyi bir fikir gibi görünüyordu mide bulantısı için. “Zayıflıklarının olmasını sevmiyorsun, değil mi?”

Parker patates kızartması tabağını bana doğru itti. “Hayır. Onları yenmek için elimden geleni yapıyorum.” Bana baktı. “Genelde seyirci varken değil.”

Parker kendi zayıflığının tam olarak ortaya çıkacağı bir duruma girmekten hiç memnun değil gibi görünüyordu. İlk defa kontrolün tamamen onda olmadığını görüyordum.

“İptal edebilirdin” dedim.

“Yalnız olacaktın” diye karşılık verdi.

Buna söyleyecek bir şeyim yoktu.

Çalıntı bir kızartmayı ağzıma atmadan önce milkshake’imin içine daldırmamı izledi. “Milkshake’ini böyle mi yiyorsun?” diye sordu. “Kızartmayı kaşık olarak kullanarak?”

Yangın alarmı sırasında merdiven boşluğundaki konuşmada söylediğim bu küçük gerçeği hatırlaması beni şaşırttı. “Bazen. Kaşığım yoksa genellikle pipet kullanırım ama senin önünde emmek pek kibarca gelmedi.”

Parker kelime seçimime göz kırptı. Evrenin gerçek hayattaki konuşmalar için bana ne zaman bir silme tuşu vereceğini merak ettim. Yine ağızıma baktı. Dudaklarım ayrıldı.

Telefonu çaldı.

Dördüncü zil sesine kadar elini uzatmadı. Sonra da “Hemen döneceğim” deyip masadan kalktı.

Bir dakika sonra geri döndü. Masanın üzerindeki fişe kaşlarını çatarak baktı.

“Adisyonu aldın mı?”

Ona zehirli bir gülümseme gönderdim. “Şaşırtıcı bir şekilde iki milkshake ve patates kızartması alabilirim.”

Kaşlarını çattı. “Öyle demek istemedim...”

“Her şey yolunda mı?”

Kafası karışmış gibi görünüyordu. “Telefon.”

Onu tanıdığım haftalarda telefonu bir kez bile çalmamıştı. Herkese yaz boyunca onu rahat bırakmalarını söylediğini hissettim.

“Ufak bir sorun” dedi. “San Francisco’ya dönmek zorundayım.”

“Ne zaman?”

“Şimdi.”

Duygularım az önce fethettiğimiz yürüyüş yolu kadar şeffaf olmalıydı çünkü üzgün olduğumu biliyor gibi görünüyordu.

“Bana ihtiyacın var mı? Kalabilirim...”

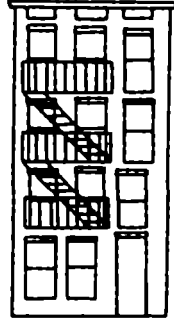
Başımı hızlıca salladım. “Hayır, kalma. Sana ihtiyacım yok.”

Kimi ikna etmeye çalıştığımı merak ettim: Onu mu kendimi mi?

“Doğru.” Gözleri sıcaklığını biraz kaybetmişti. Doğruldu ve dergilerdeki adama geri döndü: Soğuk Teknoloji CEO’su. “Döndüğümde görüşürüz o zaman.”

Ayrı yollara, o eve, ben de olay örgüsü canavarım için daha fazla yapışkan not almaya gittik ve onun yokluğunda göğsümdeki sızıyı düşünmemeye çalıştım.

14

Müteahhit Luke’la bir dolabın içindeyim. Onun ayağına bas-tım. Buradaki ampul henüz takılmamıştı ve en yakın pencere de boya için kapatılmıştı. Görünüşe göre her zaman üzerinde taşıdığı el fenerini kullanıyorduk.

“Bütün bu renkler bana aynı görünüyor” dedim duvardaki ör-neklere bakarak.

Kahkahası hırıltılıydı ama kibardı. Bu adam benden bıkmıştı. “Seni temin ederim ki çok farklılar. Bunda biraz gümüş var. Diğeri daha yeşil tonlu, gördün mü? Bu daha mavi.”

Tam anlamıyla hepsi griydi.

Normalde Cali’yi görüntülü arar ve dolabımın rengini kendisi-nin seçmesini söyledim ama telefonu yoktu yanında ve son gittiği yerden de aramamıştı. Denesem bile ona ulaşamayacaktım (ki de-nedim), bu yüzden mideme kramplar giriyordu.

“Şimdi anlıyorum.” Kesinlikle anlamıyordum. “Bu,” dedim, ikinci renk örneğini göstererek, “daha mavi olanı.”

Luke kaşlarını çattı: “Bu ...”

Dolaptan çıktım. “Harika bir iş. Teşekkür ederim. Bana tekrar ihtiyacın olursa oturma odasının zemininde olacağım.”

Penelope aradığında ikinci sahnemin yapışkan notlarının yerini değiştiriyordum.

“Erkek arkadaşın haberlere çıktı.”

Gözlerimi devirdim. “O benim...” Sonra dik oturdum. “Bekle. Hangi kanal?”

Sanki kablolu yayının ya da fişe takılı bir televizyonum varmış ve kumandayla kanallar arasında gezinmeyi planlıyormuşum gibi söylemiştim. Neyse ki Penelope bana bir canlı yayın bağlantısı gönderdi. Dizüstü bilgisayarında tıklayıp açtım, telefonum kulağı ile omzum arasında dengede duruyordu.

Parker ekranı dolduruyordu. Takım elbiseli bir fotoğrafı vardı, yüzü okunamıyordu. Yeşil gözleri her zamanki gibi yoğundu.

Ekranın altındaki metinde, “Atomic Acquisition’ın Başı Belada. Virion Hisseleri On Puan Düştü.”

“Bekle, bu satışın gerçekleşmeyeceğı anlamına mı geliyor?”

“Hayır,” dedi Penelope, “bu sadece bir sızıntı. Muhtemelen değışik bir pürüz var ama iki şirket de bunu doğrulamadı.”

Anlamıyordum. “Satın almaya zarar verebilecek bir şeyi kim sızdırır ki?”

“Rakipler olabilir” dedi. “Bu konuda medya iyi değıl, özellikle de onunla ilgili her şey her zaman gündem olduğunda.”

Kendimi garip bir şekilde ona karşı savunmacı hissettim. Onu incitmeye çalışan herkese kızgındım. Bir yanımda, tıpkı Parker’ın istediğı gibi Charles’ın bu basını dengelemek için “ilişkimiz” hakkındaki haberleri sızdıracağını umuyordu.

Ki bu hiç mantıklı değıldi. Birbirimizi çok az tanıyorduk. Bunların hepsi rol icabıydı.

Haber sunucusu, Parker’ın birkaç ay önce bir kongre komitesi önünde yaptığı ve müşteri verilerinin satılmasına karşı çıktığı konuşmanın videosunu izletiyordu. Parker’ın sesi net, argümanı sağlamdı.

“Bu biraz seksi” dedi Penelope.

Yanaklarım kızardı. “Penelope.”

“Ne? O senin gerçek erkek arkadaşın değil di mi?” Son kelimeyi sanki gizlice öyle olduğunu kabul etmemi umuyormuş gibi söyledi.

Ama gerçek bu değildi. “Doğru” dedim sertçe, sonra gerisini duyabilmem için onu susturdum.

Bilgisayarımın tuşları her zamankinden daha yüksek ses çıkartıyordu, bu kafenin ortasında sokakta tepinen bir at gibiydi. Birkaç kişi bana baktı ama onları görmezden geldim. Şu anda senaryomun ikinci sahnesi üzerinde çalışıyordum ancak kelimeleri sanki gecenin ortasında piyano resitali vermeyi bırakmayan alt kat komşum hakkında bina yönetimine sert bir mektup hazırlıyormuşum gibi yazıyordum.

Klavyemin sesi tüm dünyayı bastırıyordu. “Sadece bir içecek mi?” diyene kadar önümde birinin olduğunu fark etmedim bile. “Haberdar olmam gereken bir latte kıtlığı mı var?”

Göğsüme bir şeyler saplandı sanki.

Klavyeme bir mola verip sandalyeme yaslandım. Parker önümdeki duvara yaslanmıştı.

“Dönmüşsün” dedim sessizce. Gideli bir hafta olmuştu. Sabah koşularımızı ve koridordaki karşılaşmalarımızı ne kadar beklediğimi fark etmemiştim, ta ki bizim kattaki tek kişi ben olana kadar.

“Geri döndüm” dedi, aynı sessizlikle.

Birkaç kişi bize bakıyordu. Hayır, bize değil. Ona bakıyorlardı. Fark etmemiş gibi gelip oturdu.

“Haberleri gördüm” diye fısıldadım. “Satın alma işleminde bir sorun mu var?”

Etrafına baktı. Eğildi. Ben de eğildim. “Virion verilerimizi satmak istiyor” dedi kulağıma. “Planları durum tespitinin ortasında ortaya çıktı. Ben ise reddettim.”

Mantıklıydı. Utanmadan bütün geceyi kongre komitesi önünde yaptığı sunumun tamamını izleyerek ve bazı bölümleri tekrarlayarak geçirdim.

“VC⁸ istediğinde bile müşterilerimin verilerini asla satmadım. Eğer yapsaydım çok daha değerli olurduk.”

Gözlerine bakmak için döndüğümde yüzlerimizin birbirinden sadece birkaç santim uzakta olduğunu fark ettim. Yutkundum, sonra kulağına doğru eğildim. Alt dudağım sıcak tenine değiyordu. Sessizce, “Sence bu burada bitecek mi?” dedim.

Başını iki yana salladı. “Hayır” dedi, nefesi şakağıma değiyor ve omurgamın kıvrılmasına neden oluyordu. “Hâlâ ilgileniyorlar. Nasıl sonuçlanacağını göreceğiz.”

Aynı anda birbirimize bakmak için döndük, neredeyse çarpışıyoruz. Dudaklarıma çok az kala durdu. Çok yakındık, ikimiz de kahve dükkânındaki masanın üzerine eğilmişti. Nefeslerimiz birbirine karışıyordu. Gözlerimiz kilitlenmişti, sanki cam zemine geri dönmüşüz gibiydi. Bir saniye geçti. İki saniye.

Arkasına yaslanan ilk kişi ben oldum, o da aynısını yaptı.

Sonra bakışları daralıyor. Ya Parker beni sandığımdan daha iyi tanıyordu ya da duygularım gerçekten keşfettiğimiz o yürüyüş yolu kadar şeffaftı çünkü “Elle, sorun ne?” dedi.

“Ne?”

“Üzgün görünüyorsun. Dükkâna girdiğim andan beri bunu görebiliyorum.” Ben onu fark etmeden önce ne kadar süre beni izlediğini merak ettim. “Ayrıca klavyedeki tuşların hiçbirinin düşmemiş olmasına şaşırdım.”

Yaşamış en saçma insan olduğumu düşüneceğini bilsem de bunu inkâr etmenin bir faydası yoktu. Özellikle de şu anda gerçek sorunlar yaşarken. “Çörek yapmayı bıraktılar.”

Kaşlarını çattı. “Yaban mersinli olan mı?”

Benim adıma öfkelenmesinden güç alarak başımı salladım. “Bu sabah gittiğimde hiç göremedim tezgâhta. Sorduğumda ise

8. Venture Center’ın (Girişim Sermayesi) kısaltmasıdır. (ç.n.)

artık yapmadıklarını söylediler. Malzemelerin maliyetiyle ilgili bir şeymiş.”

Parker başını salladı. “Üretimi durdurulan pastayla dayanışma yapmak için mi latte almadın?”

Aynen öyle yaptım. “Nereden biliyorsun?”

Bir omzunu kaldırıyor. “Bu senin yapacağın bir şey gibi görünüyor.” Belki de ben şeffaf bir geçittim.

Sandalyeme daha da gömüldüm.

“Dramatik olmak istemiyorum” dedim, hayatımda olduğum en dramatik tavra hazırlanarak. “Ama o pasta beni hafta sonları yataktan kaldırırdı. Bütün hafta dört gözle beklerdim onu. O benim yaşama sevincimdi. Bunun aptalca olduğunu biliyorum.”

“Bu aptalca değil” dedi ve söylediğinde ciddi olduğunu görebiliyordum. Bunu söylemesi gerçekten çok nazik bir hareketti çünkü ashnda aptalca bir şeydi.

Parmaklarımı yarı yapışkan masanın kenarına doğru uzattım. Duygularımı klavyemden çıkarmak sertleşmeme neden oldu.

“Peki, başka bir kahve dükkânı bulacak mısın?” diye sordu. “Çörekleri olan bir tane?”

Başımı salladım. “Hayır. Karşılık vermeseler de konu kahve dükkânları olduğunda sonuna kadar sadık biriyimdir. Ve bu mü-kemmeldi...”

Telefonumdan bir ses geliyor ve kaşlarımı çatıyorum. Bana mesaj atan tek kişi Penelope ve onun da doktorla başka bir randevuda olması gerekiyordu.

Okuduğumda şaşkınlığım daha da derinleşti. “Bir sorun mu var?” diye sordu Parker. “Çörek dışında?”

“Hayır...” dedim. Belki de? “Taryn arıyor. Beni Emily ve Gwen’le yemeğe davet etti.”

Ona baktığımda hafifçe eğlenmiş görünüyordu. “Ne?” diye sordum.

“Neden yapamayacağına dair mantıklı bir bahane bulmaya çalışıyorsun, değil mi?”

“Hayır, aslında çalışmıyorum” derken bakışlarım hâlâ yerindeydi. Yüzde yüz çalışıyordum.

“O zaman neden gitmiyorsun?”

“Gitmeyeceğimi söylemedim.”

Başını bana doğru eğdi. “Öyle mi?”

“Hayır” dedim ve yüz ifadesi fazlasıyla memnundu. “Ama sadece bunu gerçekten kastettiğini düşünmediğim için. O gerçekten iyi biri. Muhtemelen sadece iyi davranıyordur.”

Parker’ın yüzündeki neşe kayboldu. “Elle,” dedi, “insanların senden gerçekten hoşlanabileceğine inanmak senin için neden bu kadar zor?”

Çünkü ben bile kendimi sevmiyorum, söylemediğim şey buydu.

Yüzümden benzer bir şey okuyabiliyor olmalıydı çünkü gözlerimi inceledi, kendi gözleri de kısılmıştı. “Gerçekten bilmiyorsun, değil mi?”

“Neyi biliyorum?”

“Eğlenceli olduğunu, Elle. Etrafında olmak eğlenceli.”

Yudumladığım sıcak çikolatayı neredeyse burnumdan püskürtecektim. “Eğlence” kelimesi ve ben daha önce hiç aynı cümlede yer almamıştık.

“Neden yazı seninle geçirdiğimi sanıyorsun?” diye sordu.

“İmajın için” dedim. “Satın alma için. Tüm bu basını örtbas etmek için.”

Sinirli ve bir şey söyleyecek gibiydi ama vazgeçti. Ben de minnettar oldum. Grup sohbetinde bir mazeret yazmaya başlıyordum, tam o sırada şaşırtıcı miktarda emojiyle heyecanlı mesajlar yağmaya başladı. Eğlenceli görünüyorlardı.

Yazmayı bıraktım.

Penelope gitmemi söylerdi. Parker da açıkça benim gitmem gerektiğini düşünüyordu. Başka bir şey söylemese de bana baktığını hissedebiliyordum.

Bu yazın münzevi hayatımın sınırlarının ötesine geçmekle ilgili olması gerekiyordu, değil mi?

Parker'a geri dönmeden önce mesajımı silip yeni bir yanıt gönderdim. "Gidiyorum" dedim, dizüstü bilgisayarımı açmadan ve tekrar sahnem üzerinde çalışmaya dönmeden önce. Yüz ifadesini göremiyordum ama memnun olduğunu tahmin edebiliyordum.

Bu sefer tuşlara daha nazik davrandım.

Çin mahallesinde Golden Unicorn adında bir yerde 'Dim Sum' yemek için buluştuk. Seçme sırası Emily'deydi. Görünüşe göre, bu akşam yemeği olayını çok yapıyorlardı.

Kalabalık sokaklarda yürürken Taryn bana, "Erkekler asla davet edilmez" dedi. "Charles bir keresinde gelmeye çalıştı ve biz de ona eve gitmesi için Uber çağırdık."

Gülmeden önce Emily'ye baktım. O da bana baktı ve elini salladı. "Charles'tan birkaç gün önce ayrıldım" dedi umursamaz bir şekilde.

"Kutlama yapmamızın nedeni bu" dedi Taryn.

Emily ayrılıktan dolayı çok üzgün görünmüyordu. Aslında hiçbir şey yokmuş gibi görünüyordu. O, herhangi bir duygunun diğerlerine hükmetmesine izin vermeyen rahatlığın tanımıydı.

Emily seviyesinde havalı olmak için çabalıyordum. Hiçbir şey onu korkutmuyordu.

Restoran kalabalıktı ama oturmamız uzun sürmedi. Masanın her santimetrekaresini çeşitli köftelerle doldurduk, istediklerimizi almak için birbirimize uzanıyorduk. Tıka basa doyduğumuzu ve daha fazla yiyemeyeceğimizi söyleyip durduk ama bir yandan da tabaklarımızı doldurmaya devam ettik. Kavunlu pirinç toplarını denedim. Yumurtalı muhallebi tartları. Kuğu şeklinde köfte. Sebzeli köfte. İlk ısırmakta aşık olduğum kahve jölesi. Biz çiğnedikçe sohbet sessizleşiyordu. Hepimiz yemeğimize o kadar dalmıştık ki oradan ayrılıp bir-

kaç blok ötedeki bir bara gidene kadar tekrar konuşmaya başlamadık.

Görünüşe göre Gwen içkileri denetliyordu. “Bir oyun oynuyoruz,” dedi, “ben sipariş veriyorum ve herkes kokteylinde tam olarak ne olduğunu tahmin etmeye çalışıyor. İçmek zorunda değilsiniz elbette. Sadece isterseniz içebilirsiniz.”

Normalde içki içmezdim ve normalde dışarı da çıkmazdım. Penelope ve ben genellikle dışarıdan yemek sipariş eder ve evimize yemek masası sığmadığı için televizyonun önünde, yastıkların üzerinde yerdik.

Los Angeles’a taşındığımızdan beri, koşullarımız değişse bile aynı yerde yaşıyorduk. Daha büyük, daha iyi bir yer bulabilirdik ama taşınmaktan nefret ederdim. Değişimin son noktasıydı.

Ben çocukken, annem okula dönüp daha iyi bir iş bulmadan önce sürekli taşınırdık. Hiçbir şey kalıcı görünmüyordu, ta ki kalıcı olana kadar. Evimizi tamamen boşaltmam bir yılını aldı ama bir kez boşalttığımda oraya kök salmışım. Banka elimden alana kadar o eve pençelerimle tutundum.

Gwen cevabımı bekliyordu. Gülümsedi. Onu gülümsemezken gördüğümü hiç sanmıyordum. “İçerim” dedim ve parmaklarım masanın kenarına vurarak menüye doğru geri çekildi. Sessiz bir tonda sipariş verdi ve bizim de dinlememek için elimizden geleni yapmamız gerekti.

İçkiler geldiğinde ilk Taryn içti. Onunki biraz altın rengiydi. Karışıktı. “Çin kirazı?” Gwen heyecanla başını salladı.

Emily bir yudum aldı. Bir yudum daha. “Hiçbir fikrim yok ama güzelmiş” dedi, sonra da kalanını yudumluyor.

Benim sıram geldi. Küçük bir yudum aldım ve irkildim. Tek tattığım alkoldü. Dilimin ucunda kalmasına izin vermeye çalıştım. Çiçeksi, hoş kokulu bir şey vardı. “Gül mü?”

“Yakın. Lavanta.”

“Bu ne kadar yakın?” dedi Taryn. Gwen onu görmezden geldi.

Gwen kendi gizemli olmayan içeceğinden bir yudum aldı. Kahveye benziyordu. “Espresso martini,” dedi, “her zaman.”

Kendi içkimden aldığım birkaç yudum beni cesaretlendirdi. Arkasına yaslanmış, Gwen ve Taryn'in bir yaz reality şovundaki gibi hangi çiftin eve gideceği tartışmasını izleyen Emily'ye baktım.

"Charles'la neden ayrıldığınızı sorabilir miyim?" dedim ve hemen ardından pişmanlık duydum. Birbirimizi iyi tanımıyorduk. Bu çok rahatsız ediciydi.

Ama Emily'nin bakışlarını tüm ışıltısıyla bana dikildi. "İstediğin her şeyi sorabilirsin Elle" dedi. İçkisinden sonra sipariş ettiği çaydan bir yudum aldı. "Parker hakkında basına hikâyeler sattığını öğrendim" derken sesini bile alçaltmadı.

Taryn ve Gwen sustular. Bana bakıyorlardı.

Şaşırmış gibi mi davranmalıyım diye düşündüm ama bu kadınlarla birlikte olmak rol yapmamı gerektirmiyordu.

Taryn'in gözleri bana ve benim şok olmamama bakarak kısıldı. "Şüphelendin mi?" Başımı salladım. "Ve Parker'dan duydum."

Emily alaycı bir tonla; "Parker bunu bilmesine rağmen Charles'la takılmakta bir sakınca görmüyor ama ben görüyorum" dedi. Çayından bir yudum aldı. "Eğer arkadaşlarından birine bunu yapıyorsa bana ne yapar, biliyor musunuz?"

Hepimiz başımızı salladık. Hepimiz biliyorduk.

Kaşlarımı çattım. "Ama... Parker hakkında hikâyeler satıyorsa, neden basına bizden bahsetmedi?" Milyarder bekârın bir kız arkadaşı olması şimdiye kadar Page Six'in ana sayfasında olmalıydı.

Emily sandalyesine geri oturdu. "Çünkü onlara seninle ilgili bir haber satarsa, basma gönderdiği e-postaları patronuna ileteceğimi söyledim." Dudaklarını büzdü. "Sanırım bir internet güvenlik şirketinin yönetici ekibinde köstebeğin olması pek hoş karşılanmayacaktır."

Emily'ye hayranlıkla baktım. "Teşekkür ederim" dedim, her ne kadar Parker'la ilişkimiz hakkında medyaya bilgi vermek en başından beri amacım olsa da. Yine de ilişkinin sahte olduğunu bilmiyordu. Parker'la benim anlaşmamdan haberi yoktu.

Basketbol maçında hiç konuşmamıştık ama o beni korumak istemişti.

Onlara yalan söylediğim için kendimi suçlu hissettim ama kendi sırrımı açığa vurmadan onlara neden Parker'ın kız arkadaşı gibi davrandığımı nasıl açıklayabilirdim ki?

Emily sadece omuz silkti. "Biz kadınlar birbirimizi kollamazsak, başka kimse kollamaz."

Taryn buna kadeh kaldırdı.

Ve hepimiz çok fazla kokteyl içtik.

Yükseltilmiş bir masa gibi görünen bir platformun üzerindeydik ve 2000'lerin başından kalma bir şarkıyı sanki işimiz buymuş gibi söylüyorduk. Kalabalık muhtemelen kahkahalarımızdan ve Gwen'in yüksek sesle şarkı sözlerini karıştırmasından başka bir şey duyamıyordu ancak birbirimizi kesinlikle adını hak etmeyen sahneden düşmekten kurtarırken kollarımız iç içe geçiyordu.

İçkiler K-Town'daki bir karaoke barda daha fazla içkiye dönüştü. Hepimiz beni eve götürmek üzere bir taksiye doluşmuştuk ve Taryn yol üzerinde olduğu için bir başka mekânda durmamız konusunda ısrar etti. Tam tersi yöndeydi ama hepimiz heyecanla çığlık attık. İnsanların artık radyoda çalmayan şarkıları söylediği bir gece olur herhâlde diye düşündüğüm durum; sahnede ayakta durmamıza, teleprompter'daki çok küçük kelimelere gözlerimizi kısarak bakmamıza, hepimizin gözlüğe ihtiyacı olup olmadığını merak etmemize ve bir tılsım bileziğinin zinciri gibi birbirimize bağlı olmamıza dönüştü.

Penelope burada olsaydı, kalabalığın içinde bize tezahürat yapıyor, elinizin büyük bir kısmını ağzınıza sokmanızı gerektiren o ıslığını çalıyor olurdu.

Şarkımız bittiğinde hepimiz platformdan tökezleyerek indik ve dirsekler, saçlar, kuru şampuan ve kıkırdamalarla kucaklaştık. Tıpkı restoran geleneğinde olduğu gibi hepimiz sırayla birbirimizin şarkılarını seçtik ve bu şarkılar ancak söz konusu şarkıcı sahneye çıktığında belirleniyordu.

“Bunu tanımıyorum!” Gwen ısrar etti.

“İyi şanslar!” dedi Taryn.

Emily yardım etmek için platforma çıktı ve bir şekilde bir pop dans şarkısını düete dönüştürürler.

Bu eğlenceliydi. Bu, senaryolarımdan birindeki karakterlerin yapacağı bir şeydi. Uzun zamandır ilk kez, hayat hakkında yazmak yerine onu yaşıyordum.

İyi hissettiriyordu. Neredeyse bir bahane uydurup bunu kaçıracağıma inanamıyordum. Sanırım hayatta öyle anlar vardı ki odanızda kalmadığınız için minnettar olurdunuz.

Asansörden çıkıp apartman kapısına doğru yürürken kendi kendime mırıldanıyor, gülümsüyor ve hafifçe tökezliyordum. Ve telefonumun şarjı da bitmişti.

Bekle. Telefonumun şarjı bitti.

Sanki telefonumu sihirli bir şekilde hayata döndürecek bir defibrilatörmüş gibi yan taraftaki düğmelere hızla basıyorum. Ne kadar sert basarsam basayım ya da kaç kez basarsam basayım, telefonum sadece bana çok net bir şekilde “Evet, şarjım bitik” diyen bir işaret gösteriyordu.

Bu aptal teknoloji meraklısı kilidin beni mahvedeceğini biliyordum. Yedek bir anahtar vardı ama tabii ki o da dairedeydi.

Cali fazladan olanı Luke’a verdiği için lobide bir kopyası yoktu.

Sabah ilk iş burada olacaktı. Telefonumun saatini kontrol ettim ve evet, hâlâ pili bitik olduğunu görünce lanet ettim.

Gece yarısını geçmiş olmalıydı. Kapanana kadar karaoke barda kalmıştık. Gece ikide kapanıyordu mekân. Kısa bir süre Parker’ın kapısını çalıp şarj aleti istemeyi düşündüm ama sonra onda yeni donanıma sahip son model bir telefon olduğunu hatırladım.

Daha önce hiç kullanmadığım dekoratif kanepeyi gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim. Üzerine çöküp bacaklarımı altına aldım ve Luke’u beklemeye başladım.

Önümde uzun boylu bir adam vardı. Sanırım adımı söylüyordu. Birkaç kez göz kırpıp gri eşofman altını ve kaslara yapışmış tişörtünü seçene kadar bulanık görünüyordu.

İlk aklıma gelen Luke oldu ama hayır, bu beden biraz daha tanıdıktı.

Bu bir rüya olmalıydı ya da alkolün etkisi.

Parker'ın böyle göründüğünü hayal edemezdim: terli, kaslı ve bana doğru eğilmiş. Bu hiç sağlıklı değildi.

“Git buradan” diye mırıldandım, rüyamın ya da halüsinasyonunun ya da bu her neyse onun yok olmasını umarak.

Her kimse karşımdaki kaşlarını çattı. “Emin misin? Burası pek rahat görünmüyor.”

Değildi. Boynum, en yakın şeytan çıkarıcıyı alarma geçirecek şekilde bükülmüş durumdaydı.

Hareket ettim ve bir acı dalgası beni gerçekliğe sürükledi. Bu bir rüya değildi. Hayır, bir rüyada sırtım bu kadar ağrımazdı ve ayaklarım sızlamazdı ve kafamın kendi kalp atışları olmazdı.

Kanepede doğruldum ve yalınayak olduğumu fark ettim. Topuklularım halının üzerine devrilmişti.

Doğru. Güzel giyinmeye karar vermiştim. Bir etek ve beklediğimden biraz daha şeffaf, yakası düğmeli bir gömlek. Malzemesi tenimi kaşındırıyordu. Kesinlikle uyumak için değildi. Bir dahaki sefere bavuluma gizlice bir şeyler sokmaya karar verdiğinde Penelope'ye bu geri bildirimi vermem gerekecekti.

“Kapıda kaldın, değil mi?”

Esnedim. “Hayır, ashnda bir akrobat gibi uyumayı tercih ederim. Sen de denemelisin.”

Saçları dağınıktı. Yorgun görünüyordu. Onu hiç bu kadar paspal ya da rahat görmemişim, koşmaya gittiğimizde bile.

“Az önce egzersiz mi yaptın?”

Başını salladı. “Alt kattaki spor salonunda.”

Kaşlarımı çattım. “Bu binada spor salonu mu var?” Pek işime yaradığından değil. “Bekle, sabah mı oldu?” Koridordaki pencereye döndüğümde dışarının hâlâ karanlık olduğunu gördüm.

“Hayır. Ben sadece... Uyuyamadım,” dedi, “stresten kurtulmak için egzersiz yapıyorum.” Kafası karışmış görünüyordu. “Bir saat önce burada değildin...”

Garip. Egzersiz yapma fikri bile beni strese sokuyordu. “Saat kaç?”

“Üç civarı.”

İnledim. Bu kanepede altı saat daha geçirecektim. Çok güzel.

“Buna uygun şarj aletin yok, değil mi?” Telefonumu kaldırarak sordum. Kafasını salladı.

İç çektim sonra kendimi tekrar katlamaya başladım.

Birkaç dakika sessizlik oldu. Orada öylece durdu ve benim bir simide dönüşmemi izledi. Sonunda, “Benim dairemde uyuyabilirsin” dedi.

Ona bir bakış attım.

“Dört yatak odam var.”

Doğru. Güzel bir teklifti ama onun sahte kız arkadaşı olmak başka bir şey, birbirlerine birkaç adım mesafede uyumak başka bir şeydi.

“Hayır, teşekkürler” dedim. “Aslında o kadar da rahatsız edici değil.” Korkunç yalanım yüzünden alevler içinde kalıp kalmayacağımı görmek için bekledim.

“Tabii” dedi.

“Luke zaten birkaç saat içinde burada olacak.”

Vücudu gerildi. “Müteahhit mi?”

Başımı salladım. “Beni içeri alacak.”

Başını salladı. “Seni burada bırakmayacağım. Aynı yerde uyumak seni rahatsız edecekse bir otel tutarım. Benim dairemi alabilirsin.”

Ona şaşkın bir bakış attım. “Seni kendi dairenden atmaya-
cağım.”

“Benim için fark etmez” dedi. “Hiç sorun olmaz.”

Bu çok saçmaydı. Önerisini elimin tersiyle ittim. “Benim için
endişelenme. Ben iyiyim.”

Sonunda iç çekene kadar bakiştık. Kapısına doğru yürüyüp ki-
lidi açtı. Sonra bana geri döndü. “İçeri gel Elle” dedi.

Sesi alışılmadık derecede samimiydi. İçimde bir şeyler bur-
kuldu.

Yardım etmeye çalışıyordu. Dikenlerimi bir geceliğine kenara
koymak beni öldürmezdi.

“Peki.” Kapısına doğru attığım birkaç adımda neredeyse den-
gemi kaybediyordum, topuklularım ayaklarımda değil de ellerimde
olmasına rağmen.

Beni tuttu ve Penelope’nin topuklu ayakkabılarını avucum-
dan alıyordu, sanki yanlışlıkla kendimi onlarla bıçaklayabilece-
ğimden korkuyormuş gibiydi. Onları dikkatlice kapının hemen
içine, kız kardeşimin dairesinde bir vestiyer olan şeyin önüne yer-
leştirdi.

“İçki mi içtin?” diye sordu ki bu, “Sarhoş musun?” diye sorma-
nın en kibar yoluydu.

Başımı salladım. “Ben iyiyim. Merak etme.” Gece boyunca iki
buçuk kadeh içmişim, normalde Parker’ın dairesinin her yerine
kusmam gerekirdi ama neyse ki midemi yatıştıracak kadar yemek
de yemiştım.

Yamndan geçtim ve durdum. Onun evi. Şaşırtıcı derecede sı-
caktı. Düşündüğüm kadar steril değildi.

Yanıma geldiğini duydum. Yaşadığım şoku hissetmiş olmalıydı
çünkü “Ne? Her yerde bir sürü monitör mü bekliyordun?”

Tam olarak bunu bekliyordum.

Yüzümdeki ifade karşısında dalga geçen bir ses çıkardı. “Ben bir
teknoloji şirketinin CEO’suyum Elle, hacker değil.”

Ona bir bakış attım. “Yani istesen de hükümetin uydularını hakleyemez miydin?”

“Ben öyle bir şey demedim” dedi ve oturma odasından geçip yatak odası olması gereken yere doğru rahatça yürümeye başladı. Birkaç saniye sonra elinde güzelce katlanmış bir tişört ve pamuklu bir eşofmanla geri döndü. Bana uzattı.

Eşofmanı açtım. “Teşekkürler” dedim. “Eğer kendiliğinden on beş santim uzamaya karar verirsem, bunlar harika olacak.”

Şakama gülümsemek yerine, sahte kız arkadaşının kazara mini etekle kapıda kalabileceğini ve uyumak için bir şeylere ihtiyaç duyabileceğini tahmin etmesi gerekirmiş gibi gerçekten hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. “Üzgünüm, senin bedeninde bir şeyim yok” dedi. “Değiştirmek istersin diye düşünmüştüm... Ama istemiyorsan değiştirmene...”

“Teşekkür ederim” dedim, bu kez içtenlikle söyledim çünkü düşünceliydi. Ses tonumun yumuşaklığına şaşırılmış görünüyordu ve son birkaç haftadır benim için objektif olarak güzel şeyler yapmasına rağmen, ona daha önce hiç gerçekten teşekkür etmediğimi fark ettim.

Onu takip etmemi işaret ettiğinde ben de takip ettim, su toplayan ayaklarımdaki kabarcıklar soğuk parke zemine değiyordu. Koridordaki bir kapıyı açıp ışıkları yaktı. Oda hem Penelope’ninkinden hem de benimkinden daha büyük ve hiç kullanılmamış gibi görünüyordu. Çarşaf tertemizdi.

“Duş almak istersen banyoda havlu var” dedi tereddüt etmeden önce. Duvara yaslanma şeklime baktı, sanki sallanmadan dik duracağıma güvenmiyormuşum gibi (çünkü güvenmiyordum). “Yine de... Ben olsam tavsiye etmezdim.” Alnı endişeyle kırıştı. “Bir şeye mi ihtiyacın var Elle? Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?”

“Ben iyiyim” ve ciddiydim ancak yarın sabah kesinlikle akşamdan kalma ve pişmanlık vurduğunda Advil ve bir kahvaltı burrito ihtiyacım olacaktı.

İkna olmuş görünmese de ısrar etmedi. “Ben duş alacağım” dedi. “Bana ihtiyacın olursa hemen şuradayım.”

Başımı salladım. Sonra dünyanın döndüğünü hissetmeyen biri gibi davranarak burası onun dairesi olmasına rağmen onu odamdan kovdum.

O salona girer girmez yere çöktüm. Evet, dünya yerdeyken çok daha az fırtınalı görünüyordu. Bir süre orada oturup odaya baktım. Üstümü çıkarmadan önce, bu şekilde mi satın aldığını yoksa bir dekoratör mü tuttuğunu ve her tarafına kuma ihtimalim varken neden dekoru düşündüğümü merak ettim. Kaşındırıcı kumaş git-tiğinde rahatlayarak iç çektim. Yerine Parker'ın tişörtü geldiğinde daha da rahatladım. Kumaşı çarşaf kadar yumuşaktı. Deterjan gibi kokuyor. *Onun* gibi.

Ayağa kalktığımda eteğimden biraz daha uzundu. Pantolonu ne kadar kıvrırırsam kıvrırayım kalçalarımın aşağı kayıyordu, ben de bir köşeye fırlattım.

Elimin tersini alnıma dayayarak inledim, tıpkı evde hasta olduğumda annemin elini alnıma dayadığı gibi. Ancak bu mide bulantısı daha çok kendi kendime yaptığım bir şeydi. Yarın korkunç olacaktı. Su içmem gerekiyordu. Şehirde bir gece geçirdikten sonra o reality yıldızları gibi damarlarıma enjekte ettirmeliydim.

Kapı hafifçe gıcırdayarak açıldı. "Parker?" diye seslendim. Cevap gelmedi. Hâlâ duşta olmalıydı. Koridorda sürünerek mutfığa girdim, muhtemelen özel aşçısı olan biri için fazla yaşanmış görünüyordu.

Gerçi şimdi düşünüyorum da burada yaşadığım haftalar boyunca dairesine başka birinin girdiğini görmedim ya da duymadım.

Mutfakta şelale bir ada (teşekkürler HGTV programları, her zaman kahve ve sabah kaygısıyla iyi bir ikili oluşturuyor), şık cihazlar ve koyu mavi dolaplar vardı. Bu programlardan herhangi birini her izlediğimde, sanki ben de bir gün büyük bir yenileme projesinden geçecekmişim gibi zihnimde kurduğum evde beyaz dolaplar oluyordu. Ama bu... Güzeldi. Erkeksiydi. Seksiydi?

Kaşlarımı çattım. Ağzına kadar beş farklı şekilde kuru makarnayla dolu iğrenç bir vazo dışındaki her şey öyle görünüyordu.

Adanın kenarında garip bir şekilde oturuyordu, sanki ait olmadığını biliyor gibiydi.

Neden yine buradayım?

Su. Doğru. Normalde musluğu kullanırdım ama yakınlarda denememek için fazla süslü görünen şık, hafif uğultulu bir makine vardı. Tek ihtiyacım olan bir bardaktı. Dolap üstüne dolap açmaya başladım ve çabucak etkileyici bir atıştırmalık zulası buldum. Her şey sinir bozucu derecede yarı sağlıklı ("lahana cipsi" bir oksimoron olmalı) ama büyük bir patlamış mısır torbası, birkaç kraker ve çikolata kaplı badem vardı. Sanki Kara Cuma'daymışım gibi utanmadan kollarımı zulaıyla doldurdum. Asıl amacı hazımsızlık olan bir hırsız gibi sııttım, kendimden o kadar memnundum ki çok hızlı döndüm ve iğrenç vazoyu devirdim.

Yerde paramparça oldu ve her yere makarna saçıldı.

Bir yerlerde kapı çarparak açıldı ve Parker üzerinde eşofman altından başka bir şey olmadan, ıslak saçları hâlâ alnından aşağı su damlatarak mutfığa koştu.

Hayal edebileceğimden bile daha kaslı olan üst gövdesi dışında herhangi bir yere bakmaya çalıştım. Omuzları geniş, tüm kasları sanki onları topluyormuş gibi ve o karın kasları...

"Özür dilerim!" dedim. "Bir bardak su alacaktım."

Bakışları hâlâ göğsümde duran atıştırmalık poşetlerine takıldı. "Atıştırmalık çekmecesinde mi?"

Bunun mantıklı olduğunu düşünerek başımı salladım.

Sonra önümdeki kırık cam yığınına hatırladım. Süpürge ya da başka bir şey bulmak için bir adım atıyordum ama yalınayaktım ve hafif dengem bozuk...

Cam yığınının içine girmeden ya da çıplak ellerimle temizlemeye çalışmak gibi aptalca bir şey yapmadan önce Parker kalçalarını kavradı. Geriliyorum ama tek yaptığı beni kırık camların ortasından mutfak tezgâhının kenarına kaldırmak oldu.

Bütün sinirlerim titriyordu sanki. Mermer kalçalarıma soğuk soğuk değdiğinde birden üzerimde sadece bir tişört olduğunu hatırladım.

Onun tişörtü.

Ve altına hiç başka bir şey giymiyordum.

Parker da bana bakarken aynı şeyi fark etmiş gibi görünüyordu. Saçlarım omuzlarımın üzerinde ve bakışlarının soğuktan diken diken olmuş, beyaz tişörtümün içinde açıkça görünen göğsüme düşmesini izledim. Doğal olmayan bir şekilde durgunlaştı. Utanmalı mıydım yoksa üstümü mü örtmeliydim diye düşündüm ama istemiyordum. Çabucak gözlerini kaçırdı.

Sonra önümde diz çöktü.

Bu mükemmel klimalı daire şimdi birdenbire bir fırın gibi hissettiriyordu. Doğrudan bacaklarımın arasma bir sıcaklık düştü. Tek yaptığı kırılmış vazoyu temizlemektir. Kırılgan bir şeyi düşürdüğüm zamanların yüzde yüzünde yaptığım gibi kendini kesmeden, büyük cam parçalarını dikkatle toplamasını şaşkınlıkla izledim. Sonra bir süpürge buldu ve makarna da dâhil olmak üzere geri kalan her şeyden kurtuldu. Tüm bu süre boyunca omuzları ve kolları esniyordu ve onu bu kadar yakından incelemeye hiç hakkım yoktu ama aynı zamanda duramayacağımı da hissettim. Var olduğunu bile bilmediğim kasları vardı.

Tekrar önümde durduğunda, sanırım nasıl nefes almayı unutmuştum. Alkol beni cesur yapmıştı.

Yavaşça ona doğru elini uzattığımda yutkundum ancak bir gömlek bulmak ya da uzaklaşmak için bir hareket yapmadı.

“Gerçek insanların gerçekten karın kası olduğunu düşünmezdim” dedim, tırnaklarım hafifçe aşağıya indi.

Sesi gergindi. “Sadece bilgisayarda mı olduğunu düşünürdün?”

“Sadece Hollywood yapımı olanlarda.”

“Ah!” dedi ve elim tekrar mermerin üzerine düştü.

“Makarna tutacağın için üzgünüm.”

Az çok eğlenmiş gibi görünüyordu. “O bir vazoydu.”

Şeffaf yürüyüş yolu gibi yüzüm, bir şeyler içtiğimden daha da kötü olmalıydı çünkü “Ne oldu?” diye sordu.

Omuz silktim. “Bilmiyorum. Diğer her şeyle pek uyuşmuyordu. Biraz yersiz görünüyordu.”

“Gerçekten mi?”

Gerçekler ağızımdan dökülüverdi. “Çok çirkindi.”

Hâlâ eğleniyordu. “Onu bana annem vermişti.”

Mutfak tezgâhının üzerinden atlamaya çalıştım. “Tabii ya. Kendimi asansör boşluğundan aşağı mı atayım? Yoksa beni itmek mi istersin?”

Güldü ve kalçama nazık bir el koyarak beni yerimde tuttu. İçimdeki sıcaklık bir orman yangınına dönüşüyor. Parmakları çok uzundu ve tam istediğim yere çok yakındı.

“Yalınayaksın” dedi. “Almadığım parçalar olabilir.”

Başımı salladım. Yutkundum. “Hayır, çok titizdin. İzliyordum.” Gözleri benimkilerle buluştu. “Kesilmediğinden ya da başka bir şey olmadığından emin olmak istedim. Kesmedin tabii ki, ki bu çok etkileyiciydi. Parmakların... Çok...”

“Etkileyici mi?” diye sordu, yüzünde yavaş bir gülümseme oluştu. Gözleri beni mutfak tezgâhına sabitliyordu. Eli kalçamda sıcak bir şekilde duruyordu. Doğruladım ve başparmağı hafifçe eğilip kumaşa değdi.

“Becerikli” dedim ama daha çok bir fısıltı gibi çıktı.

Daha önce olduğundan daha yakındı. Adaya tünemiş olsa bile benden yüksekteydi.

Kanım gümbür gümbür akıyordu, tenim alev alacakmış gibi hissettim. Dizlerim hafifçe açıldı, bir davetti ve Parker bir adım öne çıkıp aralarına yerleşti. Hâlâ çok uzaktaydı. Merdiven boşluğundaki o geceden beri hiç böyle hissetmemiştim. Elektrik. Muhtaç.

“Seni tekrar kaldırabilir miyim?” dedi usulca, nefesi alnıma değdi ve ben daha fazlasını istemesini dileyerek başımı salladım.

Bir an sonra, hünerli –gerçekten, bulabildiğin en iyi kelime bu muydu?– parmakları belimin etrafında kıvrıldı ve kapsamlı bir spor rutini sayesinde olduğunu bildiğim bir kolaylıkla beni kaldırdı.

Döndü, vazonun düştüğü yerden geçerek beni yavaşça ayaklarımın üzerine indirdi.

Ellerimi bırakmak istedi ama ben ne yaptığımı uzun uzun düşünemedim parmaklarım onunkilerin üzerine kıvrıldı. Mantık beynimi terk etti. Geriye kalan tek şey bu derin, tınlayan ihtiyaçtı. Yutkundum. Gözlerim kilitlendi, ayak parmaklarımın üzerinde yükseldim. Dudaklarımız birbirinden sadece birkaç santim uzaktaydı.

“Parker” dedim, sesimi tanıyamadan. Sadece boğuk bir inleme gibiydi. Kendine engel olamıyormuş gibi öne doğru eğildi. Alnımız birbirine değdi. Zar zor dokunuyorduk ve bu yeterli değildi. Çok daha yakın olmak istiyordum.

Yüzümdeki arzuyu görmüş olmalıydı çünkü “Elle, benden nefret ediyorsun, unuttun mu?” dedi.

“Biliyorum” dedim başımı sallayarak. “Senden çok nefret ediyorum.”

Orada durduk, nefeslerimiz birbirine karışıyordu, göğüslerimiz her nefes alışta birbirine değiyordu. İnce kumaşın sıcak tenime her sürtünmesi işkence gibiydi. Elleri hâlâ belimdeydi ve ben onları daha yukarıda, daha aşağıda, her yerde istiyordum. Beni tezgâhın üzerine eğerken ondan ne kadar nefret ettiğimi söylemek istiyordum.

Düşüncelerim, isteklerim karşısında şok olmuşum. Elimi yavaşça yüzüne götürdüm. Başparmağımı kaşındaki yarıktaki ve yanağında gezdirdim, nazikçe, çok nazikçe ve yemin ederim titredi. Diğer elim çıplak göğsündeydi. Kalbi çılgınca atıyordu.

“Sen yokken seni özledim” dedim çünkü görünüşe göre şu anda arzularına göre hareket eden ve gerçeği dile getiren biriydim.

“Ben de seni özledim” dedi, bir eli yüzümün yan tarafını kavradı. Benim yaptığımın aynısını yaptı, sadece bir an için inceledi. Nasırlı parmakları yanağımı hafifçe sıyırdı. Şakağımdan aşağıya. Dudaklarımın arasında. Yutkundum ve parmakları boynumda gezindi. Başparmağı köprücük kemiğimden geziniyordu. Hazırdım, ağrıyordum.

Ama o geri adım attı. Dikkatlice topuklarımın üzerine indim ve az önce kurcalamadığım bir dolaba doğru yürümesini, süslü bir bardak almasını, süslü makineden suyla doldurmasını ve dikkatlice elime koymasını izledim.

“İç, Elle” dedi. Ben de içtim.

Soğuk su, derimin altında yanan ateşi neredeyse anında söndürdü. Birden dik göğsümün, tişörtünün tamamen yokluğunun ve az önce annesinin vazosunu kırdığımın farkına vardım.

“Ben...”

“Biraz dinlenmelisin” diyerek benden uzaklaştı ve ben de başımı salladım.

“Kesinlikle.” Bardağı kaldırdım. “Tekrar teşekkürler.” Ve sonra aceleyle odaya geri döndüm.

“Bir daha asla içmeyeceğiz” dedim yansımama. Rimelim ve göz kalemin kış için güneye göç etmişti. Saçlarım, sabahı hız treninde geçirmişim gibi görünüyordu.

Şimdiye kadar üzerinde uyuduğumdan çok daha güzel bir ipek yastık kılıfının üzerinde uyandım, gerildim ve anılar geri geldiğinde inledim.

Koridordaki dekoratif kanepedeki ben. Ben ve Parker, onun daireesine girerken.

Yine ben, dünyanın en kötü atıştırmalık hırsızı oldum ve bir vazo kırdım.

Parker, beni mutfak tezgahının üzerine kaldırdıktan sonra dizlerinin üzerinde cam kırıklarını temizliyor.

Biz. Birbirimize bakarken.

Ben. Hâlâ onun gömleğinin içindeydim.

Bir yanım bana acıyacağını ve ben kalkmadan gitmiş olacağını umuyordu.

Ama yine o kaşındırıcı bluzu ve eteği giymiş, tişörtünü katlayıp yatağın üzerine koymuş bir hâlde odadan çıkarken, cam kâselerin birbirine çarparak çıkardığı hafif çınlamayı duydum. Hafif bir cızırtı. Ve...

Pastırma mı?

Yavaşça mutfağa girdiğimde Parker'ın ocağa doğru döndüğünü ve elini ustalıkla bir tavanın sapına doladığını gördüm.

Tanrı'ya şükür şimdi bir tişört –evet, doğru, kimi kandırıyorum?– ve dünkü eşofman altım giyiyordu. Her ne kadar tavada bir şeyler çevirirken esneyen sırt kaslarına hayran olmak istesem de gözlerim çok daha az çekici bir şeye gitti.

Tezgâhta makarna dolu bir vazo. Dondum.

Aynı vazo aynı yerde duruyordu ve yaz ışığında daha da çirkinleşiyordu.

Panik içime işledi.

Bana musallat olmak için ölümden mi döndü?

Dün gece onu kırmakla ilgili garip bir rüya mı gördüm? Geleceği görebilir miydim?

Parker arkasını döndü ve dün geceden sonra aramızda olmasını beklediğim gariplik korkusu ortadan kalktı. Yüzü aydınlandı, sanki beni gördüğüne gerçekten sevinmiş gibiydi. Belki de uykumda kusmuğumla boğulmadığım için rahatlamıştı. Biraz dağınık görünüyordu, spor salonundan sonra olduğundan bile daha fazla. Bu Parker Warren'ın takım elbisesini giymeden ve dünyanın geri kalanıyla yüzleşmek için kenarlarını düzeltmeden önceki hâliydi.

Tezgâhın kenarında durup bana musallat olmaya karar vermiş olan makarna kabını işaret ettim. "Annenin vazosunu kırdığım için tekrar özür dileyecektim ama... Yeniden mi dirildi?" İki parmağımı alnıma bastırdım, arkasında titreşen acıdan kurtulmaya çalıştım. "Dün geceyi hayal mi ettim?"

Dün gece.

Sanki o da hatırlıyormuş gibi gözleri hafifçe kısıldı. Ben mermerin kenarına tünemiştım. Dizlerimin arasında. Elleri belimde...

“Hayır” dedi, sesi biraz daha kalın. “Bu bir setin parçasıydı.” Bunlardan en az iki tane olduğu fikri beni dehşete düşürmüş olmalı çünkü “Biliyor musun, diğerini bilerek ittiğini düşünmeye başladım. Eğer buna bir şey olursa, gerçekten şüpheleneceğim.”

Neredeyse gülümseyecektim. “Merak etme, ben makarna vazosu seri katili değilim. Benim için sadece tek cinayetti.” Tavada yine zahmetsizce bir şeyler çeviriyordu. Ispanak, mantar ve pastırma parçalarına benzeyen bir şeyle omlet yaptığını şimdi fark ettim. “Ne... Ne yapıyorsun?”

“Sana kahvaltı hazırlıyorum.” Tavayı eğdi ve omlet tabağa kayd. Bana baktı. “Lütfen, bana kahvaltı etmeyen insanlardan biri olmadığını söyle.”

“Hayır, ben kahvaltı yapıyorum” dedim. Rahatlamış göründü. “Sadece sebzeyle değil.” Dehşete düşmüş görünüyordu.

“Şefin yok mu?”

Başını salladı. “Normalde var ama yaz için değil.”

Doğru. Bu onun normallik yazıydı. Net serveti küçük bir ülkenin gayrisafi milli hasılasına denk olmayan biri gibi davranma yazıydı.

“Yani, sen... Yemek yapmayı öğrendin?”

“Gençken öğrendim. Annem öğretmişti. Gerçi paslanmıştım, bu yüzden beni biraz pratik yapmış hâlimle yakaladığın için şanslısın. Yazın başında bu üzücü bir mücadele olurdu.”

Parker’ın ergenlik çağındayken yemek yapmayı öğrenmesi fikri kafamda onun için yazdığım hikayeyeyle çelişiyordu.

Belki de onu gerçekten tanıımıyordum.

Tabağı bana doğru itti. “İstemiyorsan sana başka bir şey hazırlarım. Yine de sebze yeme konseptini araştırman gerektiğini düşünüyorum.”

Tabağı aldım. Bana bir çatal uzattı. “Evet, senin için iyi olduklarım duymuştum” dedim alaycı bir ciddiyetle.

“Bazıları insan yaşamı için gerekli olduğunu söyleyebilir.”

Penelope şimdiye kadar dizüstü bilgisayarımın önünde yere yığılmamış olmamın bir mucize olduğunu söylerdi. Ben de ona, evde yeşil meyve suları yapmaya çalışarak arka arkaya üç blenderi öldürdükten sonra, yeni bir ev arkadaşı edinmemiş olmamın bir mucize olduğunu söyledim.

Kalçamı mutfak adasına yasladım ve omletten bir ısırık aldım. Parker orada duruyor, ellerini tezgâhın yanına dayamış, beni izliyordu.

“Yemek yemeyecek misin?”

Başını salladı. “Çoktan yaptım.”

Saate bakıp kaşlarımı çattım. Daha dokuzu yeni geçmişti. “Ne zamandır ayaktasın?”

“Altıdan beri.” Tabağı işaret etti. Bir ısırık alıyorum. Beklentiyle baktı, sanki bana yaptığı şey hakkında ne düşündüğümü gerçekten umursuyormuş gibiydi. “Güzel” dedim, bir ısırık daha alarak. “Bilirsin işte. Sebzeler için.”

Gülümsedi, kendinden gerçekten memnundu. Bana bir bardak su getirdi. Tezgâhtaki yüksek taburelerden birine oturdum ve onun bulaşıkları yıkamaya başlamasını izledim.

“Eee?” diye soruyor, yemeğim bitip de tabağımı aldığı anda. “Senin dairene benziyor mu?” Etrafı işaret ediyor.

Başımı salladım. “Hayır. Ve o benim değil, kız kardeşimin.” Etrafıma baktım. “Sanırım seninkini daha çok sevdim” dedim. “Seksi bir mutfağın var.” Bunu neden söylediğimi gerçekten bilmiyordum. Vücudumda kalan alkolü suçluyordum.

Durdu. Bana baktı. “Seksi bir mutfak mı?”

Başımı salladım. “Sanki seks olabilir gibi. Bu mutfakta.” Aman Tanrım, bir daha böyle bir şey söylememek için sesimi Küçük Denizkızı gibi satmam gerekiyordu.

Parker sadece gülümsedi. Kendini tekrar tezgâha yasladı. Kolları göğsümün sıkışmasına neden olacak şekilde esnedi. Gözleri karardı. “Bu bir teklif mi?”

Sanırım nefes almayı unutmuştum. “Hayır” dedim hızla, başımı

sallayarak. Sıcaklığın yüzüme yayıldığını hissedebiliyordum. Eğlenmiş görünüyordu. Sırıtişına karşılık basitçe; “Sözleşmeleri çok ciddiye alırım. Sözlü olanları bile” dedim. Neden konuşmaya zahmet ettim ki?

“Doğru. Seks yok. Neredeyse unutuyordum.”

Bar taburesinden kaydım. “Evet!” diye cıvıladım, umarım hissettiğimden daha rahat görünüyordum. Bu gece kaçınılmaz olarak kafamda hüznünlü bir endişe makarası hâlinde tekrarlanacak şeyleri söylemeye devam etmeden önce buradan çıkmam gerekiyordu.

“Tekrar teşekkürler. Beni kabul ettiğin ve beni beslediğin için!” Sesim sokak köpeği gibi çıkıyor.

“Ne zaman istersen Elle” dedi. Kapı aralığından topuklularımı aldım. “Ah!” dedim, gecenin geri kalanı parça parça zihnimde toplandı. “Emily ayrılmış çünkü Charles senin hakkında hikâyeler satıyormuş.”

Parker şüphelerinin doğru çıkmasına pek şaşırmış görünmüyordu.

“Eğer hakkımızda basma konuşursa onu kovduracağını söylemiş.” Etkilenmiş göründü. “Emily’den hep hoşlanmışımdır.” Dudakları düşünceli bir şekilde birbirine yapıştı. “O zaman ilişkimizi halka duyurmak için başka bir yola ihtiyacımız olacak.”

“Sahte ilişki.”

Sanki ben hiçbir şey söylememişim gibi devam etti: “Çok ses getirecek bir etkinliğe ihtiyacımız olacak. Gazetecilerin ve fotoğrafçıların katılacağı bir etkinlik.”

Kaşlarımı çattım. Bu benim en kötü kâbusum gibi geliyordu. Ayrıca uygun değildi. “Yazın böyle bir olay olur mu?”

Gözleri benimkilerle buluştu. Bir şeyle parlıyorlardı. “Sanat müzayedeleri hakkında ne düşünüyorsun?”

“Kız kardeşim onlara bayılır.”

Ona küçük bir bilgi kırıntısı daha sunduğum için şaşırmış görünüyordu. “Pekâlâ. Onlar hakkında ne düşünüyorsun?”

Hemen cevap vermedim. Bunun yerine, sanki hayatım boyun-

ca bu zihin ve beden ile yaşamamışım gibi kendime aynı soruyu sordum. Sanat müzayedeleri hakkında ne düşünüyordum?

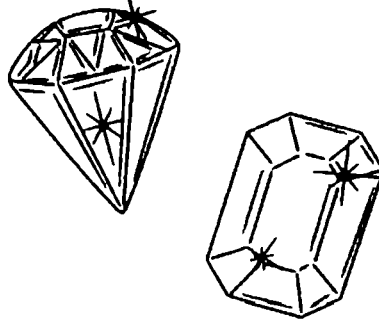
Kız kardeşim kadar olmasa da sanat tarihi beni her zaman büyülemişti. Columbia'da Penelope ile birlikte seçmeli ders olarak almıştım. Müzayedeler hakkında gerçekten bildiğim tek şey filmlerde gördüklerimdi: Pingpong görünümlü kürekler, dünyanın dört bir yanındaki teklif sahiplerinden gelen sessiz telefon görüşmeleri. Görmek ilginç olabilirdi.

Bu yaz, konfor alanımın dışında bir şeyler yapmakla ilgiliydi. "Kulağa eğlenceli geliyor" dedim ses tonumu inandırıcı kılmaya çalışarak.

Parker biraz şaşırmış görünüyordu. "Christie's'i hiç duydun mu?"

Düzenleme
Ny.ozlem

15

Bir film galasında olabilirdik. Biz binaya yanaşırken sinirlerim gerilmeye başladı. Bir fotoğraf çektilme standı vardı ve düzinelerce paparazzi blok boyunca sıralanmış durumdaydı. Ellerinde büyük boy mikrofonlar tutan birkaç gazeteci bile vardı.

“Müzayedelerde her zaman bu kadar basın olur mu?” Arabayı geri döndürmek için çok geç olup olmadığını merak ederek sordum.

Parker çoktan çıkıp elini bana doğru uzandı. “Hayır. Şansımız yaver gitti. Satılık nadir bir pembe elmas var ama asıl ilgi çekici olan, şimdiye kadar keşfedilen en büyük elmasa sahip bir kolye. Bütün mücevher şirketlerinin başkanları onun için savaşıacaklar.” Hâlâ ters yöne bakan ve giderek büyüyen kamera kümesine doğru başıyla işaret etti. “Hangisinin kazanacağını görmek için buradalar.”

“Ah!” dedim. Pembe elmaslar hakkındaki bilgim sadece Beyoncé’nin oynadığı Pembe Panter filminden geliyordu.

Ne giyeceğimi bilmiyordum ama neyse ki koridordaki kanepenin üzerinde yine bir elbise bekliyordu. Sade, askısız, koyu mavi bir elbise ve ona uygun topuklu ayakkabılar da vardı.

Tüm basını atlatarak bir yan kapıya yöneldik. Parker kulağıma, “Sonrasında fotoğraflar olacak” dedi ve baktığım yeri takip etti. *Harika*, diye düşündüm, gerilim şimdiden iliklerime kadar işliyordu.

Ben de bunun için katılmıştım. Başından beri koşulları biliyordum ve her ne kadar kabul etmekten nefret etsem de anlaşılmamız beni çok daha üretken yapmıştı. Senaryomun ikinci bölümüne başlamıştım bile.

Birkaç fotoğraf, ödenecek küçük bir bedeldi.

Christie's'ten bir çalışan bizi karşıladı. "Bay Warren" dedi adam elini sıkarak. Parker sonra bana döndü:

"Kız arkadaşım, Bayan Leon."

Sonra adam elimi sıktı. Gülümsüyordu. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum. İkiniz de parçalara son bir ön izleme yapmak ister misiniz?"

Parker başını salladı ve elimi tutuyordu. Etrafta kamera var mı diye baktım ama içeride kamera yoktu. Ancak mesaj açıktı. Dışarıda basını görsek de görmesek de ben Parker Warren'm kız arkadaşıydım.

Tüm mücevherler bir cam tabakanın arkasına, bir ziyafet menüsü gibi yerleştirilmişti. Elmaslar çeşitli tonlarda ve şekillerde olabiliyordu anlaşılan. Bana olgun meyveleri hatırlatıyorlardı. Mavi, sarı, yeşil hatta turuncu renk bile gördüm.

Diğer değerli taşlardan yapılmış parçalar da vardı. Bazıları diğerlerinden daha güzeldi. Garip bir şekilde mantarı andıran bir bileziğin arkasında bir çift gözyaşı yakut küpe vardı. Benim de bir oyun setinde plastikten yapılmış buna benzer küpelerim vardı. Annem onları kulağıma takardı ve Cali'ye hamileyken, evin içinde parmak uçlarımızda süslü süslü yürürdük.

Normalde ciddiydik. Sıkı. Kendini bir hapisane gibi kilitlemişti, sanki bu acının dışarı dökülmesini engelleyebilirmiş gibiydi. Sanki güçlü olmak duygusuz olmak demekmiş gibi. Sanki akıllı olmak yalnız olmak demekmiş gibiydi.

Başını arkaya atıp güldüğünü hatırladığım tek andı. Sanki hayatın her zaman bu kadar ağır olmak zorunda olmadığını bir anlığına unutmuş gibiydi.

Hatırlayarak gülümsedim. Parmaklarım kolyeme takıldı.

Hiçbir değeri yoktu, özellikle de bu camın arkasındaki taşlarla kıyaslandığında ama benim için her şey demekti.

Burada bir teknoloji milyarderiyile birlikte olsam benim hakkımda ne düşünürdü? Kameraların önünde geçit töreni yapmak üzere olduğumu görse?

Bu şartlar altında anlayıp anlamayacağını merak ettim. Her şey rol icabı olduğu sürece umursamaz mıydı?

“Ve tabii ki en önemli parça” dedi adam, başka bir cam katmanıyla kaplı tek kolyeyi göstererek. “Winston, De Beers ve Tiffany bunu istiyor.”

Nedenini anlayabiliyordum. Elmas uzaktan bile şaşırtıcı derecede büyüktü.

Bir sanat eseri gibiydi.

Sandalyelerle dolu bir odaya götürüldük ve ön sıralardan birine yönlendirildik.

Açık artırma başlıyordu.

Parker hiçbir şeyle ilgilenmiyor gibi görünüyordu. Çoğu zaman sıkılmış bir şekilde öylece oturduk ve o dalgın bir şekilde elimin üstünde şekiller çizmeye başladığında kızarmamaya çalıştım. Sonra şekiller harflere dönüşmeye başladı. Bana notlar yazıyordu.

İmdat, yazdı.

Ona bir bakış attım. Hâlâ karşıya bakıyordu, ifadesizdi.

Bir diğeri *sıkıcı*.

Gülünç büyüklükteki elinin üzerinde kendi mesajımın izini sürmeye başladım.

Senin hatan, dedim.

Neyse ki bu parçadan sonra bir ara verilecekti. Saate baktım, sadece o garip mantar bileziğin ekranı doldurduğunu görüyordum.

Teklif yüz binden başlıyordu, bu kadar çirkin bir şey için şaşırtıcı bir miktardı. Neredeyse gülecektim.

Parker numarasını kaldırdı.

Şaşkınlıkla ona baktım ama bana doğru bakmıyordu. Başka biri bir elli daha teklif ediyor.

Biri yetmiş beş teklif etti. Birisi iki yüz teklif etti.

Parker sinirlenmiş görünüyordu. “Üç yüz bin” dedi ve arkasındaki bazı insanlar soluk soluğa kaldı. O bileziğin o kadar değerli olmasına imkân yoktu. Onunla ne yapacağını merak ettim. Belki annesi için bir hediye idi? Hoşuna gidebilecek bir şeye benziyordu.

Tokmak indi ve mal satıldı. Parker kolunu omuzlarıma doladı, ben de gerilmemeye çalıştım. Ne yaptığımızı biliyordum. Numara yapıyorduk. Arkamızdaki meraklı bakışları hissedebiliyordum. Yine de göğsümdeki tekleme çok gerçekçi geliyordu.

Odadan çıktığımızda minnettar oldum. Çok doluydu, sanki tüm hava yavaş yavaş emiliyordu. Müzayedenin geri kalanında orada nasıl oturacağımı bilmiyordum.

İnsanlar konuşmaya, onu tebrik etmeye çalışıyordu ama sonunda sessiz bir köşede durduğumuzda kaşlarımı çattım. “O bileziği neden bu kadar çok istiyordun?”

Parker’ın cevabı hemen geldi: “Seni gülümsetti.”

Gözlerimi kırpıştırdım, az önce beni gülümseten bir şeye üç yüz bin dolar harcamış olmasına mı daha çok şaşırdığımı bilemiyordum ya da ona gülümsediğimi hiç hatırlamadığım gerçeğine mi?..

Sonra aklıma geldi. “Parker,” dedim çok dikkatli bir şekilde, “arkasındaki küpelere gülümsüyordum.”

“Siktir” dedi ve arkasını döndü.

Bir anda yalnız kaldım ve biraz kafam karışmıştı. Tam çantamdan telefonumu çıkaracaktım ki biri geldi. Sarı saçları başına taç şeklinde örülmüştü.

Carissa, yemekten hatırlıyordum. Harika. Bu sefer en azından fizik kurallarına uyan bir elbise giyyordu. “İtiraf etmeliyim ki” diyor, “bunun ciddi bir şey olmasını beklemiyordum.”

Kaşlarımı çattım. “Müzayede mi?”

Bana sert bir bakış attı. “Hayır. Sen ve Parker.”

Ah. Şey, değil, demek istedim ama söylememem gerekiyordu ve düşündüm de ima ettiği şey hiç hoşuma gitmemişti. “Peki, neden ciddi olmasın ki?”

Carissa bana bakarken sırıttı. Benimkinden çok daha uzun topuklu ayakkabılar giyiyordu. “Herkes onu istiyor. Şehirde seçme şansı var. Sadece seni seçmesine şaşırdım.”

Öfkem taşmak üzereydi. Bir münzevi olabilirdim, arkadaş edinme konusunda pek iyi olmayabilirdim ve her gün endişe verici miktarda kafein tüketiyor olabilirdim ama bir insan olarak kendi değerimi biliyordum. Muhtemelen beni kızdırmak için bunu istediğini bildiğimden çenemi kapalı tuttum.

Sessizliğime karşılık olarak; “Şey. Belki de ciddi bir şey değildir. Yaz kaçamakları her zaman olur tabii ki.”

Gülümsedim. “Gelecek yaz daha şanslı olursun sanırım.” Uzaklaşırken bana sinir bozucu bir bakış attı.

Parker geri döndü. Carissa onunla konuşmaya çalıştı ama sanki onu fark etmemiş gibi yanından geçip gitti. Hayır. Gözleri benim üzerimdeydi.

“Küpeler bir sonraki partide” dedi.

“Parker,” dedim çok net bir şekilde, “küpeleri istemiyorum. Lütfen bana bir şey alma. Annene bileziği ver. Eminim çok sevecektir.” Umarım annesinin berbat bir zevki olduğunu kastettiğimi düşünmezdi. “Anneler bileziklere bayılır, yani...” dedim açıklık getirerek. “En azından benim annem severdi ve...”

Eli sırtımda sabit durdu. Eğlenmiş görünüyordu. “Merak etme,” dedi, “haklısın. Annem buna bayılacak.”

Başımı salladım. Güzel.

Aslında çıkmıyor olmamıza rağmen gerçek bir hediye almıştı çünkü ona gülümsemiştim. Anlaşmamızın kapsamının çok ötesindeydi.

Hepsi gösteriş için miydi? Parker gazetecilere bileziği benim için aldığını mı söyleyecekti? İlk kez büyük bir kalabalığın içindeydik ve sevgili gibi davranıyorduk. Buna alışık değildim, bana her

yaklaştığında nabzım hızlanıyor, vücudum bunun sahte olduğunu anlamıyordu.

Birdenbire biraz mesafeye ihtiyacım oldu. Sadece birazcık, yeniden kendime gelmek için.

Yan odada, gelecek ay yapılacak olan başka bir müzayedenin ön gösterimi için bir tabela vardı. Empresyonist tablolar yer alıyordu. Sanat tarihinin en sevdiğim bölümüydü. “Buna katılmasam sorun olur mu? Ön gösterimi görmek istiyorum.”

Acaba bana bunun planın bir parçası olmadığını söyleyecek miydi?

Söylemedi. “Elbette” dedi, yüz ifadesinde kızgınlık belirtisi yoktu.

Etrafımızda konuşmalar oluyor, küçük gruplar oluşuyor, kapışılan ve henüz müzayedeye çıkmamış parçalar hakkında konuşuluyordu. Yine de bize odaklanmış görünüyorlardı. Parker’ın eli omurgamın alt kısmında geziniyordu. Uzanıp dudaklarını hafifçe yanağıma bastırdı. Sadece bir öpücük fısıltısı ama sonra gitti ve sıcaklığı bir şekilde geride kaldı ve içime işledi.

Nefes nefese ön gösterime girdim.

Sakin ol, dedim kendime. Hepsi göstermelik.

Resimleri dikkatle inceleyerek dikkatimi dağıtmaya çalışıyordum. Bazı sanatçılar tanıdık geliyordu. Diğerlerini Google’dan araştırıyordum.

Camın ve birkaç farklı dilde yazılmış bir uyarı levhasının arkasına dikkatlice yerleştirilmiş olan sonuncusu bir Monet’ti. Şık şapkalı bir kadın uzun otların ve çiçeklerin arasında oturmuş kitap okumaktaydı. Arkasında bir şemsiye vardı. Kelimelerin içinde kaybolmuş, başka bir dünyadaydı. Bir an orada olmak istedim, onun gibi nergislere gömülmek.

Televizyonun önünde oturduğumu hatırlıyordum, burnum neredeyse ekrana değecek kadar yakındı. *Sanki filmin içine sürünmek istiyorsun, derdi annem eğlenerek.*

Bana bir kütüphane kartı almıştı ama kitaplardan hiçbir zaman

hoşlanmadım. Oradan film ödünç alabildiğimi öğrenene kadar hoşuma gitmemişti. Her hafta izleyecek yeni bir şey. Sadece birkaç saatliğine bile olsa içinde kaybolunacak başka bir hayat.

Tüm parçaları gördükten sonra bir bankta bekliyordum ve telefonumda geziniyordum, sonra da kaldırdım. Parker'la konuşmak için ani, garip ve endişe verici bir dürtü duydum. Mesajlarının elimde iz bırakması için. Ona bakmak ve aramızda bir anlayış geçmesini sağlamak. O anda birbirimizin numarasını bile bilmediğimizi fark ettim. Yan yana yaşarken mesajlaşmaya gerek yoktu.

Kendimi toparlamam lazımdı.

Kapıların tekrar açılmasına bir saat daha vardı ve heyecanı hemen duyuyordum. Müzayede sona erdi. İnsanlar yüksek sesle müzayedeyi, parçaları, gülünç fiyatları tartışıyordu. Elli milyon dolar... Elmas şirketlerinden biri o kolyeyi elli milyon dolara satın aldı.

Ayağa kalktım ve Parker hemen beni buldu. Sırtıma hafifçe vurarak bizi kameraların ve kargaşanın parıltılarını görebildiğim ikili kapıya doğru götürdü. Yan tarafta oyalandık.

Vakit geldi. Bunun için gelmiştik.

Göğsüm *Up* filmindeki balon demeti tarafından ele geçirilmiş gibi hissettim. Boğazım daralıyordu.

Hiç kimse bana fazla ilgi göstermedi. Bu iyi olmuştu. İlgiden hoşlanmıyordum. Hayatımı sadece gölgelerde, bilinmezlik içinde yaşadım.

Şimdi bu sona ermek üzereydi. En azından Elle Leon için. Senarist olan benim için değil. Kaşlarımı çattım, ne zaman mesleğime daha çok ilgi göstermeye başladığımı merak ettim.

Elle Leon kimdi? Neredeyse hiç bilmiyordum. Başkalarının hikâyelerini yazmakta kendi hikâyelerimden daha iyiydim.

"Elle." Parker'ın yüzünü görmek için başımı kaldırdım, sinir ya da belirsizlikten arınmıştı. "Bunu yapmak zorunda değiliz. Arkadan çıkabiliriz."

"Ama bizim anlaşmamız" dedim, sesim inceldi. İşte bu yüzden

bu müzayededeysdim. Çünkü eğer bu anlaşmamızın bir parçası değilse, o zaman burada onunla ne işim vardı?

Tereddüt bile etmedi. “Anlaşmayı siktir et. İstemediğin hiçbir şeyi yapmanı istemiyorum.”

Neredeyse onu ikna edecektim. Neredeyse geldiğimiz yan kapıdan kaçacaktım.

Hâlbuki Parker’ın anlaşmamıza devam edeceğine inansam bile bu adil olmazdı. Biz bir söz verdik ve bu anlaşmadan bir şeyler kazanan tek kişi olmaya niyetim yoktu.

Ayrıca satın almayla ilgili sorunlarla dolu manşetlerden daha ağır basması için bu habere ihtiyacı vardı. Eğer bu ona yardımcı olacaksa ...

“Bunu yapmak istiyorum.”

Parker birkaç dakika beni inceledi. Sonra başım salladı.

Güvenlik görevlileri paparazzilere yani kapılara doğru yürüyorlardı. Aralarında bir kutu vardı. İçinde ne olduğunu sadece tahmin edebiliyordum: Gösterinin yıldızı.

Kaşlarımı çatarak konuşmaların yoğunlaşmasını izledim. Parker’ın planından şüphe etmeye başladım. “Bir dakika. Kimse bize bakmayacak bile. Hepsi elli milyon dolarlık kolyeye bakıyor.”

Güvenlik ekibi tam yanımızda dururken Parker, “O zaman bunu takacak olman iyi bir şey” dedi. Ben tepki veremedim kutuyu açtı. Boynuma tutturmadan önce bir an bile zaman kaybetmedi.

“Bunu takamam” dediğimde gözlerim yuvalarından fırlayacak gibiydi.

“Neden?”

Çılgınca hareket ettim. “Bu bir müzeye ait! Ya da bir heykele! Ya da cam bir kutunun arkasına!”

Başını salladı. “Hayır,” dedi, “o bana ait.”

Parmağı zincirden aşağı indi, çıplak tenime sürtünerek taşa kadar gittiğinde ürperdim.

“Onu gölgede bırakabilecek birine ait.” Elması hafifçe çekti. “Bu sana ait.”

Parker bizi kapıya doğru çevirdi.

Ben daha durumu algılayamadan gazetecilerin arasından geçtik ve flaşlar yüzünden neredeyse kör oluyordum.

Işıklar her yerde, görüşümü lekeliyor, yıldızlar patlıyor ve sonra soluyor, sonsuz bir galaksi gibiydi. Heyecanın gürültüsü fırtına gibi geliyordu. Basın buna bayılmıştı. Fotoğrafçıların önüne götürüldük. Bize bağarmaya başladılar.

“Buraya bak!”

“Tam buraya!”

“Hayır, bu tarafa!”

“Bir öpücük görelim!”

“Saçım tut!”

“Kimsin sen?”

Gözlerimi kırptırdım ve zar zor görebiliyordum, görüşüm tamamen parlıyordu, tek duyduğum her yönden gelen ve giderek artan bir düzine acil emirdi. Kalbim çok hızlı atıyordu, omuzlarım diken diken oluyordu, bu elbise aniden çok dar geliyordu ve...

Parker'ın eli belimi okşadı. Kaosun içinde bir çapa gibiydi. Başımı kaldırıp baktım, flaşların arasından onun bana baktığım görebiliyordum. *Yeşil*. Huzur verici bir renkti, sanırım. Kuzey Kaliforniya'da yaşadığımız kısa süre boyunca kızılağaçları bulmak için annemle birlikte yürüdüğümüz ormanların gölgesiydi. O da doğayı en az benim kadar severdi hatta daha çok.

Gökdelendeki korkusunu hatırladım. Ona “Aşağıya bakma” dediğimi hatırladım. *Bana bak*.

Paniğim karşısında onun da bana aynı şeyi söylediğini duyar gibiydim.

Onlara bakma. Bana bak.

Ben yaptım. Dünya karardı. Sadece biz vardık, birbirimize bakıyorduk. Zor anlarda birbirimize yardım ediyorduk. Sözsüz bir şekilde iletişim kuruyorduk, yüzlerce küçük anın mozaigiyle geliştirdiğimiz bir dildi. Öğrendiğimin farkında bile olmadığım bir dildi.

Fotoğrafçılarla hiçbir ilgisi olmayan titrek bir nefes aldım ancak Parker stresimi hissetmiş gibi göründü ve “Bu kadar yeter” diyerek bizi uzaklaştırdı, röportaj ve bir poz daha için tüm bağırışları duymazdan geldi!

“Elle, iyi misin?”

Bir koridordaydık. Gözlerimi çok fazla kırpyordum, bunun görüşümdeki yıldızları eritmek için bir şeyler yapacağını umuyordum. Başımı salladım. “Evet. Sadece tekrar net görmeye çalışıyorum.”

Beni koridorda yönlendirirken başparmağı omurgamın alt kısmına nazik daireler çiziyordu.

Bu konuda iyi, diye düşündüm bana bakarken... Göğsümde duran iki yüz karatlık elmastan daha önemliymişim gibi bakarken.

Birdenbire straplez elbise mantıklı gelmeye başladı.

“Bunu planlıyordun” dedim ona, sesim kısık, basın mensupları, Christie’nin ortakları ve güvenlikle dolu bir odadan geçerken. Carissa da başka bir grup sosyetikle birlikte orada, bana ters ters bakıyordu. Yükselen protestolara rağmen hepsinin yanından geçip gittik.

Dudağının bir köşesi kalktı. “Tabii ki yaptım” dedi. “Elli milyon dolarlık ani kararlar vermem.”

Fiyatı hatırlayınca neredeyse boğulacaktım. Omurgamdaki halkalar büyüyordu. “Neden? Sadece bunun için mi? Sadece bir açıklama yapmak için mi?”

Bir omzunu kaldırdı. “Mali danışmanlarım bana portföyümü çeşitlendirmemi söylüyordu. Ben de az önce öyle yaptım.”

Kaşlarımı çattım. “Elmaslar berbat yatırımlar değil mi?”

“Kayıt tuttukları zaman değil.”

Başımı salladım.

Kapı arkamızdan kapandı ve ben yalnız olduğumuzu görüp rahatlayarak etrafıma baktım. İçeride sadece tek bir kanepede vardı.

Oturduğumda az önce olanların tüm ağırlığı içime çöktü. Annemin kolyesi. Bu da onun üstündeydi. Sanki hiçbir şey değilmiş

gibi, sanki anlamsızmış gibi, sanki değiştirilebilirmiş gibi çünkü on milyonlarca dolar değerinde değilmış gibiydi.

Eğer hayatta olsaydı ve beni Parker Warren'ın yanında görseydi ne derdi? Böyle bir kolyeyi bir çeşit ödül gibi takarken?

“Çıkar şunu!” dedim, kastettiğimden daha sert bir şekilde.

“Eğer istediğin buysa.” Parker rahatça çözüp kapıyı açtı. Kolyeyi korumalara geri verdi. Tekrar kapattı.

Başımı salladım, nefesim kesiliyordu. Üzerimden attığım için rahatlamıştım. Elim annemin kolyesine uzandı. Tılsımı parmaklarımla arasında yuvarladım, sanki bana kim olduğumu, annemin kimi yetiştirdiğini hatırlatabilirmiş gibiydi. “İşte bu yüzden senin gibi biriyle asla birlikte olamam.”

Gevşek bir saç telini kulağımın arkasına sıkıştırıracakmış gibi bana doğru uzandı ama durdu. “Benim gibi biri mi?”

“Çok parası olan biri.”

Kolu şimdi sıkıca yanında duruyordu. “Tam olarak neden?”

Kanepenin minderlerine yaslandım, aniden bitkin düşmüştüm. Tükendim. “Senaryo yazarlığı ücretim fahiş. Oraya ulaşmam yıllarımı aldı ama o kolyeyi almak için yüz film falan yazmam gerekirdi, vergiler hariç.” Başımı salladım. “İşimin artık bir önemi yok. Neden uğraşayım ki? Kovadaki bir damla gibi olurdu.”

Parker beklediğimden daha yaralı görünüyordu. İfadesindeki yumuşaklık yeniden keskinleşti. “Filmleri sadece para için mi yazıyorsun?”

Garip bir şekilde savunmaya geçtim. “Hayır. Tabii ki de değil.”

“O zaman neden önemli olsun ki?”

O anlamazdı. Bunu ona açıklamayacaktım. “Sadece öyle.”

Parker bana gülümsedi ama gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. Yaklaşmıyordu bile. “O zaman bunların hepsinin rol olması iyi bir şey.” Elini cebine attı ve kucağıma bir kese bıraktı. “Fotoğraflar için” dedi diğer odaya geçmeden önce. Sanırım basınla konuşmak konusunda fikrini değiştirmişti.

Keseyi açtım. Ters çevirdim.
Ve yakut küpeler kucağıma düştü.

Araba yolculuğu uzun ve garipti. Trafiğe takıldık. Escalade birkaç dakika boyunca hareket etmedi. Beşinci Cadde, annemin bizi bir keresinde, babamın gelmeye zahmet etmediği ilk doğum gününde götürdüğü gibi bir arabalı sinemaya da dönüşebilirdi.

Kısa bir süre sonra kapanmıştı ama parkta yazın her günü ücretsiz filmler vardı ve biz her birine giderdik. Yanımıza battaniye, annemin evde yaptığı patlamış mısır ve sakızlı şeker alırdık ve ben büyülenmiş bir şekilde ekrana bakardım.

Bir geceden sonra annem eve dönerken sessiz olduğumu fark etti. “Sorun ne?” diye sordu.

“Filmin bitiş şeklini beğenmedim. Aptalcaydı.”

Sadece güldü. “Daha iyi yazabileceğini mi düşünüyorsun?”

Gözlerimi ona diktim. “Evet. Sanırım yazabilirim.”

Omuz silkti. “Tamam, o zaman yap.”

O zaman yap. Bu onun cümlesiydi. Ne zaman bir şeyden şikâyet etsem, ne zaman bir şey yapmak istesem, hep “O zaman yap” derdi. Çocukken beni kızdırırdı ama sonra takdir etmeye başladım. Eylem anlamına geliyordu: Sadece düşünmek değil, sadece dilemek değil, sadece hayal etmek değil, yapmak.

O gece bir kâğıda film için yeni bir son yazdım. Anneme gösterdim. Okudu, kare şeklinde katladı, cebine koydu ve “Güzel. Neden tekrar yapmıyorsun?” dedi

“Yine mi?”

Omuz silkti. “Belki daha da iyi olur.”

Bu yine çok can sıkıcıydı. Kaşlarımı çatarak aynı şeyi ezberden yazmaya çalıştım ama başaramadım. Çoğunu doğru yazdım ama diğerini geri verdiğinde, istemeyerek de olsa ikincisinin daha

iyi olduğunu fark ettim. Böylece üçüncü bir tane yazdım. Sonra dördüncüsünü. Sonu gittikçe daha iyi olmaya devam etti. Bundan sonra bir daha film yazmayı düşünene kadar bir süre geçecekti ama bu ders beni asla terk etmedi.

Bir korna sesi beni arabaya geri getirdi. Son on dakikada tam yarım blok ilerlemiştik.

Işıklarla süslenmiş ve radyodan şarkılar çalan bisiklet taksiler vızır vızır geçiyordu. Sırf Parker Warren'ın yanında bir saniye daha durmak zorunda kalmamak için kendimi bir tanesine atıp eve dönmek için neredeyse bir aylık kirayı ödeyecek gibi oldum. Annemi uzun zamandır bu kadar düşünmemiştim ve onaylamayacağını, hayal kırıklığına uğrayacağını bildiğim için suçluluk duygusu içimi kemirmeye başlıyordu.

Bisikletli olmadığından emin olmak için bir göz attıktan sonra arabanın kapısını açtım.

Parker'ın hemen döndüğünü duydum. "Elle, ne..." Daha fazlasını duyamadan kapıyı çarptım.

Evet, üzerime çoktan korkunç bir su toplama bilekliği gibi yapışmış topuklu ayakkabılar giyiyordum. Evet, çantamda muhtemelen bir spor arabadan daha değerli yakut küpeler vardı. Evet, yukarıda dönen koyu gri bulutları görebiliyordum, sanki ruh hâlim havayla senkronize olmaya karar vermiş gibiydi.

Hiçbiri önemli değildi.

Kaldırıma bir adım bile atmamıştım ki başka bir kapının çarparak kapandığını duydum. Sonra yanımda bir varlık hissettim.

"Arabaya geri dön Parker" dedim, sesim titreyerek.

"Sen dönmedikçe olmaz."

Ayaklarım beni öldürüyordu ama bu topuklularla attığım adımlar etkileyiciydi. "Net servetinin büyük bir kısmı bagajda. Kaybetmek istemezsin."

Arkasında müzayede evi tarafından sağlanan bir güvenlik aracı vardı. Muhtemelen elli milyon dolarlık bir kolyenin alıcısının onu bu kadar rahat bir şekilde bırakarak ne yaptığını merak ediyorlardı.

“Yüzde bir bile değil Elle” dedi.

Gözlerimi devirdim. “Vay canına. Çok etkileyici. Sen ve egon içerideyken arabada bana bile yer olduğundan emin misin?”

Parker şaşkın bir kahkaha attı. Başımı kaldırıp ona bakmadım bile. “Bak” dedim, bir sonraki kavşağı zamanında geçmek için koşuyordum.

Yukarıdaki bulutlar giderek daha da karardı. “Görünüşümüz birkaç blok önce sona erdi. Ben yürüyorum. Telefon görüşmesi yapmakta ya da önemli işlerini arabada halletmekte özgürsün.”

Bir dakika sonra hâlâ yanımdaydı. Her neyse. Eve giderken sırsıklam olmak istiyorsa, bu onun bileceği işti.

Sonraki beş bloğu sessizlik içinde yürüdük. Gözlerim gökdenlerin arasında gezinip duruyordu, acaba şans bana acır da eve kuru dönmeme izin verir mi diye düşünüyordum. Sanki bir akıntıya karşı gidiyorduk, önlerinde sırt çantaları olan ve bir dizi renkli, logolu alışveriş çantası taşıyan insanlarla dolu bir denizdi. Şehirde bu kadar çok Lego mağazası olduğunu kim bilebilirdi?

Bir sonraki ışığın yanmasını beklerken bir gök gürültüsü beni zıplatıyordu yerimden.

“Yağmurdan korktun mu, Belle?”

Ona ters ters baktım. “Gerçekten adımları tek bir harfle kısaltacağımı mı düşünüyorsun?”

Omuz silkti.

Işık değişti ve koşarak diğer tarafa geçtim. Bu topuklularla olabildiğince hızlı yürüyordum ve Parker yanımda ağır çekimde hareket ediyormuş gibi görünüyordu, onun bir adımı benim üç adımım gibiydi.

Yaklaşan yağmura rağmen Beşinci Cadde, daha çok dev reklam panoları gibi davranan mağazalara girip çıkan turistlerle doluydu.

“Biliyor musun, arabada kalsaydık bu sorunu yaşamazdık” dedi.

Gözlerimi devirdim. “Trafikten nefret ederim” dedim, topuğum bir ızgaraya sıkıştığında neredeyse takılıp düşüyordum. Çıkar-dım. “Bu şehirden nefret ediyorum” dedim kısık sesle küfrederek.

“Gerçekten mi? Neden?”

Neden hâlâ benimle konuştuğunu bilmiyordum. Neden hâlâ burada olduğunu bilmiyordum. Müzayede bitti. İsteddiği basını aldı. Sözcükler ağzımdan döküldü. Hayatımın en kötü yıllarını hatırlayarak, Kaliforniya ve New York arasında gidip gelerek, annem için doğru şeyi yaptığımı düşünmeme rağmen, kısa bir süre sonra pişman olacağım kararlar vererek yaptıklarım aklıma gelince gözlerim doldu. “Çünkü burası anılarla dolu, kötü anılarla. Şehir neredeyse onlarla boyanmış.”

Bunu ona neden söylediğimi bilmiyordum. Özellikle de bu şehirdeki son kötü anılarımdan biri onunla ilgiliyken.

Parker sadece bana baktı. “O zaman üzerlerini boya,” dedi, “yeni bir şey yap.”

Keşke bu kadar kolay olsaydı.

Bir gök gürültüsü daha duyuldu. Yavaş yavaş koşmaya başladım, ayaklarım protesto çığlıkları atıyordu. Eve döndüğümde onları sıcak suda ıslatmam gerekecekti. Cali’nin kurduğu güzel buhar düşünu hayal ederek devam ettim.

Sadece on blok ötedeydi. Bu hızla on dakikadan az sürerdi. Neredeyse başaracağıma kendimi ikna edecektim.

Sonra gökyüzü yarıldı. Bu ince, ahmak ıslatan tipi bir yağmur değildi. Hayır, kalın tabakalar hâlinde yağıyordu, sanki bulutlar en etkili saldırı için cephaneliklerini hazırlıyorlarmış gibiydi.

Bir anda sıırıslıklam oldum, nefes nefese kaldım, sonra Parker yanıma geldi, kolunu belime doladı ve beni kaldırımdan çekti. Bir an sonra, az önce boşalttığım yere su sıçradı.

Yine de kendimi ondan uzaklaştırdım.

Onu inceledim. Yağmur kirpiklerine yapışmıştı. Beyaz gömleği gövdesine yapışmış, sanki karın kasları aniden sergilenmeye başlamış gibiydi.

Yağmurun uğultusu arasında, “Takım elbisen mahvolmuş” dedim.

“Takım elbisemi gerçekten önemseddiğimi mi sanıyorsun?”

diye bağırdı. Caddenin karşısına, iskelenin altına doğru koşuyoruz. Parker sanki yağmuru bekleyecekmişiz gibi orada durmamızı istedi ama ben sadece eve gitmek istiyordum. Çok yaklaşmıştık.

“Evet” diye tısladım, beni duyup duymadığını bile merak ettim. “Tek şey paran ve şirketin.”

Bana dikkatle baktı. “Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?”

Tabii ki böyle düşünüyorum, dedim kendi kendime, merdiven boşluğundaki o geceyi hatırlıyordum, çok açık bir şekilde yapmadığı geceyi. Öfke içimi doldurdu, yukarıdaki gök gürültüsüyle alevleniyordu. Bir sonraki caddeyi geçmek için tekrar yağmura daldım. Sonra bir başkasım.

“Benim bir tür kötü adam olduğumu düşünüyorsun, değil mi?” dedi, gözleri şiddetle parlıyor, arkasında gökyüzünü ikiye bölen şimşegi yansıtıyordu. “Bu benim klişem, değil mi? Ben, işimden başka hiçbir şeyi umursamayan kalpsiz CEO?”

Evet. Bunu iki yıl önce düşünmüştüm ve o zamandan beri neredeyse her makaleyi ve röportajı okudum, hepsi de o merdiven boşluğunda düşündüğüm aynı şeyi pekiştirdi. Satın alma işleminin gerçekleştiğinden emin olmak için her şeyi yapacak hatta bir ilişkisi varmış gibi davranacak biriydi. Şikâyet bile edemiyorum çünkü bunu kabul eden bendim.

Yan sokağımıza sapıp binaya girdiğimizde, lobide oluşturduğum su birikintisinden daha çok içime doğru bir rahatlama damladı. Parker arkamda, asansöre doğru koştum. Son birkaç adımı koşarak geçtik. İkimizin de göğsü inip kalkıyordu. Islak saç tutamlarımn arasından ona baktım ve gözlerinin benimkileri yaktığını gördüm.

Katımıza çıktık ve ben uzaklaştım, ancak o, “Yanılıyorsun” dediğinde durdum.

“Ne?”

Sırtım duvara çarpına kadar bana doğru adım attı. O kadar yakın ki saçlarından damlalar alnıma düşüyordu. “Önemsediğim tek şeyin para ve şirketim olduğunu söylemiştin. Yanılıyorsun.”

Onun yakınlığı içimde bir şeyleri ısıtıyordu. Boynumdan,

göğsümden aşağı damlayan ve elbisemin içinde kaybolan yağmur damllarına baktı.

Hayır. İlk tanıştığımızda öncelikleri gün gibi ortadayken, orada durup başka bir şeyi önemsiyormuş gibi davranamazdı. Utanç beni daha önce sessiz tutmuştu ama şimdi tüm öfkem ve acım yüzeye çıkıyordu.

Çenemi kaldırdım ve asansörde aym düğmeye bastığımız günden beri söylemek istediğim şeyi söylerken gözlerinin içine baktım: “Daha önce tanışmıştık ve sen tam bir pisliktin.”

Sadece göz kırpıyordu.

“Sen sandın ki... Benim olduğum kişiden tam tersi olduğumu düşündün, beni yargıladın.” Nedense telaşlanmıştım, çok zor nefes alıyordum, yüzüm kızarmış gibi hissettim.

Orada duruyordu, çok yakınımıdaydı. Beni izlerken yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu.

Ellerimi havaya kaldırdım. “Ve en kötüsü de hatırlamı...”

“Seni hatırlıyorum Elle” dedi.

Düşüncelerim durdu. Dünya durmuş gibi görünüyordu. “Ne?”

Başını yana eğdi, ıslak saçları kulaklarının etrafında kıvrılıyordu. “Gerçekten seni hatırlamayacağımı mı düşündün?” Neredeyse içime girecek kadar yakınımaya eğildi. “Gerçekten o geceyi unutacağımı mı sandın?”

O gece. Lütfen. “Beş dakika sürdü.”

“Çok uzun zamandır seninle konuşmak için cesaretimi toplamaya çalışıyordum.” Beni mi izliyordu? Benimle konuşmak mı istiyordu?

Hayır. Yalan söylüyor.

“Kanıtla” dedim. “Nerede tanışmıştık?”

“Next Big Exits partisi, iki yıl önce, bir gece kulübünde. Beni merdiven boşluğuna sürüklemiştin.”

“Sürüklemedim” diye alay ettim ve gözlerinde bir mizah fısıltısı dans etti.

“Haklısın. Çok isteyerek gittim” dedi. Elini kaldırdı ve parmak eklemleri yüzümdeki yağmur damlalarını sildi, sonra boynumdan aşağı kayd. Ona izin verdim. “O gece benimle eve gelmen için dizlerimin üzerine çökebilirdim.”

“Bunun yerine sadece ödeme teklif ettin” dedim acı bir şekilde.

Kaşlarım çatı. “Ben etmedi...”

“Benim servet avcısı olduğumu düşündün.” Başımı salladım. “Bunu atlatamıyorum.”

“Tatlım,” dedi acı bir şekilde, “benim seni yargıladığım kadar sen de beni yargıladın.”

“Ben yargılamadım” dedim tüm inancımlla.

Bana bir kaşım kaldırdı. “Benim koruma olduğumu düşündün. Beni görünüşümden dolayı yargıladın, benim seni yargıladığım gibi.” Hiçbir şey söylemedim. “Büyük bir teknoloji şirketinin kurucusu olduğuma inanır mıydın?”

Hayır. Derinlere inersem cevabın hayır olduğunu görürdüm. Tabii ki hayır. Onun bir model olduğunu sanıyordum, Stanford’dan eski bir bilgisayar mühendisliği öğrencisi değil.

O haklıydı. Onun bana yaptığının aynısını ben de ona yapmıştım. Neredeyse.

Yine de seks karşılığında helikopter yolculuğu teklif eden ben değilim.

“Özür dilerim” dedi, yüzündeki mizah ifadesi kaybolmuştu. “Seni yargıladığım için özür dilerim. Ne kadar özel olduğunu bilmediğim için özür dilerim. İyi bir geceden başka bir şeyin peşinde olduğunu ima ettiğim için özür dilerim.”

“Seni çok uzun zamandır düşünüyordum...” dedim. *Senden çok uzun süre nefret ettim.*

“Ben de” dedi, sesi karanlık bir törpü gibiydi. “O geceden sonra seni aradım. Seni internette bulmaya çalıştım ama hiçbir şey yoktu. Sen bir hayalettin. Şimdi nedenini biliyorum.”

Ona inanmak istemiyordum. Göğsümde ona doğru sürekli bir çekim hissetmek istemiyordum, sanki kendi yerçekimimiz varmış

gibiydi. Bakışlarımızı ayırdım. *Önemli değil*, dedim kendime. *Bunların hiçbirisi ciddi değil*.

Ve hâlâ ondan nefret ediyordum.

Eli boynumun arkasına dolandı, gözlerimiz tekrar buluşsun diye beni nazikçe konumlandırdı. Bir an için beni öpebileceğini düşündüm ama öpmedi. Eli yavaşça aşağı indi, nasırlı parmakları ıslak tenimde kayarak yutkunmama neden oldu. Başparmağı elbisemin yakasında gezindi ve omurgamda bir ürpertiye neden oldu. Tenim karıncalandı. *Soğuk yağmurdan*, dedim kendime, yalan olsa da.

Sıcak parmakları elbisemin altına indiğinde nefesim kesildi. Başparmağı kıvrıldı, göğsümün kenarında gezindi ve ben çok hızlı nefes almaya başladım, bunu biraz fazla istiyordum. Durakladı, sanki bana durmasını isteme şansı veriyormuş gibiydi ama yapmadım. Hayır, onun yerine daha da yakınlaşmak için sırtımı kamburlaştırdım, daha fazla yerime dokunmasını umuyordum.

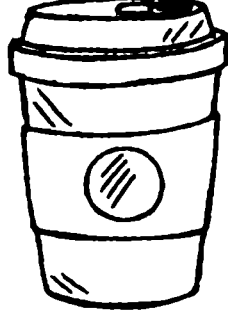
Parker memnun bir ses çıkararak diğer eliyle kalça kemiğimin etrafında kıvrılıp beni kendisine doğru çekti. Başparmağı, ağrıyan yerimden sadece birkaç santim ötedeki hassas tenimde geniş gezintiler yapıyordu. Sonra eli kalçamı kavramak için aşağı kayd, o gece merdiven boşluğunda yaptığı gibi, sanki bana hatırlatıyormuş gibi, sanki bana hatırladığını gösteriyormuş gibi.

Diğer başparmağı korsajımın altından göğsümün etrafında dönüyordu, hassas tepe noktama gittikçe yaklaştı. Sonunda ona sürtündü ve omuzlarım yükseldi. Dudaklarımı birbirine bastırarak inlemeye engel oldum.

Alnını benimkine yasladı. İkimiz de sıırılsıklamdık. Sıcak dudakları yanağımdan kayıp kulağıma yaklaştı. "Her şeyi hatırlıyorum" dedi.

Sonra aniden gitti ve ben koridorda tek başıma soğuk, ıslak ve nefes nefese kaldım.

16

Parker haklıydı. Haberler her yerdeydi.

“Milyarder Bekâr Artık Bekâr Değil! Gizemli Kadın 50 Milyon Dolarlık Alışverişini Takıyor!”

İlk arayan Penelope oldu. Tabii ki ilk sözü, “Peki, ne zaman ödünç alabilirim?” idi.

Homurdandım. “Kolye mi? O benim değil. Sadece fotoğraflar içindi.”

“Hayır” dedi, bir ritmi bile kaçırmadan. “Ateşli milyarder erkek arkadaşımı.”

O görmese de gözlerimi devirdim. “Yani şu sahte erkek arkadaşı?”

“Daha da iyi,” dedi, “gerçek ilişkiler çok sıkıcı olabiliyor.” Haksız da değildi. “Ayrıca” diye devam etti, “o fotoğrafları gördüm. Sahte bir şey varmış gibi görünmüyordu.”

Bağlantılardan hiçbirine basmamıştım. Şimdi bastım ve Penelope’nin bahsettiği fotoğrafları gördüm. Yutkundum. Haklıydı. Parker ve ben bu sahte ilişki işinde sandığımızdan daha iyiydik.

Aramızda elli milyon dolar yokmuş gibi birbirimize bakıyorduk. Birbirimize düzinelerce kamera ve kaba sorularla çevrili değilmişiz gibi bakıyorduk.

Bu özel makale, daha önce birlikte fotoğraf çektiirdiği kadınlar-
dan ne kadar farklı olduğumu yorumlamaya karar vermişti. Bir liste
içeriyordu ve ben bakmadan tıklayıp çıktım. Parker'ı o diğer kadın-
larla görme fikri göğsümde çok yakından incelemek istemediğim
bir sızı yaratıyordu.

"Parker Warren'ın gizemli kadını hakkında çok az şey biliniyor"
diyordu bir başlığımız. Güzel. Öyle kalsa iyi olurdu.

"Başka bir şey daha var," dedim Penelope'ye, "hatırladığını söy-
lüyor."

"Neyi?"

"Merdiven boşluğundaki geceyi."

"Hayır!"

"Evet!" diye ciyaktıdım.

"Aman Tanrım! Belki de fotografik bir hafızası vardır?"

"Belki" dedim, Penelope'ye söylediği diğer şeylerden, beni bir
süre izlediğinden ya da daha sonra beni aramaya çalıştığından bah-
setmedim. Bunlar muhtemelen süslemeydi. Eminim bunu takıldığı
tüm kadınlara söylüyordu.

Sonrasında ne olduğunu ona kesinlikle anlatmadım. *Önemli bir
şey değildi*, dedim kendime. *Öpüşmedik bile*.

"Bu her şeyi daha eğlenceli hâle getirdi" diyordu Penelope, sesi
sevinçli geliyordu.

"Acılarımın seni eğlendirmesine sevindim."

"Seni yazmaya devam ettiren her neyse" dedi. "İyi bir ilerleme
kaydediyorsun gibi görünüyor Elle ama İşçi Bayramı'ndan sonraki
gün teslim etmezsen CAA muhtemelen beni kaçırarak ve fide için
senaryonu isteyecek."

Sarah geçen hafta bana iki sesli mesaj bıraktı, durumu kontrol
etmek için. Penelope haksız değildi.

"Haklısın" dedim, bir yanımda onu bir daha asla görmek istemese
de. Aramızda bir şeyler değişmişti, bir duvar yavaş yavaş yıkılıyordu.
Onu güçlendirmem gerekiyordu.

Üç gün boyunca Parker Warren'dan uzak durmayı başardım. Basın birlikte yaşadığımızı ve "evlilik yolunda" olduğumuzu düşünebilir (evet, tamam) ancak ayrı geçen zaman tüm bunların sahte olduğunun kanıtıydı.

O benim kapımı çalmadı. Ben de onunkini çalmadım. Günlük koşularımıza gitmedik. Onun yerine müzik dinleyerek yürüdüm. Luke ve ekibi ikinci tuvalet odasını bitirdi ve ben de o mükemmel çöreğin yasım tutarak kafeye gidiyordum.

Yazıyordum, hem de çok. Yazmak her zaman en iyi kafa dağıtıcı şey olmuştu ve çok da işe yarardı. Gece boyunca yazıyordum, sonra da uyuyordum. Yürüyordum. Yazıyordum. Duraklama, tekrarladı.

Dördüncü günde, bunu inkâr etmek mümkün değildi. İhtiyacım olan her şeyi yazdım ve geri kalanını iki kez gözden geçirdim. Bir sonraki yerime gitmem gerekiyordu.

Kapıyı çaldığımda kendime bana kızmadığını söylüyordum. Kızgın olması umursadığı anlamına gelir ki umursamıyordu. Çok açık bir şekilde belirttiği gibi bu bir roldü.

Böylece kendimi onunla birlikte bir taksinin arkasında buldum, ikimiz de birkaç gün önce elleri üzerimde değilmiş gibi davranıyorduk. Uzun bir yolculuktu. En az otuz dakika. Yine de sessizce oturuyorduk, sanki ikimiz de ne söyleyeceğimizi bilmiyormuşuz gibiydi. Sorun değildi çünkü radyo ve arka koltuktaki küçük ekranda bir talk-show sunucusu bu sessizliği doldurmaktan mutluluk duyuyordu. Aym bölümü o kadar çok izlemiştim ki ezberlemiştim.

Oraya vardığımızda, Parker yıpranmış kaldırım taşma çıkmama yardım etti.

Yukarıda bir kale belirliyordu. Tamam, gerçek bir kale değildi ama öyle görünüyordu.

Girişe doğru yürürken; "Hiç Cloisters'a gittin mi?" diye sordu. Çok ciddiye. Tedbirli. Tamamen işle ilgiliydi.

Başımı salladım. "Hayır, hiç gitmedim."

Tam açılışa gelmiştik. Çoğunlukla boştu, tam da sevdiğim gibiydi. Biletlerimiz okutuldu, sonra doğrudan ilk odaya girdik.

Tavan yüksek ve tonozlu, sol duvarın neredeyse tamamını bir goblen kaplıyordu.

Adım adım ilerlerken Parker yanımda duruyordu. Küçük levhaların her birini okuyor, defterime notlar alıyor, ilham almaya çalışıyordum. Karakterler bu parçayı hayranlıkla seyretmek için dururlar mıydı? Bir sohbete yol açar mıydı?

Bir tanesi dördüncü yüzyılda yaşamış bir münzeviyi tasvir ediyor. Daha fazla tarihi bilgi edinmek için telefonumda “münzevi” kelimesine baktım ve Como Gölü’nün ortasındaki bir adada yaşayan bir grup buldum.

Como Gölü’nün ortasında bir münzevi olmak istiyordum. “Onlar da senin gibiler” dedi.

“Münzeviler mi?”

Kafamı kaldırdım ama münzevi heykeline bakmıyordu. Oda-
nın etrafına bakıyordu. Kaşlarını çatı. “Hayır. Yani birazcık. Ama demek istediğim... Onlar hikâye anlatıcıları.”

Heykellere baktını. Goblen, sonsuz katarakt ve karpal tünelin kaynağı olmalıydı. Tüm bunlar yıllar almış olmalıydı. Belki de onlarca yıl. Hepsi sadece hikâyeler anlatmak içindi.

“Hiç bu şekilde düşünmemiştim” dedim, her ne kadar aşikâr olsa da. Final Draft, dizüstü bilgisayarım ve el yogası (evet, bu bir şey ve muhtemelen daha fazla yapmalıyım) zamanında yaşadığım için bir şükran dalgası hissettim.

Özellikle de çiçekli kenarlıklı bir sayfaya açılmış dev bir tezhipli el yazması gördüğümde. Binlerce sayfa uzunluğunda olmalıydı ve her harf özenle çizilmişti.

Her yerde hikâyeler vardı: Duvarların kenarlarında, vitraylarda, devasa şifonyerlerde. Birkaç dakikada bir, biri sanat eserlerinden birine çok yaklaştığında tiz bir alarm çığlık atıyordu. Her resimdeki herkes bir taç takıyor gibi görünüyordu. Tüm kapılar oyulmuş ve buraya yerleştirilmişti. Eskiden nereye çıktıklarını merak ettim. Her şeyin üzerinde küçük yüzler vardı hatta gülünecek kadar küçük sandalyelerin kenarlarında bile.

“Aman Tanrım, tek boynuzlu at odası var” dedim çünkü Orta Çağ’dan kalma bir tek boynuzlu at odasına verilebilecek tek kabul edilebilir yanıt gerçekten de buydu.

Ta ki odanın bir tek boynuzlu at avını tasvir etmeye adanmış olduğunu fark edene kadar.

Her duvarı bir dizi devasa duvar halısı süslüyordu. Her biri bir hikâyenin bir parçasını, farklı bir bölümünü anlatıyordu. Bir tanesinde avcılar, kırmızı uzun kollu mavi yelekler ve tüylerle süslü başlıklar giyerek bir araya toplanmışlardı. Bir rehber, yeni başlayan bir tura tarihçilerin duvar halılarının ne zaman yapıldığını neredeyse tam olarak bildiklerini çünkü moda trendlerinin neredeyse şimdiki kadar hızlı hareket ettiğini söylüyordu. Acaba duvar halılarındaki erkekler yıllar sonra onlara bakıp, Penelope ve benim üniversite fotoğraflarımıza baktığımızda yaptığımız gibi, geçmişteki moda seçimlerinden dolayı hayıflanmışlar mıydı? Her bir parçanın köşelerine iki büyük baş harf işlenmiş, bu da bazılarının bunların bir düğün hediyesi olarak yapıldığına inanmasına yol açıyordu.

Parker’a; “Kayıt defterine dört parçalı el dokuması bir duvar halısı koyduğunu düşünsene” diye mırıldanıyorum.

“Daha kötülerini de gördüm.”

Merakla ona baktım. “Özel adalar gördüm.”

“Hayır.”

“Yemin ederim.”

Bir kahkaha patlattım ve rehber bana sert bir bakış attı.

Köşeye doğru geri döndük, orada kulağıma yüksek perdeden bir çığlık geldi çünkü neredeyse devasa bir tek boynuzlu at boynuzuna çarpıyordum.

Hayır, görünüşe göre bu bir deniz gergedanı dişiydi. Deniz gergedanı dişi mi?!

Rehberin bakışları solgundu.

Deniz gergedanı dişini ve bunun tek boynuzlu atların varlığının kanıtı olduğunu düşünmelerini aklım almıyordu. “Görkemli

boynuzları olan balinalar nasıl boynuzlu atlardan daha gerçekçi olabiliyor?” Parker’a fısıldadım.

Bir omzunu kaldırdı. “Beş saniye öncesine kadar Elf’in deniz gergedanlarını uydurduğunu sanıyordum.”

Elimi koluna koydum. Alaycı bir ciddiyetle; “Sana tek boynuzlu atların da mı gerçek olmadığını söylemem gerekecek?” dedim.

Elini kalbinin üzerine koyarak ezici bir şok ve hayal kırıklığı taklidi yaptı.

İkimiz de gülmeye başladık, sonra odadan çıktık, hemen arkamızda bir adam, yanındakine; “Tek boynuzlu at kalmamasına şaşmamalı. Hepsini öldürdüler!” dedi.

Üzerinde çok açık bir şekilde “Zehirli Bitkiler” yazan şeylerle kaplı bir avluya çıktık. Sonra büyük fresklerle dolu bir odaya girdik.

“Bu bir ejderha mı?” diye sordum.

Daha çok spiral kuyruğu, kanatları, tavuk ayakları ve boynuzları olan bir kobraya benziyordu. Tam karşısında ise bir deve tasviri vardı. Sanki ikisinin de var olma ihtimali varmış gibiydi.

Bunun karşısında ise daha önce hiç aslan görmediği belli olan birisinin yaptığı endişe verici bir aslan tasviri yer alıyordu.

Annemi düşünürken göğsümde bir sıkışma hissettim. Cali ve bana küçük aslanlarım derdi. Bize her şeyle yüzleşebilecek kadar güçlü olduğumuzu söylerdi.

“Stüdyo neden tüm bu yerleri tuttu?” Parker soruyor. “Gerçekten bir tema varmış gibi görünmüyor.”

“Bir New York filmi istediler. En büyük cazibelerinden bazıları nı sergileyen bir şey. Bilmiyorum.”

“Yani tüm yerler şehir içinde mi?”

“Biri hariç hepsi.”

Meraklanmış görünüyordu.

“Paris’te.”

Bunun üzerine daha da ilgili göründü. “Gitmeliyiz” dedi.

Güldüm. Şaka yapıyor olmalıydı. “Bu yapmamız gereken son

şey” dedim kaldırımda arabamızı beklerken. Biraz zaman alıyordu.

“Eve yürüyerek gidebiliriz” diyor ve yarı şaka yapar gibi konuşuyor.

Homurdandım. “Central Park’a bile gidemem.”

“Hayır, gidersin. Daha iyisin. Fark etmedin mi?”

Evet, istemeyerek de olsa daha iyi olmuşum. Birkaç gün önce-sine kadar hafta içi her gün koşuyorduk. Ve kendi yürüyüşlerimde bile fazla zorlanmadan bir saatten fazla gidebildiğimi fark ettim.

“Hedefimiz bu olmalı” dedi Parker. “Yaz bitmeden Manhattan’ı boydan boya yürüyeceğiz.”

Sanki müzeyi gezmemizi önermiş gibi baktım ona. “Ne?”

“İnsanlar bunu yapıyor. Broadway’den aşağı yürüyorlar. Battery Park’ta bitirebilir, gün batımını izleyebilir ve su toplayan yaralarını-za bakabiliriz.”

Su toplamalarından bahsetmişken, topuklu ayakkabılardan ve yağmurda eve koşma fikrimden kaynaklanan su toplamaları daha yeni yeni iyileşmeye başlamıştı. Hava koşullarına uygun olmayan bu patiklerin altına farklı şekil ve desenlerde bir yara bandı mozaigi takıyordum.

Arabamız yanaşırken başımı iki yana salladım. “Birlikte geçirdi-ğimiz süre içinde pek çok inanılmaz şey söyledin” dedim, “ama bu en kötüsü olmalı.”

“Kendine inan Elle” dedi, iliklerime kadar hissedebileceğim bir şekilde. “İnanıyorum.”

Olduğum yerde durdum, taze pişmiş tereyağlı şeker kokusu alanı dolduruyordu. *Hayal mi görüyorum* diye düşünerek birkaç kez göz kırptım ama hayır. Tam orada, fırın vitrininde, en güzel anıları-mın hayaletleri gibi üç çörek vardı.

“Bu... Bu...” dedim tezgâhın arkasında efsanevi bir varlıkla karşılaşmışım gibi Ipad’in arkasındaki baristaya.

“Evet, menüye geri döndü” dedi, sanki hiç umurunda değilmiş gibi. “Ve artık her gün satıyoruz. Bir tane ister misin?”

“Bir mi?” Kelimeyi söylerken neredeyse boğuluyordum. “Hep-sini alacağım.” Sonra düşündüm. “Hayır, bu çok bencilce olur. İki tane alacağım.”

“Pekâlâ o zaman” dedi, maşayı tabağıma yerleştirmek için kullanarak. “Sıcak latte, tam yağlı süt?”

Başımı salladım. “Teşekkürler Jeremy.”

“Sorun değil Elle” dedi ve adımı, tercih ettiğim (ilk) kahveyi ve bu yaban mersinli çöreklerle olan doğal olmayan sevgimi hatırlaması içimi ısıttı. Yabancılarla konuşmak ve onlarla arkadaş olmak güzel olabilirmiş gibiydi.

Çörek tabağım genellikle sadece dizüstü bilgisayarım için ayrılmış bir hürmetle tuttum. En sevdiğim masama doğru yürüdüm ancak dolu olduğunu gördüm.

Sonra, mucizevi bir şekilde, tam başka bir seçeneği düşünmek üzereyken, masadaki bardaklar sanki hiç orada yoklarmış gibi silinip süpürüldü. Benim masam orada bekliyordu.

Garipti. Sabahları genelde bana bu kadar iyi davranmazlardı.

Koltuğa oturdum, arkama yaslandım ve hayatımın her günü burada yazabilseydim mutlu olurum diye düşündüm. Her ne kadar dairemde, klavyemin üzerine eğilmiş, yalnız ve ağzıma kuru atıştırmalıklar tıkıştırırken kendi kendime mırıldanan bir cin olmaktan hoşlansam da insanların arasında olmak daha iyiydi.

Parker içeri girdi ve hemen beni buldu. Havaya dramatik bir şekilde el salladığımda sırıttı. “Ne oldu asla tahmin edemezsin” dedim, beni mutlu eden bir şeyi ona anlatmayı ne kadar çok istediğime şaşırarak.

Parker tabağımdaki çörekleri çok net bir şekilde gördükten sonra, “Çöreklerle yeniden başladılar” dedi.

Heyecanla başımı salladım. “Bu hayatımın en güzel günü olabilir.”

Parker güldü. “Yaban mersinli çöreğin dönüşünü bir şekilde tahtından indirmek için meydan okuma kabul edildi.”

Başımı salladım. “İmkânsız.” Bir ısırık aldım ve inledim. Hatırladığımdan bile daha iyiydi. Tabağıma baktım ve en büyük fedakârlığı yaptım.

“İşte!” dedim, ikinci çöreği işaret ederek. Parker’ın dudakları seğirdi. “Ne kadar cömertsin.”

Bir ısırık daha aldım. Beni izliyordu, sanki mutlu olmamı izleyerek bir şekilde mutlu oluyormuş gibiydi.

“Bugün mükemmel başladı” dedim. “Bunun en sevdiğim masa olduğunu biliyorsun, değil mi?”

“Oturduğun tek masa” dedi.

Başımı salladım. “Sırf bunu alabilmek için çoğu gün açılışa buraya geliyorum.”

“Ve?”

“Buraya geldiğimde doluydu ama tam başka bir masaya geçerken birden boşaldı. O kadar...”

Şanslıyım.

Şimdi düşünüyorum da... Bardakların yerini değiştirip masayı boşaltan bir çalışan mıydı? Sabahın geç saatlerinde hepsinin bitmiş olması gerekirken hâlâ üç çörek kalmış olması garip değil miydi?

“Parker,” dedim yavaşça, sakın kalmaya çalışarak, “kahve dükkanını sen mi satın aldın?”

Sandalyesinde rahatça arkasına yaslandı, dünya umurunda değildi. “Hayır” dedi.

Rahatlayarak eridim. “Ah, güzel, düşünmüştüm...”

“Zinciri satın aldım.” Bana ciddiyetle baktı. “Brooklyn’de ve Hamptons’ta birer şubeleri var. Biliyor muydun?”

Hareket etmedim. Birkaç saniyeliğine sersemledim. Nedenini bilmiyordum. Parası yokmuş gibi değildi. Daha önce böyle şeyler yapmamış da değildi.

“Neden?” diye sordum. Ses tonumu duyunca biraz daha rahat

bir şekilde öne doğru eğildi. “Sakın bana mali danışmanın portföyünü çeşitlendirmeni söylediği için olduğunu söyleme.”

Kollarını masaya dayayıp gözlerimin içine baktı. “Kahve dükkanını sen sevdiğin için aldım. En sevdiğin çöreği, en sevdiğin latte ile birlikte, en sevdiğin masada, her sabah yiyebileceğin diye aldım.” Öne doğru eğildi. “Seni mutlu ettiği için aldım ve bu benim için paha biçilemez bir şey Elle.”

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Nasıl hissettiğimi bile bilmiyordum. “Bununla ilgili... Bununla ilgili bir makale olacak mı?”

Gözleri bir şeyle parladı. Öfke, belki. Ya da incinmiş. “Hayır, Elle” dedi.

O zaman bu hiç mantıklı değildi. Bu rol yaparken olmaz. Tabii...

“Parker, bu asla bir şey olamaz. Bunu biliyorsun, değil mi? Biz asla bir şey olamayız. Sana söylemiştim...”

“Biliyorum” dedi, her zamanki gibi ciddi. “Anlıyorum. Sadece seni mutlu etmek istiyorum Elle. Hepsi bu.”

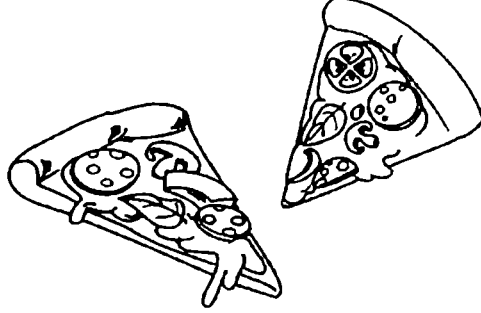
Ani bir acı hissederek geri çekildim. “Beni mutlu etmenin yolunun benim için bir şeyler satın almak olduğunu mu sanıyorsun?” Merdiven boşluğundaki geceyi hatırladım, onun da hatırladığı geceyi. Benim nasıl bir insan olduğumu düşündüğünü. Belli ki bu pek değişmemişti.

O zaman da sevgimi satm alabileceğini düşünüyordu, şimdi de satın alabileceğini sanıyordu.

Ayağa kalktım. “Beni satm alamazsın Parker!” dedim. “Benim mutluluğumu satm alamazsın ve eğer satın alabileceğini düşünüyorsan, beni hiç tanımıyorsun demektir.”

Çıkarken onu ve çörekleri arkamda bıraktım.

17

Kapım çalındı. Hayatımda bir kez olsun, seri katil podcaster'ların gözüne tekrar girebilmek umuduyla gözetleme deliğini gerçekten kullandım.

Orada, duvara yaslanmış, elinde ne olduğunu anlayamadığım bir şey tutan tanıdık, iri yarı bir figür vardı. "Ne istiyorsun?" Kapıdan seslendim.

"Özür dilemek" dedi. Şimdi doğrudan gözetleme deliğine bakıyordu, bakışlarımla buluştu ve ben topuklarımdan üzerine indim.

Bir nefes alarak kapıyı açtım ve tiradıma başladım: "Eğer yapabileceğini düşünüyorsan..." Getirdiği şeye kaşlarımı çatarak kısa kestim. "Bunlar da ne?"

Bir kolunun altında bir yığın senaryo, diğerinde bir paket patlamış mısır vardı.

Kaşlarımı çattım. "Onlar benim mi?"

"Hayır." Doğruldu. "Özür dilerim. Haksısın. Fazla vaktim olmasına alışkınım, bu yüzden bunu telafi etmek için parayı kullanıyorum. İnsanlarla vakit geçirmek yerine onlar için bir şeyler satın alıyorum. Çoğunlukla işe yarıyor. Buna alıştım." Yutkundu. "Bu bir bahane değil. Bu bir açıklama. Ve ben... O kişi olmak istemiyorum. Seninle zaman geçirmek istiyorum Elle" dedi. "Seni tanımak istiyorum." Ge-

tirdiği şeylere baktı. “Basit bir şey yaparız diye düşünmüştüm. Bir film gecesi. En yeni filmlerin senaryolarını buldum.”

Bunu ona haftalar önce söylemiştim. Hatırlayacak kadar umursamasına şaşırdım.

“Benim televizyonum yok” dedim içeri bakarak. “Hâlâ kutusunda. Henüz kurulmadı.”

Kolaylıkla kendi evini önerebilirdi ama bunun yerine çok hevesli bir şekilde, “Ben kurarım. Sadece birkaç dakika sürer” dedi.

“Hiç mobilyam yok.”

Bu onu korkutmuş gibi görünmüyordu. “Ben yerde otururum. Yani, senin için de sorun değilse.”

Parker Warren’ın yerde oturup, yine yerde duran bir televizyonda film izlemesi fikri beni neredeyse güldürecekti. “Gerçekten mi?”

Başımı salladı. “Sana söyledim. Sadece seninle vakit geçirmek istiyorum. Gerisi önemli değil.”

Belin ağrımaya başladığında bunu söylemeyeceksin, sanırım aynı parkede oturup senaryomu planlamak için kaç saat harcadığımı düşününce. Ne kadar dayanacağını göreceğiz.

“Peki” dedim, kapıyı açtım ve onun evini önermediğim için herhangi bir hayal kırıklığı belirtisi görmeyi bekledim ama görmedim. Gördüğüm tek şey bir rahatlamaydı.

Zemin bu gece daha da rahatsız olmaya kararlı görünüyordu ancak Parker filmi izlerken tek kelime etmiyor, senaryonun kenarlarına notlar yazarken çıkan sayfa çevirme sesinden rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

“İyi replik” dedim kendi kendime, dudaklarımı birbirine bastırmadan önce, film izlerken seyircim olmasına alışık değildim.

Parker sadece onaylarcasına homurdandı ve benim öz-bilincim ağırlığının bir kısmını kaybetti.

“Burası orta nokta, değil mi?” Parker bana bakarak konuşuyordu. Onun güven dolu, kendinden emin bakışlarına alışkındım. Burada biraz tereddüt vardı.

Kaşlarımı çattım. “yle değil mi?”

“Hayır, yle ama bunu nereden biliyorsun?”

Tekrar televizyona döndü. “Senaryo yazımı hakkında biraz araştırma yaptım. Ne yaptığını biraz olsun öğrenmek istedim.” Birkaç adım ötede duran yapışkan notlarla kaplı olay örgüsü canavarına işaret etti. “ perdelik bir yapı kullanıyorsun, değil mi?”

Az kalsın dşecektim. Başımı salladım, biraz tedirgin bir şekilde.

“Senin yaptığın iş hakkında hiçbir şey bilmiyorum” dedim, yetersiz hissederek.

Gülümsedi. “Sana açıklayabilirim ama muhtemelen uyuyakalırsın.”

Teknolojiye hiçbir zaman ilgim olmadı ama onu tanımak istemem beni şaşırttı. Yaratıcı ne işler yaptığını, bu yazdan sonra ne üzerinde çalışacağını bilmek istiyordum. İstemem gerekiyordu. Belki de onu tanımak ve zaman geçirmek istemem sadece bu yaza özeldi. Belki de gerçekten bir anlamı olmak zorunda değildi. Tek gecelik bir ilişki gibi ama seks olmadan.

“Mükemmel” dedim, ağızıma bir avuç patlamış mısır atarak. “Benim podcast’im olabilirsin.”

Kaşım kaldırdı.

“Her gece yatmadan önce bir tane dinlemem gerekiyor. Kafamdaki sesi, kaygıyı susturuyor. Başka türlü uyuyamıyorum.”

Başını sallayarak anladığını belli etti.

Ona döndüm. “Yani, eğer işin hakkında konuştuğun kırk beş dakikalık bölümler kaydedersen harika olur.”

Tekrar gülümsedi.

Ekrana baktığımda çoktan durdurmuş olduğunu gördüğüme sevindim.

“Hemen hallederim” dedi.

Filmi yeniden başlattı ve ben yazmaya devam ettim. Konusu güzel ama uzundu ve ben çok yorgundum. O kadar yorgundum ki sonunu getiremedim.

Hayatım boyunca uymaya çalıştığım kurallardan biri bozuldu. Podcast yoktu ama işte buradaydım ve gecenin bir yarısıydı.

Parker’ın kucağına yaslanmış hâlde.

Duvara yaslanmış, başı hafifçe düşmüştü. Eli saçlarımın içindeydi. Senaryo önümde katlanmış, kalemim odanın diğer ucuna yuvarlanmıştı. Daire sessizdi. Yavaşça doğruldum ama Parker uykusu hafif biri olmalıydı. Gözleri anında açıldı.

“Bu iyi” dedim, hâlâ uykulu bir hâlde. “Seri katiller için.”

Birden endişeli göründü. “Ne?”

“Hafif uyumak. İyi bir şey. Belki bir şansın olurdu.” Esnedim. “Ben taş gibi uyurum. Her zaman düşünürüm, biri beni gece ortasında öldürse, muhtemelen farkına bile varmadan uyuyarak ölürüm.”

“Elle,” dedi, dikkatlice, “ne saçmalıyorsun?”

“Podcast’im. Genellikle dinlediğim. Suç hikâyeleri.”

“Ah.”

Kaşlarımı çattım. “Bilmiyorum neden ama bunu yüksek sesle söylemek...”

Korkuyordum. Neden korkuyordum?

“Bu gece yalnız uyumak istemiyorum.”

“O zaman yalnız uyuma” dedi, beni nazikçe geri iterek.

Ona izin verdim ve tekrar uykuya daldım.

Kapının kapanma sesiyle fırladım.

Yatağımdayım. Üstümde battaniye bile yoktu. Kaşlarımı çattım. Beni buraya kimin getirdiğini düşünmeye fırsat bulamadan, Parker yatak odamın kapı eşiğine yaslandı.

“Gerçekten ağır uyuyorsun” dedi.

Elinde kendi kahve dükkânından aldığı bir latte vardı. Diğer elinde ise bir çörek poşeti tutuyordu.

“Biz yerde uzanmıştık, değil mi?”

Başını salladı. “Tüm gece” dedi, boynunu gererek. “Seni birkaç dakika önce buraya taşıdım, kahve almak için çıktığımda. Seni yerde bırakmak garip geldi.”

“Ah.”

“Bugün cumartesi” dedi.

Normalde, böyle durumlarda günleri karıştırdım. Özellikle böyle sıkışık bir teslim tarihinde yazarken, haftanın hangi gününde olduğumu unuturdum. Hafta sonu tatili olmayan bir çocuk gibi günler birbirine karıştırdı.

Ama şimdi biliyordum.

Bir rutin oluşmuştu.

Haftanın her gününü tekrar hissedebiliyordum.

“Planın var mı?”

Başımı hayır anlamında salladım. Sonra düşünüyorum. “Aslında muhtemelen aptalca bir şey yapacaktım.”

İkna olmamış gibi baktı. “Pek de aptalca şeyler yaptığını sanmıyorum.”

Kaşımı kaldırdım. “Yaptığım şeylerin çoğu aptalca.” Sırtımı esnettim. “Mesela yerde oturmakta ısrar etmek.”

Ve bu yaz sadece Parker’la eğlenebileceğimi düşünmek.

“Müthişti” dedi ama onun da sırtının acıdığını hissedebiliyordum. “Peki, o aptalca şey senaryonla ilgili sanırım.”

Başımı salladım. “Garip gelecek.”

Bekledi, vazgeçmeyecek gibiydi.

“Senaryoda bir sahnede ana karakter, ‘X, New York’taki en iyi pizzaya sahip’ diyor ve bu ikisi arasında bir espri konusu oluyor çünkü aslında başka bir favorisi var.” Omuz silktim. “Senaryolarım için araştırma yapmayı seviyorum. Daha otantik hissettiriyor, bana göre daha gerçekçi oluyor. Sadece bir replik ama... Benim için önemli.”

“Yani, New York’taki tüm pizzaları denemek istiyorsun” dedi Parker.

“Tamamını değil. Bir web sitesinde liste var.”

Ona baktım. Mutfağındaki sağlıklı atıştırmalıklarla dolu dolabı düşündüm. Pizza onun beslenme düzenine uygun muydu, merak ediyordum.

“Var mısın?”

Omuz silkerek cevap verdi: “Neden olmasın?”

Metroya bindik. Parker, küçük pizza çıkartmalarıyla işaretlediğimiz haritayı inceliyordu. Ben de sadece ona bakıyordum.

Gündelik kıyafetler giyiyordu ya da en azından normalden daha gündelikti. Pantolon, tişört ve rahat görünen ama etiketi olmayan şu tasarımcılardan birine ait ayakkabılar.

Bana doğru baktı. “Ne?”

“Hiç metroya bindin mi diye merak ettim.”

Parker bana bir bakış attı. “Birkaç yıl öncesine kadar kendime ancak ramen yiyecek kadar para buluyordum. Arkadaşlarımın kanepelerinde uyuyordum. Bir kuluçka döneminde bir yaz boyunca burada yaşadım ve kelimenin tam anlamıyla birinin dolabını kiraladım.”

Bu hiç mantıklı değildi. “Şirketin uzun zamandır çok değerli.”

Parker başını salladı. “Doğru ama bir likidite olayı olmadan bu sadece bir rakamdan ibaretti. Medya bana milyarder demeye başladığında banka hesabımda bin dolardan az param vardı ve arkadaşımın oturma odasında yaşıyordum. Ancak üç yıldan biraz daha uzun bir süre önce hisselerimin bir kısmını şirketlere satabildim.”

“O zaman, pek bir şeye sahip değilken her şeye sahip olmak garip olmalı. Bir gecede.” Calı’yi düşünüyordum.

“Öyleydi.”

“Peki, onunla ne yaptın?”

Metro vagonu neredeyse boştu. Uzun bacaklarını önüne doğru uzattı. “İlk yaptığım şey annemin ipoteğini ödemek oldu. İkincisi de bir gece kulübünde zilzurna sarhoş olmaktı.” Birdenbire bu kadar çok paraya erişebilen yirmili yaşlardaki biri için kulağa doğru geliyordu. Dalgın göründü. “Sonra gece kulübünü satın aldım.”

“Hayır, yapmadın.” Neden şaşırdığımı hiç bilmiyordum. “Dur, tahmin edeyim. Mali danışmanınız portföyünüzün bu kadar çeşitli olmasından heyecan duydu.”

Bu onu güldürdü. Başını salladı. “Görünüşe göre büyük bir sorumluluktan ve imajım için hiç iyi değildi. Yönetim kurulu onu satmamı sağladı ama ancak tanıştığım herkesle harika bir parti verdikten sonra.” Hüzünle iç geçirdi. “Peki, ya sen?”

“İlk kez bir gece kulübü satın alma hikayelerimizi mi paylaşıyoruz?”

Ağzının köşesi seğirdi. “İlk büyük senaryo yazarlığı çekini aldığında ne yaptın?”

“Ağladım.”

Kafası karışmış görünüyordu. “Mutluluktan mı?”

Başımı salladım. “Hayır. Çok büyük bir suçluluk duygusu hissettim. Sanki bir yıl daha erken gelseydi her şey daha farklı olabilirdi.”

Devam etmemi bekledi. Nedenini tam olarak bilmiyordum ama devam ettim: “Ben üniversitedeyken annem çok hastalandı” dedim. “Üçüncü sınıftayken. Aylarca süren tedaviler, birikimlerini tüketmişti. Yeni deneysel çalışmalar, ilaçlar, hepsi çok pahalıydı. İyi bir sigortası yoktu.” Boğazımdaki düğümü yutkunarak geçiştirdim. “İlk çeki aldığım anda, ‘Keşke bu biraz daha erken gelseydi, her şeyin parasım ödeyebilirdim’ diye düşündüm.”

Parker’ın eli dizimin etrafında kıvrıldı. “Üzüldüm” dedi.

Gülümsemeye çalıştım. “Ağladıktan sonra büyük bir kısmını Penelope’yle birlikte üniversitede gönüllü olarak çalıştığımız bir hayır kurumuna aktardım, kalanını da öğrenci kredilerimi ödemek için kullandım.”

Parker düşünüyordu. “Hiçbir şey satın almayı hayal etmedin mi? Hiçbir şey istemedin mi?”

Bir şey vardı.

Bekliyordu. Yüzümden anlamış olmalıydı. “Duyalım bakalım.”

Bunu ona söylediğime inanamıyordum. “Üniversitedeyken bir çocuğa İngilizce dersi veriyordum. Ailesi Gramercy Park’ta lacivert bir evde yaşıyordu. En üst katında bir tavan penceresi ve mermer bir mutfağı vardı ve bazen önünde bir süre durur ve bir gün onu satın alabilmek için istediğim kadar film yazacağımı düşünürdüm.”

Ona, yazmakta tıkanıdığım ya da stresli olduğum zamanlarda, bir tür ilham kaynağı olarak metroya binip parkın etrafında nasıl yürüdüğümü ve eve nasıl baktığımı anlatmadım. Motivasyonumdu. Bunu itiraf etmek çok üzücü geliyordu.

Ona son zamanlarda belki piyasada vardır diye internette araştırma yaptığımı da söylemedim. Piyasada değildi ve yıllardır yoktu.

“Sanırım parkın anahtarı onlarda vardı.”

“Evet.” Her zaman içten içe beni davet etmelerini umdum ama hiç etmediler. Neden çağırınsındı ki? Ben sadece ev ödevlerine yardım etmek için işe alınmıştım.

Tren durdu. “Hazır mısınız?” dedim.

Ayağa kalkmadan önce iç geçirdi. “Pizzayı gerçekten sevmediğimi söylemenin sırası mı?”

İlk durağımız Doğu Harlem’deki Patsy’s Pizzeria. Dış cephesi koyu yeşile boyanmıştı. Pencerelede yazılar asılıydı. Aileler İspanyolca konuşarak yürüyordu. Tam açılışa, saat 11:00’de vardık.

Servis ya da paket yaptırma seçenekleri vardı. Omuz silktim. Restoranı seçiyoruz. Sadece nakit geçiyordu. Masalar beyaz masa örtüleriyle örtülüydü, duvarları çerçeveli fotoğraflar kaplıyordu.

“Eee” dedi Parker, menüyü incelerken. “Her yerde aynı türden mi sipariş vereceğiz? Bunu adil yapar mı?”

“Evet. Peynire en yakın ne varsa onu alacağız.”

İnce hamurlu, domates soslu ve rendelenmiş mozzarellalı Old School Round pizzayı sipariş ettik.

Düşündüğümünden daha çabuk geldi. Bir dilim aldık, parmak uçlarımız yandığı için yüzüm buruştu, sonra o kalın tabağın üzerinde garip bir tezahürat yaptık.

İkimiz de birer ısırık alırken bakışlarımız ayrılmıyordu. Bir duraklama, bir düşünme oldu, sonra ikimiz de birbirimize başımızı sallayarak çiğnedik. Güzel, ifadelerimiz birbirimize bunu söylüyor gibiydi. Bu iyi bir şeydi.

Doğru miktarda peynir, ağızda sıcak şekilde tat tomurcuklarımda eriyordu. Mükemmel teller hâlinde mideme doğru aşağıya iniyordu. Çok lezzetliydi. Bir sonraki lokasyonumuza giderken yan kapıya gidip bir dilim almaktan kendimi alıkoymam gerekti, kendime günün sonunda yaklaşık yüzde altmış pizza olacağımı hatırlatıyorum. Metroya geri döndük.

Bir sonraki durağımız Brooklyn'deki L'Industrie Pizza'ydı. Küçük bir karton tabelanın üzerinde “Bu menüdür” yazıyordu, şu yapışkan harfli kara tahtalardan birinin üzerinde. Her menü kaleminin ilk harfi dramatik bir şekilde büyüktü. “Margherita”da “g” harfi eksikti ve biz de bunu alıyoruz.

Kurabiyeler kasanın yanında satılıyordu. Pizzalar gözümüzün önünde yapılıyordu. Tezgâhın arkasında gördüğüm herkes kısa kollu ve dövmeiydi. Fırınlar üst üste dizilmiş ve cam kapıları vardı, pizzalar içeride çıtır çıtır pişiyordu. Bu sefer bütün bir pizza yerine iki dilim sipariş ettik. Hazır olduklarında mikrofonlu bir adam isimlerimizi söyledi. Bize dilimleri ince beyaz kâğıt tabaklarda veriliyor. Üzerine birkaç fesleğen yaprağı, birkaç kıvrım taze rendelenmiş peynir ile birlikte serpiştirildi.

“Hazır mısın?” dedi Parker ve yeşil gözlerine tekrar bakmak için bir bahanem oldu. Pizza denemenin göz temasını sürdürme sınavına dönüşeceğini kim bilebilirdi? Isırdığımızda duyulabilir bir çıtırtı

oldu ve bu ikimizin de başını sallamasına neden oldu. Evet, olması gereken buydu, değil mi? Kafa sallayışlarımız bunu söylüyordu. *İyi bir pizza böyle olur.* Çiğnerken, dilime iltifat ederken, başka bir lezzet almayı düşünürken bakışlarımız kilitli kaldı.

Bütün gün aynı şeyi yaptık ama asla aynı hissettirmedi. Hiç eskimiyordu. Queens'teki Philomena'da, Greenwich Village'daki Joe's'ta, Lower East Side'daki Scarr's'ta, West Village'daki Emily'de, Nolita'daki Rubirosa'da her yeni çeşidi denediğimizde, sanki günün ilk lokmasıymış gibi gözlerimiz açılıyordu. Yürüyerek ya da metroda çok zaman geçirdik. Bazen açılış saatleri ve haritamızı gören herkesten aldığımız yeni öneriler nedeniyle şehri verimsiz bir şekilde gidip geliyorduk. Herkesin denenmesi gereken en iyi yerler hakkında bir fikri var gibi görünüyordu. Una Pizza Napoletana gibi bazıları geç saatlere kadar açıktı ve içeri girmek neredeyse imkânsızdı. Ancak bir tanesi vardı ki bekleme süreleri saatlerle ifade edilse de herkes mutlaka gitmemiz konusunda ısrarcıydı. Bu şekilde, öğleden sonra geç saatlerde Brooklyn'e geri döndük. Kırmızı tuğlalı bir dış cepheye ve çizgili yeşil bir tenteye sahip olan Lucali, küçük bir kasabaya aitmiş gibi görünüyordu. Sadece kapının önünde kadife bir ip vardı.

Şehrin ikonik restoranlarından biri olarak işaret ediliyordu.

Ah ve tüm insanlar...

Henüz açılmamıştı bile ama şimdiden bir kuyruk oluşmuş durumdaydı.

Bir sıra kahverengi binanın yanından geçiyordu. Parker'a baktım, en son ne zaman sıra beklediğini merak ettim, eve gitmek istediği anın bu olup olmayacağını merak ettim ama hiç de rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Kuyruğun arkasına geçip birbirimize baktık.

"Eee" dedim. "Şimdiden bir favorin var mı?"

Düşündü. "Düşünüyorum ama bunu da denemedi bir yargıya varmanın adil olacağını sanmıyorum."

Başımı salladım. "Aynen." Dudağımı ısırdım. Bütün gün ona sormak istediğim bir şey vardı. "Dürüst ol. En son ne zaman pizza yedin?"

“Yaklaşık yirmi dakika önce.” Ona bir bakış attım. “Beş yıl, aşağı yukarı.”

Gözlerim büyüdü. “Gerçekten mi?”

“Hiçbir zaman büyük bir pizza hayranı olmadım. Annem içinde koruyucu madde olan hiçbir şeyi almayan insanlardan biridir. Biz hiç paket pizza falan yemedik. Neredeyse her şey sıfırdan yapılırdı.” Kahverengi taşlara baktı. “Bütün gün çalıştıktan sonra eve gelir ve saatlerce mutfakta olurdu. Ona her zaman daha hızlı bir şeyler alabileceğimizi, bunun iyi olacağını söylerdim ama o hep ısrar ederdi. Hazır paketlenmiş şeyler yememizi istemezdi ve restoran yemeklerini yiyebilecek durumda da değildik.”

“Yemek yapmayı bu yüzden öğrendin” diye tahminde bulundum. “Ona yardım etmek için.” Başını salladı.

“Peki ya baban?” diye sordum. Anne ve babasının hâlâ hayatta olduğunu okuduğumu hatırlıyordum. İnternette ailesi hakkında pek bir şey yoktu.

Parker acı acı güldü. “Babam eve çok az gelirdi, geldiğinde de hep televizyonun karşısındaydı. Ona yardım etmek için tek bir şey bile yapmadı.”

“İşi mi onu evinden uzaklaştırdı?”

Parker bana baktı. Neredeyse üzgün görünüyordu. “Ben çocukken işten çıkarıldı ve bir daha hiç iş bulamadı. Nereye gittiğini bilmiyordum ama işe gitmedi. Ben gençken ayrıldı. Kendi başına yeni bir hayata başladı.”

Yutkundum, düşündüğüm kadar farklı olmayabileceğimizi fark ettim.

“Şu anda babanla görüşüyor musun?” Çok fazla soru sorup sormadığımı ve bana sorsa bunlardan kaçma cevap vereceğimi merak ettim.

Ama hiç tereddüt etmeden, “Sadece bir faturanın ödenmesi gerektiğinde beni aradığı türden” dedi. Çenesi gerildi. “Bir süre önce ona bir ev ve araba aldım ve bir daha ondan haber alamayacağımı düşündüm. Bir gün aradığında çok mutlu oldum. Belki sadece benimle

konusmak istemiştir diye düşündüm ama hayır. Biri arabasını mahvetmiş. Bir şekilde evi kaybetmiş. Her zaman bir şeyler oluyor.”

“Yani” dedim kaşlarımı çatarak, “ortak noktamız, değil mi?”

“Ne?”

“Babalarımız pek ortalıkta yoktu.”

Şaşırmış görünüyordu ama baskı yapmadı. Neden bir şey söylediğimi bile bilmiyordum. Uzun zamandır ailem hakkında bu kadar çok konuşmamıştım. Onun açılması bende de daha açık olma isteği uyandırıyordu.

Önümüzdeki çift birkaç metre ötede durdu, kendi aralarında derin bir sohbeta dalmışlardı. Dengeleyici bir nefes alıyorum.

“Annem de babam da Kolombiyalı” dedim. “Kaliforniya’ya taşınmışlar ve pek bir şeyleri yokmuş. Babam bir öğrenciymiş ve annem çabucak hamile kalmış. Sonra annem kız kardeşimi doğurmadan hemen önce ayrıldılar. Başlarda her şey yolundaydı. Babam sık sık yanımıza geliyordu. Sonra sanırım daha iyi bir iş buldu. Onu git-tikçe daha az görmeye başladık, ta ki sonunda gidene kadar. Annemin İngilizcesi çok iyi değildi. İş bulmak onun için çok zordu. Ben daha ilkokuldayken başvurularını düzeltmesine yardım ettiğimi hatırlıyorum. Bir süre işler zordu, çok taşındık ama sonunda okula geri döndü ve muhasebeci oldu. Her zaman bize ihtiyacımız olan her şeyi vermenin bir yolunu buldu.”

Parker’ın annesi gibi sıfırdan yemek yapmazdı, muhtemelen çok fazla fastfood yedik ama her zaman yeterince yediğimizden ve bunun için minnettar olduğumuzdan emin olurdu. Eğlenmek için parktaki yazlık film gösterimleri gibi ücretsiz aktiviteler bulurdu.

“Sonra ben üniversitedeyken hastalandı.” Bu konuda konuşmaktan nefret ediyordum.

Her zaman kaçınılmaz olarak ağlıyordum ve insanların önünde ağlamaktan nefret ediyordum. Duygularımı engellemek için etrafıma baktım. Parker’ın eli benimkinin arasından geçti. Diğer eli sırtıma sabitlenmiş durumdaydı. Sanırım beni yakaladı. “Ben son sınıftayken öldü.” Tüm söyledğim buydu.

“Bu onun kolyesi, değil mi?”

Dokunduğumun farkında bile değildim. Başımı salladım. “Evet, öyle.”

Saat beşten biraz önce sıra hızla ilerlemeye başladı. Kapıya ulaşmak başlı başına bir zafer gibi geliyordu. Düşündüğümüzden daha hızlı ilerledik ama bunun tek nedeni bir masa için adımızı yazdırma hakkını elde etmiş olmamızdı. Sadece on masa vardı. Tahmini bekleme süresi en az iki saatti.

Önümüzdeki insanlar bunu her ay yapıyordu. Girişin etrafında dolanırken bize Lucali hattını mükemmelleştirdiklerini söylüyorlardı. “Beklerken etrafta dolaşıp Carroll Gardens ve Cobble Hill’i kontrol etmelisiniz. Bir sürü bar ve mağaza var.”

Tavsiyeleri dinledik. Yürüdük ve hiçbir şey ve her şey hakkında konuştuk. Bir kitapçının önünden geçtik, tıpkı pizzacıda olduğu gibi tüm bloğu saran bir kuyruk vardı. İnsanların ellerindeki kitapları tanıyorum. Bazı okurlar el arabaları dolusu getirmişlerdi.

“Hiç kitap yazmayı düşündün mü?” diye sordu Parker.

“Hayır” dedim. “Bugünlerde bir yere varmak için sosyal medyada olman gerekiyor ve ben ölmeyi tercih ederim.” Kitapçının içindeki, herkesin kuyrukta beklemesinin nedeni olan kadını başımla işaret ettim. Telefonuna bir tür tanıtım kaydediyordu. Telefonu bıraktığı anda gülümsemesi soluyordu. “Ona baksana. Perişan görünüyor.”

Yürümeye devam ettik.

“Peki, kitaplar değilse, neden senaryo yazarlığı?”

Haklı bir soruydu. Çeşitli yazı türleri vardı.

“Yaratıcı bir şekilde yazdığım ilk şey bir filmin alternatif sonuydu. Ondan sonra okumaya başladım ve kitaba dönüşebileceğini düşündüğüm bölümler yazmaya başladım.”

Duraksadım. Bunu daha önce kimseye söylemedim. Gizli saklı biriydim; daha önce hiç röportaj yapmadım. Parker ilgiyle bekliyordu.

“Okurken kafamdaki görüntüleri net göremiyorum. Buna

afantazi deniyor. Ya da 'zihin körü' olarak adlandırıldığını duydum. Kız kardeşim bana söyleyene kadar diğer insanların okurken kafalarının içinde sahneler gördüklerini bile bilmiyordum. Bunu öğrendiğimde, yazdıklarımı görebilmemin tek yolunun filme çekilmeleri olduğunu anladım. Böylece senaryo yazmaya başladım."

Parker fazlasıyla büyülenmiş görünüyordu. "Peki, hikâyeni ilk kez gerçekten gördüğünde?"

"Hayatımın en güzel anlarından biriydi."

Masamızın hazır olduğuna dair telefon geldiğinde ikimiz de aynı fikirdeyiz: *İki saat olmuş gibi görünmüyor, değil mi?* Ancak saate hızlıca baktığımızda öyle olduğunu gördük.

Parker, "Gezegendeki en iyi pizzayı bekliyorum" dedi.

Rustik bir masaya oturduğumuzda, "Hayatımın geri kalanında bir dilim daha pizza yiyebileceğimi bile sanmıyorum" dedim. Mekân çok küçüktü. Her yerde pizzalar vardı, insan sayısından daha fazlaydı. Acaba maksimum pizza kapasitesi var mıydı?

"Burası son durak" dedi Parker. "Bence iki çeşit denemeliyiz."

"Hayatımın geri kalanında bir dilim daha pizza yiyebileceğimi sanmıyorum" diye tekrarlardım ve ardından üç farklı dilimi yemeye devam ettim.

Bu iyiydi. Yaz sıcağında dışarıda iki saatten fazla beklemeye değdi.

İşimiz bittiğinde ve hesabı ödediğimizde, sandalyeme yaslandım, doymuştum ve biraz da midem bulanmış bir şekildeydim.

Parker bana baktı. "Seni bir yere götürebilir miyim?"

"Biraz daha pizza?" Otomatik olarak söyledim, sesim dehşet içindeydi.

Gülümseyerek başını hayır anlamında salladı. "Yakınlarda bir yerde. Sana bir sürprizim var."

Ona bir bakış attım.

"Hiçbir şeye mal olmadı. Sadece bir iyilik."

Metroya doğru birkaç blok yürüdük ve Carroll Caddesi'nden

York'a giden hatta bindik. Az sonra Manhattan Köprüsü tam tepemizdeydi. Binalar kahverengi ve endüstriyel. Main Street Park'ı ve Pebble Plajı'nı geçiyoruz. Buraya bir kez gelmişim, üniversiteyken. Penelope ve ben kayaların üzerinde fotoğraf çektik. Hem köprüleri hem de Manhattan'ı arkamıza almaya çalıştık. "Nereye gidiyoruz?" Her şeyin yanından geçmeye devam ederken sordum.

"Görürsün."

Ben mi? "Gözlerim çok kötü görüyor" diye itiraf ettim. "Bütün suç karanlıkta okumamda ve yazmamda."

"Görürsün" diye söz veriyor.

Ve sonra, çok yakında, görmüştüm.

Kutu içinde bir atlıkarınca, mücevher gibiydi. Işıklı ve boş, sanki bizi bekliyormuş gibiydi. Ona döndüm. Buraya daha önce hiç ama hiç dikkat etmemiştim. Şu anda, şehirdeki en güzel şey gibi geliyordu.

Gülümsemeye başladım. Parker bana bakmadan duramıyordu. "Ne?"

Başını salladı. "Seni hiç gülerken gördüğümü sanmıyorum. Mutlusun gibi."

Mutluyum, ona söylemek istiyordum.

Ama bu ona çok fazla şey vermek gibi geliyordu. Onun yerine, "Binelim mi?" dedim.

Her yerde minik ampuller vardı. Atlar el yapımı ve elle boyanmış gibi görünüyordu. Onlardan düzinelerce vardı.

Altın eyerli ve görkemli kahverengi bir at seçtim. Parker onun yanındaki en yakın yere, at arabasına benzeyen bir şeye oturdu. Ben daha nasıl çalıştığını sormadan hareket etmeye başladı. Tam da hayal edebileceğiniz bir müzik çalmaya başladı. Tuhaf bir şeydi. Bir hayal dünyasındaymışsın gibi hissettiriyordu.

Manhattan Köprüsü tam orada, görüş alanımızı dolduruyordu. Su karanlıktı. Burada çok fazla yıldız göremeyebilirdiniz ama şehir ışıkları bunu telafi ediyordu. Sırada diğer köprü vardı. Sanırım ufuk çizgisini görmenin en iyi yolu bu olmalıydı. Her şeyin yanından geçerken saf bir merak içinde oturdum.

“Daha önce bu kadar güzel bir şey gördüğümü sanmıyorum” dedim.

Parker “Var” dedi ve bana baktığı hissine kapıldım. Kontrol etmedim. Bilmek istemiyordum. Mutfağındaki o geceden beri içimden taşan bu duyguyu keşfetmek istemiyordum.

Koltuğumla ilgili yanlış bir seçim yapmış olabilirdim. Atlar bir aşağı bir yukarı hareket ediyordu ve midem şu anda maksimum kapasitedeydi. “Sanırım attan inmek istiyorum” dedim.

Parker arabasından indi. Bana doğru yürümeye başladı.

“Bu kurallara aykırı gibi görünüyor” dedim. “Büyük bir atlıkınca suçu.” Önümdeki direği can havliyle kavradım.

“İşte” dedi Parker, bana doğru uzanarak. “Bırak.”

Başımı salladım. “Hayır, yapabileceğimi sanmıyorum.”

“Yapabilirsin. Bacağını yana salla.”

Dediğini yaptım ve hemen atın pürüzsüz dış yüzeyinden kaydım. Nefes nefese kaldım ama güvenli bir şekilde onun kucağına düştüm. Beni yavaşça yere indirdi. Orada duruyorduk, hâlâ platformun üzerinde dönüyorduk, etrafımızda yükselip alçalan atların arasındaydık.

Ben ona baktım. O da bana baktı.

Belki de yolculuktu, belki de manzaraydı, belki de birlikte geçirdiğimiz bir gündü ama bana doğru eğilmeye başladı, bana, durdurmak için fazlasıyla şans verecek kadar yavaşça ama ben durdurmak istemiyordum.

Dudaklarımız birbirinden sadece birkaç santim uzaktaydı.

Buluşmalarından hemen önce araç durdu ve tüm o pizzalar hızla geri geldi.

18

“Penelope. Beni öpmeye çalıştı, ben de kustum.”

“Tamam” dedi diğer hattan. Etrafta bir şeyler taşıdığını duyuyordum. “Peki, seni ne zaman bekleyebilirim? Bu gece mi? Yarın mı?”

“Penelope, onun üzerine kustum ve o hâlâ benimle çıkmak istiyor.”

“Ne?”

“Yani sahte çıkmak.”

“Tabii.”

Şaşırtıcı bir şekilde, Parker gömleğini ya da ikimizin de üzerine kustuğum gerçeğini umursamıyor gibiydi. O sadece beni önemsiyordu. Ben antibiyotiğe dirençli bir utanç seviyesiyle uğraşırken, o beni eve götürüyordu. Bana Pedialyte almak için eczaneye koşuyordu.

Her on beş dakikada bir iyi olup olmadığını soruyordu. “Evet” dedim. “Sadece utançtan ölüyorum.”

Ertesi sabah, beni sonsuza dek hayalet gibi terk etmek yerine (ki bunu anlayışla karşılardım), elinde bir latte ve en sevdiğim çöreklerle kapıma gelip iyi olup olmadığını sorduğunda yaşadığım şaşkınlığı hayal edin.

“Dün gece, sen gitmeden hemen önce sana yaşadığım sürece bir daha hiçbir şey yiyemeyeceğimi söyledim” diye hatırlatmıştım.

“Biliyorum” dedi.

Çöreği bir tabağa koydu ve bana doğru itti. Son kırıntısına kadar yedim.

“Daha iyi hissediyor musun?” diye sordu. Başımı salladım.

“Planladığım bir gün var” dedi, “ama zaten planların...”

“Bekle” dedi Penelope, hikâyeme müdahale ederek. “Bir gün mü planladı?”

“Bitirmeme izin verecek misin?”

“Aklında ne var?” diye sordum Parker’a.

“Dün, şehir boyunca yarışırken, bu beni düşündürdü. Yıllardır burada yaşıyorum, ara ara ve deneyimlemediğim o kadar çok şey var ki. New York’ta yapılacaklar listemde birkaç şey var. Her şeyi planladım. Hiçbiri pahalı değil” dedi. “Sana sürpriz yapayım.”

“İşte buradayım” dedim Penelope’ye. “En iyi arkadaşım ile konuşurken, dolabımın önünde ne giyeceğimi düşünüyorum.”

“Peki, sana herhangi bir ipucu verdi mi?”

“Rahat ve konforlu giyinmemi ve dışarıda olacağımızı söyledi.”

Penelope düşünmek için bir saniye bekledi. Sonra da “Son zamanlarda bir paket ulaştı mı sana?” diye sordu.

“Kapıcıda olabilir. Neden?”

“Yakında seni ziyarete gelebileceğimi düşündüm, bu yüzden bir kutu içinde birkaç kıyafetimi postaladım.”

“Ne?”

“Uçaktan indikten sonra bavulları beklemekten nefret ettiğimi biliyorsun.”

Bu doğrudu. Burbank’tan bir uçuş ayarlayamadığımız sürece sadece el bagajlarıyla seyahat ediyorduk.

Penelope’nin ziyaret etmesi için ölürdüm. Tanıştığımızdan beri onu görmeden bu kadar uzun süre geçirmemiştim. Aşağı inip kutuyu aldım ve açtım.

İçinde bolca yazlık kıyafet vardı. Penelope'ye tekrar teşekkür ettim.

O hâlde, artık bir nedenim olduğuna göre, sadece içeride giymek üzere tasarlanmamış giysiler almaya başlamam gerekebilir diye düşündüm.

Parker Warren'la ilgili hiçbir şey New York Botanik Bahçesi diye bağırıyordu. Tabelaya şaşkınlıkla baktım. "Gitmek istediğin yer burası mıydı?" Ona bakarak sordum.

O da bana baktı. "Bitkileri seviyorsun" dedi, sanki çok belli bir şeymiş gibi. Ah ...

Bitkileri severdim.

Bahçenin hediyelik eşya dükkânı versiyonunda –satın alınabilecek bitkilerle dolu bir alan– yürürken, "Vay canına, bugünlerde herkes ticaret yapıyor" diye şaka yaptım. "Çitlerin ardında paparazzi olması ihtimaline karşı bir bitki alalım mı? Hiçbir şey bir gardenyayı paylaşmak kadar kararlı bir ilişkiyi anlatamaz."

"Hayır, şu minyatür Noel ağaçlarından almalıyız" dedi alaycı bir ciddiyetle. "Böylece bu işin tatilden sonra da devam edeceğini görebiliriz."

Yanında durduğu şeyin aslında minyatür Noel ağacı olmadığından ve teknik bir adı olduğundan emindim ama gülmem için yeterince benziyordu. "Süslerin çok küçük olması gerekirdi" dedim.

"Ya da sadece üç tane normal."

Dışarıda güneşli bir hava vardı ve ben kıyafet seçimimden –tamam, aslında Penelope'nin seçiminden– memnundum: Şort, atlet ve düğmeleri açık pamuklu bir gömlek. Penelope'nin mesajlarına göre çok sıcaklarsam çantama koyabilirdim. Ateş emoji eklemişti yani aslında geçmişe baktığımda güneşi kastettiğini sanmıyordum.

"Amazon'da bunlardan var" dedim sırtarak ve bir göletin orta-

sında kümelenmiş devasa nilüferleri gösterdim. “Bir tanesinin üzerinde kestirmeyi çok isterdim, ya sen?”

Parker eğlenmiş görünüyordu. “Uyurken hareket ederim. Kendimi suyun içinde bulurum.”

“Hatırlat da kendi nilüferimi alaym o zaman. Beni aşağı çekmeni istemem.”

“Not edildi.”

Ağaçlar ve çiçekler ile çevrili uçsuz bucaksız yollarda yürüyorduk. Yanlarındaki küçük tabelalar bize kendileri hakkında biraz bilgi veriyordu. “Çiçeklerin görünebileceğini biliyor muydun?” dedim ve Parker rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

Hayır, o da aynı derecede ilgili görünüyordu. Küçük mor çiçeklerden oluşan bir haleye açılan ince saplı, agresif uzun çiçeklerden oluşan bir yamaya anlık olarak takıntılı hâle geldim. “Bunlar nasıl devrilmiyor?” diye hayret ettim.

“Güçlü çekirdek.”

Bazı çiçeklerin soğanları kapalı, minyatür şalgamlar gibiydi. Gündüz zambakları gördük.

Büyük bir kış bahçesine girdik. Tavan ve duvarlar camdı. Palmiye ağaçları bizi karşılıyor ve evimizden küçük bir kesit gibi hissettiriyordu. Havuzlar vardı. Kafamızdan daha büyük yaprakları olan bitkiler. Tavandan aşağı kıvrılan sarmaşıklar. Parlak mor tropik çiçekler.

Bahçeler dışarıya kadar uzanıyordu. Çok fazla doğa, çok fazla çeşitlilik, uzun zamandır etrafımda görmediğim renkler vardı. “Buranın hâlâ şehir olduğuna inanamıyorum” dedim.

“Ben de aynı şeyi düşünüyordum.”

Bir gül bahçesinin önünde durduk. Aşağıya gömülmüşlerdi, rüzgâr keskin kokusunu taşıyordu.

Birkaç dakika sonra tam ortasındaydık. “Güllerin bu renkte yettiğini bile bilmiyordum” dedim eflatun bir ampule bakarak. Meğer güller neredeyse elmas gibi her renkte olabiliyormuş. Tereyağı rengi, kiraz rengi, balerin pembesi; bazıları şeker gibi çizgili.

Beni incelerken çarpık bir gülümseme takındı. “Yani sana gül almalıyım.”

Başımı salladım. “Hayır. Çiçek verilmesinden nefret ediyorum” dedim, ciddi bir şekilde “Ölmelerini izlemekten nefret ediyorum.”

Bir anı boğazımın yanmasına neden oldu.

Hayır, onları görmeyi tercih ederdim. Canlı. Gelişirken.

Arkamı döndüğümde Parker’ın telefonunu indirdiğini gördüm. Kaşlarımı çattım. “Az önce benim fotoğrafımı mı çektin?”

Başını salladı.

“Neden?”

“Neden herkes fotoğraf çeker? Bunu hatırlamak istiyorum.”

Ne diyeceğimi bilemiyordum. “O zaman en azından fotoğrafta benimle birlikte ol” demekten başka.

Yoldan geçen yaşlı bir kadın durdu ve bizim için bir tane çekmesini isteyip istemediğimizi sordu.

“Evet, lütfen” dedim, Parker ölmeyi tercih edecekmiş gibi görünüyordu. Yine de ben onun yanında gülümserken o da yanımda durdu.

Kadın kaşlarını çattı ve telefonu indirdi. “Bu kadar güzel bir kız arkadaşın olan biri için daha mutlu görünmelisin” dedi.

Kaşlarını çatan Parker’a bakıyorum. “Evet Parker” dedim. “Bir saniyeliğine benden hoşlanıyormuş gibi görünmeye çalış. Bu fotoğrafın nerede çekileceğini kim bilebilir?”

Bana ters ters baktı. Yavaşça kolu belime dolandı. Dudaklarıma baktı. Ben de onunkilere baktım. Keşke beni son öpmeye çalıştığında üzerine kusmasaydım dedim.

“Mükemmel!” dedi kadın ve Parker telefonunu geri almak için bakışmamızı bozdu.

“Bir sonraki durağa geçelim mi?” diye sorduğunda, vücudum hâlâ çok yanıyormuş gibi hissediyordum.

Bugünü planladığına inanamıyordum. Yıllardır şirketinden başka kimseyle vakit geçirmediğini itiraf eden biri için iyi iş çıkarıyordu. “Kaç tane var?”

“Sadece iki tane daha.”

Ayrılmadan önce, ormana hayranlıkla bakmak için durdum. Çok bozulmamış görünüyordu. Sonunda döneceğimiz cam, çelik ve beton evden çok farklıydı.

Parker, “Burası eskiden New York City olan orijinal bir orman,” diyor, “yaşlı bir orman.”

Bu kulağa neredeyse bir hayal gibi geliyordu. Orijinal, el değmemiş ormanın son kalıntısına baktım ve hüznlendim, sonra en azından küçük bir parçasının hâlâ burada olmasından dolayı rahatladım.

Sonra ... Şaşırtıcı bir huzur dalgası hissettim. Ormanlar, ölü bitkilerin yenilerini beslemesiydi. Ormanlar hiçbir şeyin sonsuza dek ölmeyeceğinin kanıtıydı.

Bronx Hayvanat Bahçesi yakınlardaydı ama gideceğimiz yer orası değildi. “Tahmin etmeye çalışmalı mıyım?” Uber’in ekranını görebilmek için doğruldum. Parker başını salladı.

Gittik de gittik. Onu gördüğümde hâlâ Bronx’taydık: Yankee Stadyumu. Parker’a döndüm.

Eğlenmiş görünüyordu. “Hiç beyzbol maçına gitmek istedin mi?”

“Hiç. Kesinlikle sıfır.”

Kalabalıktan nefret ederdim. Dışarıda, yapışkan bir koltukta, etrafım insanlarla çevrili bir şekilde oturup anladığımdan emin olmadığım kuralları olan bir oyunu izleme fikri bana kişisel cehennemim gibi geliyordu.

Ama şimdi değildi. Şu anda, Parker’ın yanında, geçirdiğimiz günden sonra... Bu onunla yapmak istediğim bir şey gibi geliyordu.

“Maça gitmek zorunda değiliz. Bir sonraki durağa gidebiliriz.”

Başımı salladım. “Hayır, gitmek istiyorum.”

Kalabalığı takip ederek güvenlikten geçtik, bilet işlemlerini yaptırdıktan sonra farklı rampalardan yukarı çıktık. Koltuklarımız tam ortada, kale arkasındaydı. Koltukların yerinin iyi olduğunu söyleyebilirdim ama abartılı bir şey değildi.

“Bu iyi mi?”

“Mükemmel” dedim ve ciddiye aldım çünkü beni dinlemişti. Ona nasıl hissettiğimi söyledim ve beni anladığı çok açıktı. Bana gülümsediğinde göğsümde bir şeyler yerinden çıkacak gibi oldu.

“Burada bekle, hemen döneceğim.” Ve sonra gitti.

Oturduğum yerde bekledim, insanlar etrafımda yerlerini bulurken beyzbol kurallarını öfkeyle araştırıyordum, oyunun farklı bölümleriyle ilgili bir video dinlemek için telefonumu kulağıma tuttum ve bir şey görüş alanımı kapladığında neredeyse zıplıyordum.

Bir beyzbol şapkası. Parker onu kafama geçirdi. O da aynı şapkadan takıyordu, siyah saçları şapkanın altından kulaklarına doğru kıvrılıyordu ve... Onu görmeye alışık olduğum takım elbiselerden çok farklıydı. Bana bir kova patlamış mısır, bir sosisli sandviç ve bir su şişesi uzatırken şaşkınlığımdan yutkundum. Kendisinin de vardı. Sonunda, “Hiçbir şeyi yarım yamalak yapmıyorsun, değil mi?” diyecek kadar kendime geldim.

“Asla” dedi, hâlâ orada durmuş beni izliyordu.

Güneş üzerimizde parlıyordu. Koltuk, hayal ettiğim gibi yapış yapıştı. Elimde saksı büyüklüğünde bir patlamış mısır kutusu ve içinde bir sosisli sandviç vardı. Yanaklarıma ve burnuma yeni bir kat, kötü kokulu ve fazlasıyla macun kıvamında güneş kremi sürdüm. Ve her nasılsa gülümsedim.

Penelope buna milyon yıl geçse de inanmazdı. İyi ki kanıt vardı.

Parker telefonunu çıkarıp fotoğrafımı çekti. Sonra oturdu.

İlk atış yapıldıktan sonra kalabalığın bir kısmı oyunculara teza-hürat yapmaya başladı. Oyuncular da karşılık verdi.

“Sence bu gerçek çim mi?” Oyuncuların üzerinde koşmasını izlerken sormuştum.

Başını salladı. “Emin değilim. Tüm bitki bilgimi botanik bahçesinde bıraktım.”

Parker şaşırtıcı bir şekilde beyzbol hakkında çok şey biliyordu. Eğilip bana kuralları açıkladı. Her seferinde bana biraz daha yaklaşıyordu. O kadar yaklaştı ki ne dediğini dinlemeden başımı salladım.

Sadece omzunun benimkine sürtünme şekline odaklanıyordum. Ben de yaklaştım. O kadar yaklaştı ki sonunda kolunu belime doladı ve beni yanına çekti.

Ona baktım ama o maçı izliyordu. Eli düğmeli gömleğimin altında, atletimin yan tarafında küçük şekiller yapmaya başladı ve ben birden tenimin farkına vardım. Bunun için güneş kremi yoktu, dokunuşunun sıcaklığım azaltmanın bir yolu da yoktu. Parmaklarının her sıyrığında midemde kıvrılan istekle nefes almaya çalıştım.

“Hey, sen şu adam değil misin?” dedi biri. Başımızı kaldırdığımızda üniversite çağlarında görünen bir adamın merdivenlerde, koltuklarımızın hemen yanında durduğunu gördük. “O sensin!” dedi. “Vay be! Her şey için tebrikler. Bir fotoğraf çekilebilir miyiz?”

Parker kibarca reddetti. Yine de adam bunu anlayışla karşıladı ama Parker’a birkaç soru sordu.

Parker fotoğraf konusunda cömert olmayabilirdi ama zamanı konusunda öyleydi. Konuşmaları biraz uzadığında, kimsenin oyununu bölmemek için biraz uzaktaki adamla konuşmak için ayağa kalktı. Sonra tekrar yanıma geldi.

Kolu hemen tekrar belime uzandı, hem de memnuniyetle.

Parmakları dolaşmaya devam ediyordu.

Ona baktım. “Neden fotoğrafa hayır dedin?”

“Fotoğraf çektirmekten nefret ediyorum.”

Başımı salladım. Derginin kapağındaki fotoğrafını hatırladım, kameraya nasıl da kaşlarını çatmıştı. “Doğru ya. Yani gül bahçesindeki fotoğrafımız çoktan çöpe gitti, değil mi? ‘Bunu kalıcı olarak silmek istediğine emin misin?’ mesajı çoktan silindi mi?”

Tek söylediği “Hayır” oldu.

Etrafımızdaki insanlar kova kova tavuk ve patates kızartması yiyor ve hayatımda gördüğüm en büyük bira kutularından yudumluyorlardı. Bir adam dev bir soğutucunun içinde, merdivenlerden inip çıkarak bunları satıyordu. Parker bir tane aldı ve aramızda elden ele dolaştırarak bölüştük. Daha önce hiç bira içmemiştim ama güzeldi, özellikle de paylaşıncı.

“Beyzbol hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyorsun?” diye sordum.

Gözlerinin neredeyse irkilişini izledim, sanki soru hassas bir şeye neşter batırıyormuş gibiydi.

“Sorun değil, sen...”

“Babam öğretti.” Gözlerimiz kilitlendi. “Bu onun sevdiği tek şeydi, bu yüzden ben de seviyormuş gibi yaptım. Ara sıra beni maçlara götürürdü. Çoğu zaman da kanepede birlikte izlerdik. Sanırım rol yapmak gerçeğe dönüştü. Oyunu gerçekten sevmeye başladım.”

Bunu benimle paylaşma konusunda çelişkili görünüyordu, sanki daha önce söylediklerini silebilirmiş gibi, sanki babasım iyi bir adam gibi gösterebilirmiş gibi, oysa öyle olmadığı açıktı.

Ama bunun nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Kendi babam gitmeden önce, onunla birlikte film kiralamaya gittiğimizi hatırlıyordum. Annem beni günlük yaz gösterimlerine götürmüş olabilirdi ama babam beni en sevdiğim filmle tanıştırmıştı. Kızdığım birinin içime bir tohum ektiğini ve bunun büyüyerek neredeyse her şeyime dönüştüğünü bilmek de karmaşık bir durumdu.

İlişkiler karmaşıktı. İnsanlar karmaşıktı. İyi ile kötü arasında bir ayrım vardı, bunu biliyorum.

Parker’ın bizi buraya, onca yer varken, sanki kötü anılarının üzerini iyiyle boyamak istercesine getirmiş olması üzerinde çok fazla düşünmedim. Aynı şeyi bana şehir için de yapmamı söylemişti.

Oyun saatler sürüyor ama zaman hızla geçiyordu.

Sayı olduğunda ikimiz de ayağa kalktık. Sırıtıyorduk.

Burada onunla oturmak çok rahattı. Patlamış mısırlarımızı bir kovaya koyup aramıza aldık. Omzuna yaslandım. Ona baktım ve gülümsediğinde gözlerinin yanında küçük kırışıklıklar belirmediğini ve bunların onu çocuksu gösterdiğini, dergi kapağındaki gülünç bir yapmacıklığın bu adamdan çok uzakta olduğunu keşfettim.

Sanırım ona âşık olmak çok kolay olurdu. Hayat, yaz ortasında oynanan bir beyzbol maçı kadar basit ve anlaşılabilir gibi davranmak.

Öyle değildi. Bu sadece numaraydı. Son kullanma tarihi vardı. Ve Parker'ın beyzbol aşkının aksine, rol yapmak nadiren gerçeğe dönüşürdü.

Oyun bittiğinde, kendimi bir şeylerin yasını tutarken buldum. Belki de senaryomu hiç düşünmediğim o kaygısız anların.

Düşündüm de bugün, bu yaz teknik olarak anlaşılmamızın dışında bir şey yaptığımız tek gündü. Bu onun imajı için değildi. Filmim için de değildi. Bizim içindi. Bu konuda ne hissettiğimden emin değildim.

Yankee Stadyumu'ndan ayrıldığımızda öğleden sonra olmuştu. "Bir yer daha var," dedi, "eğer istersen."

Seninleyken her şeye hazırım, demek istedim ama demedim. Onun yerine, sadece başımı salladım.

Buraya Bronx'un Küçük İtalya'sındaki Arthur Caddesi deniyordu. Bazı dükkân sahipleri bize ısrarla buranın gerçek Küçük İtalya olduğunu söyledi. Vitrinlerde taze yapılmış ekmekler istiflenmiş, kabuklarında çizgiler vardı; katlanmış tabelalar farklı peynir türlerinin reklamını yapıyordu. Bir fırına girdik ve pane di casa yani "ev ekmeği" ile çıktık, poşetten parçalar kopararak yediğimiz yuvarlak bir çeşitti. İkimiz de birbirimize baktık, çünkü aynı ifadeleri takınmıştık, konuşmaya gerek yoktu.

Kasap dükkânları, meyve ve sebze pazarları ve menüleri dışarıda camla kaplı restoranlar vardı. Bütün gün maçtaki atıştırmalıklardan başka bir şey yemediğimiz için Enzo's adlı bir yere girdik. Tuğla duvarlar, beyaz masa örtüleri ve çabucak mideye indirdiğimiz ev yapımı makarnalar vardı.

Tatlı için, bir aileye ait olduğu belli olan başka bir dükkâna, Gino's'a gidiyoruz; aileyi duvarlarda, parlak altın çerçeveler içinde, portrelerine bastırılmış çiçeklerle görüyordunuz. Duvarların kendisi soluk beyaz, camın arkasında renkli kurabiyeler vardı ve kasanın hemen arkasında bantla kaplı bir dolar basılıydı.

Cannoli'yi denememiz gerektiği söylendi, biz de denedik. İki tane aldık, çok büyüktüler, belki de ben hiç gerçek bir tane yememişim. Kremayla doldurulmuş ve bir tarafı çikolata parçacıklarıyla,

diğer tarafı parlak yeşil antepfıstığıyla yuvarlanmış, ardından pudra şekeriyle kaplanmıştı.

Yemek yerken her yere, parmak uçlarımıza ve yüzümüze bulaşıyordu ama birbirimize gülümsüyorduk, göz temasını hiç kesmedik, sanki yeni şeyler denerken bu kuralı çabucak geliştirmişiz gibiydi. Birlikte bu yeni deneyimleri yaşarken gözlerinin açıldığını görmek, gülümsemesinin büyümesini izlemek tuhaf bir şekilde samimiydi.

Cannoli'nin son ısırığının yasmı tutarken Parker'm bana baktığını gördüm.

“Burnunda biraz şeker var” dedi ve başparmağıyla sildi. “Ağzının her yerinde de var.”

Pudra şekerinin erimesi gerekiyordu, silinip gitmiyordu, ona söylemek istedim ama hiçbir şey ima etmek istemiyordum. Bunun yerine hızla dudaklarımı yaladım ama bu kötü bir fikirdi çünkü şimdi ağzıma bakıyordu.

Dün beni öpmek üzere olduğunu hatırladım. *Bak nasıl bitti.*

“Kahve almalıyız” dedim hemen köşedeki makineyi görünce.

Birinin evinde bulabileceğiniz kupalarda, taze çırpılmış krema ile doldurulmuş devasa kapuçinolar servis ediyorlardı. Muhtemelen kahve için çok geçti ama denemeleri için Parker'a uzatmadan önce yarısını bitirdim.

“Kahveni benimle paylaşıyorsun” dedi Parker, bardağı geri verirken. “Artık benden nefret ettiğine asla gerçekten inanmayacağım.”

Mutfağında, çıplak göğüslerimiz arasında sadece onun tişörtünün olduğu o geceyi hatırladığımda tüylerim diken diken oldu. *Benden nefret ediyorsun, hatırladın mı?*

Evet. Senden çok nefret ediyorum.

Biraz daha dolaştık. Çeşitli renklerde bir düzine farklı zeytin türü ve taze mozzarella satan bir şarküteriye ziyaret ettik.

Üzerinde, “No Pasta, No Party” yazan bir tişörtün yanından geçerken Parker, “Haklısın,” dedi, “bugünlerde herkesin ürünü var.”

Günü bitirip eve dönmek üzere arabaya giderken kendimi tok hissettim ve sadece gitmeden önce geri dönüp bir cannoli daha

aldığımız için değildi. Hayır, bir parçam, bu kadar boş olduğunu fark etmediğim bir parçam doymuştu.

Dönüş yolunda Parker'ın omzunda, kolumda çizdiği şekillerin altında uyuyakaldım.

Parker beni uyandırırken, "Hep üzerimde uyuyakalıyorsun" dedi. "Alınmalı mıyım bilmiyorum."

Güldüm, sonra da esnedim. "Aslında birinin üzerinde uyuyakalmak iyiye işaretmiş. Bu onlara güvendiğin anlamına geliyor. Kendini güvende hissettiğin anlamına geliyor."

Bir keresinde internette gördüğüm bir şeyi tekrarladım ama bana bakışı, sanki son kırk beş dakikadır omzunda uyurken salyalarımı akıyormuş da rahatlamış gibiydi, içimde bir şeylerin dönmesine neden oluyordu.

"Yalan söyledim" dedi. "Eğer istersen son bir şey daha var."

Etrafıma baktım. Manhattan'a geri dönmüştük. Arabadaki saat sekizi biraz geçtiğini söylüyordu. Bugün yaptığımız onca şeye rağmen zamanın çok daha geç olmasını bekliyordum.

"Tamam. Hadi yapalım şu işi."

Binamızdan çok uzakta olmayan bir köşede indirildik. Dışarıda kalabalık vardı, sanki insanlar bir şey bekliyormuş gibiydi. Parker'a dönüp kaşlarımı çattım.

Sokağı işaret ediyordu. Kavşakta bekleyen birkaç araba dışında hiçbir şey yoktu. "Sadece bekle" dedi.

Öyle yaptım. Ve birkaç dakika sonra, altın ışınları binaların arasını doldurmaya başladı, sanki güneş aralarından geçmeye çalışıyormuş gibiydi. Tabii ya. Manhattanenge.⁹ Penelope ve ben üniversitedeyken birini yakalamıştık. Gün batımı tamamen sokak ızgarasıyla aynı hizadaydı. Yılda sadece dört gün olurdu.

Bu kadar güzel olduğunu hatırlamıyordum ama birkaç dakikalığına hiç uyumayan bu şehir hareketsiz kalmış gibiydi. Herkes duruyor, aynı yöne bakıyordu.

9. Manhattan Gündönümü olarak da adlandırılan "Manhattanenge", batan güneşin veya yükselen güneşin Manhattan, New York City'nin ana cadde ızgarasının doğu-batı caddeleriyle aynı hizada olduğu bir olaydır. (ç.n.)

Bence şehir harikulade olabilirdi.

Parker'a bakıp onun da beni izlediğini görene kadar gülümse-
diğimi fark etmedim. Ona gözlerimi devirdim ve başını gün batımı-
na doğru çevirdim. Elim koluna değdiğinde o da tuttu. Ben de izin
verdim.

Bu dakikalar, bir kar küresinin içine hapsolmuş bir an gibi ka-
palı hissettiriyordu. Altın sonsuza kadar bloktan aşağı dökülmeye
devam edebilirmiş gibi görünüyordu.

Ama tıpkı yaz mevsiminin sona ermesi gibi gün batımı da sona
erdi. Şehir karanlığa gömüldü. Sessizce eve yürüdük.

Üst katta, kapımızın önünde oyalanıyorduk.

“Gelecek hafta sonu” dedi, “bir parti var. Gitmeyecektim ama
eğlenceli olabileceğini düşündüm. Seninle birlikte.”

Seninle birlikte. Bu iki kelime içimi ısıttı, sanki güneş ışığının bir
kısımı ceplerime hapsolmuş gibiydi. “Ne tür bir parti?”

“Dergi bunu kapak kutlaması için düzenliyor.” Yüz ifadesi hafif-
çe karardı. “Kulüpte.”

Tanıştığımız yerle aynı yerde.

Kelimeler içime işledi ve aniden, doldurduğu boş yer yeniden
boş geldi. Sıcaklık azaldı.

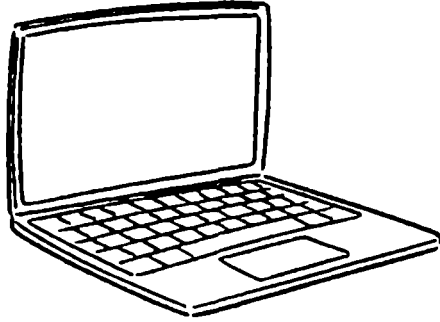
Merdiven boşluğunu hatırladım. Söylediği sözleri.

Bana baktı, gözlerinde umut gibi bir şey vardı. Bir yanım onu
ezmek istiyordu. Bir yanım kapıyı suratına çarpmak istiyordu ve
acaba o gece ve onun beni yıllardır rahatsız ettiği gibi ben de onu
rahatsız edecek miyim diye merak ediyordu.

Ama diğer yanım gitmek istiyordu, onun merdiven boşluğun-
daki adam olmadığına dair kanıt aramak istiyordu. O beni botanik
bahçelerine ve Yankee maçına götüren, benimle cannoli yiyen ve
birden fazla kez üzerinde uyumama izin veren adamdı.

“Orada olacağım” dedim, sadece bugün ne kadar iyi geçerse
geçsin, bunun asla yaz boyunca sürmemesi gerektiğini hatırlatacağı
içindi.

19

Tüm hafta sönük geçti. Her sabah kahve dükkanındayım; bir latte, en sevdiğim çörek ve en sevdiğim masayla. Parker'ın buranın sahibi olmasının bazı avantajları vardı, sadece benim için değildi. Menüye yeni tatlar ekleniyordu. Daha fazla unlu mamul vardı. Açık havada oturma yerleri açıldı.

Hikâyemin içine girdim ve sanki kelimeleri yeterince hızlı yazmıyordum. Senaryonun en sevdiğim kısmı buydu, içine düşmüşüm gibi hissettiğim yerdı. Onun merhametine kalmıştım. Geceleri geç saatlere kadar uyanık kalıyordum ve sabah erkenden kalkıyordum, sadece kendimi hikâyeye geri katmak için. Onu bir uyuşturucu gibi arzuluyordum; ikinci bir hayat gibi yaşıyordum.

Normal endişelerim kayboluyordu. Tek bir şeye odaklanmak meditasyon gibi bir şeydi. Bu, genellikle evimden çıkmadan uzun süre geçirdiğim anlardı. Penelope genellikle bana sebze yedirmek ve o gün hiç su içmediğimi belirtmek zorunda kaldığında. Dizüstü bilgisayarımın şarjının bittiği kısımlardı bu anlar çünkü sayfalarım o kadar gömülmüşümdür ki bana gücün azaldığını söyleyen tüm uyarıları kaçırmışım. Senaryolarım her seferinde aylarca hayatımı kaplıyordu.

Bu sefer ise farklıydı. Parker selam vermek için geldiğinde

hikâyeme ara veriyordum. Dizüstü bilgisayarımın önüne bir fincan sıcak çikolata bırakmak için beni böldüğünde sinirlenmiyordum. Taryn öğle yemeği yemek isteyip istemediğimi sorduğunda gidiyordum. İki saat boyunca gülüyorduk ve bir giyim şirketindeki pazarlama alanında çalıştığı işi hakkında sorular soruyordum çünkü önemsiyordum. Perşembe günü Emily ve Gwen ile Tribeca'da çardonnay içmek ve çömlek boyamak için buluştuk. Gwen'in çantasında getirdiği çöreklerden yedik. Arnavut kaldırımli yollarda yürüyor, sadece göz atmak için dükkanlara girip çıkıyorduk. Hafta boyunca üç kez, Parker ve ben sabahları koşuya çıkıyorduk ve durup dururken bedenim ve zihnim bu koşular için can atıyordu. Little Island'ı ziyaret ettik ve yürümeye elverişli bir masa oyunu gibi dolambaçlı yolları olan tuhaf yapısına hayran kaldık. Batı Yakası Otoyolu'nda koşuyorduk.

"İyiye gidiyorsun" dedi Parker, ben iki büklüm olmuş, ılık yaz havasını ciğerlerime çekerken, terli avuçlarım dizlerime sürtünürken. İnanamayarak ona baktım. Ambulans çağırmama az kalmıştı.

Ona attığım bakışa güldü. "Ben ciddiym. Birkaç hafta önce bir blok bile koşamıyordun ve biz daha yeni bir kilometre koştuk."

Bir kilometre mi? Şaşkınlığım karşısında başım salladı.

"Bir kilometre. Kısa sürede Manhattan'ın tamamını yürümüş olacağız." Cloisters'ta koyduğu hedef direğini hatırlayarak gözlerimi devirdim.

Yazılarımın dışında, evimin dışında bir hayat kurmuştum. Her şey aniden, hiçbir uyarı olmadan olmuştu. Bir gün uyanmıştım ve etrafımda küçük bir şehir kurulmuştu.

Artık ıssız bir ada değildim.

Cuma gecesi senaryomun yarısını bitirmiştım. Arkama yaslandım, sayfalara hayretle baktım. Yarım bir film. Yarım bir film yazdım. Hiç eskimiyordu. Sarah'ya söyledim ve daha fazla şampanya geldi. Bu sefer, buzdolabımın köşesinde fokurdamasına izin vermek yerine, kutlama için planlar yapıyordum. Belki Taryn, Gwen ve Emily'yi iki şişeyi benimle paylaşmaları için davet ederdim. Belki de Parker'ın dairesine götürürdüm.

Ne olduğunu anlamadan cumartesi gecesi oldu.

Ve elbiseyi giyme vakti geldi. Bütün yaz bu dolapta asılı duran elbiseyi.

Askıyı alırken Penelope'ye Facetime üzerinden "Sen kazandın" dedim.

"Harika, benim ödülüm ne?"

"Hazırlanmama yardım ediyorsun."

Bir buçuk saat boyunca telefonda konuştuk, bana saçlarımı nasıl kurutacağıma dair dikkatli talimatlar verdi ve ben de kafa derimi yakmamaya çalıştım. Sonra bana seksi doktorla son randevusunu anlatırken makyajımı yapmamı izledi, bir anda konuşmasını böldü ve makyajımı kastederek; "Hayır, daha buğulu, daha buğulu" diye yorum yaptı.

İşim bittiğinde, hayatımda hiç yapmadığım kadar makyaj yapmış oldum.

Şimdi aynada kendime baktığımda, daha önce olabileceğim gibi farklı bir insan gibi hissetmiyordum.

Hâlâ kendim gibi hissettim. Sadece... Farklı bir versiyonumdu.

"Bekle" dedi Penelope, ben üzerimi değiştirirken telefonu yatağın üzerine, tavana bakacak şekilde koydum. "Güzel iç çamaşırlarını aldın mı?"

Bir yıl önce randevularımın daha ileri bir boyuta gitme ihtimalini göz önünde bulundurarak aldığım siyah dantelli takımı kastediyordu. Hiç gitmediler.

"Evet" diye itiraf ettim. Nedenini bile bilmiyordum.

Penelope başka bir şey söylemedi. Ona onlara ihtiyacım olmayacağını söylemek istiyordum. Bu gece hiçbir şey olmayacaktı ama yine de tek kelime etmeden giydim.

Bir gece kulübüne gidiyordum. Kendimi seksi hissetmek istiyordum. Bu benim içindi. Sonra elbiseyi giydim.

"Çok sessizsin. Ne oldu?" Penelope yataktan seslendi: "Hiçbir şey göremiyorum!"

Telefonu açtım. Kamerayı çevirdim ki aynayı görebilsin.

Nefesi kesildi. Dramatik bir sessizlik, sonra: “Parker’ın önceden var olan bir kalp rahatsızlığı var mı?”

Kaşlarımı çattım. “Olduğunu sanmıyorum. Neden?”

“Çünkü seni gördüğünde kalbi duracak.”

Penelope dramatik davranıyordu ama farklı görünüyordum. Elbise neredeyse dışarıda giyilemeyecek kadar skandaldı, en azından benim için. Kısa ve siyahtı. İki ince askısı vardı, sonra belime ve kalçalarımın yapışan, kalçalarımı yukarı kaldıran sıkı bir kumaşı vardı.

Sanki bu yeterince açık değilmiş gibi bir de yırtmaç vardı. Topuklularla elbise daha da kısa geliyordu. Yutkundum.

Kamerayı çevirdim. “Korkuyorum” diye itiraf ettim. “Bir kulpte ne yapacağımı bilmiyorum. Dans etmiyorum, nasıl havadan sudan konuşacağımı bilmiyorum, böyle bir şeyi nasıl giyeceğimi ve kendimi nasıl gülünç hissetmeyeceğimi bilmiyorum.”

“Nefes al” dedi Penelope. “Müziğin sesi zaten çok fazla insanla konuşamayacak kadar yüksek olacak. O kadar kalabalık olacak ki dans etmek, daha çok sallanmak, içki tutmak gibi şeyler yapacaksın zaten. Çenenin yukarıda, omuzlarını aşağıda, duruşunu dik tut. Sahip olduğun tüm özgüveni al ve lanet bir kaşmir kazak gibi etrafına sar çünkü harika görünüyorsun ve harikasın ve evet, önyargılıyım çünkü sen benim en iyi arkadaşımsın ama olmasaydın bile bunu söyledim.”

Gözlerim yaşlandı. “Keşke burada olsaydın” dedim.

“Bence de” dedi. “Keşke Parker’ın seni gördüğünde yüzündeki ifadeyi görebilseydim.”

Parker lobide bekliyordu. Beni acele ettirmek istemediğini söyledi.

Asansörde durdum ve yukarı çıksam mı diye düşündüm. Belki de ona hasta olduğumu söylemeliydim.

Sonra kapılar açıldı ve onu gördüm.

Parker telefondaydı. Önemli bir şey konuşuyor gibiydi. Bana baktığında telefon elinden kaydı ve mermere çarparak parçalara ayrıldı.

Ona bakmadı bile. Bana bakıyordu.

“Sanırım telefonun kırıldı” dedim ona doğru bir adım atarak. Klimanın havasını tenimde fazlasıyla hissettim.

“Yeni bir tane alırım” dedi, beni incelerken dudakları neredeyse hiç kıpırdamıyordu. Gözleri çıplak bacaklarımdan belime, göğsüme ve yüzüme doğru ilerledi, sanki her ayrıntıyı inceliyordu. Tekrar yaptı. “Elle, kapak partimin olduğu gece beni öldürmeye mi çalışıyorsun?”

Gülümsedim. “Belki de başından beri planım buydu. Uzun bir oyun.”

Tam önüme gelene kadar bir adım öne çıkıyor. “Belki de umurunda bile olmazdı.”

Gece kulübü iki yıl önceki hâliyle aynı görünüyordu.

İçeri girdiğimizde yüreğim ağzıma geldi. Bu kötü olabilirdi. Onunla ilgili bastırduğım tüm duygular yeniden ortaya çıkabilirdi. Nefret ya da arzu. Hangisinin daha kötü olduğundan emin değildim.

Korumayı geçerken Parker’a baktım, o da bana bakmaya başlamıştı bile. Zamanda geri adım atmak gibiydi. Güvenlik bizi aşağı indirdi, Parker’ın kapağının patlatılmış bir versiyonunun yanından geçtik. “Bunu daha sonra bizim binaya taşımaya yardım edeceğim” diye onu temin ettim ve o beni tersledi. Eli belimi buldu. Elbisemin kumaşı o kadar ince ki parmaklarını neredeyse tenimdeymiş gibi hissettim. Ana salon tıpkı tanıştığımız gece olduğu gibi tıka basa doluydu.

O gecenin aksine, içeri adımıımızı attığımız anda herkes bize doğru döndü. Birkaç kamera çalışıyordu ve etkinlik için fotoğraf çekenlerdi.

Parker'm eli belime dolandı ve etrafımız sarılırken beni neredeyse koruyucu bir şekilde kendisine doğru çekti.

Herkes onunla konuşmak istiyordu. Dergiden birkaç kişi, ardından sektörden bazı meslektaşları ve eli yanımda tembel daireler çizerken onunla flört etmeye çalışacak kadar yüz­süz birkaç kadın vardı. Hepsini kayıtsızca başından savdı ve iş konuşmak isteyenlerle sohbet etti. Satın almayla ilgili soruları ustalıkla ele alıyordu ve onu bu modda görmek ilginçti. İş modu. Gözleri yoğun, ifadesi soğuk, tıpkı dergi kapağında görüldüğü gibiydi.

Nedense elimi sırtına koydum. Konuşmanın ortasında bana baktı ve acaba yapmamalı mıydım diye düşündüm ama sonra vücudu biraz gevşedi. Yanına gelen her yeni kişiyle beni tanıştırdı ama birkaç sorusunu yanıtlamak dışında pek bir şey söylemedim.

Sonunda dergiden başka biri geldi ve bizi masamıza götürdü.

Sadece geniş bir kanepe ama ikimize ancak yetecek kadar yer vardı. Masalar, burada çok daha uzun süredir bulundukları belli olan insanlarla dolup taşıyordu, boş şişeler dizlerinin önünde buz içinde duruyordu. Tasarım çantalar yığılmış, sığmak için sıkışıyorlar ya da kucaklarına oturuyorlardı.

Siparişimizi almak için bir kadın geldi. Parker bana ne sevdiğimi sordu ve ben de ona kendimden emin bir şekilde siparişimi söyledim, Gwen'e farklı alkol türlerini ve yemeğimizde sipariş edebileceğimiz en iyi markaları açıkladığı için sessizce teşekkür ettim. Şişe geldiğinde önce bana bir bardak doldurdu. Birbirimize o kadar yakın oturuyorduk ki kalçası tamamen benimkine değiyordu. "Özür dilerim" diyordu bana daha fazla yer açmaya çalışarak ama başımı salladım.

"Sorun değil." İçkimi ona doğru kaldırdım. "Tebrikler" dedim çünkü onun adına mutluydum. Ne isterse istesin ne yaparsa yapsın. Onun adına mutluydum.

Müzikten bardakların birbirine çarptığını zar zor duyabiliyordum ve içerken göz temasını hiç kesmiyorduk.

“Warren!”

Parker’ın gözleri, otuzlu yaşlarında görünen ve bize doğru yürüyen kısa boylu bir adama doğru dönmeden önce kısıldı. İki kadın onunla birlikte yürüyordu.

“Benson” dedi Parker, elini sıkmak için uzamırken. “Bu Elle, kız arkadaşım.” Bana döndü. “Bu da Benson. Birkaç yıl önce aynı sektöre girdik.”

“Yakın zamanda bir çıkış yaptım” dedi Benson, elimi biraz fazla uzun süre sıkarak. “Warren’inki kadar büyük değil elbette ama çok da kötü değil.”

Ne zaman sorduğumu hatırlamaya çalışarak kendimi gülümsemeye zorladım. Ayağa kalkıp kadınlara elimi uzattım. Benson irkil-di, sanki onları tanıştırmak hiç aklına gelmemiş gibiydi. İsimlerini bildiğinden bile emin değildim. Benson’ı atlatıp kendimi tanıttım. İkisi de uzun boylu ve güzeldi. Mira kıvılcı saçlı ve çilli bir tene sahipti, Adriana ise Brezilyalıydı. Kahverengi teni, koyu renk saçları ve ela gözleri vardı. İkisi de New York Üniversitesi’nde yüksek lisans yapıyordu ve kulübe girmeye çalışırken Benson’a rastlamışlardı.

“Bizi içeri soktu” dedi Mira omuz silkerek.

Adriana güldü. “Belli ki iki kadınla içeri girerken havalı görünmek istemiş ama kimin umurunda? Buradayız ve dans edeceğiz. Onsuz. Bize katılmak ister misin?”

Omzumun üzerinden Parker’a baktım. Hâlâ oturuyor, kolunu benim olduğum yere uzatmış, Benson’la konuşuyordu. Bakışlarımı hissetmiş gibi görünüyordu ve gözlerimiz kilitlendi. Hafifçe gülümsedi.

“Elbette” dedim çünkü neden olmasın? Zaten yarım içki içmiştim ve içimde bir uğultu hissediyordum. Mira ve Adriana için iki içki daha doldurdum ve kadehlerimizi dans pistine taşıdık.

Tam bir kaostu, tıpkı iki yıl öncesinden hatırladığım gibiydi ama bu sefer gerçekten umursamıyordum. Saçlarım birinin içkisine

batıyordu ama önemli değildi. Bedenler üzerime bastırıyordu ama o gece olduğu gibi ürpermeme neden olmuyordu.

Üniversiteden beri duymadığım şarkılar çalıyordu ve ben Mira ve Adriana ile dans ediyordum, gülüyordum, sözleri haykırıyordum ve dünyayı umursamadan hareket ediyordum. Ortadaydık, birçok başka beden tarafından çevrelenmiştik. Kimse bizi izlemiyordu. Kimsenin umurunda değildi. Hepimiz sadece eğlenmeye çalışıyorduk. Saç diplerimde ter hissedinceye kadar saatlerce dans ettik. Çok fazla içki bile içmemiştim ama heyecandan, özgürlükten, müzikten sarhoş olmuştum. Kalçalarımı sallıyordum, ritimle dans ettim, döndüğümde kalabalığın bir kısmının dağıldığını gördüm. Parker orada oturmuş beni izliyordu, yeşil gözlerindeki yoğunluk neredeyse beni dizlerimin üzerine çökertecekti.

Adriana omzuma vurdu. “Başka bir partiye gidiyoruz. Gelmek ister misin?”

Başımı salladım. “Ben kalacağım.” Sarılıp vedalaştık ve sonra arkamı döndüm. Parker hâlâ beni izliyordu.

Onun bakışları altında küçülmüyordum. Hayır, bu gece kalabalığın arasından ona doğru yürürken bunun tadını çıkarıyordum. Vücudumu sanki hafızasına kazıyormuş gibi izliyordu.

Yan masada çok fazla insan olduğu için kanepede eskisinden bile daha az yer vardı. Oturmamı sağlamak için ayağa kalktı ama onu nazikçe omuzlarından aşağı ittim ve onun yerine kucığına oturdum.

Hareketsiz duruyordu.

“Elle” diyor, omzuma doğru bir uyarı gibi fısıldayarak.

Ona döndüm. “Biz çıkıyoruz, unuttun mu?” Ona doğru yaklaştım, nefes aldığım sanmıyordum. “İstersen kalkabilirim.” Ayağa kalkmak için hamle yaptım ama kolu belime dolandı.

“Yapma” dedi, sesi acı dolu bir törpüden ibaret.

Nedense Benson bu anı değerlendirip tekrar masaya doğru yürüdü. “Kızlar nerede?” diye sordu ve bende onu zorla oradan uzaklaştırma isteği uyandırıyor.

“Gittiler” dedim.

Bana değerlendirci bir bakış attı. “Eğer ondan sıkılırsan, bana haber ver. İki yüz metrelik bir yat aldım. Limanda park hâlinde.”

Sadece ona baktım, bu bangır bangır müzikte bağırarak nefesi-mi boşa harcamak istemiyordum.

“Üzgünüm, Benson” dedi Parker hafifçe, bakışları soğuk olsa da. “Elle paradan etkilenmez.”

Benson sonunda ipucunu almış olmalıydı çünkü bardan cin almakla ilgili bir şeyler mırıldandı ve bizi yalnız bıraktı.

Parker’a döndüm. “Bu doğru değil” dedim. “Bazen paradan etkilendiğim oluyor.”

“Gerçekten mi?”

Başımı salladım. “Penelope ve ben gönüllüken büyük bir bağış geldiğinde. O zaman gerçekten etkilenirim.”

Parker yepyeni bir telefon çıkarmadan önce bir an bile zaman kaybetmedi. Göz kırıştırdım. Dans ettiğim süre içinde nasıl olduysa biri ona bir telefon getirmişti.

Telefonunu bana uzattı.

Parker, “En sevdiğiniz kurumu seç” dedi. “Ve sonra bir sayı yaz.” Ciddi olamazdı. Nesli tükenmekte olan bir hayvan fonunun URL’sini girdim. Aklıma ilk gelen buydu ve kredi kartıyla bağış kabul ettiğini biliyordum çünkü aylık harcamalarımın biri buydu. Bağış sayfasına gittim ve saçma bir rakam yazdım. Saçma bir tane. Bir hayvan satın alabilecek bir rakam.

Onay için telefonu Parker’a doğru eğdim.

Kaşlarını çattı.

Telefonu geri aldım. “Üzgünüm, çok fazla olduğunu biliyorum, ben...”

Parmakları yavaşça benimkilerin etrafında kıvrılıyor. “Bundan daha iyisini yapabiliriz” dedi, sesi tam kulağımın dibinde.

Ve sonra bir sıfır daha ekledi.

Göz kırıştırdım. Ödeme yapıldı. Kredi kartına bu kadar bü-

yük bir rakam yazmanın mümkün olduğunu bile bilmiyordum.

Sanırım başka bir hayır kurumu seçmeliydim. Başka bir sebep. Çok fazla ...

Endişemi hissetmiş olacak ki “Benim için bir liste yap. Hepsine aynısını vereceğim.”

Sesindeki samimiyet göğsümdeki bir şeyleri eritti.

Mesele sadece para değildi çünkü ne kadar parası olduğu düşünüldüğünde o kadarım vermesi gerekirdi.

Ama benim önemseydiğim şeyleri o da önemsiyordu. Çaba gösteriyordu.

Parker telefonunu cebine koydu. Bir süre sessizce oturduk, müzik bangır bangır çalıyor, dans giderek daha kaotik bir hâl alıyordu. Sol tarafımızdaki masada insanlar öpüşüyordu. Sağımızdaki grup ayrıldı ve yine daha fazla yer vardı ama ben onun kucağından inmedim.

O sıcaktı. Eli kalçamda gevşekçe duruyordu. Ellerim önümde sıkıca birbirine bağlanmıştı.

Masadan bir şişe su almak için öne uzandım ve altımda gerildiğini hissettim. Bu hareket kıcımlı kalçasından aşağı sürükledi ...

Ve çok sertti.

Ağzım aniden eskisinden çok daha kuru oldu. Tenim yanıyordu. Suyu unutup arkama yaslandım ve yavaşça onun boynuna doğru kaydım. Kalçalarımı kavradı, beni yerimde tutup, “Dikkatli ol” dedi.

Omzumun üzerinden ona baktım. Gözleri kararmış, teni hafifçe kızarmıştı. Bir yudumdan fazla içtiğini sanmıyordum ve ben de ondan sadece birkaç yudum fazla içmiştim. “Bu gece olmaz” dedim. “Bu gece dikkatli olmak istemiyorum.”

Bir an için hareketsiz kaldı. Beni doğru duymuş olması mümkün değilmiş gibi bakıyordu. Sözlerim nihayet kafasına dank ettiğinde, kalçamdaki tutuşu sıkılaştı.

Yavaşça, çok yavaşça, parmakları uyluğumdan aşağıya, elbisemin eteklerine doğru bir iz bırakmaya başladı. Çok dikkatli bir şekilde izini

sürmeye başladı, orta parmağı yırtmaçtan yukarı kaydı, sonra geri çekildi ve beni yanık bırakıyordu. Ona karşı hafifçe sallanmaya başladım, herhangi bir sürtünme için çaresizdim.

“Siktir” diye nefes aldı boynuma karşı, ben daha da yaklaşıırken, kalçalarım geri gerildi. Kulüp tıklım tıklımdı. Artık kimse bize bakmıyordu. Herkes umursamayacak kadar kendi gecesine dalmıştı.

Yüzümü ona döndü. “Sana ihtiyacım var” dedim.

Bu şekilde kendimizi merdivenlerde bulduk. Duvara yaslandım. O üzerimde yükseliyordu. Gözleri açtı, çaresizdi hatta o gece olduğundan daha fazla.

O gece...

Tereddüt ettim. Parker bunu hissetti.

“Özür dilerim” dedi ikinci kez özür dileyerek. “O gece düzgün bir insan gibi davranmadığım için özür dilerim çünkü öyle davran saydım belki seninle daha fazla yaz geçirebilirdim.” Parmakları şakağımdan aşağı kaydı, sonra saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Bana kaçacakmış ya da her şeyi iptal edecekmiş gibi bakıyorsun ama umarım kalırsın çünkü bu hayatımın en güzel yazı ve bitmesini istemiyorum. Geri kalanını sensiz geçirmek istemiyorum.”

“Ne istiyorsun?” Göğsüm biraz fazla hızlı hareket ederek o geceki sözlerini tekrarladım.

“Seni” dedi hemen. “Seni istiyorum.”

Aşağı baktım. Beni ne kadar çok istediğini görebiliyordum. Beni ne kadar çok istediği boğazımı kurutuyordu.

“Ben de seni istiyorum” dedim zar zor tanıdığım bir sesle ama burada değildi.

Merdiven boşluğunda olmazdı. “Gidebilir miyiz?”

Aklım kaybediyor gibi görünüyordu. “Ne istersem yaparım” dedi ve sonra elimden tutup beni arabasına götürdü.

Binaya dönerken hiç konuşmadık. Sadece birbirimize açıklıkla tanımlanabilecek bir şekilde bakıyorduk. Lobiden olabildiğince hızlı geçip asansöre koştuk.

O bir duvara karşı. Ben de diğerine. Aramızda dalgalanan bir enerji vardı, neredeyse tadabildiğim bir elektrik, teslim olmak istediğim bir çekim gücü. Ona baktım, başımı salladım, bir daha hissedebileceğimden emin olmadığım duygularla dolup taşıyordum.

“Ne oldu?” diye sordu.

Altmış kat hiç bu kadar yavaş geçmemiştir. Rakamların büyümesini izledim ve daha hızlı gitmelerini istiyordum. O kadar sabırsızdım, o kadar duygu doluydum ki dürüst olmaktan başka bir şey yapamadım. “Yıllarca tek hissettiğim acı oldu ama en azından acı çekmek bir şeyler hissetmek anlamına geliyordu. Sonra, hiçbir şey hissetmediğim bir dönemden geçtim.” Göğsüm çok hızlı yükselip alçalıyordu. “Bu yüzden yazamadım.”

Sanki tüm duygularım içimden çekilip alınmıştı. Nasıl hissedeceğimi unutmuş gibiydim.

“Seni bundan ne kurtardı?” Parker ellerini asansörün demirine dayamış, parmaklarını esneterek sordu, sanki şu anda bana dokunmamak bir işkenceymiş gibiydi.

Sesim fısıltı gibiydi. “Senden nefret etmek.”

Gözleri benimkileri yaktı. Sanki daha fazla dayanamıyordu. “Buraya gel” dedi ve ortada çarpıştık.

Dudaklarımız birbirine çarpıyordu ve bu bir çılgınlık, tıpkı ilk seferki gibiydi. Birbirimizin tadını yeterince alamıyorduk, birbirimize yeterince dokunamıyorduk. Kollarım boynuna dolandı, parmakları başımın arkasına kıvrıldı, beni daha yakına, daha yakına çekti.

Dili benimkine doğru kaydı ve ben nefes nefese kaldım. Tırnaklarımı omuzlarına geçirdim. Elleri kalçama doğru kaydı. Beni kaldırdı, topuklarım sırtında kilitlendi ve kendini bana doğru sürerken ikimiz de inledik. Yavaş yavaş. Sürtünme neredeyse çok fazlaydı ve ben daha fazlasını istiyordum, açgözlülükle ona karşı sürtünyordum. Ağzımı tekrar buldu.

Asansör açıldı ve beni kapısına kadar taşıdı, sorunsuzca kilidini açtı ve kapıyı itti.

Fazla uzağa gidemedik.

İçeri girdiğimizde, bir an daha bekleyemeyecekmiş gibi beni kapıya doğru bastırdı. İkimiz de çok ağır nefes alıyorduk, ben yavaşça ayaklarımın üzerine inerken birbirimizi izliyorduk. Topuklu ayakkabılarımın içinde, gözleriyle buluşmak için başımı tamamen arkaya eğmek zorunda kalmıyordum ama hâlâ uzundu. Kulağıma eğilip kemiklerimi titreten bir sesle fısıldarken şakağıma doğru sıcak nefesi, “Sana bu elbisenin her rengini almak istiyorum, sırf üzerinde yırtabilmek için” dedi.

İşte bu kadardı. Onu istiyordum. Onu tam burada, kapısının önünde istiyordum.

Göğsüm kabardı. Meme uçlarım ipeği zorluyordu. Eli kalçamda gezindi, bakışları benimkini hiç terk etmiyordu. Elbisemin yırtmacını buldu.

“Bu iyi mi?” diye sordu.

“Evet” dedim. “Lütfen.”

Kalçamdaki bağcığı çabucak buldu, sonra onu aşağıya doğru takip etti, yavaşça, işkence edercesine, onu istediğim yerin hemen üstüne ulaşana kadar. Orada bir iki dakika oyalandı, sonra, tam bir şey söylemeye başladığımda, parmak eklemleri ağrıyan göbeğime doğru sürüklendi ve nefesim kesildi.

“Siktir” dedi, sırlıklam olmuş danteli hissederek. Onu yana doğru çekti.

Nasırlı parmaklarını ilk kez üzerime bastırduğında sırtım kapıya çarptı. Memnun bir ses çıkardı, merkezimde yavaşça daireler çizerken kıvranışımı izliyordu. Parmakları uzun ve becerikliydi, belki biraz da alaycı. Ona baktım, gerçekten bakıyordum, çok hızlı nefes aldığım için dudaklarım aralandı. “Lütfen” dedim bileğini tutarak. Yavaşça onu aşağıya çektim.

“Çok nazıkçe istediğin için” dedi, sonra parmağı içime kaydı. Nefesim kesildi, başım geriye düştü, parmaklarıyla içime girip çı-

karken elim hâlâ bileğini kavırıyordu. Yavaşça, sonra daha sert. Daha hızlı. Kıvılcımlar omurgamda yarışıyordu. Tenim elektriklendi, muhtaçtı ona. Hayatım boyunca hiç çıkarmadığım bir ses çıkardım. “İstediğin bu muydu, Elle?” diye sordu, ağzı kulağımda, sesi hem otoriter hem de gergin çıkıyordu.

Hırsla başımı salladım ve dudakları çenemde ileri geri gezindi. Dişleri hafifçe boynumdan aşağı indi. Durakladı. Onaylarcasına mırıldandı. Sonra, sanki dilinin altında hızlandığını hissetmek istiyormuş gibi nabzımın üzerini yavaşça yaladığında tamamen sıvı hâle geldim. Sanki zevkimi tatmak istiyormuş gibiydi.

Akıl, düşünce ve iki yıl önce olanlar yok oldu. Geriye kalan tek şey bu alev alev yanan arzuydu. Nefesim kesildi, soluk soluğa kaldım, o içime acımasız bir hızla gidip gelirken omuzlarına yapıştım.

“Bir tane daha alabilirsin” dedi ve onaylamamı bekledi. Onayladım, sonra ikinci parmağını sokarken haykırdım. Oluşan baskı karşısında geriliyor, kenetleniyordum ama sonra tekrar hareket etmeye başladı ve ben nefes nefese kaldım. Avuç içi merkezime vurmaya başladı ve yıldızları gördüm.

Utanmadan parmaklarını sürmeye başlıyorum, kalçalarım geriliyordu. Parker diğer elini kapı çerçevesine dayadı. Beni izlerken gözleri kocaman açılmıştı. Ereksiyonu pantolonunu zorluyordu.

“İşte bu” dedi. “Parmaklarımı becer, Elle.”

Öyle yaptım. Çılgınca hareket ettim ve bir kez olsun zihnim boşalmıştı, mutluluktan çıplak, omurgamda gezinen tepedeki zevk dışında bir şey yoktu. Hiçbir şey bu kadar iyi, bu kadar her şeyi kapsayan, bu kadar doğru hissettirmemişti.

Başparmağı merkezime sürtündüğünde haykırdım, devam ederken parmaklarının etrafında nabız gibi atıyordu, önünde dağılmamı ve tekrar toparlanmamı izlerken küfretti, titredi. Nefes nefese kalarak kapıya doğru yığıldım.

Yavaşça parmaklarını geri çekti ve ben hemen boşluğa, muhtaçlığa düştüm. “Ne istiyorsun?” O gece ikinci kez sordum, elim pantolonunun önüne gitti. Onu okşadığımda bir şok geçiriyordu ve eli benimkini kapatarak durdu.

“Ne mi istiyorum?” dedi başım sallayarak. Başımı salladım, kapağıya daha sert bastırdım.

Sesi acı dolu bir hırıltı çıkardı. “Dizlerimin üzerine çöküp seni tekrar boşaltmak istiyorum, bu sefer dilimle. Üzerindeki bu elbiseyi soyamak istiyorum. Sahip olduğum her bir mobilya parçasının üzerine seni eğmek istiyorum. Senden nefret etmek istiyorum çünkü önemli toplantılarda bile tek düşünebildiğim sensin ve bazen bu çok can sıkıcı oluyor.”

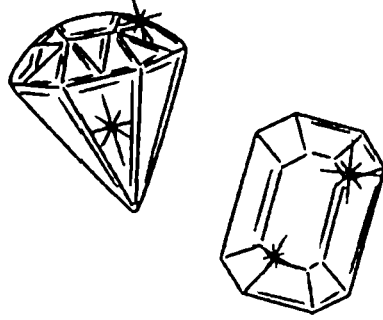
Hazırdım. Ne kadar hazır olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu. Bir adım geri attı. “Ama bu gece değil.”

“Neden?” Nefes nefese kalmıştım.

“Çünkü daha temmuz ayındayız, Elle” dedi. “Ve sen bana bütün yaz söz verdin.” Gözleri vücudumda geziniyordu. Beni yutmak ister gibi bakıyordu. “Senin tadım çıkarmak için tatlı zamanımı ayırmaya niyetliyim.”

20

Acele etmiyordu. O sabah, yatağmda uyandığımda, gömlekle-rinden birini giyiyordum, sırtımdan aşağı tembel tembel ovalamalar yapıyordu. Bu, kıcıımı kavramasına dönüştü. Bu da benim ona sarıl-mama, kalçalarımı onunkilere sürtmeme ve neredeyse istediğim her şeyi bana vermesine dönüştü. Bana tekrar parmaklarını uzatıyordu, ben de boşalana kadar parmaklarını kullandım ve göğsüne yığıldım.

Bu bir dikkat dağıtmaydı. Öpüşüyorduk, çok fazla. Bir sonraki koşumuzdan sonra beni bıraktığında kapının önünde öpüştük. El-leri gömleğimin altında bitti.

Hafta hızla geçmişti. Taryn'i benimle yemeğe davet ettim. Oda arkadaşının taşınması ve bu sonbaharda ülkenin öbür ucundaki ai-lesini görme planları hakkında konuştuk.

Ona Penelope ve kız kardeşimden bahsettim, sonra da Par-ker'la bu yaz neler yaptığımızı anlattım.

"Mutlu görünüyorsun" dedi bana. "Eskisinden daha mutlu."

Ve öyleydim. Bu mutluluk benden yayılıyor gibi görünüyordu. Bir simyacı gibiyim, dokunduğum her şeyi yaldızlıyordum. Kelime-ler daha kolay geliyordu. Ruh hâlim daha yumuşaktı. Bir zamanlar beni rahatsız eden şeyler artık etmiyordu.

Parker bir başka satın alma toplantısı için San Francisco'ya

gitmişti ve ben de ikinci perdemo bitirmeye çalışıyordum. Temmuz ağıstosa döndü.

O gece eve yürürken, kolumun altında dizüstü bilgisayarımıla binalara bakarken, New York'un nefretimi hak etmemiş olabileceğini düşünüyordum.

Bu gece bir hayır galası vardı. Parker davet edilmişti. Gitmeyeceğini söyledi ama birkaç gün önce ona verdiğim listede yardım gecesi de vardı.

Basın orada olacaktı. Satm alma sürecindeki son pürüzler göz önüne alındığında, bu onun için iyi olacaktı.

İlişkimiz, dikkat dağıtıcı bir PR olarak işe yarıyordu. Fotoğraflarımız her yerdeydi, bütün magazin dergilerinde.

"Milyarder Bekâr ve Gizemli Kadın Yankees Maçında Görüntülendi!" Mümkün olan en az gurur verici fotoğrafımı ekleyin, sosisli sandviçten bir ısırık almak için çenemi açmak üzereydim. "Milyarder Bekâr ve Gizemli Kadın Gece Kulübünde Sersemletti!" Çok daha güzel bir fotoğrafımı ekleyin ama aym zamanda vücudum hakkında beni hem dehşete düşüren hem de kafamı karıştıran şekillerde konuşan bir yorum bölümü de ekleyin.

Her şeyi için bir hayır galasında görünmek iyi olurdu. Dolaşımda bir elbise yoktu –Penelope iyiydi fakat kâhin değildi– ama tam paniklemeye başladığım sırada bir kadın elinde bir raf dolusu kıyafetle kapıma geldi. Bir yığın ayakkabı kutusuyla birlikte daireme soktu hepsini. Naskia, Bergdorf Goodman'dan kişisel alışveriş uzmanıydı ve şimdiye kadar tanıştığım en şık insandı. Sadece ünlüler tarafından yapıldığını gördüğüm zahmetsiz şıklıktandı.

"Sizi mağazaya götürmek için bekleyen bir arabamız var ancak Bay Warren bunları evinizin rahatlığında denemeyi tercih edebileceğinizi söyledi" dedi.

"Öyle mi yaptı?" Bunun için ona gerekip gerekmediğini merak ederek düz bir şekilde.

Odamda elbiseleri denedim, fiyat etiketlerini bulmaya çalışıyordum. Hiçbiri yoktu. Markaları bile tanıımıyordum.

Üçüncü seçeneği giyerek dışarı çıktığımda Naskia, sanki başka seçeneğim yokmuş gibi, “Bu!” dedi.

Ona güvenerek başımı salladım. “Tamam. Bu.” Çantamı karıştırdım. “Kredi kartı kabul ediyor musunuz?”

Sanki birden Komedi Mahzeni komedyenine dönüşmüşüm gibi güldü, bir kutu topuklu ayakkabıyı tezgahımın üzerine bıraktı, sonra rafı tekrar dışarı çıkardı. “İyi eğlenceler!” dedi.

Sonra da dairemın ortasında bir elbiseyle kalakaldım.

Kırmızıydı. Dar bir bedeni ve ince askıları vardı ve ipekten bir kumaşla yere kadar uzanıyordu. Basit ama çarpıcıydı. Bıraktığı topuklular siyah stilettolardı. Ayak parmaklarım görünüyordu.

Küfrettim ve kendime pedikür yapmak için aletler almak üzere markete koştum. Penelope ona gösterdiğimde, “Gözlerini kısarsan iyi olur” dedi, “ama kimse ayaklarına bakmayacak. Umarım.”

“Çok güven verici” dedim ona.

Saçımı düzelttim. Daha önce hiç sürmemiş olmama rağmen elbisemle uyumlu olması için kırmızı ruj sürmeye karar verdim. Kötü bir fikir olup olmadığını merak ettim.

Parker bu sefer beni kapıda karşıladı. Açtığı an nasıl nefes alacağımı unuttum.

Hiçbir şey beni Parker Warren’ı smokin içinde görmeye hazırlayamazdı. Dudaklarım ayrıldı. Yüzümü kontrol etme yeteneğimi geçici olarak kaybettim.

Hiçbir baskı yoktu. Ağgözlülükle, utanmadan bakıyordum.

Utanmıyordum bile çünkü o da bana aynı şeyi yapıyordu. Bakışları tekrar yüzümü bulduğunda durgunlaştı. Uzanıp saçlarımı kulağımın arkasına tarıyor. “Onları takıyorsun” dedi, çok nazikçe.

Yakut küpeler. “Bunu yapmamak bir kayıp gibi görünüyordu.” Kulağımın kenarını okşadığında ürperdim.

“Eğer bu daireden şimdi çıkamazsam, asla çıkamam” dedi.

Bir yanım onu yere sürüklemek ve smokinindeki her katmanı çıkarmak istiyordu.

Ama elini tuttum ve onu asansöre götürdüm.

Gala, NoHo'da sadece üyelere açık bir kulüpte, telefonların yasak olduğu ve paparazzilerin dışarıya park ettiği bir yere dönüştürülmüş endüstriyel bir binada yapıliyordu.

Güvenlik tarafından geçmemize yardım edilen devasa çift kapıdan girerken flaşlar patladı. "Bu tarafa! Parker, buraya gel!"

Acaba oyalanmamızı mı istiyordu? Gazete için iyi bir fotoğraf çekip yeni bir manşeti garantilemek için. Parker onlara bakmadı bile. Kolu koruyucu bir şekilde bana sarılmıştı.

O da kulübün bir üyesiydi. Bir asansöre yönlendirildik ve büyük kemerli pencereleri, yüksek tavanları, modern sanat eserleri ve soluk tuğla duvarları olan muhteşem bir alana girdik. Işıklandırma loştu. Bir dizi oturma seçeneği vardı.

"Bu bir gala için oldukça rahat görünüyor" dedim.

"Öyle. Genellikle müze gibi bir yerde olurlar. Sanırım daha genç bir kalabalığı çekmeye çalışıyorlar."

Oda çoktan konuklarla dolmuştu, hepsi de tuvalet ve smokin giymişti. Biz geçerken bize bakıyorlardı. Köşede Carissa'yı gördüm, sandalyelerden birinde, başka bir kadının yanında oturuyordu. Eski arkadaşmışız gibi ona gülümsedim, o da bana ters ters baktı.

Yardım kampanyası çocuklara yönelik sanat programları için düzenleniyordu. Los Angeles şubelerinde gönüllü olarak çalışmıştım ve buradaki organizatörlerle tanıştığım için heyecanlıydım. Bana gönüllü öğretmenlik programlarını genişletme planlarından bahsettiler ve ben de ilk defa gizli saklı kalmamayı ve bunun bir parçası olabilmeyi diledim. Bunun yerine yıllık bağış için hemen kayıt yaptırdım. Bu sırada Parker beni izliyordu, sanki söyleyeceğim her kelime önemliymiş, her şey ilginçmiş gibi.

Sonunda uzaklaştığımızda, "Önemsiyorsun" dedi.

"Elbette. Sanat beni kurtardı. Çocukların sanat programlarına erişimini sağlamak önemli. Bu benim inandığım bir şey." Bir omzumu kaldırdım. "Herkesin önemseyeceği bir şeye ihtiyacı vardır."

Her hayır galasında olduğu gibi, herkes burada olabilmek için

büyük bağışlarda bulunmuştu. Bir pop yıldızının performansı ve ardından Michelin yıldızlı bir şef tarafından verilen bir akşam yemeği vardı. Yine de katılımcılar daha çok görmek ve görülmek istiyor gibi görünüyordu. Düzinelerce insan Parker'ın yanına geliyordu. Ona satm alması hakkında sorular soruyorlardı. Çok daha yaşlı erkeklerden birkaçı, eşleri yanlarında dururken bile bana ve yanlarından geçen diğer kadınlara bakıyordu.

Parker bize içki getirmek için beni odanın ortasında bıraktıktan birkaç dakika sonra, yaşlı adamlardan biri aniden kolumu tuttu. Geriye çekilip yüzümü ona döndüm, sonra kim olduğunu görünce donup kaldım.

Dünyanın en büyük ilaç şirketlerinden birinin CEO'suydu. İş dünyasının en saygın beyinlerinden biriydi.

Dehşete düşmüş gibi görünüyordum çünkü tek bir hareket bile yapamadan Parker'ın arkamdan "Çek şu lanet elini onun üzerinden" dediğini duydum.

Etrafımızdaki kalabalık gerilmiş gibi görünüyordu. Sesler kesildi. Parker umursuyormuş gibi görünmüyordu.

Adam başını kaldırıp ona baktı ve alay ederek; "Sen kim olduğunu sanıyorsun?" dedi. Eli kolumda sıkıca duruyordu.

Parker bir adım öne çıktı. Gerçekten de bu odanın ortasında saldırıya geçebileceğini düşünüyordum. Etrafımızdaki insanlar konuşmayı tamamen bıraktı.

"Ben onun erkek arkadaşıyım" dedi, sesi ölümcül derecede sakin. "Sen kim olduğunu sanıyorsun?"

"Ben onun babasıyım" dediğinde dünya ekseninden çıkmış gibi görünüyordu.

21

Parker çok şaşkın görünüyordu ama öfkesi azalmamıştı. “Kim olduğun umurumda değil. Ona zarar veriyorsun. Bırak onu.”

Bu doğrudu. Eli kolumun etrafında bir mengene gibiydi. Hareket etmiyordu, sonunda sesimi buldum. “Bırak beni!” dedim kolumu çekerek.

Babam orada durmuş, bana sırtıyordu. “Fotoğrafları gördüm. Doğru olduğunu düşünmemiştim. Kızım, bu teknoloji çırağıyla mı çıkıyor? Ona ne sunabilir ki?”

Tırnaklarım avuçlarıma batıyordu. O devam ederken başımı dik tutmak için kendimi kontrol etmem gerekti.

“Kız kardeşin internette film eleştirileri yazdığını söyledi, hem de büyük bir yayının organı için değilmiş.” Güldü. “Los Angeles’ta seni destekleyen biri olduğunu biliyordum, eğer bu ben değilsem.” Parker’a baktı. “Artık kim olduğunu biliyorum.” Parker’dan dalga dalga yayılan öfkeyi neredeyse hissedebiliyordum ama tek kelime etmediği için minnettardım. Onunla çelişmek, sırrımı anlatmak anlamına gelirdi.

Babama söylemek istediğim milyonlarca şey vardı ama o bunların hiçbirini hak etmiyordu. “Hoşça kal baba” dedim. “Seni gördüğüme sevindim demek isterdim ama hiç öyle olmadı.”

Döndüm. Arkamdan “Senin için yaptığım onca şeyden sonra, aldığım teşekkür bu mu?” dedi.

Benim için yaptığı onca şey...

Bentlerin yıkılmasına, her şeyin ortaya dökülmesine izin ver-meyi çok istiyordum ama boğulan tek kişi ben olacaktım. Canını yakacak kadar umursamıyordu. Bu yüzden yürümeye devam ettim.

Sadece üyelere açık kulüpten çıkarken Parker’ın bana baktığını hissedebiliyordum. Arkama bakmadım. Arabaya binene kadar göz-yaşlarımı içimde tutmayı başardım ve sonra cama bakıp düşmeleri-ne izin verdim.

“Baban David Salazar” dedi. Onun dairesindeydik. Kanepede oturmuş yere bakıyordum.

Başımı salladım.

“Anlamıyorum” dedi Parker, sesi gerçekten şaşkın geliyordu. “Param yüzünden birlikte olamayacağımızı söyledin. Ama baban...”

Ona baktım. “Dünyanın en büyük şirketlerinden birinin CE-O’su mu?” diye tamamladım cümlesini.

Başını salladı.

“Onun yüzünden yapamıyorum” dedim sesim titreyerek.

Kanepede yanıma oturdu. Dizlerimi göğsüme çekip yüzümü ona döndüm.

“Bizi aramadığı için durumunun iyi olmadığını düşündün, de-ğil mi?” Başım salladı. Ne de olsa bu kendi babamın hikâyesiydi.

Varsayımlar. Hepimiz çok fazla varsayımda bulunuyorduk.

“Tam tersiydi. Annem ile babamın fazla bir şeyi yoktu ama iki-si de zekiydi. Gerçekten zekiydiler. Babam Stanford’da MBA prog-ramına girdi ve annem kendi eğitimini tamamlamamış olmasına rağmen onunla birlikte taşındı. Babam anneme ihtiyacı olmadı-ğım, onlara bakacağını söyledi. İngilizce bilmiyordu ve öğrenme-

yi, derslere yazılmayı planlıyordu ama sonra hamile kaldı. Bana.

İlk başta harikaydı. Mutluydular. Annem onun aklına âşık olduğunu söylerdi. Tanıdığı en zeki insanmış, her zaman her sorunu çözebilirmiş. Ve şefkatliydi. Onunla ilgilenmeyi seviyordu, belki biraz fazla. İlk tanıştıklarında, araba kullanmanın onu strese soktuğunu fark etti, bu yüzden onu her yere kendisi götürüyordu. Ehliyetinin süresinin dolmasına izin verdi. Evinin önündeki toprak alanda ayakkabılarını kirletmekten nefret ettiğini biliyordu, bu yüzden onu kelimenin tam anlamıyla arabaya kadar taşıyordu. Bunun çok romantik olduğunu söylüyordu. Sonra, buraya taşındıklarında, ilgi yavaş yavaş kontrole dönüştü. Önce, 'İngilizce öğrenmene gerek yok, ikimiz için de konuşabilirim' dedi. 'Sonra paradan ben sorumlu olacağım, MBA'i olan benim' oldu. Silikon Vadisi'nde harika bir iş buldu ve o kazandıkça annem ona daha çok bel bağladı. Bir gün, her şey için ona güvendiğini fark etti. Onun adına konuşmak için. Onun ve benim adıma karar vermesi için.

Ve babam bundan hoşlanıyordu. Onun kendisine bağımlı olmasından hoşlamıyordu çünkü bunun asla ayrılamayacağı anlamına geldiğini düşünüyordu. *Başarı zehir gibiydi, derdi, onun en kötü yanını güçlendiriyordu.* Kendi yolunun en iyisi olduğuna ve karısının da onu takip etmesi gerektiğine gerçekten inanmasını sağlıyordu. Kız kardeşime hamile kaldığında, babam daha da iyi bir işe girmişti, daha da kontrolcü olmuştu ve o zaman annem her şeyin daha da kötüye gideceğini anlamıştı. Onun bizi de kontrol etmesini istemiyordu. İngilizce dersleri almaya başladı. Para biriktirmeye başladı. Ve sonra, bir gün, onu terk etti.

Elbette üzgündü ama yine de onu kontrol etmeye çalıştı. Eğer istediğini yapmazsa çocuk nafakasını kesiyordu. Kendi parasına sahip olmaması için bağlantılarını kullanarak iş aramasına engel oluyordu.

Para her zaman her şeyin merkezindeydi. Sonunda çocuk nafakasını reddetmeye başladı. İş bulabileceği güneşe taşındı. İki işte çalıştı, okula gitti ve bize ihtiyacımız olan her şeyi kendi başına verdi. Bizim üzerimizde gücü olmadığını anladıktan sonra onu bir daha

hiç görmedik. Kontrol edemeyeceği çocuklara sahip olmakla ilgilenmiyordu.”

Omuz silktim. “Başına gelenleri bize ibretlik bir hikâye, bir ders olarak anlattı ve bu benim babamdan nefret etmeme neden oldu. Yıllar boyunca onu hiç aramadım çünkü ona ihtiyacımız yoktu. O da bizi istemiyordu zaten.

Anneme yaptığı bazı muameleleri hatırlıyordum. Ziyaretlerini hatırlıyordum, hediyelerin her zaman bir karşılığı vardı. Kız kardeşim hatırlamıyordu. Biz gençken onu Google’da araştırmış ve bir de bakmış ki New York’ta önemli biriymiş. Kız kardeşim onu görmeye gitmek istedi, o hayatı istiyordu ama annem reddetti. Sonra hastalandı.”

Gözyaşlarımın yanaklarıma düştüğünü, çeneme yapıştığını hissettim.

“Üniversitedeydim. Gidip geliyordum, onu tedaviye götürüyordum. İlk başlarda yürütmeye çalıştık. Başka bir işe girdim. Tüm birikimimizi tükettik.” Hüzünlü bir gülümseme gönderdim. “Ama her şey çok pahalıydı. İmkânsızdı. Denemeler... Sahip olduğu tek şanstı.” Titreyerek nefes aldım. “Ben de annemin arkasından iş çevirdim ve bana hep yapmamamı söylediği şeyi yaptım. Yardım için babama gittim.

İkinci sınıftaydım. O ofis binasına girdiğimi hâlâ hatırlıyorum. Resepsiyon görevlisine kim olduğumu söylediğimi. Bana inanmadı. Birkaç telefon görüşmesi yapana kadar ben ısrar ettim. O telefon görüşmeleri beni katın yarısını kaplayan bir ofise götürdü, tavandan tabana pencereler, New York bir battaniye gibi koltuğunun arkasına yayılmıştı. Sonra bana bakıp gülümsemesini izledim.

Elbette yardım ederdi. Para onun için devede kulaktı. Doğru kararı verdiğimi düşünerek oradan ayrıldım. Ertesi gün ilk denemelerinin parası ödendi. Anneme bunun bir hayırsever bağışının sonucu olduğunu söyledim. İyileşmeye başlamıştı. Sonra telefon geldi. Şartını sundu. *Sana yardım etmek için çok şey yapıyorum. En azından benimle bir akşam yemeği yiyebilirsin.* Anneme yaptıkları için ondan hâlâ nefret ediyordum ama yardım ediyordu. Akşam

yemeği yeterince zararsız görünüyordu. Sonra yeni ailesiyle tanışmaya dönüştü. Güzeldi. Sonra stajlarımı ve bölümümü kontrol etmek istemesine dönüştü ki bunu reddettim. Sonra kız kardeşimle tanışmaya dönüştü.”

Suçluluk duygusu artıyordu.

“Üniversite ziyaretlerine gidiyordu. NYU’yu ziyaret ederken onu burada, şehirde ağırlamam gerekiyordu. Kardeşimle tanışmaya götürdüm.” İrkildim. “Bu benim en büyük pişmanlıklarımından biri. Benden alamadığı şeyi –gerçek bir bağ, affedilme– ondan aldı. Annemin bize anlattığı aynı kontrol yeniden başladı. Nereye gideceğini seçtiği sürece kız kardeşimin üniversite masraflarını karşılayacaktı. Ne okuyacağını seçtiği sürece bahar tatili gezilerinin parasını ödeyecekti. Onaylamadığı erkek arkadaşından ayrıldığı sürece yurttaki tek başına kalması için para ödeyecekti. Kız kardeşimin umurunda değildi. Ona her şey yolunda görünüyordu. Bize yardım ediyordu ama ben gidişatı görebiliyordum. Bunun nereye gittiğini görebiliyordum. Onun için para kontrol demekti. Bunun için ona güvenen insanlar üzerinde tam bir güçtü. Annem sonunda öğrendi ve yüzündeki ifadeyi asla unutmayacağım.

Ne yaptın sen? dedi. O zaman artık çok geçti. Tüm tedavilerin parası ödenmişti ve ona yalvardığım için devam etti. Son yılını rahat bir şekilde yaşadı. Okul ve tedavileri arasında gidip gelmekle o kadar meşguldüm ki öldüğünde kederden o kadar kaybolmuştum ki paranın kız kardeşimi ne kadar değiştirdiğini fark etmemiştim. Ders çalışmak yerine her hafta sonu parti düzenliyor, istediği zaman farklı şehirlere uçuyordu. Ona iyi bir iş bulmak için notlarının önemli olduğunu söylediğimde, *Kimin umurunda?* dedi. Babam çalışmak istemiyorsam işe ihtiyacım olmadığını söylüyor.”

Başımı salladım. “Annemin ona öğrettiği her ders, hırsının her zerresi, yaptığı her fedakârlık benim yüzümden yok oldu. Onun yüzünden.” Omuz silktim. “Annem öldükten sonra ondan daha çok nefret ettim. Onu incittiği için, onu erkeklere karşı bu kadar güvensiz, aşka bu kadar kapalı hâle getirdiği için nefret ettim. Onunla konuşmayı bıraktım. Yine de beni kontrol etmeye çalıştı. Üniversite

boyunca çalıştım ve son yılımda ilk senaryomu sattım. Öğrenci kredilerimi kendi paramla ödeyebileceğim için çok gururluydum ama aradığımda, tahmin et, ne oldu? Krediler çoktan ödenmişti. Babam tarafından.”

Öfkeyi, ihaneti hatırlıyordum, sanki benden önemli bir şey kopmuş gibiydi.

“Ailem olarak listelenmediği veya hesabımda yetkili olmadığı için parayı geri vermelerini talep ettim ve verdiler. Üniversite masraflarımı kendim ödedim ama ondan sonra çok dikkatli davrandım. Kendisini hayatıma sokmaya, her türlü yoldan hayatımı kontrol etmeye çalışacağını ve böylece kendimi ona borçlu hissedeceğimi biliyordum.”

“İşte bu yüzden kendini gizledim” dedi Parker yumuşak bir sesle. Bunca zamandır çok sessizdi.

Başımı salladım. “Sattığım herhangi bir senaryonun benim yüzümden olduğundan emin olmak istedim, başka biri sayesinde değil. Bu yüzden tüm kariyerimi bir sır olarak sakladım. Ne yaptığımı bile bilmiyor, bu yüzden müdahale edemiyor.”

Annemin esrarengiz olmamdan, bir erkek yüzünden adımları gururla işime koymayı reddetmemden nefret edeceği gerçeğini çok fazla düşünmüyordum. Babam yüzünden. Bana her zaman hayatımdaki erkeklerin beni küçültmesine izin vermememi söylerdi ve ben onun beni söndürmesine izin vermiştim.

Yine de bu benim yaptığım bir seçimdi. Korkudan yapılmış olsa bile. “Özür dilerim” dedi. “Bunların hepsi fazla geldiği için üzgünüm.”

Umarım artık aramızdaki ilişkinin neden yürümeyeceğini anlamıştı. “Annemin yetiştirdiği kadın olmak için çok çalıştım Parker, hepsini bir kenara atmak için. Birlikte olduğum kişi tarafından istemedim de olsa silinmemek için. Buna izin vermeyeceğim.”

Konuşmama izin verdi. Dinledi. Sonra o kadar yumuşak bir sesle konuştu ki: “Ben baban değilim Elle. Seni asla kontrol etmeye çalışmam.”

Bunu biliyordum. Tanrım, biliyordum ama yine de başımı salladım. “Ben sadece... Yapamam.”

Fikrimi değiştirmeye çalışmadı. Sadece başını salladı. Sonra hiç beklemediğim bir şey söyledi: “Sana hayranım.”

“Ne?”

“Seninle konuşma şekli...” dedi, çenesi gerilmişti. “Gerçekten iyi idare ettin.”

İçinde mutluluk görünmeyen bir şekilde güldüm. “Hışımla çıktım. Çok iyi idare ettiğimi söyleyemem.”

Başım salladı. “Hayır. Babamı ilk gördüğümde, şirketin değeri gülünç bir rakama ulaştığında ve tek umursadığı ona ne kadar vereceğim olduğunda... Ona patladım. Kendimi tutamadım. Ona tam olarak nasıl hissettiğimi söyledim.” Eli benimkinin üzerindeydi. “Aynı koşullar altında benim yapacağımdan çok daha iyisini yaptın.”

Derin bir nefes aldım. Sanırım bir bakıma haklıydı. Eski Elle herkesin önünde ona bağırabilirdi. Orada ağlayabilir, beni ne kadar incittiğini görmesini sağlayabilirdi herkesin.

Bugün güçlüydüm.

Ona söylemediğim şey, onun varlığının beni güçlü tutan bir destek kirişi gibi olduğuydu. Benim kişisel iskelemdi, beni daha sağlam hissettiriyordu.

“Soyadın” dedi Parker.

“Salazar değil. Leon annemin kızlık soyadıydı. Babam gidince değiştirdim.”

Anlayışla başını salladı. “Bazen keşke ben de benimkini değiştirseydim diyorum.” Bunun nasıl bir his olduğunu biliyordum. İsimler çok önemliydi.

Babamı görmek, Parker’ın beni desteklediğini düşünmesi, bana neden asla yürütemeyeceğimizi hatırlatıyordu ama şu anda, hâlâ yaz mevsimindeyken... Ona birazcık izin vermek istiyordum.

“Ben Elle” dedim usulca.

Kafası karışmış bir şekilde bana baktı.

“İlk adım. Sadece Elle. Hiçbir şeyin kısaltması değil.” Parker gülmüseddi, sanki en sevdiği oyunun bir seviyesi daha açılmış gibiydi.

“Gerçekten mi?”

Başımı salladım. “Annem severdi. Gençken bu isme sahip olmak istermiş. O yüzden bana verdi.” Titrek bir nefes aldım. “Bana çok şey verdi.”

Bu yüzden onu ve bana öğrettiklerini unutmama izin vermeyecektim. Bu onu tekrar kaybetmek, hayal kırıklığına uğratmak gibi olurdu.

Bunu ona neden söylediğimi bilmiyordum ama “Annemin hayalleri vardı. Bunu düşünmek garip, değil mi? Ebeveynlerimizin bir zamanlar hiç elde edemedikleri bir şeyi istemeleri? Bir gün ona ne istediğini sordum. Şaşırtıcı bir şekilde bana yazar olmayı da hayal ettiğini söyledi. Ona neden bunu yapmadığını, neden hiç denemediğini sordum. Bana bazı kuşakların çalışmak için olduğunu, böylece bir sonrakinin hayal kurabileceğini söyledi.” Gözyaşlarımın yüzümden aşağı süzüldüğünü hissettim.

“On yedi yaşındayken tam burslu bir devlet okuluna ve eksik mali yardımla Columbia’ya girdim. Orada yaratıcı yazarlık okumanın hayalim olduğunu biliyordu ama bu mümkün görünmüyordu. Devlet okulunu seçecektim. Sonra bana, ona hayalimin yazar olmak olduğunu söylediğim günden beri ikinci işinden para biriktirdiğini söyledi. Çok değildi ama Columbia’yı düşünmem için yeterdi. Benden önceki kadınların hiçbirinin çalışmaktan başka bir şey yapmadığını söyledi. *Ama sen bundan daha fazlasını yapacaksın. Hayal kuracaksın. Bunu yapacaksın.*

O paranın tamamı hastane masraflarına gitti ama bu benim için yapılan en iyi şeydi. Bana bir şans verdi. O olmasaydı asla Columbia’ya gidemezdim ya da bunları yapabileceğimi düşünemezdim. Bana küçük aslanım derdi. Düşündüğümden daha güçlü olduğumu söylerdi.”

“Öylesin” dedi Parker, tüm inancıyla. Annemin sahip olduğu aynı kesinlikte. “Güçlüsün, zekisin, yaratıcısın ve iyi ki yazıyorsun çünkü bu senin mükemmel zihnine girmenin bir yolu.”

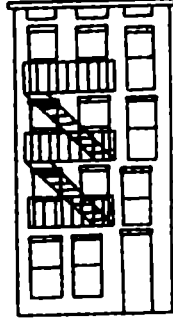
Parker'a, "Ben mükemmel değilim" dedim. Konu ben olduğumda bu kelimeyi pek çok kez söylüyordu ve bu bir yalandı.

Sadece gülümsedi. "Benim için öylesin. Sanki aklın, ruhun, bedeninin ve her şeyin benim için yaratılmış gibi. Sanki tamamen benimsin."

"Ama değilim" dedim. *Ben senin değilim. Olamam da.*

"Biliyorum" dedi, "ama bazen rol yapıyorum."

22

Babamı gördükten sonra duygularımın her yerimi kaplamasını beklerdim. Geçmişte, herhangi bir telefon görüşmesi, hayatıma geri dönmek için yaptığı herhangi bir girişim, haftalarca sersemlememe neden olurdu. Kendimden şüphe ederdim. Yazamazdım.

Ama bu sefer hiçbir şey hissetmiyordum. Hayır, aksine Parker'a ondan bahsetmek beni daha iyi hissettiriyordu.

Kız kardeşim aradı. Eğer babam ona buluşmamızdan bahsetmişse bile hiçbir şey söylemedi. Bana Palermo'daki otel odasını anlattı, tam anlamıyla bir uçurumun üzerindeydi! Ben de hiperventilasyon geçirmemek için elimden geleni yaptım. Sonunda Paola'yı her gün aramayacağıma söz vermem koşuluyla, bana ayrıntılı seyahat programını e-postayla göndermesi için ikna ettim.

Senaryomdaki orta noktayı geçtim: her şeyi değiştiren, eğlenmeyi ve oyunları perspektife koyan dramatik ilham.

Luke ve ekibi yeni döşemeler yapmaya, özel dolaplar yerleştirmeye, banyolarda mermerden mozaikler yapmaya başladıkça dairede sondajlar oluyordu. Daire gözlerimin önünde dönüşmeye, değişmeye, farklı bir şey olmaya başlıyordu. Her gün yeni bir karar vermem gerekiyordu –şu fayans mı bu fayans mı, şu perdeler mi bu

perdeler mi- ve içimdeki Cali'yi yönlendirmek için elimden geleni yapıyordum.

Çocuk odası neredeyse bitmişti. Onlar gittikten çok sonra kendimi kapı aralığında eğilmiş buldum, göğsüm sıkışıyordu. Kız kardeşimin seçimlerine katılmayabilirdim, kocasını kesinlikle sevmeyebilirdim ama çocuğunu içimde hissedeceğimi düşündüğümünden daha fazla sevecektim.

Başından beri babam hakkında tam olarak açık olmadığım için Parker'ın bana kızacağından korktum ama kızmadı. Sadece meşguldü. Yatırımlar yüzünden günlerce San Francisco'da kalıyordu.

Ağustos'un ilk haftası sona erdi ve ben kendimi okuldayken hissettiğim gibi hissetmekten alamıyordum, sanki yaz kayıp gitmiş gibiydi. *Neredeyse bir ay daha var*, dedim kendime ama yeterli gelmiyordu bu. Önceden teslim tarihine kadar bitiremeyeceğimden korkardım. Şimdi ise tamamen farklı nedenlerden dolayı korkuyordum.

Parker'ın bu hafta sonu evde olmayacağını düşünerek, Taryn aracılığıyla öğrendiğim bir organizasyon olan NYC Parks aracılığıyla Sokak Ağaçları Bakımı'nda gönüllü olmak için kayıt yaptırdım. Birlikte gitmemiz gerekiyordu ama o hastalandı. Ona tavuk çorbası postaladım, sonra Penelope'nin tulumlarını, altına da beyaz bir tişört giydim.

Kapım çalındığında spor ayakkabılarımı giyiyordum.

Parker. Kendime engel olamadan kollarımı ona doladım. "Pazartesi döneceğini sanıyordum" dedim göğsüne doğru.

Tutuşumun altında gerildi, sonra beni kendine yaklaştırdı, parmakları yanlarımda geziniyordu.

"Erken dönmeye karar verdim." Kıyafetime baktı ve gülümsedi. "Ama şimdiden planların olduğunu görebiliyorum. Seni alıkoymayayım."

Ona gönüllü işten bahsettim.

"Sence fazladan bir çift ele ihtiyaçları var mıdır?"

Güldüm. "Açıklamada 'malç, aletler ve malzemeler sağlana-

caktır' yazıyordu." Takım elbise giyiyordu. Kaşlarımı çattım. "Onu uçakta mı giydin?"

Sorumu duymazdan geldi ve omuz silkkti. "Hızlı öğrenirim."

İşte bu şekilde East Village'da kaldırımda oturuyor, yanımızda siyah çöp torbaları taşıyorduk. Her bir ağaç karesi için alandaki atıkları, yabancı otları temizliyor ve bu ağaçlara en iyi yaşama şansını vermek için toprağı işliyorduk. Malçlama işlemi daha sonra yapılacaktı. Kaldırım kenarı bahçeleri yapmak için başka fırsatlar da yakalıyorduk. Bize yerel bir ağaçlık alanda bahçe yapmak için izne ihtiyacınız olmadığını söylediler.

"Binanın önünde bunlardan bir tane var" dedim Parker'a. "İçini çiçeklerle doldursak Richard ne düşünür sence?"

Kapıcımız ilişkimiz ortaya çıktığından beri bize garip garip bakıyordu.

Parker, "Bence onları teker teker söküp atardı" dedi. Ağaçların sizin için iyi olduğunu hep hayal meyal biliyordum ama sonra bize şehir için ne kadar önemli oldukları anlatıldı. İşimiz bittiğinde Parker'ın yanakları ve burnu güneş yanığı yüzünden hafif pembeleşmişti, saç diplerimden terler süzülüyordu ama ben bir şeyler yapmış gibi hissediyordum.

Anlamlı bir şeyler...

Eşyalarımızı geri verip diğer gönüllülerle vedalaşırken, Parker bana, "Bundan hoşlanacağımı pek sanmıyordum" dedi, "ama güzeldi." Kaşlarını çattı. "Ben sadece bir çek yazmaya alışkınım, gerçekten..."

"Otların içinde olmaya değil mi?" diye tamamladım.

Gülümsedi. "Evet. Evet, tam anlamıyla yabancı otların içinde."

Eve yürürken Gramercy Park'ın yanından geçtik. Gözlerim hemen her zaman olduğu yere, parkın hemen kenarındaki eve gitti. Kaşlarımı çattım. Bir inşaat ekibi girip çıkıyordu. Belli ki bir tadilat-tan geçiyordu.

Göğsümde bir çökme hissi vardı, bir rüya deliniyordu. Cad-denin karşısına geçmek için hareket ettim ama Parker bana katıl-

madı. Kapının yanında duruyordu. Cebinden bir anahtar çıkardı.

İşte o zaman ilk akşam yemeğinde bana söylediklerini hatırladım.

Gramercy Park'ın anahtarı onda vardı.

Onun yanına koştum, heyecanım iliklerime kadar işliyordu. Bu parkın çevresinde kaç kez yürüdüm, özlemle içine baktım? Kaç yıl bu anı bekledim?

Kapı açıldı ve Parker önce benim girmemi işaret ederken gü-lümsedi. İki kere söylemesine gerek yoktu. Aceleyle içeri girdim ve her tarafa dönerek her kokuyu içime çektim. Ortada bir heykel ve sonsuz sayıda boş bank vardı ve her yoldan geçerken etrafa bakıyordum, çiçeklere hayran kalmıştım. Yalnızdık... İçeride bizden başka kimse yoktu. Sanki bir süreliğine New York'un bu dilimi sadece bizimdi.

Ona bakmak için döndüm. "Anahtarı nasıl aldın?"

Omuz silkti. "Bunun için parkta bir daire kiraladım."

Tabii ki kiralamıştı. Aşırı ve saçmaydı ama şu anda minnettardım. Bir bankta oturup konuştuk, ta ki saçlarımın tepesi çok ısınana ve Parker daha kötü bir güneş yanığına maruz kalma korkusuyla bakana kadar. Ancak o zaman ayrıldık, özlemle parka bakıyordum.

İkimizin de acilen duşa ihtiyacı vardı. Duş aldık, sonra Parker'la dairesinde buluştuk. Nemli saçlarım toplanmış, üzerimde eşofman vardı ve kendimi hiç bu kadar rahat hissetmemiştim. Televizyon izliyorduk ve reklam arasında beni kucağına çekti. Sanki aklıktan ölüyormuşum, onu hissetmek için günlerdir bekliyormuşum gibi öptüm.

Parmakları nemli saçlarımın arasından geçti ve bana her dokunduğunda çok iyi hissettiriyordu.

"Bazen ben de öyleymiş gibi yapıyorum" dedim dudaklarına dokunarak. "Benimmişsin gibi davranıyorum."

"Numara yapmana gerek yok Elle" dedi. "Bana sahipsin. Ben buradayım." *Belki de bu yanlış değildir*, dedim kendime. Belki bu işi yürütmenin bir yolunu bulabilirdik. Belki insanlar değişebilirdi, tıp-

kı benim bu yaz değiştiğim gibi. Belki de para biriyle birlikte olmak için iyi bir neden değildi.

Kafamda bunu yapamayacağımıza dair tüm nedenler boşalana kadar beni öptü, nefesim kesilene kadar bana dokundu ve mutluluğum içinde boğulabileceğim bir şey gibi hissedene kadar gülümsedim.

23

Telefonumun sesi beni uyandırdı. Kaşlarımı çattım. Los Angeles'ta saat sabahın altısıydı. Hafta sonları hiç bu kadar erken kalkmazdı. "Alo?" Kalbim boğazıma düğümlendi.

Sesini duyduğumda rahatladım. "Elle" dedi ama sonra ses tonunu duyduğumda göğsüm sıkıştı.

"Sorun nedir?"

Birkaç saniye hiçbir şey söylemedi ve nefessiz kaldım. Sonra: "Görmedin, değil mi?" dedi.

"Neyi görmedim?"

"Bir sonraki uçağa biniyorum. Biletimi yeni aldım. Öğleden sonra orada olacağım."

Yataktan kalktım. Vücudum kendini kötü bir şeye hazırlıyormuş gibi hissediyordum. Kalbim gümbür gümbür atıyordu. "Penelope. Neyin var?"

İç çekti. O mesaj gelirken kulağımda bir çınlama sesi.

"Özür dilerim, Elle."

İşte o zaman gördüm. Önizlemede yüzüm ve altındaki başlık: "Milyarder Bekarın Gizemli Kız Arkadaşının Daha Önce Adı Bilinmeyen Senarist Olduğu Ortaya Çıktı!"

Hayır.

Dünyam tersine döndü. Nefes alamıyordum. Yere yığıldım.

Linke tıkladım. Her şeyi biliyorlardı. Yazdığım her senaryoyu. Babamın kim olduğunu.

Makalede kendisinden bir alıntı vardı: *Kızımı kariyerinin başından beri desteklemekten ve dünyanın önde gelen senaristlerinden biri olmasına yardımcı olmaktan gurur duyuyorum.*

Kusacaktım. Öfkem beni boğuyordu.

“Bu ne cüret?” dedim kelimeler boğazımı tırmalarken. Telefonum şimdi yerdeydi.

Korktuğum şey buydu. Esrarengiz, gizli saklı olmamın bir sebebi vardı. Dünya babamın büyük bir CEO olduğunu öğrendiği an, kariyerimden onun sorumlu olduğunu düşüneceklerdi.

Ve işte buradaydı, birkaç gün öncesine kadar ne iş yaptığımı bile bilmeyen adam şimdi bundan kendine pay çıkarıyordu.

Makalenin altındaki yorumlar benim en kötü korkularımın açıkça yazılmış hâli olabilirdi. *Muhtemelen yazdığı son filmi erkek arkadaşı finanse etmiştir. Serinin son filminden hep nefret etmişimdir, şimdi nedenini biliyorum. Vay canına, tüm kariyerinin sana teslim edilmesi güzel olmalı, bazılarımız bunun için gerçekten çalışmak zorunda.*

Bu insanlar beni tanımıyordu. Hayatımın nasıl olduğu hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Daha geniş bir kitle –filmlerimi izlemeye giden insanlar, önemli olan insanlar– muhtemelen bunu duymayacak ya da umursamayacaktı.

Hâlbuki ben umursuyordum çünkü annem çok öfkelenirdi. Tüm başarılarımın hayatımdaki erkeklere indirgendiğini görürse bundan nefret ederdi.

Birisi kapımı çaldı.

Titreyen parmaklarımla telefonu aldım. “Söylediğin için teşekkür ederim” dedim Penelope’ye.

“Her şey yoluna girecek. Yakında orada olacağım” dedi. Telefonu kapattım.

Kapıya doğru yürürken bedenimi tam olarak hissetmiyordum. Kapıdan onun sesini duydum. “Elle” dedi. “Elle, lütfen kapıyı aç.”

Açtım, kapıda duruyordu.

Yüzümü gördü. Enkaz gibi görünüyor olmalıydım. Gözlerim yanıyordu. Gözyaşlarımın yanaklarımda donduğunu hissedebiliyordum.

Parker başını salladı. “Elle, çok üzgünüm. Richard’dı” dedi. “Postayı gazeteciye o verdi. Çoktan işten atıldı. Yaptıkları yasadışıydı, avukatlarım...”

Elimi kaldırdım. Kimin yaptığı ya da ne yapılabileceği umurunda değildi, her şey bitmişti. Bu tür bilgiler öylece söylenemezdi. Bilinmez ve mutlu olduğum dünler bir daha asla olmayacaktı. “Bu benim hatam” dedim. “Bunu asla yapmamalıydım, bunun iyi bir şey olacağına asla inanmamalıydım.”

Gizliliğim benim için bu kadar önemliyken kendimi ortaya koymak aptalcaydı. Medyanın bu kadar takıntılı olduğu biriyle bağlantılıyken kimliğimin gizli kalabileceğini düşünmek.

Başım salladı. Bir elini saçlarının arasında gezdirdi ve saçları çılgınca havaya kalktı. “Gazeteyi satın alacağım. Haberi geri çekmelerini sağlarım.”

Ona sadece göz kırptırdım. Tabii ki çözümü buydu. Tabii ki Parker bunun satın alınacak bir şey olduğunu düşünüyordu. Her şey hakkında böyle düşünüyordu. Merdiven boşluğundaki sözlerini hatırladım: *İstedğim her şeyi satın alabilirim.*

“Bütün lanet gazeteleri alacağım, ben...”

“Bitti,” dedim. “Bu... Gelişme... Yazın geri kalanında, senin satın alma gerçekleşene kadar basını oyalayacaktır.”

Parker’ın tüm vücudu gerildi. Doğruldu. “Elle” dedi çok sakinçe. “Ne demek istiyorsun?”

Pişmanlık duymadan döküldü kelimeler ağızımdan. “Her şey bitti. İhtiyacın olan PR’ı aldın. Senaryom neredeyse bitti. İkimiz de istediğimizi aldık.”

Parker istediğini almış gibi görünmüyordu. Gözleri cam gibiy-

di ama hayır, neden üzgün olsundu ki? Tüm hayatı ve kariyeri altüst olan o değildi.

“Elle...”

“Sanırım birbirimizi bir daha görmememiz en iyisi.” Temiz bir ayrılık. İşleri olması gerekenden daha da zorlaştırmaya gerek yoktu. Parker suçlu değildi ama bu aptal anlaşılmayı yapmamış olsaydık bunların hiçbiri olmayacaktı.

Pişmanlık dişlerini içime geçirdi. Kendimi asla oraya koymamalıydım. Bu riski asla almamalıydım. Bunun sonunun kötü olacağını bilmeliydim.

“Hoşça kal Parker” dedim, o daha tek kelime edemedi. Sonra kapıyı kapattım, yere çöktüm ve ağladım.

Sözüne sadık kalan Penelope, o öğleden sonra geç saatlerde evimdeydi. Bir valizi ve dondurma dolu bir market poşeti vardı ellerinde.

Onu gördüğümde tekrar gözyaşlarına boğuldum. Kollarını bana sardı, dondurma poşeti omurgama soğuk soğuk değiyordu.

“Öyle görünmediğini biliyorum ama bu dünyanın sonu değil” dedi.

“Öyle” dedim çünkü tamamen öyle hissettiriyordu. “Gerçekten öyle.”

“Öyle değil.”

Bana sarılmaya devam ederek içeri girdi ve “Sarah aradı mı?” diye sordu.

Başımı salladım. CAA sabahtan beri beni arıyordu, çoğunlukla da sakinleştirmek içindi. “Stüdyo durumu nasıl karşılıyor?”

İç çektim. “Gerçekten umurlarında değil. Filmleri iyi iş yaptı ve bana yıllardır düşük ücret ödediler.”

“Peki ya şu anki senaryon?”

“Hâlâ İşçi Bayramı’ndan sonraki hafta istiyorlar.”

Penelope başım salladı. “Peki, o zaman anlaştık. Kariyerinde sorun yok. Gördün mü? Dünyanın sonu gelmiyor.”

Başımı salladım. “Bunun hiçbir zaman kariyerimle ilgili olmadığı biliyorsun, P. Gerçekten değil.”

“Biliyorum” dedi ve sonra bana tekrar sarıldı.

Taryn yarım saat sonra aradı. “Bütün gün çevrimdışydım ama makaleyi yeni gördüm. Dışarıdan yemek siparişi verdik, Gwen ve Emily de bekleme salonunda. Gelebilir miyiz?”

İşte bu yüzden evim paket servis, daha fazla dondurma ve pijamalı kadınlarla doluydu.

Penelope onları hemen sevmişti. Onlar da Penelope’yi hemen sevdiler. Oturma odasında mobilya olmadığından –“Bütün yazı yerde mi geçirdin?”– plastik kaplı çarşafı açtık, yatak yerine battaniyeler kullanarak yerde bir “Prenses ve Bezelye Tanesi” sahnesi yarat-tık. Duvarı yastıklarla kapladık. Sonra bir romantik komedi izledik. Her şeyin kaybolduğu an beni gözyaşlarına boğduğunda, Taryn filmi durdurdu ve “Konuşmak ister misin biraz?” diye sordu ve ben de onlara sahte randevuyu, tüm yazı böylece anlattım.

“Burada kalamazsın” dedi Taryn. Sesini fısıltıya indirdi ve arkasını işaret etti. “O bir duvar ötedeyken olmaz.”

“Ne yapacağım? Otel mi tutayım?”

“Tabii ki hayır” dedi Taryn. “Benimle kalabilirsin. Oda arkadaşım yeni taşındı, fazladan bir yatak odam var.”

Bu güzel bir teklifti. O kadar güzel ki böyle harika bir arkadaş grubunu hak etmek için ne yaptığımı düşünemiyordum.

Gwen, “Bir terası var, süper rahat bir yer” dedi.

Emily ağzına çikolata kaplı bir badem attı. “Evet, Taryn’in yeri tam olarak harika.”

Kulağa inanılmaz geliyordu. “Çok isterdim ama tadilat bir hafta daha sürecek. Kız kardeşime onları denetleyeceğime söz verdim.”

Penelope sanki kolay bir çözümmüş gibi, “O zaman ben burada

kalırım” dedi. Ona baktım, “Birdenbire işin mi kalmadı?” der gibi.

“Bir haftalığına evden çalışıyorum.” Etrafına bakındı. “Ya da sanırım, evinden çalışıyorum.”

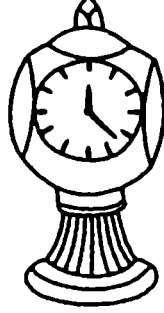
Düşündüm. En azından böyle bir seçeneğe sahip olmak güzeldi.

Yarım saat sonra etrafımdaki herkes uyumuştı, film hâlâ jeneriğini oynatıyor ve ben tavana bakıyordum.

Ben ıssız bir ada değildim. Terk edilmiş değildim. Arkadaşlarım vardı. Yazın başında olduğum kişi değildim. Senaryo yazarlığı benim tüm hayatım değildi.

Yine de bunu nasıl atlatacağımı bilmiyordum.

24

Ertesi sabah, brunch'a gittik. Resepsiyonunda yeni bir kapıcı vardı. Girişte yalnız bir paparazzi vardı, biz çıkarken hırsıyla fotoğraf çekti. Penelope ona orta parmağını gösterdi.

"Yani" dedi Taryn. "Dün bir şoktu. Şimdi, ertesi sabah nasıl hissediyorsun?"

Bir yanım nasıl hissettiğimi düşünmek bile istemiyordu. Diğer yanım ise içime gömdüğüm her şeyin er ya da geç su yüzüne çıkacağını biliyordu.

"Hâlâ çok taze" dedim. "Hâlâ inançsızım. Acı çekiyorum. İnsanların, arkasında benim olduğumu bilerek gelecekteki çalışmalarımı nasıl karşılayacaklarını düşünüyorum. Şimdi gitmek zorunda kalacağım tüm toplantıları, yüzleşmek zorunda kalacağım yöneticileri, internetteki hakaretleri, sosyal medya hesapları açma baskısını düşünüyorum." İç çektim. "Sanırım bir yanım biraz rahatladı. Yıllardır sakladığım büyük bir sırdı. Sanırım üzerimde ne kadar ağır bir yük olduğunu hiç fark etmemiştim."

Bu sabah, mutlu olduğumu bir an için unutmuştum. Sonra her biri koçbaşı kuvvetiyle yüzüme çarptı. Bu gerçektir. Hayatım değişmişti. Sarah'dan gelen birkaç ping dışında normalde boş olan e-postam medya talepleriyle dolup taşmıştı. Telefon kayıtlarım yıllardır

konuşmadığım insanlardan gelen aramalarla doluydu. On beş ay önce tek bir randevuya çıktığım bir adam mesaj atmış ve TV pilotuna bakıp bakamayacağımı sormuştu.

Hemen telefonumu başka bir odaya kilitledim. *Bana zarar veremez*, dedim kendime. Gerçek değildi.

O zaman neden biri göğsümü dışarı çıkarmış gibi hissediyordum?

İlginin çoğu Parker'la çıktığımı düşünmelerinden kaynaklanıyordu. Birlikte olmadığımızı anladıklarında hepsi bitecekti.

En azından kendime böyle söylüyordum.

Parker'la her şeyin bittiğini onayladığımda, Gwen onu tanıdığımdan beri ilk kez üzgün görünüyordu. "Yani hiçbir gerçek değil miydi?"

Lattenden bir yudum aldım. İçi boş göğsümde bir sıcaklık yayılıyordu. "Tabii ki öyleydi" dedim, "ama bunun konuyla ne ilgisi var?"

Brunch'tan döndüğümüzde, bir paparazzi iki paparazziye dönüşmüştü. Arkadaşlarım valizimi hazırlamama yardım etti. Gwen onu indirdi. Taryn'in dairesinde kalmak için onunla ayrı ayrı çıktım.

Yeni bir yerde olmak biraz yardımcı oluyordu. Telefonumun kapanmasına izin verdim ve toplayabildiğim tüm odağı senaryoma verdim. Ne yaşarsam yaşayayım, üç hafta içinde teslim etmem gerekiyordu.

Taryn gündüzleri işte oluyordu ama geceleri konuşuyor, yemek yiyor ve televizyon izliyorduk. Bir gece SoHo'da yemek yemeye gidiyorduk ve senaryo satan bir tezgâhın önünden geçtik. "Seninkilerden var mı?" diye sordu Taryn.

"Birkaç tane."

Penelope çoğu gece bize geliyordu ve Luke'a olan aşkını anlatıyordu (görünüşe göre buraya geldikten bir gün sonra mesafe

yüzünden seksi doktordan ayrılmış). Ayrıca Parker'ın her gün nasıl kapıya geldiğini.

Onu düşünmemeye çalışarak yürüyüşlere çıkıyordum ama şehir anılarımızla doluydu. O haklıydı. Üzerini boyamıştım ama şimdi, her şey onun gölgesindeydi. Ondan kaçamıyordum.

Penelope bana, "Haberleri okuma" dedi ve ben de bunun berbat oldukları için mi olduğunu merak ettim.

Taryn, "En kötüsü değil. Sadece, bilirsin, tipik kadın düşmanlığı." Sanırım yazdığım bazı serilerin hayranları benim erkek olduğumu düşünmüş ve büyük hayal kırıklığına uğramışlardı.

İnternette mümkün olduğunca uzak duruyordum ve Penelope'nin "İnternet gerçek değil" derken haklı olduğunu biraz da anlıyordum. Gerçek olan, Taryn'in dairesinin zemininde, hiçbirimizin kurallarını bilmediği ve dördümüzü toptasak da (Taryn için iki kat) çözemediğimiz hatta denediğimizde bile anlayamadığımız masa oyunları oynamamızdı. Gerçek olan Gwen'in Taryn'in banyosunda saçını kesmesiydi çünkü her zaman yardımcı olduklarını ve yıllardır kendisine de yaptığım söyledi. Sadece birkaç santim, birkaç kat ama haklıydı. Daha hafif hissettim.

Gerçek olan, kız kardeşimin Penelope'yi (genç kızlığından beri numarasını ezberlediği) arayıp bana ulaşmasını istemesi ve "Neden bana söylemedin?" demesiydi.

Suçluluk duygusu mideme saplandı. "Özür dilerim, ben..."

"Parker Warren'la çıktığına inanamıyorum!"

Bu suçluluk duygusu aniden telefonu pencereden atma isteğine dönüştü. O anı Cali'ye kariyerimden bahsetmek için kullandım. Görünüşe göre, makaleyi gerçekten okumamıştı.

Sorular sordu. "Bu filme bayılıyorum!" dedi. Sonra: "Komik olabileceğin hakkında hiçbir fikrim yoktu."

Kaşlarımı çattım. "Cali, bu bir komedi bile değil."

"Ah!..."

Birkaç gün sonra, tereddütle bir web sayfası açtım. Sonra gelen kutumu temizlemeye başladım, tüm medya taleplerini sildim.

Günler geçtikçe daha da azaldıkları için minnettar bir şekilde hızlıca uklıyordum. Sonra beni duraksatan bir şey gördüm.

Elena adında bir kadındandı. Gazeteci değildi, Teksas'ta bir üniversitede birinci sınıf öğrencisiydi.

“Gençken mono hastalığına yakalandım. Öpüşmek gibi heyecan verici bir şeyden değil, kafeteryada bardakları paylaşmak gibi kötü bir alışkanlığım olduğu için. Büyükanneimin evinde haftalarca yatalak kaldım. Televizyonu tek kanalda tutuyordu ve hep senin filmlerin oynuyordu. Tutsak bir izleyiciydim diyebilirsin ama ikincisinden sonra bağlandım. En sevdiğim senarist oldun” diye yazmıştı. “Filmlerin tekrar ederdi. Her seferinde sevecek farklı bir şey buluyordum. Yapı hakkında düşünmeye başladım. Kafamda filmler yazmaya başladım. Yine de hepsi eğlence içindi. Birkaç gün öncesine kadar bunu gerçekten yapabileceğimi hiç düşünmemiştim. Sizin gibi yirmili yaşlarında bir kadının en sevdiğim filmleri yazdığını öğrenmek, belki ben de başarabilirim hissi uyandırdı. Yaratıcı yazarlık bölümüne kayıt yaptırdım ve ilk senaryoma başladım. Sözlerinizin hayatımın en karanlık dönemlerinde bana yardımcı olduğunu bilmenizi isterim. Son filminizi Alzheimer teşhisi konusunda büyükannele birlikte izlemiştim. Pek anlaşılamadık ama ikimiz de o filmi çok severdik. Alıntı yapardık. Aramızda bir dil ya da köprü gibiydi. O öldükten sonra en sevdiğimiz repliği dövme yaptırdım. Kolumda duruyordu. Bu hediye için teşekkür ederim. Bağlantı hediyesi. Tek umudum bunu bir gün başka birine verebilmek.” Gözyaşlarım klavyeye düşene kadar ağladığımı fark etmedim bile.

Yüzüm ekrana doğru çekildi, her satırı tekrar okudum.

Hiç kimse bana sözlerimin onları etkilediğini söylememişti. Onlara hiç şans vermemiştim.

Hiç kimse bana onlara ilham verdiğimi söylememişti çünkü kim olduğumu bile bilmiyorlardı.

Son satırı tekrar tekrar okudum çünkü bana annemi hatırlatıyordu. Hastaneden nefret ederdi. Sonunda rujdan başka bir şey süremeyecek kadar güçsüz olduğu gerçeğinden nefret ederdi. *Bu yerden nefret ediyorum*, derdi, bu yüzden filmler onun kaçıyordu. Her

ziyaretimde yeni bir tane, yeni bir favori getirirdim. İzlerdik ve o da elimi tutup, “Filmini izlemek için sabırsızlanıyorum” derdi. *Galasında orada olacağım. Söz veriyorum.*

İlk senaryomu sattığımı görecektim kadar uzun yaşamadı.

Galaya bile katılmadım.

Dizüstü bilgisayarımı kapattım. Bence buna değdi bile. Eğer bir kişi bile bundan iyi bir şey çıkardıysa, tüm kötü şeyler silinmiş demektir. Elena’nın sözleri bir zırh gibiydi. Yaptığım şeyi bu yüzden yapıyordum. En başta bu yüzden yazar olmak istemiştim.

Haberler oturmaya başladı. Bir haftadan kısa bir süre sonra Penelope’nin Los Angeles’a dönmesi gerekiyordu ve benim de eve dönme vaktim gelmişti.

“Beni kabul ettiğin için teşekkür ederim” dedim Taryn’e.

“Arkadaşlar ne içindir?” diye yanıtladı ve daha önce boş olan bir yer daha dolu ve sıcak hissediliyordu.

Paparazziler gitti. Bir sonraki hikâyeye geçmişlerdi bile.

Daireme doğru yürüyordum ve tam kapıyı çalmak üzereyken kapı açıldı.

Bir doksan boyunda bir adam dışarı çıktı. Beni görünce gülümsemesi gerildi. “Luke?” dedim şaşkınlıkla. Saat sabahın dokuzuydu. Cumartesi günüydü. “Selam Elle” dedi ve sonra neredeyse asansöre doğru koştu. Penelope kapı aralığındaydı. İpek parçalarını pijama olarak giymişti ve saçları dağınıktı.

“Aman Tanrım!” dedim. “Müteahhidimle seviştin mi?”

Penelope başını öne eğdi. “Aslında senin müteahhidin değil, kız kardeşinin ve gerçekten kız kardeşinin değil çünkü dün işi bıraktı. Ama evet. Evet, yaptım. Birkaç kez.”

Gözlerimi kıstım. “Yatağında mı?”

“Şey...”

“Ne demek istediğimi biliyorsun!”

“Hayır” dedi ve tüm varlığım rahatladı. “Daha çok kıyafetlerin üzerinde, duvara yaslanmış bir durumdu. En azından ilk seferinde. Sonra yerdedik. Ve mutfak tezgâhı. Ve...”

“Sence böcek ilaçlama çadırlarının bir de Purell versiyonunu yapıyorlar mıdır? Yani tüm daireyi kaplayacak şekilde?”

Ben içeri girerken güldü. Çantalarımı yere bırakırken bana baktığını fark ettim. “İyi görünüyorsun.”

En yakın aynada kendime baktım. Haftanın büyük bir bölümünü ağlamakla, öfke ile senaryo yazmak arasında gidip gelerek geçirmiş birine benziyordum.

“Daha iyi’ belki de daha doğru bir kelime” dedi.

İç çektim. Kendimi daha iyi hissediyordum. Penelope’ye Elena’dan gelen e-postayı gösterdim. Dizüstü bilgisayarımı geri verdiğinde kendisi de gözyaşlarına boğulmak üzere görünüyordu.

“Bence bu iyi bir şey olabilir” dedi, “travmayı atlattıktan sonra.”

Ona bir bakış attım.

“Artık hiç yapamadığın şeyleri yapabilirsin. Diğer yazarlara danışmanlık yapabilirsin. Süreciniz hakkında röportajlar yapabilirsin. Facebook’ta lise sınıfının üyeleriyle övünebilirsin.”

Bu beni güldürdü.

Koluma kendi koluyla hafifçe vurdu. “Ne demek istediğimi biliyorsun.”

Biliyordum. Gizli kalmak büyümemi engellemiştir. Kendimi kendi koşullarımda, kendi zaman çizelgemde ortaya çıkarmak isteyebilirdim ama şimdi olmuştu... Her şey kötü olmak zorunda değildi. Bunu artık biliyordum.

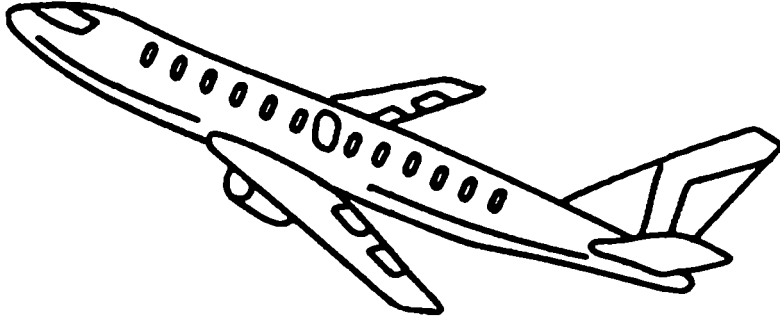
Günü şehirde, üniversite günlerimizden özlediğimiz yerlere giderek geçirdik. Hangi mağazaların kapandığına, hangilerinin tamamen aynı olduğuna hayret ettik. Onu yeni favorilerimden bazılarına götürdüm.

“Bu yazı sensiz nasıl geçirdim bilmiyorum” dedim ona, uykuya dalarken, aynı yatağı paylaşırken, üniversitede yaptığımız gibi bir şeyler yaşarken.

“Ben de öyle” dedi, “ama dışarı çıktığına sevindim. Bir ada olmayı bıraktığına sevindim.”

“Ben de” dedim ve bana acı verse de bunu içtenlikle söyledim.

25

Penelope uçakla Los Angeles'a döndü. Mutfağında otururken, senaryomun yüzde doksanının çıktısını almışken, cesaretimi toplayıp telefonumu açtım. Bildirim bombardımanına tutuldum. Tanımadığım numaralardan gelen düzinelerce arama, uzun zamandır görmediğim tanıdıklardan gelen mesajlar.

Sonra garip bir şekilde çalmaya başladı telefon. Arayan Paola'ydı.

Arama kayıtlarına baktım. Son bir saat içinde dört kez aramış, her biri doğrudan telesekretere düşmüştü.

"O iyi mi?" dedim çünkü Paola beni hayatımda hiç isteyerek aramadı.

"Doğuma giriyor!" dedi Paola. "Saatlerdir seni arıyoruz!"

Bilinmeyen numaralar. Hepsinin muhabir olduğunu sanıyordum ama...

"Doğuma gidiyor da ne demek?" Sesim çığlık gibi. Hayır, eylülün üçüncü haftası doğuracaktı. Bu çok erkendi. Los Angeles'tan uçmayı planlamıştım, senaryomun tesliminden haftalar sonra.

Senaryomu yere düşürdüm. Durması için tutunduğum duvardaki bir sanat eserini devirdim. Parkeye çarptı. Kapıma vuruldu. "Elle. Elle, iyi misin?" Bir şey söylemedim.

Hiçbir şey yapamazdım, çok hızlı nefes alıyordum. İstesem de hareket edemiyordum. “İçeri geliyorum” dedi ve kapı çarparak açıldı.

Parker kısa bir zaman sonra dibimdeydi.

“Hemen buraya gelmelisin!” dedi Paola. “Durmadan seni soruyor.” Bana hastanenin adresini verip telefonu kapattı.

Telefonumu karıştırırken ellerim titriyordu. Parker dizlerinin üzerine çökmüş, senaryomu sayfa sayfa karıştırıyordu.

Gözyaşlarım ise görüşümü bulanıklaştırıyordu. “Hayır. Hayır.”

Önümde diz çöktü. “Elle, sorun ne?” dedi, sesi etrafımdaki tek sabit şeydi.

“Kız kardeşim doğum yapıyor. Bana ihtiyacı var. Onun için orada olmalıyım. Ama gecenin bir yarısı, bir sonraki uçak on iki saat sonra orada olacak ve sonra aktarma yapmak zorunda kalacağım ve çok geç kalacağım! Her şey için çok geç ve ben...”

“Jetim bir saat içinde burada olabilir” dedi Parker.

Göz kırptırdım. “Jetin mi var?”

Başını salladı.

Başımı salladım. “Jetler çevre için korkunçtur.”

“İki kat karbon kredisi satın alacağım. Hep öyle yaparım” diyor.

“Hayır, bu durumu daha iyi yapmaz” dedim. Başımı duvara yasladım. Telefonumu kapatmamalıydım, onun yanında olmalıydım. Ne yapacağım ben? Keşke yapmasaydım...

“Onu satacağım” dedi, tamamen ciddi bir şekilde. “Bu onun son yolculuğu olacak. Bir daha asla jete binmeyeceğim. Karbon kredisi satm alacağım ve iner inmez satacağım ya da kullanması için bir hayır kurumuna vereceğim. Sen nasıl istersen.”

Ne? Başımı salladım. “Hayır Parker!” dedim. “Sırf benim istediğimi düşündüğün için bunu yapmanı istemiyorum.”

“Yapmıyorum” diyor. “Bunu yapıyorum çünkü yapılacak doğru şey bu.” Diz çöktü. “Lütfen, Elle. Sana yardım etmeme izin ver.” Elini uzattı.

Ben de tuttum.

Parker'ın jeti muazzamdı.

Yolculuk boyunca yüzüm pencereye dönüktü, çok geç kalıp kalmayacağımı ve kız kardeşimin bana ne kadar ihtiyacı olduğunu düşünmemeye çalışıyordum.

Büyük kahverengi gözlerin beni aradığını hatırlıyordum. Cali, okulun önünde beni bekliyordu. Cali, benden önce uyanmış, cumartesi olduğu için ona Fransız tostı yapıp yapamayacağımı soruyordu. Cali, ders kitaplarını dolabında unuttuğunu anneme söylememem için bana yalvarıyordu. Onları almak için gece geç saatte annemin arabasıyla ortaokuluna gitmem gerekmişti.

Cali, üniversite için ülkenin öbür ucuna taşınacağımı söyledikten sonra bir hafta boyunca benimle konuşmadı. *Ama benimle kalman gerekiyordu. Her zaman.* Annem onu anlamıyordu. Ben tampon olmayınca daha çok kavga ettiler. Isabella Leon'un yüksek standartları vardı ve Cali'nin sahile gitmek için okulu nasıl astığını onaylamıyordu. Notlarım nasıl önemsemediğini.

Ziyaret edeceğime söz verdim ama uçak biletleri pahalıydı. Üniversiteye başladığında daha da uzaklaştı. Daha da soğuk oldu. Kısa süre sonra, her gece beni aramak yerine, ona ulaşmaya çalışan ve başaramayan ben oldum.

Annem hastalandığında, Cali benimle bu konuda neredeyse hiç konuşmadı. Cenazeden sonra, sanki kederinden kaçabilecekmiş gibi tatil üstüne tatil yaptı.

Kavga ettik. Anlaşamadık. Haftalarca konuşmadık.

Onunla daha fazla empati kurmalıyım. Cevap vermese bile onu daha çok aramalıyım. Seçimlerini anlamasam bile en azından onu anlamaya çalışmalıyım.

Şimdi yalnızdı. Beni soruyordu ve ben orada değildim.

“Biraz dinlenmeye çalış” dedi Parker nazikçe. Bana yatak odasını teklif etti. Reddettim.

İnene kadar sessizce oturacaktık.

Palermo’ya iner inmez Parker görevliye ve pilotlara, “Bu son yolculuktu. Bir sonraki talimata kadar uçağı park edin lütfen, eve dönüş biletlerinizi size göndereceğim.” Sonra jetine dönüp bir daha bakmadan merdivenlerden inmeme yardım etti.

Araba çok yavaş ilerliyor, diye düşündüm, koltuğı kavrayıp saate baktım. Paola beni arayalı sadece yedi saat olmuştu. Uçak olsa bile buraya bu kadar çabuk gelemezdim, bunu biliyordum. Belki de Parker’a bana yardım ettiğı, benimle onca yolu geldiğı için teşekkür etmeliyim diye düşündüm ama bunu daha sonra yapacaktım. Tek düşünebildiğim kız kardeşimdi.

Hastaneye koşarak girdik ve her şey bulanıktı. Steril giysiler giyiyorduk. Beni görünce irileşen kahverengi gözlerini gördüm. İknirken, kasılmalar çığlıklara neden olurken saatlerce yanında durdum. Tırnakları kolumu kazıyordu. Yüzünün çabayla kızarması.

Sonra hayatım boyunca unutamayacağım bir ses, her şeyi değiştiren bir çığlık.

Ve bir bebek!..

Bebek göğsüne yatırılırken Cali gülümsüyordu. Pierre orada, kız kardeşime o kadar mutlu ve âşık görünüyordu ki şu andan itibaren ondan hoşlanmaktan başka seçeneğim olmadığına karar verdim.

Bebek bana verildiğinde zor nefes aldım. Bir kızdı. Adı Isabella.

Ağlamak istemiyordum. Zaten çok fazla ağlamıştım ama yine ağladım.

O kadar mutluluk sevinç doluydum ki içime nasıl sığıyor bilmiyordum.

Parker bekleme odasındaydı. Beni görür görmez ayağı kalktı

ve yüzümdeki gülümseme karşısında rahatlayarak gözle görülür bir şekilde yere yığıldı.

“Onunla tanışmak ister misin?” diye sordum. O da istiyordu.

Ve onu bir bebeği, şu anda bu dünyadaki her şeyden daha çok sevdiğim bir bebeği tutarken görmek bana çok fazla şey hissettiriyordu. Isabella onun kollarında çok küçüktü ama o dikkatliydi. Uyuyana kadar onu ileri geri salladı.

Kız kardeşimi dinlendirmek için bekleme odasına geri döndük. Pierre ve Paola eşyalarım toplamaya başladılar.

“Teşekkür ederim” dedim Parker’a. “Bunu kaçırmadığıma gerçekten çok sevindim. Ayrıca dairenin kapısını kırдың için de teşekkürler?”

Dışarıda kaldığım gece bunu yapabileceğini fark ettim. O da düşüncelerimi okumuş gibiydi çünkü “O geceden sonra öğrendim. Bir daha olursa diye” dedi.

“Teşekkür ederim” dedim ve bunu kastettim.

“En azından bunu yapabildim Elle” dedi. Başka bir şey söylemedi ve ben minnettardım.

Paola, benden ve telefon görüşmelerimden hiç hoşlanmamasına rağmen işinde inanılmazdı. Biz hastaneden çıkana kadar evi kiralamadı ve bebek için her şeyi hazırladı. Sonraki günler mutluluk, bebek ağlamaları ve çok fazla beslenme ile geçti.

Yıllardır kız kardeşimle bu kadar çok vakit geçirmemiştim. Çoğu zaman onun yanımdaydım, dinlenmeye ihtiyacı olduğunda bebeği alıyordum, Pierre daha fazla malzeme almak için dışarıdayken bezini değiştirmesine yardım ettim.

Parker hepimize yemek pişiriyordu. Yerel pazarlara gidiyor ve akşam yemeğinde birlikte oturuyordu bizimle. Pierre, Parker ile kripto ve makine öğrenimi hakkında konuşmaya çalışıyordu ve Parker şaşırtıcı derecede sabırlıydı.

“Kalmak zorunda değilsin” dedim Parker’a. “Meşgul olduğunu biliyorum.”

“Gitmemi mi istiyorsun?”

Dürüstçe cevap verdim: “Hayır.”

“Fikrin değişirse bana haber ver.”

Ayrı odalarda uyuyorduk ama her sabah elinde taze bir latteyle kapımı çalıyordu. İtalyan kapuçinolarında bana yetecek kadar süt yoktu, bu yüzden bir makine alıp eve taşıdı ve kendisi yapmayı öğrendi. “Jeremy’yi kahve dükkanından Facetime’la aradım” dedi, “ve internetten eğitimleri izledim.”

Kollarım ağrımaya başladığında ve kız kardeşim ile Pierre uyuduğunda Isabella’yı tutuyordu.

Bir gece bana, “Çocuk istiyor musun?” diye sordu.

Isabella’yı nazikçe göğsüne yasladığını görünce imrenmemeye çalışıyordum. “İstiyorum” dedim “ama birkaç yıl içinde değil. Şu anda çok bencilim. Birkaç yıl daha bencil olmak istiyorum.” Ona baktım. “Sen istiyor musun?”

“Evet. Birkaç yıl içinde... İstiyorum.”

Kız kardeşimin Isabella’yı yatırmasına yardım ettim ve yavaşça odadan çıkarken onu inceledim.

“Mutlusun,” dedim, “seni hiç bu kadar mutlu görmemiştim.”

Başını salladı. “Öyleyim. Ben senin gibi değilim Elle” dedi oturma odasına giderken. Pierre ve Parker alışverişe çıkmışlardı. Paola bir sonraki seyahatlerini planlıyordu. “Benim en büyük hayalim kariyer değildi... Buydu. Bir aile sahibi olmak.”

Sanırım bunu bozmak istemiyordum. Kız kardeşimle olan bu anı ama “Cali, sen küratör olmak istiyordun” demekten kendimi alamadm.

Omuz silkti. “Sanırım. Hayalimdeki kariyerdi ama hayalim değildi, eğer bu bir anlam ifade ediyorsa.”

Bana göre etmiyordu. Benim için kariyer benim hayalimdi.

“Babam seni gördüğünü söyledi” dedi, tırnaklarını incelemeden önce hızla bana baktı.

Birdenbire bu konuşmayı yaptığuma pişman oldum. “Yaptım. Keşke yapmasaydım.”

Cali ise başını salladı. “Onu hiç affetmeyecek misin?”

Onu affet. Sanki bu tek bir hataymış, affedilecek tek bir şeymiş de yıllarca çocuklarım terk edip sonra da onları kontrol etmeye çalışmamış gibi.

“Hayır” dedim dürüstçe. “Anneme yaptığı onca şeyden sonra nasıl yapabildin bilmiyorum.”

“Ben yapmadım” diye karşılık verdi, gözleri yıllardır görmediğim kadar yoğundu. “Ama ben yetim kalmamayı seçtim. En azından bir ebeveynim olmasını istemeyi seçtim.”

Memnuniyetsiz bir gülüş attım. “Sen parayı seçtin Cali. Kolay bir hayatı seçtin, sana dairelerin verildiği ve varlığının sonsuz bir tatil olduğu bir hayatı.”

Cali sadece beni inceledi. Daha kırgın ya da öfkeli olmasını beklerdim ama sadece üzgün görünüyordu. “Biliyorsun, annem çocuk nafakasını reddetti. O paraya ihtiyacımız vardı. Kendi gururu yüzünden reddetti ve bu da hayatımızı zorlaştırdı. O mükemmel değildi.”

En zor yıllardaki hayatımızı, hepimizin bir arada yaşadığı tek odalı daireyi, kaçırdığımız okul gezilerini, iki numara küçük olduğu için canımızı yakan ayakkabıları hatırlıyordum. Sadece birkaç yıl sürmüştü ve sonra annem daha iyi bir iş buldu. Sonunda bir eve taşındık. İhtiyacımız olan her şeyi bize verebiliyordu.

“Bunu nasıl söylersin? O bizi korumaya çalışıyordu.”

Cali başını salladı. “Biliyorum. Bizim için her şeyi yaptı ama hatalar da oldu.”

Annem hakkında bunları duymak istemiyordum. Bu saygısızlıktı, korkunçtu. Gözlerim yanarak arkamı döndüm.

“Biliyordum” dedi birdenbire, kelimeler ağzından çıkıvermiş gibi.

Ona baktım. “Neyi bildin?”

Birkaç dakika sessizlik oldu. Sonra, “Sen üniversiteye gittikten hemen sonra hastalandı, Elle. Sana söylemeden bir yıl önce.”

Gözlerimi kırptırdım. Başımı salladım. “Hayır’ Aniden oldu.” Değişimden nefret etmemin bir nedeni de buydu. Telefonu aldığım gün hayatım altüst oldu. Hastalığı çok ilerlemişti, o noktada yapılabilecek neredeyse hiçbir şey yoktu.

“Değildi. Sağlık faturalarını buldum, bu yüzden bana söylemek zorunda kaldı ve sana söylememem için bana yemin ettirdi.”

Kız kardeşimin aniden nasıl uzaklaştığını düşündüm. “Sen... Telefona cevap vermeyi bıraktın.”

Gözyaşları yavaşça yüzünden aşağı süzüldü. Onları omzuyla silerek uzaklaştırdı. “Her şey ortaya dökülmeden seninle konuşmak imkansızdı. Sakladığım için kendimi çok suçlu hissettim ama annem okuldan uzaklaşmanı istemedi. Bir yıl ara vermeni istemedi.” Gülerken memnun değildi. “Tek başıma uğraşmamın bir önemi yokmuş gibi görünüyordu. Tek önemseydi sendin.”

O yılki Şükran Günü’nü hatırlıyordum. Cali’nin yemek masasından nasıl erkenden kalkıp odasına gittiğini. Annem kız kardeşimin dolu tabağına bakıp; “Zor bir dönemden geçiyor” demişti.

Bir şeyler boğazımı sıkıyordu. Ne düşüneceğimi bilemiyordum ama on beş yaşındaki kız kardeşimin tüm bunlarla tek başına uğraşmak zorunda kaldığını düşününce gözlerim doldu.

“Özür dilerim” dedim, kollarımı omuzlarına doladığımda. Bir an sonra onun da kolları yavaşça bana dolandı.

“Dileme. Bilmiyordun. Bilmediğine sevindim.” Bir süre öylece kaldık, o kadar sessiz ki duvar saatinin tik taklarını duyabiliyordum. Sonra iç çekti. Kollarını indirdi. Kanepeye oturuyorduk, ikimiz de bitkindik, ikimiz de ellerimizle gözlerimizi sildik.

“Seçimlerime katılmadığını biliyorum Elle” dedi, “ama onları ben yaptım. Uyarıları biliyordum, bedelini biliyordum ve onları yaptım.” Omuz silkti. “Ben mutluyum. Bu yeterli değil mi?”

Bilmiyordum. Ona katılmıyordum. Milyon yıl geçse de aynı seçimleri yapmazdım.

Ama bu benim hayatım değildi, farkındaydım. Cali'yi kontrol edemezdim ve... İstemezdim de.

“Mutlu olduğun için mutluyum” dedim sonunda çünkü gerçek buydu ve kız kardeşimi tekrar kaybetmek istemiyordum. Stresine neden olduğu ve bebek için kötü olduğu için atıp unuttuğu başka bir şey olmak istemiyorum.

“Senin de mutlu olmana sevindim” dedi Cali. Gözleri Parker'ın kaldığı evin bir bölümüne kayıyor. “Seni mutlu ediyor, değil mi?”

“Öyle” dedim çünkü gerçek buydu ama mutluluk karmaşık bir şeydi. İnsanlar karmaşıktı.

Kız kardeşime tekrar sarıldım, onu içime çektim ve sadece ikimizin olduğu, Barbie oynadığımız, mutfak tezgahında parmak boyadığımız, yorganın üzerinde film izlediğimiz zamanları hatırladım.

Hayat karmaşık olabilirdi ama sevgi öyle değildi. Oldukça basitti. Planları, ahlakı ve gururu delip geçen bir mızraktı. Her şeyi keşip geçerdi. Yarattığı karmaşa umurunda değildi. Acıtırdı ve biz de buna izin verirdik.

“Seni seviyorum Cali” dedim omzuna doğru. “Her zaman.”

“Ben de seni seviyorum, Elle ve burada olduğun için mutluyum. Gelebildiğine sevindim. Teşekkür ederim.”

Ona daha sıkı sarılıyorum.

Saatler sonra, gecenin bir yarısı uyandım. Biraz su alıp sahile bakan terasa çekildim. Sessiz bir yerdi. Çok güzeldi.

Kapı arkamdan hafifçe kapanınca sıçradım. Parker'dı.

Atlet ve pijama şortunun üzerine giydiği açık düğmeli gömlek rüzgârda çılgınca savruluyordu. Bana o gün Yankee maçında giydiklerimi hatırlatıyordu.

Her şey bana onu hatırlatıyordu. Beni rahatsız ediyor ve bundan nefret ediyordum.

Suya doğru geri döndüm.

“Elle” diyor, ses tonu ciddi. Günlerdir aramızdaki herhangi bir şey hakkında konuşmaktan kaçınıyorduk. Bu konuşmanın eninde sonunda geleceğini bilmeliydim. “Benimle konuşmak zorunda değilsin. Hayatına devam etmen gerektiğini anlıyorum. Sadece üzgün olduğumu bilmeni istiyorum. Bunların hiçbirinin olmasını istememiştim. Keşke yapabilseydim...”

“Özür dileme” dedim, yüzüm hâlâ suya dönüktü. “Bu senin hatan değildi.” Sonra kaşlarını çatarak ona doğru döndüm. “Ne demek istiyorsun, hayatıma devam ettiğimi mi?”

Parker’ın yüzünde acı ya da öfke gibi bir şey belirdi. Benimle korkulukta buluştu, ellerini dayadı. Bana bakmadan şöyle dedi: “Onunla olduğunu duydum, Elle. Dairene girdiğini gördüm ve seni duydum...”

Ne? “Beni kiminle duydun?”

“Luke’la.”

Penelope’nin bana birkaç kez yaptıklarını söylediği şeyi hatırlayarak neredeyse boğuluyordum. Benim yaptığımı mı düşünmüştü? “Parker” dedim yavaşça, “Luke gerçekten de benim bir seri katil olduğumu düşünüyor.”

Bana şaşkın bir bakış attı. “Ne?”

“Boş ver. Duyduğun kişi Penelope’ydi. Ben değildim. Bir haftalığına taşınmıştım.”

Parker’ı hiç bu kadar rahatlamış gördüğümü hatırlamıyordum. Neredeyse tüm gerginliği vücudunu terk etmiş gibiydi. “Ayy...”

Başımı ona doğru eğdim. “Ayrıldıktan bir hafta sonra ortak duvarımıza karşı başka biriyle seks yaptığımı düşündün ve yine de beni kız kardeşim için Avrupa’ya mı getirdin?”

Parker bir omzunu kaldırdı. “Sana söyledim. Her şeyden sonra en azından bunu yapabilirdim.”

Birkaç dakika boyunca sadece suyu seyrettik. “Yarın gidiyorlar”

dedim sonunda. “İsviçre’ye, Pierre’in ailesinin yanına gidecekler.”

“Ya sen?”

“Eve gitmem gerek. Senaryom bir hafta içinde teslim edilecek. Bir sahnem kaldı. Son sahne.”

Bana döndü. “Gidelim” dedi.

“Gidelim mi?”

“Son yere” dedi. “Listedeki son yere.” Anlaşmamızın bir parçası olmayan yere ama artık bir önemi de kalmamıştı.

“Paris mi?”

Stüdyonun Eyfel Kulesi için izni vardı. Hiç gitmedim ama bunu telafi etmek için videolara falan bakacaktım.

Başım salladı, aniden inançla dolmuştu. Gözleri alev alev yanıyordu. “Yaz bitmedi henüz” dedi. “Hadi gidelim!”

Kaşlarımı çattım. “Ama neredeyse İşçi Bayramı hafta sonu. Hamptons’ta önemli bir işin yok mu?”

“Hamptons’ı sikeyim.”

Uçuşları ayarladık. Kız kardeşime, Isabella’ya ve evet Pierre’e veda ettik ve bu çok zor gözükse de Cali yakında Amerika’ya döneceğine söz verdi.

Sonra havaalanındayız, Paris’e uçuyorduk.

26

Vardığımız saray, neredeyse tüm bloğu kaplıyordu. Gösterişli ve geniş ama yine de butik bir havası vardı.

“Hangi otel bu?” Bir tabela aradım.

“Burası bir otel değil” dedi Parker. “Burası benim evim.” Dışarıdaki adamlar resepsiyonist değildi. Korumalardı. “Ah!”

Evin kemerli pencereleri, karmaşık tasarımlı demir balkonları ve soluk mavi bir çatısı var. Önce bir kapı, sonra bir avlu, ardından da ön kapıda merdivenler vardı.

İçeride bizi aynı demir trabzana sahip çarpıcı kavisli mermer merdivenler karşılıyordu. Tavan yüksek, kaplamalar altın rengi, zemin taştan bir mozaikti.

Parker’a döndüm. O da beni izliyordu. “Beğendin mi?” diye sordu.

Bayıldım ama nedense hiçbir şey söylemedim. Şömineyi görüne kadar yürümeye devam ettim. Oda, sanki başka bir çağda yapılmış gibi özenli kaplamalarla süslenmişti ancak mobilyalar yumuşak, biraz modern. Koltukların üzerinde dev incilere benzeyen yuvarlak beyaz yastıklar vardı.

Bana sessizce etrafı gezdirdi. Mutfak da moderndi ve bana New

York'taki dairesindeki hatırlatıyordu. Merdivenler kıvrılıyor, yüksek kemerli vitray pencereli taş bir duvara yaslanıyordu. Her oda biraz farklı bir pastel renge boyanmıştı. Her banyo tamamen o renge uygun mermerden yapılmıştı. Açık mavi. Açık pembe. Açık mor. Dolaplar koyu bir renk tonuna boyanmıştı.

Uçsuz bucaksız teraslar ve dışarıda, alabildiğine uzanan bir bahçe vardı. Pastel çiçekler ve gül çalıları ile kasıtlı bir şekilde büyümüşü.

“Bunun senin olduğuna inanamıyorum. Çok güzel.”

“Yıkılacaktı, çok iyi durumda değildi. Annem her zaman Paris'i sevmiş ve iç mimar olmayı hayal etmiştir, bu yüzden ben satın aldım ve o da her odayı tasarladı. Yenilemeler sırasında tarihi olan her şeyi kurtardığımızdan emin olduk.”

Yüzümü ona döndüm. “Sana vazo alan anneyi mi kast ediyorsun?”

“Evet, sadece bir tane var.”

Maskelemek için büyük çaba sarf ettiğim şaşkınlığı görmüş olmalı. “Annem vazoların çirkin olduğunu biliyor, Elle. Mesele de bu zaten. Ben büyürken evimizde bulunan eşyaları bana hediye etmenin önemli olduğunu düşünüyor. Böylece nereden geldiğimi unutmuyorum.”

Beni eve hiç de uygun olmayan bir saate götürdü. Kırmızı boyası dökülmüş ve içinden bir horoz çıktığına emindim.

“Bunu ben on iki yaşmdayken bir bahçe satışından almıştık” dedi. “Eşyalarımızın çoğunu böyle aldık. Ya öyle ya da ikinci el mağazalarından.”

“Burada mı yaşıyor?” En yakın banyoya dalıp kendimi şık göstermeye çalışsam mı diye düşünerek sordum.

“Hayır. Şu anda olmaz zaten. O benim vakfımı yönetiyor. Merkezi Pennsylvania'da, benim memleketimin dışında.”

Ona gözlerimi kırptım. “Vakfın mı var?”

Başım salladı. “Şirket hisselerimin büyük bir yüzdesini elinde tutuyor.”

İnternette onunla ilgili yaptığım araştırmalarda kesinlikle böyle bir şeye rastlamadım. Bunu gizli tutuyor olmalıydı. “Bunu bana hiç söylemedin.”

“Hiç sormadın.”

Beni kütüphaneye götürdü.

Bir peri masalından fırlamış gibiydi. Kitaplar tavana kadar uzanıyordu. Kayar merdivenler vardı. Rahat sandalyeler odanın köşelerini dolduruyordu. Ortada bir masa vardı.

Bir an için buranın senaryomu bitirmek için mükemmel bir yer olacağını düşündüm.

“Bir yeri hiç bu kadar sevdiğimi hatırlamıyorum” dedim sessizce. Yavaşça, çok yavaşça elimi tuttu.

“Ben de” dedi, “ama bu evi ne kadar sevsem de... Paris onun dışında.”

Yazlık bir elbise ve saatler boyu rahatça yürüyebileceğim ayakkabılar giydim. Paris’i deneyimlememin tek yolu filmlerdi ve romantize edilmiş hatta aşırı kullanılmış olsa bile gerçekliği ekrandan bile daha iyiydi.

Binalar mavi çatıları ve sade dış cepheleri ile çok güzeldi. Yuvarlak masaları, çiftler hâlinde bir araya toplanmış sandalyeleri ve taraklı şemsiyeleri ile kafeler her yerdeydi.

Carette adında bir yere oturduk ve hayatımda içtiğim en iyi sıcak çikolatayı sipariş ettim. Ayrı bir kâse çırpılmış kremayla birlikte geliyordu ve Parker’a bir kaşık uzatmadan önce, “Bunu denemelisin” dedim. Dudağında biraz krema kaldığında, içgüdüsel olarak başparmağımla sildim. Basit bir dokunuştı. Kolumdaki sarsıntıyı hissetmeyi beklemiyordum, gözlerinin kararmasını beklemiyordum.

Elimi indirdim, cildim yaz güneşi altında alev almış gibi hissettim.

Henüz sabah olduğu için kruvasan, kapuçino ve omlet sipariş ettik.

Yan yana oturmuş, insanların geçişini izliyorduk ve ben, “Bunu sevdim” dedim.

“Neyi?”

Omuz silktim. “Hepsi. İşlek bir caddede dışarıda yemek yemek. Çocuk gibi hissetmeden sıcak çikolata içmek. Karşılıklı oturmak yerine masanın bir tarafında oturmak.”

Bunun üzerine Parker kolunu bana doladı. Parmakları yan tarafımda şekiller oluşturunuyordu.

Fırınlara, eczanelere, peynir dükkanları ve giyim mağazalarıyla kaplı sokaklarda yürüyorduk.

Binaların arasından fırlayan Eyfel Kulesi’ni gördüğümde donup kaldım, gökkuşağının sonundaki altın küpü gibi sokağın sonunda birdenbire tamamen görünür oldu. Parker karşıdan gelen trafiğe yakalanmamak için beni kaldırıma çekmek zorunda kaldı.

“Şimdi herkesin neden burayı sevdiğini anlıyorum” dedim. Burada, New York’taki Empire State Binası’nın manzarasını her zaman mahveden yeni binalar gibi onu engelleyecek gökdelenler yoktu. Hayır, her yerde ve etrafta dolaşıp çeşitli bakışlarla onu bulmaya çalışmak bir oyun gibiydi. Onu yakından görmek için sabırsızlanıyordum, sadece senaryom için değildi.

“Artık gidelim mi?”

Parker, “Bu gece gideceğiz” dedi.

Meyve, çiçek, çikolata, ekmek ve peynir satan pazarlarla dolu Rue Cler Caddesi’ne yürüdük. Dükkanlara girip çıktık, farklı lokmalar denedik, birkaç saniyede bir birbirimize “Bunu denemelisin” diyorduk. Dışarıda kuyruk olan ve fotoğraf çekmenin yasak olduğu bir kitapçı olan Shakespeare and Company’ye gittik. Sokaktan krep aldık ve Notre Dame’da dolaşırken yedik.

“Lüksemburg Bahçesi’ne yakın mıyız?” diye sordum.

Yeşil, rengarenk çiçekler, heykeller ve sandalyeler ile çerçevelenmiş olarak şehrin her tarafına uzanıyordu. İnsanlar kitap okuyordu. Çocuklar bir fiskeyede kayık yarışı yaparken gülüyorlardı.

Musée Rodin’e gittik. Oraya doğru yürürken, “Burası senin evine benziyor” dedim çünkü benziyordu.

Parker’ın evi kesinlikle uzun zaman önce ölmüş insanların

büstleriyle dolu değildi. Çizimlerden oluşan bir duvarı geçtik. Bu müzede başka sanatçılara ait bazı eserler de vardı ama bunlardan bazıları Rodin'in kendisine atfediliyordu. "Rodin'in çizim yaptığını bilmiyordum" dedim, onu daha çok heykellerinden tanıyordum.

Parker, "Sanırım insanların gerçekten hatırlanacak tek bir şeyi var" dedi.

Ona döndüm. "Sen hatırlanmak istiyor musun? Şirketinle?"

Başını iki yana salladı. "Hayır" dedi düşünceli bir şekilde. "Umarım bir gün, benimle ilgili en az ilginç olan şey şirketim olur."

Bahçeye çıktık. Düşünen Adam orada duruyordu. "Bu, hayatımdaki her karardan önceki ben" dedim heykele başımı sallayarak. "Her şeyi çok düşünürüm." Kaşlarımı çattım. "Ama genellikle içeri-deyim."

"Bilemiyorum Elle" dedi Parker. "Bu yaz oldukça spontane davrandın." Etrafı işaret etti. "Ve çoğunu dışarıda geçirdik."

O haklıydı.

Bir adam geçti. Parker mükemmel bir Fransızcayla fotoğrafımızı çekmesinin bir sakıncası olup olmadığını sorduğunda, ruhum neredeyse bedenimi terk ediyordu. Memnuniyetle evet dedi ve fotoğrafı çekti. Sanırım yere yığılacaktım.

Parker'a baktım, bana bakmasını bekliyordum, böylece ona fotoğrafı ilgili her şeye duyduğu nefreti hatırlatabilirdim. Onun yerine burnuma hafifçe vurdu ve yoluna devam etti.

Bütün gün yürüdük. Parker'ın evine döndüğümüzde bitkin düşmüştüm. Bir dakikalığına gözlerimi kapatmaya niyetlendim, saatler sonra zifiri karanlıkta uyandım.

Yalınayak koridora çıktım. Çok sessizdi. Parker'ı kütüphanede buldum. Duvara bakıyordu, derin düşüncelere dalmış, öne doğru eğilmişti.

"Senin bahçede olman gerekmiyor mu?" diye takıldım.

Bana baktı. Gülümsüyordu. Jane Austen uyarlamalarında bir kadın odaya girdiğinde beyefendilerin yaptığı gibi ayağa kalktı.

"Saat kaç? Eyfel Kulesi'ni kaçırdım mı?"

“Hayır. Ben de tam kapını çalacaktım.”

Bana yemeğe gideceğimizi söylemişti. Eyfel Kulesi’nde birkaç restoran olduğunu biliyordum ama umutlanmıyordum çünkü aylar öncesinden rezervasyon yaptırmak gerektiğini duymuştum. Paris’e gelmeye ani karar vermiştik. Parker denese bile hiç yoktan başka bir masa bulamazlardı.

Sokaklar her zamankinden daha sessizdi. Çıkmadan önce telefonumu bile kontrol etmedim. “Saat kaç?” diye sordum.

“Neredeyse gece yarısı.”

Gece yarısı mı? Jet lag beni etkiliyor olmalıydı çünkü daha yeni acıkmaya başlamıştım. Avrupalıların geç saatlere kadar yemek yediğini biliyordum ama acaba restoranlardan herhangi biri açık mıydı?

Eyfel Kulesi’ne yaklaştığımızda, kapatılmıştı. Kaşlarımı çattım. “Kapalı.”

“Evet” dedi. “Öyle.”

Biri bizi karşılamak için dışarı çıktı. “Ben Bay Warren” dedi.

Restoranın geç saatlere kadar açık kalmasını mı sağlamıştı?

Parker anlamaya çalışmamı belli belirsiz bir eğlenceyle izliyordu.

Asansörde sadece biz vardık. Kulenin ayaklarından birinden hızla gökyüzüne doğru çıkarken Parker omzumu tuttu.

Bir restorana açılıyordu.

Ortadaki tek bir masa dışında orası da boştu. Paris dört bir yanımıza yayılmış, her yerde ışıklar vardı.

Parker’a döndüm. “Eyfel Kulesi’ni kiralamadın.” Hiçbir şey söylemedi. “Eyfel Kulesi’ni kiralamadığını söyle.”

“Yapamam.”

Bu mümkün müydü? Şok içinde pencereye doğru ilerledim ve manzaraya hayran oldum. Eşsiz bir manzarası vardı. Gece yarısı Paris’i altımızda, bir şölen gibi yayılıyordu.

Parker benim için sandalyemi çekti. O da diğer tarafa oturuyordu.

Bir kadın geldi ve şarap doldurmaya başladı.

“Şu abartılı şeyleri bırakacağını söylemiştin” dedim, hâlâ bunların gerçek olup olmadığından emin değildim.

Bir omzunu kaldırdı. “Bunu kendim için yaptım.”

Altı çeşit Michelin yıldızlı yemek yedik. Her lokma, bir sonrakine kadar tattığım en iyi şeydi. İşimiz bittiğinde, gitme zamanının geldiğini düşünüyordum ama başka bir asansöre yönlendirildik. “Nereye gidiyoruz?”

“Göreceksin” dedi Parker.

Kafesin içinden geçerek daha da yukarı çıktık, Paris gittikçe küçülüyordu. Devam ettik, sonra Eyfel Kulesi’nin en tepesine çıkana kadar bir kat merdiven çıktık.

Rüzgâr saçlarımı geriye savuruyordu. Aşağıda uyuyan şehre hayretle baktım. Parker’a döndüm. “Yükseklikten korktuğunu sanıyordum.”

Şehre bakmıyordu. Kuleye bakmıyordu. Bana bakıyordu.

“Seninleyken hiçbir şeyden korkmuyorum” dedi.

Ben de demek istiyordum. Bu beni korkutuyordu. Sanki bütün yaz bir şeylere doğru sürükleniyormuşuz gibi geliyordu. Ve şimdi...

“Yarın yazın son günü” dedim, o da bana kenarda katılırken. Gergindi ama omurgamdaki eli yumuşacıktı. Yüzümü ona döndüğümde sesim ancak fısıltıya dönüşüyordu. “Yazların hep bitmesi çok yazık.”

“Belki bu sonsuz olabilir” dedi Parker. “Hayatta hiçbir şey sonsuz değildir.”

“Aşk, Elle” dedi.

Güldüm. “Peki, sen aşk hakkında ne biliyorsun?”

“Şimdi mi?” dedi. “Her şeyi.”

Sanırım buydu. Göğsümdeki bu sıcaklık, sahip olduğumu bilmediğim her eksik parçayı dolduruyordu, yaz böyle hissettiriyordu.

Onu öptüm. Bedenim ona karşı eriyordu, sanki rahatlamış gibiydi, sanki “Evet, tam da olmamız gereken yer burası” der gibi.

“Evine ne kadar çabuk dönebiliriz?” diye sormadan önce ondan ayrıldım, harap olmuş görünüyordu.

Ön kapıdan girer girmez çantamı yere attım, topuklularımı tekmeledim, o da beni havaya kaldırdı. Ayak bileklerim arkasından kenetlendi ve tek bir adımı bile atlamadan bizi üst kata çıkarırken onu öptüm.

Ne olduğunu anlamadan, sırtım hayatımda hissettiğim en yumuşak çarşaflara değiyordu ve elbisem yukarı sıyrılıyordu. Elbisemi bir anda üzerimden çekip çıkardı ve birden üşüdüm, sadece yanımda getirdiğim için kendime teşekkür ettiğim iç çamaşırlarımla kalmıştım.

Geri kalanını çıkarmak için hamle yapıyordum ki eli nazikçe iki elimi de kapattı. Bileklerimi üstümde tuttu.

“İzin ver sana bakayım” dedi gözlerindeki saf ihtiyaçla tamamen çelişen bir şefkatle. Her santimetremi inceliyordu. “Mükemmel” dedi, o kadar yumuşak bir sesle ki bunu yüksek sesle söylediğinin farkında olduğunu bile sanmıyordum. “Her zaman çok mükemmeldi.”

Ayağa kalktım ve gömleğinin düğmelerini açmaya başladım. Ellerim titriyordu, sinirden değil ama beklentiden, o da bana yardım etti. Parmaklarım pantolonuna doğru ilerledi. Nazik bir eliyle beni tekrar durdurdu.

“Emin misin?” dedi.

“Evet” dedim ve sonra kıyafetlerini çıkardı ve ben aniden nefes alma yeteneğimi kaybettim. O büyük. Bunu biliyordum ama ...

“Nankörlük etmek istemem” dedim yutkunarak. “Ama çok fazla büyüklük diye bir şey olabilir.”

Yavaşça gülümsüyor, egosunun bir kısmı ortaya çıkıyor. “Bunu birkaç saniye içinde söylemeyeceksin.” Göz kırptı.

Sonra elleri ayak bileklerimde kilitlendi ve beni yatağın kenarına sürükledi. Tek bir hareketle iç çamaşırlarımı çıkardı. Önümde diz çöktü.

Gözlerimi kocaman açarak doğruldum ve o da bana baktı.

Onu bacaklarımın arasmda görmek, yüzünde açık bir ihtiyaçla...

“Bu iyi mi?” diye sordu. Başımı salladım.

“Güzel. Şimdi benim için arkana yaslan tatlım” dedi, nefesi iç bacaklarımda sıcaklık yayıyordu. Bir bacağımlı omzuna attı. Sonra diğerini. Dilini merkezime ilk değdirdiğinde sırtım yataktan kalktı.

Tavana doğru küfrettim, beni yeterince tadamıyormuş gibi yutarken kasılıyordum. İlk başta, dilinin darbeleri uzun, yavaş, acele etmiyordu ama sonra saf arzusunun derin sesini çıkardı ve kalçalarımı ağzına çekti, daha da fazlası için açgözlüydü ve ellerim çarşafımlı yumrukluyordu, sanki beni açlıktan ölüyormuş gibi yalıyordu, sanki bunu yapmak için aylardır bekliyormuş gibiydi.

Tutarlı kelimeler ya da düşünceler üretemiyordum, sadece benden gelmesi mümkün olmayan çığlıklar atıyordum ve iki parmağını içime soktuğunda, geri yatağa eriyene kadar bu zevki kovalarken, dilini sürerken, onun etrafında kenetlenerek çöktüm.

Kollarımın üzerinde kıvrıldım, vücudum kemiksiz gibiydi, sadece Parker’ın ayağa kalktığını gördüm, kendinden fazlasıyla memnun görünüyordu.

“Buraya gel” dedim ve o da yavaşça yanıma geldi. Ağzı uyluğumun iç kısmında, kalça kemiğimde, kaburgalarımda gezindi, ta ki dantelin arasından geçip göğsüme ulaşana kadar. Sütyen bir anda yok oldu ve yerini ellerine bıraktı. Başparmakları meme uçlarımlı üzerinde geziniyor, çekiyor, çimdikliyordu ve ben hiçbir şeyin etrafında kenetlenmiyordum. Ona ihtiyacım vardı. Her şeye ihtiyacım vardı.

Bir prezervatif açıldı ve Parker’ın hazırlıklı olmasına sevindim. O takarken ben hâlâ bunun nasıl işe yarayacağını anlamaya çalışıyordum.

Kollarım başıma dolayarak kendini yukarı kaldırdı. Aramıza uzandı. “Emin misin?”

Başımı salladım.

İçeri itmeye başladı ve ben onun büyüklüğü karşısında nefes nefese kaldım. Hemen durdu. Tekrar başımı sallamamı bekledi.

Yavaşça girdi, girdi, girdi, gerdi, sonra tamamen doldurdu ve ilk başta bir acı parladı ama sonra yerini yakıcı bir zevk aldı ve içimde, nefesimi kesen bir yere doğru sürüklendi. Çığlık atmamak için tırnaklarımı omuzlarına geçirdim.

Sonunda dibe kadar vurdu ve birlikte inledik. Onunla o kadar doluydum ki arzuyla, ihtiyaçla ve bu amansız acıyla doluydum.

Sonra, gözleri gözlerime kilitli, hareket etmeye başladı.

Yüzüne doğru nefes nefese kaldım. Bir eli belimi kavrayarak yan tarafımdan aşağı indi ve kendini tekrar içimdeki o yere doğru sürüklediğinde, başım geriye eğildi ve haykırdım, zevk o kadar keskin, o kadar doygundu ki. Alnını benimkine bastırdı. Daha sert ve daha hızlı gidiyordu ve daha önce onlarca kez yaptığımız gibi birbirimize baktık, son birkaç haftada geliştirdiğimiz sözsüz dildi. Sanki bu düşündüğümünden daha iyiydi, sanki bunu hayatım boyunca yapabileceğimi düşünüyordum.

Son bir kez sokarken adımı söyledi, bitirirken gözleri açıldı ve ben onun etrafında tekrar boşalırken nefes nefese kaldım.

“Bunu yaptığınıza inanamıyorum” diye nefes nefese kaldım. “Bu kadar uzun sürdüğüne inanamıyorum.”

Beni duvara yasladı. Mermere doğru kaydım. Öfkeyle hareket ederken meme uçlarım göğsüne sürtünüyordu, onun her santimi için çaresizdim. Kalçalarımı kavradı ve beni üzerinde hareket ettirdi, ona binmeme yardım etti.

Saatlerdir böyleydi. Sonunda, duvarla işimiz bittikten sonra, onun tişörtlerinden birini ve bir eşofman altı buldum ve biraz su almak için aşağı indik. Mutfak tezgâhının üzerinde oturmuş, aşırı sıcak ve aşırı doymuş bir hâldeyken bana doğru geldi.

Göğsüm yine gömleğine değişiyordu. Saçlarımı nazikçe avuçladı, sonra başımın arkasına götürdü. “Dışarıda kaldığın o gece aklımı başımdan aldın” dedi. “Çok zorlandım, uyuyamadım.” Yutkundum

ve dudaklarını boğazımda gezdirmek için eğildi. “O gece yapmak istediğim şey buydu” dedi köprücük kemiklerime karşı.

Meme uçlarım onun altında sımsıkıydı. Gözleri hâlâ benimki-
lerdeyken birini dişlerinin arasına aldı. Nefesim kesildi ve o da acı-
nın üzerinden yaladı, göğsümü kumaşın içinden emdi, beni mahve-
diyordu. Eli diğerini çimdiklemek için yukarı kalktı.

Bacaklarım muhtaç bir şekilde açıldı ve eli eşofmanımın belinin
altından kaydı. İhtiyacım karşısında hırladı. “Benim için her zaman
çok hazırsın” dedi.

Bu doğruydı.

Daha fazla dayanamıyordum. “Geri dönelim” dedim ve tezgâh-
tan inmeme yardım etti. Mutfaktan aceleyle çıktım. O da hemen
arkamdaydı.

Yatak odasına bile gidemiyorduk.

Merdivenlerde Parker eşofmanımı indirdi ve beni basamakla-
ra doğru götürdü. Gömleğim bir yerlere atılmıştı. Dizlerim soğuk
mermere sürtünüyordu, eli merkezimle oynamak için uzandı.

Ben paramparça olurken çığlıklarım merdivenin kulesinde yan-
kılandı ama o devam etti, beni kendine doğru çekti, meme uçlarımı
parmaklarının arasında yuvarladı.

“Tekrar yapabilirsin” diye kulağıma homurdandı ve yapabili-
yordum, yapabiliyordum. Onu bu şekilde sürüyordum, ona doğru
geri itiyordum, lezzetli bir şekilde gerildim ve merkezimi sıkıştırı-
yordu.

Tekrar boşalıyordum, vücudum onunkiyle aynı hizadaydı, böy-
lece her sarsıntıyı hissediyordu. Son bir kez daha pompaladı, sonra
boynuma karşı iç çekmeden önce boşaldı.

“Hiçbir zaman gitmek zorunda değiliz” dedi. “Burada kalabi-
liriz.”

Ve ben, gerçekten, bu gecenin sonsuz olmasını diledim.

Günlerce evden çıkmıyoruz. Sanki yeni bir keşfetmişiz gibi doyamadığımız bir dildi bu. Parker bir keresinde evindeki her mobilanın üzerine beni yatırmak istediğini söylemişti ve bunu yapmaya yaklaşmıştık da.

Bir iş görüşmesiyle ilgilenmek için ara verdi ve ben de dizüstü bilgisayarımı ofise taşıdım. Orada oturup Eyfel Kulesi'nde geçen sahnemi yazdım.

İki saat sonra Parker beni bölerek boynumu öptü ve o kayar merdiveni de iyi bir şekilde kullandık. Sonra, kıyafetlerimiz kütüphanenin her yerindeyken, Parker'a yeni basılmış sayfalardan oluşan bir yığın verdim. "Bunu okumanı istiyorum" dedim.

"Bitti mi?"

"Neredeyse" dedim. "Sadece sonunu bitiriyorum."

Ona daha önce hiç kimsenin bitmemiş çalışmamı okumasına izin vermediğimi söylemedim. Sanırım sayfaları dikkatle almasından anladı, sanki ona hayal bile edemeyeceği bir hediye vermişim gibiydi. Sanki bu kâğıt yığını bir blok uzunluğundaki bu evden daha değerliymiş gibi.

"Teşekkür ederim" dedi.

Yatakta okuyor ve ben de onun kenarlara küçük notlar yazmasını izliyordum, tıpkı filmi birlikte izlediğimizde benim yaptığı gibi. İlk başta bana eleştiri yaptığını düşünüyordum ama sonra omzunun üzerinden gizlice baktım ve notlarında “Bunu sevdim” ya da “Komik” yazdığını gördüm. Bu küçük kelimeler içimde bir şeylerin keyiflenmesine neden oldu.

Ertesi sabah beni bir latte ve yıpranmış hâlde notlarla dolu senaryo ile uyandırdı.

“Şimdiden bitirdin mi?”

Yatakta bana katıldı, şilte alçaldı. Lattemden bir yudum çaldı, sonra geri verdi. “Duramadım. Sabahlara kadar okudum.” Gözleri muzipti. “Beni birkaç gecedir uyutmuyorsun, bunu biliyor musun?”

Mideme bir sıcaklık düştü.

“Bayıldım” dedi ben daha sormadan. “Ve seni kelimelerle görebilmeyi sevdim. Zihninin çalışma şeklini.” Alnımdan öptü ve sanırım yorganın altında eriyip gidecektim.

“Okuman çok anlamlı” dedim yanma sokulurken. “Bunu telafi etmek için kodlarından bazılarını ya da satın alma sözleşmeni okuyacağım.”

Bir kahkaha attı. Sonra iç geçirirdi. “Bundan bahsetmişken.”

“Gitmemiz gerek, değil mi?”

İkimizin de yapması gerekenler vardı. Senaryom birkaç gün içinde teslim edilecekti. Üzerinden geçip Sarah’ya göndermem gerekiyordu.

“Yine de biraz zamanımız var” dedi bana. “Uçağımız öğleden sonra.” Lattemi komodinin üzerine koydu ve beni yataktan kaldırıp duşa taşırken güldüm.

Eskiden birinci sınıf uluslararası uçuşların nasıl bu kadar pahalı olabildiğini merak ederdim. Fiyatın business class’tan çok daha fazla olması mantıklı gelmiyordu.

Şimdiye kadar.

Kendi salonumuz vardı. İçinde bizi bekleyen bir otel odası vardı, onu da hızlıca kullandık. Fiyatsız menüsü olan bir restoran vardı. Hepsi bilet fiyatımıza dahildi. Tadım menümüz vardı.

Bu uçuşta yüzlerce koltuk vardı ancak birinci sınıf kabinde sadece on iki tane vardı. Bölmelerimizin her birinde o kadar çok alan vardı ki akşam yemeği yerken birbirimizin karşısına oturabiliyorduk, aramızda bir masa ve diğer tarafta emniyet kemeriyle tamamlanmış bir koltuk duruyordu. Bir sonraki tadım menümüz başlıyordu.

Uçak yemeklerinin iğrenç olması gerekirdi ama bu herhangi bir güzel restoran kadar iyiydi. Çorbamız vardı. Salata. Deniz ürünleri. Yemekler arasında bir peynir tabağı vardı. Güzel şaraplar getiriliyordu ve gerçek kadehlerde servis ediliyordu. Üstümüzü değiştirmemiz için pijamalar ve yorganlar verildi. Hayatımm en güzel uykularından birini uyudum, Parker'ın eli aramızdaki boşlukta benimkine uzandı.

Paris'i ne kadar sevsem de New York'u özlemiştim.

Uber'imizle eve doğru giderken ufuk çizgisi parıldıyordu. Yeni kapıcı Parker'a valizleri taşımasında yardım etti. Asansörde şimdi ne olacağımı merak ederek valizimin üzerine oturuyordum. Düşüncelerimi okumuş gibi, "Birkaç toplantım var ama bu akşam sana yemek hazırlayabilir miyim?" dedi.

Vedalaştık ve sonra tekrar daireye döndüm. Sadece birkaç gün içinde çok şey değişti.

Sarah bana mesaj attı. Bir stüdyo yöneticisi gelecek hafta benimle yüz yüze görüşmek istiyordu. Bunun heyecan verici bir fırsat olduğunu söylüyordu.

Midemde yanmalar başladı. Bu tür toplantılara alışık değildim.

Ama korkmaktan çok heyecanlandığımı fark ettim.

Yaşadığım şokla yere düşürdüğüm sanat eseri hâlâ orada duruyordu. Onu kancasına geri koydum. Sonra yavaşça dairenin içinde dolaşmaya başladım. Tadilat bitmişti. İtiraf etmeliydim ki Luke ve şirketi iyi iş çıkarmıştı.

Frankenstein'ın canavarı planım hâlâ yerde duruyordu. Artık ona ihtiyacım yoktu. Yavaşça ve teker teker notları yerden sıyırmaya başladım.

Telefonuma eve dönüş uçuşumun dört gün sonra olduğunu hatırlatan bir uyarı geldi. Her ihtimale karşı değiştirebilir miyim diye baktım. Değiştiremiyordum.

Sorun değildi, samırım. Nasıl olsa toplantım vardı. Gideli çok olmuştu zaten.

Dışarıda yağmur yağıyordu, su camdan aşağı kayıyordu, fırtına bulutları manzarayı kapatıyordu, ben yere çöküp toplanmaya başladım. Hiçbir şeyi unutmadığımdan emin olmak için bunu birkaç güne yayarak yapmanın daha iyi olacağını düşündüm.

Tıpkı şehir gibi katladığım neredeyse her giysi parçasının da bir anısı var gibi görünüyordu. Gece kulübündeki elbise. Taryn, Emily ve Gwen ile akşam yemeğinde ve karaokede giydiğim etek ve cızırtılı gömlek. Gönüllü olmak için giydiğim tulum.

Gitmek istemiyordum, farkındaydım ama burası benim evim değildi.

Hiç olmamıştı. Sadece ev bakıcılığı yapıyordum.

Parker benim isteğim üzerine bana en sevdiği yemekleri pişirdi. Neyi sevdiğini bilmek istiyordum. Yardımcı olmaya çalışarak mutfakta dolaşıyordum ama bunun yerine dikkat dağıtıcı olarak adlandırılmışım, bu da ona dokunmaya devam ettiğim için olabilirdi. Değildi. Sebzeleri doğrarken tişörtünün içinde kollarım ve sırtını esnettiğini görmek bana garip şeyler hissettiriyordu.

Masayı kurdum, mumlar ekledim, güzelleştirmeye çalıştım ve tabakları servis etmesine yardım ettim. Bize parmesanlı tavuk, baharatlı makarna ve ızgara mantar yaptı.

“Sağlıklı yemeyi sevdiğini sanıyordum” dedim ilk lokmamdan sonra inlemeden önce.

“Seviyorum ama en sevdiğim yemekleri sormuştun.” Bana baktı. “Ve şu sesi çıkarmayı kes. Kurduğun güzel masayı üstüne çıkarak mahvetmek istemem.”

İçimdeki istek iliklerime kadar işliyordu ama razı oldum, tüm yemeklerini yedim ve bunun bir restorandan bile daha iyi olmasına hayret ettim.

“Çok güzel” dedim. “Yemeklerini gerçekten özleyeceğim.”

Çatalını tabağına dayadı. Yavaşça bana baktı. “Neden özleyesin ki?” diye sordu.

Masanın karşısında birbirimize baktı. “Uçağım dört gün sonra.”

“İptal et.”

“Yapamam.”

Parker gözlerini yemeğine geri çevirdi. Birkaç dakika boyunca sadece sessizlik oldu, ayrı ayrı yedik ve aramızda bir boşluk açıldığını hissettim. O kadar nazik bir şekilde konuştu ki zar zor duymuştum. “Kalacağını düşünmüştüm.”

Çatal bıçağımla bıraktım. “Nerede? O daire benim değil. Ben Los Angeles’ta yaşıyorum. Tüm hayatım Los Angeles’ta.” Sanki hiçbir yerde yazamazmışım gibi söylüyordum. Sanki Penelope’den başka biri beni Kaliforniya’da tutuyormuş gibi söylüyordum. Başımı salladım. “Sen de gidiyorsun. Satın alma işlemi için, değil mi? San Francisco’da olacaksın.”

Parker kaşlarını çatı. Bir an için gözlerinde bir acı parladı. “Yani bu kadar mı?” dedi. “Bu sadece... Veda mı?”

“Bilmiyorum. Olmasını istemiyorum... Ama bu sadece yaz boyunca sürecekti.”

Tamamen farklı hayatlarımız, farklı kariyerlerimiz vardı.

Bir ilişki için zaman yoktu. Özellikle de şimdi, Virion’un CEO’su olmak üzereyken.

Gecenin geri kalanında tartışmadık ama çok da konuşmadık.
Her zamanki konuşmalarımız yerine sessizlik vardı.
Ve bu daha da kötüydü.

28

Önümüzdeki birkaç gün onu Penelope'nin adresine gönderdiği ve Parker'ın yakında Virion'un CEO'luğuna yükseleceğini duyuran haber linkleri dışında neredeyse hiç görmedim. Görünüşe göre satın alma nihayet tamamlanmak üzereydi. Virion'un hisseleri hemen yükselmişti.

Taryn, Emily ve Gwen vedalaşmak için beni yemeğe götürdüler. Bu kez Tacombi'de taco yedik ve margarita ve guac eşliğinde sonbahar planlarımız hakkında konuştuk.

"Ziyaret etmen gerekecek!" Gwen öyle dedi. "Şehirde kış çok eğlenceli, tatil pazarları, buz pateni ve ağaçlar var."

"O biliyor" dedi Taryn. "Columbia'ya gitmişti, hatırladın mı?"

"Ah" dedi Gwen kaşlarını çatarak.

Ona gülümsedim. "Çok isterim." Cali sonunda dairesine taşınmaya karar verirse, tatilleri Isabella ile geçirmek güzel olurdu.

Parker'ın bu yıl tatillerde ne yapacağımı merak ettim. Botanik bahçesindeki minik Noel ağacını hatırlayarak gülümsedim.

"Onu kaybettik" dedi Emily. "Onu kaybettik, değil mi?" Onlara Paris'i tüm detaylarıyla anlatmaya zorlandım (evet doğru, buna bayıldım) –merdivenlerde mi?!– ve Los Angeles ile San Francisco ara-

sında uzun mesafe yapmamızın mümkün olmadığına ikna oldular.

“Tabii ki öyle” dedi Taryn içkisini yudumlarken. “Merdivenlerde seks yapıp bir insanı düşünmeden duramazsın.”

Neredeyse cipsimi yerken boğuluyordum. “Hatırlatın da bir daha hiçbirinize bir şey söylemeyeyim.”

Ertesi sabah kapım çalındı. Hâlâ pijamalarım ile duruyordum. Kapıyı açtığımda Parker’ı koşuya hazır bir şekilde buldum.

“Saat sabahın altısı” dedim. Genelde yedide koşardık. O meşgulken günlerdir koşturmuyorduk. Ya da daha doğrusu benden kaçıyor.

“Önümüzde uzun bir gün var” dedi.

Göz kırptırdım. “Öyle mi?”

Bana bir latte uzattı. Üzerinde kendi kahve dükkanının kılıfı vardı. Kaşlarımı çattım. “Bu kadar erken açık değil.”

“Biliyorum. İçeri girdim ve kendim yaptım.”

Uzun bir yudum aldım ve iç çektim. “Bu şimdiye kadar içtiğim en iyi latte” dedim, ciddi bir şekilde. “Jeremy’ye söyleme.”

Gülümsedi ama gözlerine ulaşmadı. Bir terslik var ama ne olduğundan emin değildim.

“Meşgul olduğumu sanıyordum” dedim.

“Öyleyim” diye itiraf etti “ama bunu yazın yapacağımızı söylemiştik. Şimdiden biraz geç kaldık.”

Ne yapacaktık? Sonra birden hatırladım. Göz kırptırdım. “Parker. Ciddi olamazsın.”

Sadece ciddi görünüyordu.

Beni yoga pantolonumu, tişörtümü ve spor ayakkabılarımı giymeye iten şeyin ne olduğunu bilmiyordum ama belki de benden kaçmasından bıktığım içindi. Yarın gidiyordum. Bugünün tamamını bana vermek istiyorsa. Kabul edecektim.

Manhattan'ın en kuzey ucuna kadar trenle giderken, "Bunu yaptığımıza inanamıyorum" dedim.

Kendimden alıntı yapmak istememiştim ama bana dönüp; "Bu kadar uzun sürdüğüne inanamıyorum" dedi ve yanaklarım kızardı.

Yerdeki levhanın her iki tarafında da "Şimdi Manhattan'a Giriyoruz" yazıyor ve iki yaprak resmi bulunuyordu.

"Hazır mısın?" dedi Parker. "Hazırım."

Çok erken olduğu için minnettardım çünkü bir parçam hâlâ uykuda olduğu için sersemlemiş bir hâlde ilerliyordum. On dakika sonra 215. Cadde merdivenlerine ulaştık, büyük bir dalga gibi yükseliyordu. Milyonlarcası varmış gibi görünüyordu.

"Şu anda şu merdivenleri inip çıkman için birinin sana ne kadar vermesi gerekir?" diye Parker'a sordum. O yorgundu. Şu anda benden çok daha uyanık olmasına rağmen yorgun olduğunu görebiliyordum.

"Dünyada yeterince para yok."

Güneş çoktan çıkmıştı ama sokaklar oldukça boştu. Bir saat sonra George Washington Köprüsü'ne ve pazara ulaştık. Etrafımızdaki dünyayla birlikte ikimiz de tamamen uyanırken rahat bir sessizlik içinde yürüdük. Saatler ilerledikçe dışarıda daha fazla insan vardı. Dükkân tabelaları çevriliyordu. Kapılar açık duruyordu.

"İlk kahve neredeyse geliyor" dedi Parker. Ona bir bakış attım. "Öncesinde kahve içebileceğin yerler buldum. Birkaç saatte bir."

Şaşırmış ya da duygulanmış görünmeliydim çünkü sadece omzunu kaldırdı. "Bunu yapmamak zalimce ve alışılmadık bir ceza gibi görünüyordu."

Yetmiş İkinci Cadde'deydik. Banklar ve küçük bir kahve kamyonu var. Ben buzlu kahve sipariş ettim, Parker da bize su şişesi aldı.

Biraz sonra Parker'ın gömleğini avuçladım, şaşkınlık beni ha-

reketsiz kıldı. “Bak!” dedim. Shakespeare & Co. adında bir kitapçı vardı. Aynı değildi ama bana Paris’teki kitapçıyı hatırlattı.

Parker bana baktı, sanki o da Paris’i hatırlıyormuş gibiydi.

Columbus Circle’da Central Park’ın kenarına ulaştık. Köşede, döner kavşak boyunca bir sosisli sandviç arabası ve bisiklet taksi kümeleri vardı. Bir sütunun tepesinde parlayan altın bir heykel sabah güneşinin ışığını yansıtıyordu.

Yürüyüşümüzün dördüncü saatinde Broadway şovlarının ve oyunlarına benzeyecek şekilde boyanmış tiyatroların reklam panolarını görmeye başladık. Dışında dev bir elma olan bir Applebee’s tabelası vardı. “Acaba kaç kişi bunun önünde ironik olmayan bir şekilde fotoğraf çektiriyor?” dedim. Devasa bir Olive Garden’ın önünden geçtik.

Sonra Times Meydanı’nın kalbinde, selfie çubukları, maskotlar ve agresif tabelalar diyarındaydık. Barlardan fırınlara kadar her mağazanın cephesinde yanıp sönen ışıklar vardı.

Reklam panoları etrafımızda dalgalanıyor, arabalar, filmler, müzik, makyaj malzemeleri, kıyafetler ve hatta telefon görselleri reklamlardan reklama yanıp sönüyordu. Yan yana durup ekranları izledik, isteyerek reklamlarla besleniyorduk. Bence bu garip bir şekilde güzeldi. Kırmızı basamaklarda otururken su içtik.

“Nasılsın?”

“Ayaklarım iflas etmek üzere” dedim. “Seninkiler?”

“Aynısı.”

Saat neredeyse on olmuştu. “Planlarında brunch var mı?” Tabii ki vardı.

Yirmi dakika sonra yemek için Smith’te durduk. Benim tabağımda çırpılmış yumurta, domuz pastırması ve avokado, Parker’ınkinde ise salata vardı. “Su iç” dedim ve ikimiz de su içtik, gözlerimiz kilitlendi. “Seni telaşlandırmak istemem ama sanırım bu kabinden çıkmaya çalışırsam bacaklarım kırılacak.”

Parker başını salladı. “Ben de benzer şeyler hissettim.”

Tuvaleti kullandık ve Broadway’den Flatiron Binası’na doğru devam ettik. Hayran hayran baktık.

“Buruna benziyor” dedi Parker. Gerçekten de öyleydi.

Parker’ın deyimiyle, “Elle’nin iki numaralı kahve durağı” için birkaç blok ötedeki Beşinci Cadde’ye saptık. Buraya daha önce de gelmiştim. Ralph’s Coffee’nin dışarıda yeşil sandalyeleri ve bana Paris’i hatırlatan dairesel masaları vardı. Sırada bekledik ve ben buzlu mocha sipariş ettim. Parker bir fincan limonlu buzlu çay aldı. Beklerken arkamı döndüm ve duvarda büyük bir ayna gördüm.

Sonra baktığıma pişman oldum.

Sabahın altısında uyanmış ve günün büyük bir kısmını yürüyerek geçirmiş biri gibi görünüyordum. Saçlarımı at kuyruğundan çıkardım ve parmaklarımla çılgınca tepesini taramaya başladım. “Neden bana nasıl göründüğümü söylemedin?” Restoranın tuvaletinde ellerimi yıkamakla meşgul olduğum için, fark edemediğim bu duruma lanet okuyarak söylemiştim. Parker beni yanına çekti. “Mükemmel görünüyorsun” dedi ve sonra fotoğraf çekti. Telefonu elinden kaptım ve aynada ikimizin de fotoğrafını çektim. Parker, influencer’m aynadaki fotoğrafının tam tersi bir şekilde kaşlarını çattı.

İçkilerimizi alıp Broadway’e geri döndük. Bir sinema salonunun ve ABC Carpet & Home’un yanından geçtik, aynı zamanda, garip bir şekilde, gerçekten iyi üç restoran şubesi olan üst düzey bir mobilya mağazasıydı. Yolumuz bizi doğrudan Union Meydanı’na götürdü.

Dışarısı çok sıcak, güneş cayır cayır yanıyordu, bu yüzden benim ısrarım üzerine, çok ihtiyacımız olan klimayı almak için dört katlı Barnes & Noble’a girdik. Etrafta dolaştık; ben hangi kitapları okuduğumu işaret ettim, Parker ise kitap kapaklarına giderek daha fazla şaşırdı. Bazılarının birkaç sayfasını inceledi.

“Bütün kitaplarda harita var mı?” diye sordu. “Hayır” dedim. “Sadece en iyilerinde.”

Aşk kitaplarının önünde durduk. Parker bir kitap aldı ve arkasını okudu. Kaşlarını çattı. Bir tane daha aldı. Aynı şeyi yaptı.

“Hiçbiri sana uygun değil mi?” diye sordum.

Üçüncüyü de bıraktı. “Hayır çünkü hiçbirinin sesi bize benze-
miyor.”

“Sanırım birinin yazması gerekecek.”

Yeterince serinledikten sonra caddenin karşısındaki yeşil paza-
ra doğru yürüdük. Tezgâhlarda lavanta, bal, simit, ekmek, çiçek satı-
lıyordu. Durup bir poğaça aldık ve ellerimiz yapış yapış olana kadar
ileri geri uzatarak bölüştük. Kâğıt havluyla kurulayıp yürümeye de-
vam ettik ve bir başka ünlü kitapçı olan Strand’ın önünden geçtik.

“Daha fazla klima?” İçeri girdiğimizde Parker sordu.

“Hayır” dedim. “Daha fazla kitap.” Ben bir yazar değildim ama
hikâyelerin etrafında olmayı seviyordum. Bir kitapçıda dolaşmanın,
sonsuz dünyaların keşfedilmeyi beklediğini bilmenin huzur verici
bir yanı vardı. İhtiyacımız olduğunda her zaman bir kaçış yolu oldu-
ğunu bilmek güzeldi.

“Herkesin bir ürünü var” dedi Parker ve günü hatırlamak için
bize Strand rozetleri aldı. Sonra tekrar dışarı çıktık. Binalarda mor
NYU bayrakları belirmeye başladı. NoHo’ya girdik. Burada bir baş-
ka iyi kahveci, La Colombe vardı ama başımı iki yana salladım. De-
vam etmeyi tercih ederdim, sürekli tuvalet aramak istemiyordum.

Soho tıklım tıklımdı ve daha önce birkaç kez gördüğümüz ta-
sarımcı mağazaları ve markaların bir karışımının önünden geçtik.

“Sanırım bu bugünkü beşinci Sephora” diye mırıldandım, Par-
ker neden bahsettiğimi bile bilmiyordu.

Jenga Binası artık uzaktaydı ve Finans Bölgesi’ne ulaşana kadar
onu yol gösterici bir yıldız olarak kullandık. O zamana kadar, Parker
sürekli “Çok yaklaştık” dediği için dayanmayı başarıyordum.

Belediye binasını geçtik. Birkaç blok ötede, bronz Charging
Bull’un önünde fotoğraf çektirmek için sıra bekleyen insanlar vardı.

Sonra, nihayet, Tanrı bize acıdı ve Battery Park’a ulaştık.

“Eğer yere yığılırsam, beni yere düşmeden yakalar mısın?” diye
sordum.

“Elbette” dedi.

Ama yıkılmadım. Bunun yerine, bir enerji patlamasıyla ayağa

fırlayıp ona sarıldım. Beni etrafında döndürdü. “Başardık” dedim.
“Ölmedin.”

“Biliyorum, harikaydı!”

Telefonunu alıp fotoğrafımızı çektim. “Bunu bana gönder” dedim ve sonra birbirimizin numaralarını bilmediğimizi hatırladım.

Bakıştık. İkimiz de numaralarımızı almak için bir hamle yapmadı.

Belki de böylesi daha iyiydi, sanırm. Eğer gidersem ve beni hiç aramazsa, en iyisi arayamayacağı içindi.

29

Kapı çalındığında küvette sıırıslıklamdım. Bir havlu aldım, ayaklarımı kuruladım ve kapıyı açtım.

Parker orada duruyordu. Yeni duş almış ve tıraş olmuş görünüyordu, saçları hâlâ hafif nemliydi.

Bakışları havluma kaydı. Alabileceğim en küçük havluydu.

“Böldüğüm için özür dilerim” dedi.

“Gidebilirim eğer...”

“Hayır” dedim. “Gitme.”

Kapı tıkırdayarak kapandı. Havlum yere düştü. Bana doğru yürüdü, ben de çıplak sırtım tamamen pencerelere çarpana kadar geriye doğru yürümeye devam ettim.

“Bana ne istediğini söyle” dedi, sesi beklediğimden daha acılydı.

“Her şeyi Parker” dedim. “Her şeyi istiyorum.”

Dizlerinin üzerine çöktü. Bacaklarımdan birini omzuna attı, sonra diğerini ve nefesim kesildi, sadece sırtımın üst kısmı cama yaslanıyordu. Elleri uyluklarımin etrafında kıvrıldı, beni sabit tutuyordu. Sonra beni yutmaya başladı.

Dili beni parçalara ayırıyordu ve anında eridim bittim, kendimi

dik tutmak için mücadele ettim. Dişlerini merkezimde hafifçe gezdirdiğinde haykırdım. Sonra utanmadan yüzünü boşalana kadar sürdüm, neredeyse duvardan fırlıyordum, Parker bir elini kalçama bastırdı. Yavaşça, önce bir bacağımı, sonra diğerini indirdi.

Onu yatak odama götürdüm, lambayı yakmak için bir hamle yapmadım. Elimizdeki tek şey altımızda parıldayan şehir ışıklarıydı. Karanlıkta, acele etmeden gömleğini çıkardım, ellerimi kollarında ve göğsünde gezdirdim, sanki her parçasını hafızama kazıyordum gibi. Çünkü öyle yapıyordum.

Pantolonunu çıkarmak için eğildiğimde dizlerimin üzerinde durdum. Parker, "Yapmak zorunda değilsin" dedi.

"Biliyorum" dedim ona bakarak. "Yapmak istiyorum." Ve sonra dudaklarım onun etrafındaydı. Küfretti, sonra elini en yakın duvara dayadı. Bu konuda iyi değildim, çok fazla pratiğim yoktu ama bana ne kadar iyi hissettirdiğini söylüyor ve nemli saçlarımı yolundan uzak tutmak için bileğine ve yumruğuna hafifçe sarıyor.

Neredeyse doruğa ulaşacağını düşündüğümde, beni tekrar ayağa kaldırdı ve saf bir ihtiyaç sesiyle; "Ellerinin ve dizlerinin üzerine çök" dedi.

Sırtım dikleşti, beklenti beni nefessiz bıraktı ve Paris'ten sonra cüzdanında taşımaya başladığını söylediği prezervatifi aldı. Taktı, sonra içime girdi, girdi ve girdi ve ben istemsizce onun etrafında kasıldım, omurgama doğru küfretmesine neden oldum. Ona alıştığımdayken, yavaşça dışarı çıktı ve sonra kör edici bir zevk parıltısı ve yumuşak bir hareket ile kendini içime gömdü.

Kalçalarımı geriye, daha yukarı çekti. Omurgamda patlayan kıvılcımların ötesini düşünemeyecek hâle gelene kadar daha sert, daha hızlı içime girerken yastığıma karşı nefes nefese kaldım. Tam daha fazla dayanamayacağımı düşündüğüm anda çekildi ve beni nazikçe sırt üstü çevirdi.

"Sana bakmak istiyorum" dedi üzerime eğilirken. "Son bir kez." Ben de ona bakmak istiyordum. Bu sefer içime girdiğinde daha önce olduğu gibi değildi. Yavaştı. Alnını benimkine bastırdı. Eli yavaşça kavrıldı.

O içime girerken, ben de onun darbelerine karşılık verirken bakışlarımız hiç kesilmedi. Uzanıp son bir kez yüzüne dokundum.

Dudakları dudaklarımı buldu ve öpücüğü cezalandırıcıydı. Kalçalarının hızı arttı. Dili de onu takip etti. Beni tadıyor, ağzımın üstünden, dişlerimden geçiyor, beni damgalıyordu. Ben inleyene kadar, onun uzunluğuna karşı ihtiyaçla kıvrana kadar devam etti, sanki hatırlamamı istiyor, bu anı asla unutmamı istemiyordu.

Eli kığımın etrafımı sardı, kalçalarımı kaldırdı ve sonra dağıldım. Nefes aldım, onun etrafında kenetlendim. Bu zevk gelgit gibi beni boğdu. Beni izlemek için dudaklarımı bıraktı.

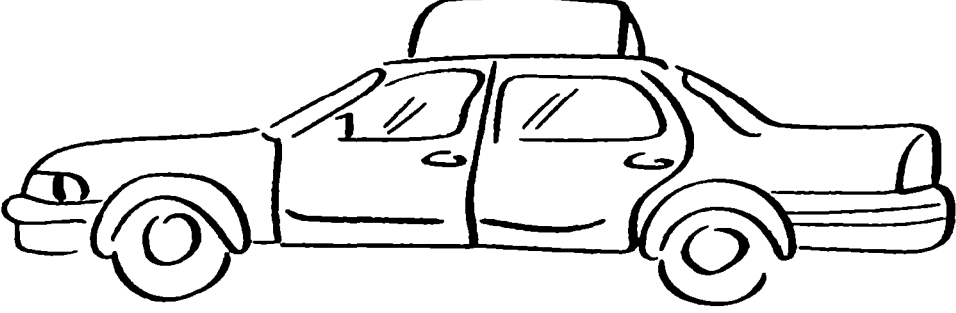
“Parker” dedim ve eli sırtıma gidip beni göğsüne çekti, bitirirken içime gömüldü, nabızı atıyor, kavraması sıklaşıyordu. Beni birkaç saniye öyle tuttu, kalplerimiz Mors alfabesiyle konuşuyordu.

Sonra beni yere bıraktı ve sadece baktık. Baktıkça baktık, birbirimizi hafızamıza işledik.

İkimiz de kelimeleri söylemeden bunun ne olduğunu biliyorduk. Bu her zaman bizim süper gücümüz olmuştu. Ben gitmeden ve hayatlarımız tekrar ayrılmadan önce bu son kezdi.

Sadece yaz için bile olsa bir araya gelmeleri ne büyük bir hediye.

30

Bu sabah yayınlanan bir haber: “İptal Olma İhtimaline Rağmen, Virion Atomic’i 15 Milyar Dolara Satın Aldı.”

Sanırım tüm o toplantılar bu yüzden olmalıydı. Fiyatı daha da yükseltmek için pazarlık yapıyordu. Bu yüzden bu kadar mesafeliydi.

Tabii ki şirketinin satın alınması, şehirdeki son birkaç günü mü birlikte geçirmekten daha önemli olacaktı. Mantıklıydı. Yine de göğsümde bu yaz boyunca açmış olan çiçekler soluyor gibi hissettim.

Kapım çalındığında tamamen toplanmıştım.

Bu oydu. Çok güzel giyinmişti, sanki televizyona falan çıkacaktı gibiydi. Satın alma için röportaj mı yapacaktı? Önemli değildi. Yakında gidecektim.

Beklentiyle ona baktım ama hiçbir şey söylemedi. İçeri girmek için bir hamle yapmadı. Çok ciddi görünüyordu. Buraya kadardı, değil mi? Yollarımızı ayırmadan ve bu yaz hiç yaşanmamış gibi davranmadan önce garip bir veda?

“Mutlu olmalısın” dedim Parker’a, gülümsemeye çalışıp başarmayarak. “Satın alma konusunda.”

Parker hiç mutlu görünmüyordu. Hayır, yorgun görünüyordu. Sinirli. Valizime yakmak istemiyormuş gibi bakıyordu.

“Gitmeden önce” dedi, “sana bir şey göstermek istiyorum.”

Etrafıma baktım. “Bilmiyorum... Hâlâ toplanmam gerekiyor ve uçuşlara geç kalmayı sevmiyorum.”

Kelimeler ağzından döküldü. “Lütfen. Uzun sürmez.”

“Tamam” dedim çünkü onun yıktığı duvarların, fırtına öncesi pencereleri kapatır gibi yeniden örüldüğünü hissediyor olsam da mazoşist olmalıydım çünkü New York’ta kalan her anı onunla geçirmek istiyordum. Bazıları canımı yaksa bile.

Binanın önünde bir araba bizi bekliyordu. Nereye gittiğimizi sormadım, önemli değildi. Mekanlar hiçbir zaman önemli olmamıştı. Bu yaz her şey ben ve onunla ilgiliydi. Arkasındaki pencereden şehrin geçişini izlerken fark ettiğim şey buydu.

O benim yazımdı ve şimdi bitmişti.

Parker hiçbir şey söylemedi. Bana bakmadı bile. Şu anda o kadar farklı görünüyorduk ki ben havaalanı dostu spor kıyafetlerim içindeydim, o ise müzayede için giydiğine benzeyen bir takım elbise içindeydi. Bu, birbirimize asla uymamamız gerektiğini hatırlatan keskin bir hatırlatma gibiydi.

Bunun bir veda olduğunu bildiğim için boğazım şimdiden düğümlenmişti. Bir gün bu ana dönüp bakacağımı ve keşke bir şey söyleseydim diyeceğimi biliyordum ama söylemedim. Pencereye doğru döndüm ve ofis binalarının, Beşinci Cadde’yi hediye gibi sıralayan güzel mağazalara dönüşmesini izledim. Tatillerde hepsi ışıklara bürünüyor ama şu anda bile her cephe mükemmel görünüyordu. İleride bir barikat vardı. Araba durdu.

Parker kapıyı açtı. Kaşlarımı çattım. Geçit töreni mi vardı? Yolun geri kalanını yürümek zorunda mı kalacaktık?

Parker hiç vakit kaybetmeden bana yardım etti, sonra da beni tabelaların ve barikatların yanından geçirdi. “Sanırım yol kapalı” dedim etrafıma bakarak. New York’u hiç bu kadar boş görmemiştim. Yürümeye devam ettik ve parka kadar olan tüm yolu görebiliyor-

dum. Yolu kapatan hiçbir şey yoktu. Dirsek atarak geçen insanlar yoktu, birkaç blok için havayolu ücreti talep eden bisiklet taksiler yoktu, kulak tırmalayan kornalar yoktu. Ortalık sessizdi. Neredeyse bir film setinde gibiydik. Farkına varmam gerekenden daha geç varmıştım. Bunu o yapmıştı.

New York asla uyumazdı, asla durmadı ama Parker Warren için öyle olurdu. “Kelimenin tam anlamıyla trafiği durdurdun” dedim. Caddenin ortasında durdum. “Neden?”

Beşinci Caddé’yi kiralamak için neye ihtiyaç duymuş olabilir-di? Hiç gelmeyen bir cevap bekledim, bu yüzden eskiden nefret ettiğim bir şehre son kez bakmak için arkamı döndüm. Onu engelsiz bir manzaradan izliyordum, gölgeler kaldırım boyunca uzanıyordu, güneş ışığı metal kaplamalarda parılıyordu. Şehir yazın çok güzeldi, yaldızlı, pırıl pırıldı.

Parker’a döndüm, onun da anlamasını bekliyordum ama o sadece beni izliyordu ve çok ciddi görünüyordu. “Sorun nedir?”

“Gitme.”

Yutkundum. Duymak istediğim buydu, değil mi? Ama hayır. Mantıklı gelmiyordu. Her ne kadar bu yazın bitmesini istemesem de gerçeklik yerçekimi gibiydi, mantığı duygulardan ayırıyordu. “Parker, kendin söyledin. Bir ilişki için vaktin yok. Ben de ilişkilerde iyi değilim, ben...”

“Virion anlaşmasını kabul etmiyorum” dedi.

Ne? Kaşlarımı çattım. “Sana milyarlarca dolar daha veriyorlar” dedim, belki o kısmı kaçırmış olabilirmiş gibi.

“Haziran’da kabul edebilirdim. Ama şimdi... Edemem.”

“Neden?”

“Müşterilerimizin verilerini satmakta ısrar ediyorlar. Bazı sınırlamalar konusunda pazarlık yaptım ve sonunda kabul ettiler ve fiyatı yükselttiler ama ben yapamam. Sanırım *önemsiyorum*. Ve herkesin önemsenecek bir şeye ihtiyacı vardır.” Kendi sözlerimi bana tekrarladı. Göğsümde bir şeyler sıkışıyordu. Sanırım her şeyi hatırlıyordu. Sanki ağzımdan çıkan her kelime; üzerinde çalışılması ve not düşülmesi gereken bir senaryo gibiydi.

“Bu parayı alamayacağın anlamına gelmiyor mu? Bir çıkışın olmayacak?”

Başını salladı. “İşletmeye geri döneceğim. Cebime çok daha az para girecek ama en azından doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yapma özgürlüğüne sahip olacağım.”

“Yine de meşgul olacaksın” dedim. Belki Virion’un CEO’su olduğu zamanki kadar meşgul olmayacaktı ama Atomic’in CEO’su olmaya devam edecekti.

Bu işin neden yürümeyeceğini o söylemişti. Bir ilişki için çok meşguldü.

“Olacağım” dedi, “ama asla senin için çok meşgul olmayacağım.”

Yutkundum. Bunun doğru olmasını istiyordum. Hayatlarımızın bir yapboz gibi birbirine uymasını istiyordum ama ikimiz de köşe parçalarıydık.

“Şirketinin her şeyden önce geldiğini söylemiştin. Her zaman da öyle olacak.”

“Elle, senin için şirketi buraya, New York’a taşıyacağım. Senin için başka bir CEO tutacağım. Senin için tüm paramı dağıtırım. Umurumda değil. Hiçbiri önemli değil. Senin olduğun gibi değil.”

Bunu kastetmiş olamazdı. Ayrıca bunu istemiyordum. “Bana kızmanı istemiyorum. Sırf senden istediğimi düşündüğün için bir şey yapmanı istemiyorum. Her zaman istediğin tüm bu şeylerden vazgeçmeni istemiyorum.”

“Yapmak istemediğim hiçbir şeyi yapmam” dedi, “ve Elle, açıklığa kavuşturalım: Hiçbir şeyi seni istediğim gibi istemedim.”

Nefes aldığımdan emin değildim. Gözlerim yanıyordu.

Boş sokağın ortasında bana doğru adım attı. Yeşil gözleri beni olduğum yerde sabitledi. “Seni seviyorum Elle.”

“Hayır,” dedim başımı sallayarak. “Hayır, sevmiyorsun.”

“Seviyorum” dedi, sesi o kadar içtendi ki kalbim parçalandı.

“Hayır.” Bir adım geri attım. “Anlamıyorsun. Beni tanımıyorsun. Korkunç biriyim. Eğer bir randevum varsa, o gün başka bir şey ya-

pamam. Acınası bir durum. Barista adımı hatırladığında çok mutlu oluyorum. Doktorun ofisini aramadan önce on beş dakika boyunca kendime moral konuşması yapmam gerekiyor.” Konuşmayı kesemiyordum, kelimeler dökülüyordu çünkü durursam başka bir şey söyleyecek ve bunun beni nasıl hissettireceğinden korkuyordum. “Ve bundan bahsetmişken, diğer herkes nasıl bu kadar... Sorumlu? Nasıl oluyor da postaneye gidiyorlar? Ya da vergilerini zamanında ödüyorlar? Öyle dağınığım ki inanılır gibi değil. Güven bana.”

Ağzının köşesi yukarı doğru kıvrıldı. “Elle, seni sevmemem için beni ikna etmeye mi çalışıyorsun?”

“Evet!” dedim. “Evet, aynen.”

“Çok geç” dedi. “Ve evet, Elle, seni tanıyorum. Seni tanıyorum ve seni seviyorum.”

Şimdi tam önümdeydi. Başparmağı yanağımı okşadı ve işte o zaman ağladığımı fark ettim. Neden ağlıyordum ki?

Çünkü biliyordum. Doğruyu söylediğini biliyordum. Bu yaz, onun içeri girmesine, beni görmesine, beni tanımasına izin verdim. O da beni sevdi.

Bu korkutucuydu. Beni sevmek yaralarımı bilmekti ve hepsini gören tek kişi bendim.

Ama görmesini istiyordum. Yaralarımı dökmek, her parçamı öğrenmesine izin vermek ve beni tamamen sevmesini istiyordum.

“Seni tanıyorum ve ben de seni seviyorum” dedim kendimi tutamadan. Sonra hıçkırıklara boğuldum. Bu doğruydı. Onu bir süredir seviyordum. Eve dönmek için uçağa binmek üzere olsam da artık bunu inkâr etmenin bir faydası yoktu. Başımı salladım. Gözyaşlarım artık serbestçe akıyordu ve durmalarını istiyorum ama durduramıyordum. “Tanrım, duygular çok utanç verici” dedim. “Bu yüzden onları sadece yazıyorum. Başkasına söyletiyorum.”

İşte o zaman Parker yavaşça, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadan tek dizinin üzerine çöktü.

Vücudum hareketsizdi. Etrafımızdaki şehir sessizdi, sanki nefesini tutmuş gibiydi.

“Ne yapıyorsun?” Panik kapladı içimi, farkındalık iliklerime kadar işliyordu. “Evlenmek istemiyorsun” diye hatırlattım ona. “Bunun dünyanın en aptalca sözleşmesi olduğunu söylemiştin.”

Şimdi gülümsüyordu. “Eğer benimle evlenirsen, Elle, bu imzaladığım en iyi sözleşme olacak.”

Yüzük yoktu. Umurumda değildi. Tek gördüğüm oydu ve duygularım tamamen beni ele geçirmişti. Bu yaz bastırdığım her duygu yüzeye çıktı. Ben bunu istiyordum. Bu yazın bitmesini istemiyordum. Ayrılmak istemiyordum. Ondan bir daha ayrı kalmak istemiyordum.

“Evlen benimle Elle” dedi. “Gerisini sonra düşünürüz. Birlikte.”

“Evet” dedim, yapmamak için tüm nedenleri düşünmeden önce. Gülümsemesi genişledi, gözleri kırıştı. Onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim.

Sonra beni öptü.

Beni öptü ve ben onu görebiliyordum. Bir gelecekti. Bir hayattı. Sonsuz bir yazdı. “Bir şey daha var” dedi ve elimi tutarak beni en yakın dükkâna yürüttü. Kapısı kemerli bir kapıya benziyordu, mallardan fırlamış gibiydi; pencereleri yeşilliklerle çevrili.

Harry Winston.¹⁰ İçerisi boştu, tıpkı sokak gibi. Bütün kasalar açıktı.

Yutkundum. Bu filmi görmüştüm. “Birini seçeyim mi?” dedim.

Parker kaşlarını çattı, sanki göndermeyi anlamamış gibi. Neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi. “Hayır. Hepsi senin.”

Göz kırıştırdım. “Parker, ihtiyacım yok...”

“Doksan dört tane var. Bu yaz birlikte geçirdiğimiz her gün için bir tane. Hepsini ben seçtim.” İsteksizliğimi ya da belki de korkumu hissederek; “Onları sat. Hayır kurumlarına ver. Umurumda değil. Onlar senin” dedi.

Takım elbisesinin cebine uzandı. “Ve başka bir şey daha var.”

Bir kâğıt parçası çıkardı ve bana uzattı. Bu bir tapuydu. Adresi görene kadar anlamayan gözlerim kısıldı.

10. Amerikan lüks kuyumcu markası. (ç.n.)

Kendiminkinden daha iyi biliyordum. En kötü yazma krizlerimde bile defalarca aradım. Listenin çıktısını aldım ve Penelope'nin üç yıl önce bana yaptırdığı tezahür panosuna yapıştırdım. Bu benim hayalimdeki evdi.

Kaburgalarımın arkasında bir yerde kalbim kırıldı. "O senin."

Hayır. Yavaş yavaş, iyi olan her şey acıya dönüştü. Çok fazla göz kırpmıyorum, umdum, diledim, bu düşündüğüm şey değildi.

Parker'a baktığımda korktuğumu anlamış olmalıydı çünkü gülümsemesi yavaşça kayboluyordu. "Elle..."

Ama ben uzaklaştım. Başımı salladım, belki duygularım tekrar yerine oturur, belki bu bir anlam ifade eder, belki son birkaç dakikanın tadı çıkar ve midemde kök salan bu ihanet tohumu olmaz diye.

"Yapmadın Parker. Bana yapmadığını söyle."

Kafası karışmıştı. Paniklemişti. Neyi yanlış yaptığını bilmiyordu ve en kötüsü de buydu.

Belgenin üzerinde bir yeri işaret etti. "Bu bir devir belgesi. İmzaladığında senin adına olacak. Senin olacak. Bunun üzerinde hiçbir kontrolüm olmayacak. Bu..."

"Anlamıyorsun Parker" dedim sesim titreyerek. "Bu sadece kontrolle ilgili değil. Bu gururla ilgili, benimle ilgili. Onu kendi emeğimle, kendi şartlarımla satın almak istedim. Sen bunu benden aldın. Bunun benim için neden önemli olduğunu anlamıyorsun bile."

Dünyam dönmeye başladı.

Bu oydu, merdiven boşluğunda, sevgimi satın alabileceğini ima eden adam.

Babam öğrenci kredilerimi ödüyordu.

Bu benim hayalimdi. Uğruna para biriktirdiğim. On sekiz yaşından beri sahip olduğum.

Ve onu benden aldı.

Kafamın içinde annemi duyuyordum. Ne yapıyordum ben? Bunun işe yarayacağını nasıl düşünebildim?

“Elle,” dedi bana doğru uzanarak, “sorun ne?” *Her şey.* Kesinlikle her şey.

Bir adım geri çekildim, bileğimi kavramasından kaçtım. “Bunu yapamam” dedim. “Özür dilerim. Yapamam.” Gitmek için döndüm.

Yavaşça bileğimi tuttu. Gözleri kocaman, onu hiç bu kadar korkmuş görmemiştim. Ne Kongre’nin önünde ne de satın alma işlemi sırasında. Her zaman sakindi. Umursamazdı. Şimdi gözleri parlıyordu. “Lütfen, Elle. Bunu düzeltmeme izin ver.”

Ama bunu düzeltmenin bir yolu yoktu. Hiç olmadı. En başından beri bu ilişkinin yürümeyeceğini biliyordum. Kendimi dinlemeliydim. Bir yazın kimseyi değiştirecek kadar uzun olmadığını bilmeliydim.

İstediğim her şeyi alabilirim.

Böyle mi düşünüyordu? Beni satm alabileceğini? Hayallerimi satın alabileceğini? Aşkımı satın alabileceğini? Yanılmışım. O beni tanımıyordu. Beni anlamıyordu.

Nasıl yapabilmişti?

“Elle!” diye seslendi, elimi kapının koluna doladığımda. “Bunu yapma.”

Ama yapmak zorundaydım.

Kuyumcudan çıktım. Beni takip ettiğini hissedebiliyordum. Adımı söylediğini duyabiliyordum.

Cadde kapalıydı, hiç taksi yoktu. Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyordu. Olabildiğince hızlı yürümeye başladım, sonra koştum, hıçkırığa hıçkırığa ağladım çünkü gerçekten bunun olduğunu düşünmüştüm. Sonunda benim eşsiz ve karmaşık gölgemi anlayan birini bulduğumu sanmışım.

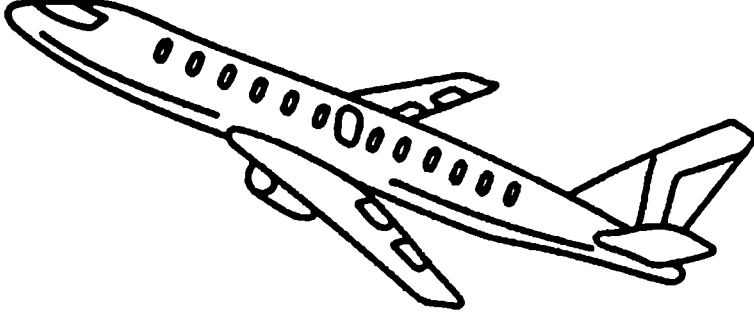
Yanılmışım.

Caddeler devam ediyordu ve nihayet arabalar göründü, şehir nihayet nefesini bırakmış gibi hissettim. Kaldırımlarda insanlar vardı. Yanımdan dirsek atarak geçiyorlar, göğsümün temelli kilitleniyormuş gibi hissetmesini umursamıyorlardı.

Elimi çılgınca, sonunda bir taksi bana acıyana kadar salladım.

Her Şey bulanıktı. Valizimi aldım. Yazı geçirdiğim daireden ayrıldım. Binadan ayrıldım. Şehre veda ettim.
Ve sonra başka bir taksiye bindim.

31

Filmlerin bir formülü vardı. Üç perdelik bir yapı. Bir çözüm. Hayat böyle değildi. Hayat güzel kutulara sığmaz, bir taslak gibi görünmez, bu şekilde çalışmazdı.

Hayattan berbat bir film olurdu. Berbat.

Gişe çözü. İkramiye yok.

Yok.

Yaz bitti. Senaryom bitti ve Los Angeles'a geri döndüm. *Olması gereken buydu*, dedim kendime. Bu en iyi senaryoydu.

Peki, neden her şeyimi kaybetmiş gibi hissediyordum?

Penelope beni havaalanından aldı. Arabada ona her şeyi anlattım.

Arabayı bir otoparka çekti ve ben nefes nefese, hıçkırarak hıçkırarak onun üstüne yığıldım.

"Onu sevdim" dedim hıçkırıklar arasında. Sanki hayatımın geri kalanında onu sevmeyecekmişim gibi geçmiş zamanda söylüyordum. "Onu gerçekten sevdim."

"Biliyorum" dedi saçlarımı düzelterek. "Sevdiğini biliyorum."

Stüdyo yöneticileri bana üç filmlik bir anlaşma teklif ettiler. Senaryomu beğenmişlerdi. Çekimler sonbaharda başlayacaktı. "Yaz

gibi görünmesi için CGI kullanacaklar” diye garanti verdi Sarah. Sete davet edildim. Reddettim. O mekanların her birine geri dönmek, şehre geri dönmek çok acı verici olurdu.

Kendimi yazmaya verdim. Acı, senaryo üstüne senaryo üretti. Cali dairesini satılığa çıkardı.

Şehir bebek için kötüydü.

Tatilleri onunla, küçük Isabella’yla ve Pierre’le birlikte İsviçre’de geçirdim, onlar babamızla vakit geçirmek için ayrılmadan önce.

Gwen, London School of Economics’te MBA yapıyor ve hepimizi onu ziyaret etmeye davet etti. Biz de gittik. Penelope orada otuzlu yaşlarında bir profesörle kısa ve tahmin edilebilir bir ilişki yaşadı.

Her birkaç ayda bir yeni bir manşet çıkıyordu.

“Atomic, Virion Anlaşmasını Tamamladı – Büyüyen Teknoloji Şirketinin CEO’su Olarak Parker Warren Görevine Devam Edecek.”

Sonra: “Atomic Halka Açılıyor.” Parker’ın zili çalarken çekilmiş bir fotoğrafı eşliğinde. Gülümsüyordu ama gülümsemesi gözlerine ulaşmıyordu. Gözleri hiç kırışmamıştı.

Nihayet: “Milyarder Bekar Artık Milyarder Değil: Teknoloji Dehası Servetinin Çoğunu Hayır Kurumlarına Veriyor.”

Penelope masamdaki gazeteye eliyle vurdu. Ona baktım. “Ne olmuş yani?”

“Yani? O adam senin için tüm parasını feda etti.”

Gözlerimi devirdim. “Bir sürü parası kaldı.” Faiz oranlarına bakılırsa, eğer onun için bu kadar önemliyse, muhtemelen düzenli olarak milyarder olmamak için mücadele etmesi gerekecekti. “Ve bunu benim için yapmadı. Yapılacak doğru şeyin bu olduğunu düşündüğü için yaptı.”

Penelope bıkkın görünüyordu. “Anlamıyorum. Mutsuzsun, Elle. Onu seviyorsun.”

“O binlerce çalışanı olan devasa bir teknoloji şirketinin CEO’su. Her zaman daha fazla paraya, daha fazla güce sahip olacak.

Beni küçültecek. Onun yanında ben her zaman bir hiç olacağım. Herkes benim bir ödül eşi olduğumu düşünecek, başarılarımın hiçbir önemi olmayacak.”

“Bunun doğru olduğunu sanmıyorum Elle, ben...”

“Annem ondan nefret ederdi.”

Penelope kaşlarını çattı. “Elle, annen senin mutlu olmanı istedi” dedi.

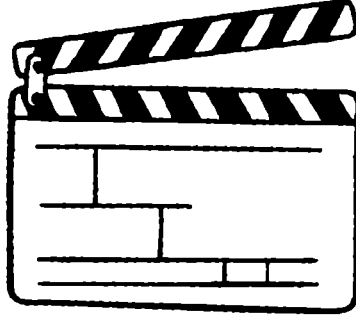
“Mutluyum” dedim, biraz fazla savunmacı bir şekilde.

İkna olmamış görünüyordu. “Seni anlamıyorum. Neden paraya bu kadar takıntılısın?”

Ben de karşılık verdim. “Para takıntısı mı? Takıntılı biri varsa, o da odur.” Başını salladı. “Sen paraya tanıdığım herkesten daha fazla takıntılısın ve bu yüzden hayatının aşkının elinden kaçmasma izin veriyorsun.”

Gözlerim yandı. O haklıydı.

Ama nasıl bilmiyordum.

ON SEKİZ AY SONRA

“Bu iyi bir manşet” dedi Sarah.

“Elle Leon ile Tanışın: Yazın En Büyük Gişe Rekortmeninin Arkasındaki Beyin.”

Harika bir röportajdı ve bu benim verdiğim ilk röportajdı.

Filmin galası övgü dolu eleştirilerle yapıldı. Hiçbirini okumadım. Gişe tahminlerini aştığında, rakamlara bile bakmadım.

Röportajda gazeteci bana, “Sizin için yuva ne demek?” diye sordu. “En mutlu olduğunuz yer neresi?”

Cevabım geneldi. Bir röportajı terapi seansıma dönüştürmek istemedim.

Ama içten içe gerçeği biliyordum.

Döndüğümde Los Angeles evim gibi gelmemiştir. O zamandan beri de öyleydi. Evim ülkenin öbür ucunda, dönmeye cesaret edemediğim bir şehirdeydi.

En mutlu olduğum yere gelince, bunun cevabını bilemezdim çünkü Penelope’nin de dediği gibi bir süredir mutlu değildim.

Annem hayatının son günlerinde evde olmak istiyordu. Hastanede kalmak zorundaydı ve bundan nefret ediyordu.

Beni burada, bu odada hatırlama, dedi. Beni mutlu hatırla. Beni seninle hatırla, mutfakta arepas yaparken. Parmak uçlarımızda dans ettiğimizi ve parmaklarımızla resim yaptığımızı hatırla. Ağladım, elini tuttum ve söz verdim. Onu sadece mutlu hatırlayacaktım.

Penelope haklıydı. O da benim mutlu olmamı isterdi.

En iyi ve en kötü anılarımın saklandığı depoya iki saat yol gittim. O öldüğünden beri ziyaret etmemiştim.

Sonrası tam bir karmaşaydı. Her şeyi halletmek için birkaç haftalığına eve geri taşındım. Gerçi boşken ev gibi görünmüyordu.

Hayır, tamamen boş değildi. Ev bitkilerle doluydu, annemin en değerli eşyaları, zaman içinde topladığı egzotik çeşitler. Her birinin adı vardı. Onlarla konuşurdu. Nedenini sorduğumda, dinlediklerini söylerdi. Bunun onları güçlendirdiğini söylerdi. İtiraf etmeliyim ki işe yarıyordu. Onlara ne kadar güzel göründüklerini söylerdi ve onlar da çiçek açarlardı. Parlak, renkli, doygun ve her zaman güneşe dönüktüler. Bana onları nasıl sulayacağımı öğretmeye çalışmıştı ama gerçekten dinlememişim.

Denedim. O haftalarda denedim ama hepsi birer birer öldü ve ben orada, odanın ortasında oturup hıçkırarak, çığlık atarak ağladım çünkü tıpkı annem gibiydiler. Çok canlı, çok hayat doluydular, sonra aniden soldular. Aniden gittiler.

Hayat kederi umursamadı. Banka da öyle. Faturaların ödenmesi gerekiyordu. Evin satılması gerekiyordu, böylece tüm borçları ödemek için satılabilecekti. Bu depoyu bulmalı ve tüm anılarımızı içine koymalıydım. Kapıyı arkasından kapatmak başka bir cenaze gibi hissettirmişti. Sakladığım tek şey kolyeydi. Tesisten biri kilidi keserken ona dokunuyordum.

Bir antropolog gibi yerde oturmuş, geçmişimizi tekrar bir araya getirmeye çalışıyordum. Annemin saklamakta ısrar ettiği tüm o korkunç sanat projelerine hafifçe gülümsedim: Cali'nin eve doğru malzemeleri getirmeyi unuttuğu için makyaj malzemelerinden yaptığı resim, ikimizin de ikinci sınıfta yaptığı makarna çerçeveli fotoğraflar, ortalarını dolduran dişsiz sırtışlarımız.

Keşifler yaptım, örneğin annemin çocuklarından önce bir hayatı olduğuna dair tek kanıt, üniversiteyi bırakmadan önce aldığı İspanyolca tozlu ders kitapları. Onları saklamıştı. Keşke ona nedenini sorabilseydim. Keşke ona geri dönüp aynı seçimleri tekrar yapıp yapmayacağını sorabilseydim, nerede bittiklerini bilerek.

Keşke ona nefretinin onu bir yere getirip getirmediğini sorabilseydim. Hayatı için koyduğu kurallara bağlı kalmanın yaşamayı kolaylaştırıp kolaylaştırmadığını.

Keşke ona onları kırmayı sorabilseydim.

Annem bana hep aynasıymışım gibi bakardı. Sanki ben onun geçmişteki hâliymişim gibi. Sanki omuzlarımı silkeleyebilir ve beni daha önce girdiği yoldan çıkarabilirmiş gibi.

Penelope annemin benim mutlu olmamı isteyeceğini söylüyordu ama neden kendisi için mutluluğu seçmedi?

Son kutuda hastaneden gelen eşyaları buldum. Neredeyse bakmayacaktım ama sonra iç geçirdim ve cesaretimi topladım. Yavaşça açtım. Sayfalarım karıştırdığı son dergiler. İş arkadaşlarının ve dostlarının gönderdiği son kartlar.

En altta yığınla kâğıt vardı. Hayır, sadece kâğıt değildi.

Senaryolardı. Annemin onun için basmamda ısrar ettiği senaryolar. “En çok gurur duyduğun şeyi okumama izin ver” dedi.

Onları odasına bıraktım ama sonunda zayıfladı, zar zor uyanık kalıyordu ve vefat ederken onlara dokunulmamıştı.

Ya da ben öyle sanıyordum.

Şimdi, göz gezdirirken, beni hareketsiz bırakan bir şey gördüm.

Kenarlarda notlar vardı. Muhtemelen yazdığı son sözler.

Parmaklarım titreyerek onları karıştırdım.

Eleştirel ve nokta atışı. Diyalogların üstünü çizmişti. Bana çatışmanın yeterince güçlü olmadığını söylüyordu.

Bana hangi bölümleri sevdiğini söylüyordu, beni hangi karakterlerde gördüğünü, hangi satırların altını üç kez çizecek kadar sevdiğini.

En son sayfada bir paragraf vardı, aceleyle yazılmış, sanki tüm kelimeleri çıkardığından emin olmak istemiş gibiydi:

“Elle. Benim küçük aslanım. En iyi replikleri karakterlerine saklayan yazarlardan olma. Onları kendin söyle. En iyi hikâyeleri senaryoların için saklama. Onları yaşa. Hayat bir film değildir. Hiçbir zaman tek bir başlangıç ya da son yoktur. Her zaman yeniden başlama şansı vardır. En büyük pişmanlığım kendime yeni başlangıçlar vermemek. Benim yaptığım hataları yapma. Tekrar ve tekrar ve tekrar başla. Yeni bir yarının vaadi, yaşamının en güzel yanıdır. Seni ve kız kardeşini her şeyden çok seviyorum. Birbirinize iyi bakın.”

Sayfayı göğsüme bastırarak ağladım, sanki kelimeleri ruhuma kazıyabilmişim gibi. Sanki anneme son bir kez sarılabilmişim gibi.

Sevdiğimiz her şeyin bir gün kaybolacağını bile bile değer vermekle ne kadar aptallık ediyorduk.

Bu hayatın nihai kuralıydı. Her şey her zaman sona erer... Ve yine de yeniden başlarız.

Bu şekilde kendimi New York’a, filmlerimden daha iyi bir hayat yaşadığım son yere geri dönen bir uçakta buldum.

Onun hayaleti her yerdeydi, güneş gibi her şeye dokunuyordu. Şehir anılarla doluydu. Onlardan saklanmak mümkün değildi, ben de saklanmıyordum. Aynı yerlere gittim ama farklı hissettim, sanki ruhları çalınmış gibiydi.

Artık şehirde bir ev için param vardı. Önünde durdum ve satılık tabelasını göremedim. Dış cephesi yeni bir renge boyanmıştı. Parker ben gittikten sonra satmış olmalıydı. Şimdi kimin olduğunu merak ettim.

Birkaç e-postadan sonra emlakçı, ev sahibinin evi pazar dışında görmeme izin verdiğini söyledi. Kalın telli saçları vardı ve topuklu ayakkabılarla son derece hızlı yürüyordu. Merdivenleri hızla çıktı, sonra anahtarı kilide soktu.

Kapı gıcırdayarak açıldı.

Burada ders verdiğim zamanlardaki gibi görünmüyordu. Hayır,

belli ki kapsamlı bir tadilat geçirmişti. İnşaatçıların girip çıktığını gördüğümü hatırlıyordum. Oturma odası bir kütüphaneye dönüştürülmüş, duvarın altından üstüne kadar raflar vardı. Okumak için pencere kenarında bir koltuk vardı. Mutfak beyaz, şelale mermerden bir ada ve kahve makineleriyle dolup taşan bir tezgâh. Şömine taştan yeniden yapılmıştı. Yaklaştığımda çiçek desenli olduğunu gördüm.

“Bırakayım da siz inceleyin” dedi emlakçı ve ben de minnettar oldum. “Oldukça sıra dışı bir mülk” diye ekledi. “Çok... Özel.” Güldü. “İnanır mısınız, en alt kat bir basketbol sahası.”

Garipti.

Merdivenlerden çıktım. İkinci katta bir misafir odası ve bir ofis vardı. Masa pencerenin karşısındaydı. Hemen yanında bir yazıcı vardı. Duvarlarda çerçeveler vardı ama onlara çok fazla dikkat etmedim. Teklifim kabul edilirse kalacak değillerdi ya. Üçüncü katta patlamış mısır makinesi ve projektörü olan bir sinema salonu vardı. Ayrıca başka bir yatak odası.

En üst kata çıktım. Tavan penceresi olan ana yatak odası.

İşte o zaman dondum.

Duvarlar fotoğraflarla kaplıydı. New York’un.

Benim.

Bizim.

Parker’ın çektiği ve benim farkına bile varmadığım her bir fotoğraf sanat eseri gibi çerçevelenmiş olarak orada asılı duruyordu.

Hayır, bu doğru olamazdı. Parker’ın ben ayrıldıktan kısa bir süre sonra sattığını sanıyordum.

Neden bu müstakil evi tutmuştu ki?

Aklımda olmadan kapıyı açıp terasa çıktım.

Çiçeklerle kaplıydı. Güller. Tereyağı rengi, kiraz rengi, balerin pembesi; bazıları şeker gibi çizgili.

Aceyle merdivenlerden inip ofise gittim. Duvardaki çerçeveler senaryolarımı çevreliyordu. Sattığım her bir senaryo duvarda asılı, gururla sergileniyordu.

Mutfağa geri dönerken vücudum kemiksiz bir şekilde erimiş gibiydi. “Satıcı kim?”

“Bir teknoloji CEO’su” dedi. “Burada hiç yaşamamış ama ev çok bakımlı. Her hafta bir ekip gelip burayı en iyi durumda tutuyor.”

“Peki, ne zaman satm alındı? Ne zaman yenilendi?”

Kâğıtlara baktı. “İki yaz önce, haziran sonunda satın alınmış. Kısa bir süre sonra yenilenmiş.”

Eğer bu doğruysa ... O hâlde biz âşık olurken o evi yenilemeye başladı.

Bu ev...

Bize yazılmış bir aşk mektubuydu.

Yazımıza yazılmış bir aşk mektubuydu.

Ya da en azından bir zamanlar öyleydi.

Sanırım bayılacaktım.

Emlakçı iç geçirdi. “Mülk için birden fazla teklif aldım ancak şimdiye kadar mailinizi onunla paylaşana kadar satmayı reddetti.” Piyasada olmadığı için satıcıyı evi görmeme izin vermeye ikna etmek için bir mail yazmıştm. “Gerçekten iyi bir izlenim bırakmış olmalısınız. Burayı satabileceği tek kişinin siz olduğunu söylüyor.”

Parker maili okudu. Şehirdeki eve baktığımı biliyordu. Göğsüm daralmaya başladı. Birdenbire Manhattan’ın o boş sokağına geri döndüm, ondan, geleceğimizden kaçıyordum.

Yutkundum. “Bunun için ne kadar istiyor?”

Fiyatı söyledi.

“Bu benim teklifim” dedim.

Emlakçı yazdı. Gönderdi. Telefonu bir ding sesiyle çaldı.

Kabul edildi.

Asansörün kapıları açıldı ve beni bir fino köpeği karşıladı. Sonra bir tane daha ve bir tane daha. Hepsi birbirinin aynısıydı.

“Arada bir hepsini bir araya getirmeyi severiz” dedi bir ses, her zamanki gibi güçlüydü.

Edith Adelaide.

Sanat programları için para toplamak üzere dahil olduğum organizasyonun ana bağışçılarından biriydi. Birkaç gün önce kokteyl davetiyesini aldığımda neredeyse çöpe atacaktım. Bu mekânda bulunmanın her türlü anıyı ortaya çıkaracağını biliyordum. Yine de geldim. Bir yanımla hatırlamak istiyordu belki de.

İlk gelendim. Kasalar duvarlara yaslanmıştı.

Personel girip çıkıyordu.

“Her şeyi satma sürecindeyim” dedi Edith. “Doksanlı yaşlarınıza yaklaşırken, hiçbir şey kesin değil. Ben öldükten sonra uzak bir akrabamın vasiyetime itiraz etmeyeceğine güvenmediğime karar verdim. Hâlâ nefes alabiliyorken yavaş yavaş her şeyi elden çıkarıyorum.”

Stüdyo bir sonraki projem için beni serbest bırakmıştı. Edith'i ve hikâyesini düşünüyordum. Birkaç nedenden dolayı ilgimi çekiyordu. Bir süredir ona sormak istediğim bir soru vardı. Kaba görünebilirdim ama o açık sözlü bir insandı. İçimden döküldü: “Bununla nasıl başa çıkıyorsun?”

“Neyle canım?”

“İnsanların her zaman serveti kocanızın yaptığını varsaymasıyla. İnsanlar tüm sahip olduğunuzu” –dairenin etrafında dolanıyordum– “internet şirketlerine yatırım yapan ilk insanlardan biri olduğunuz için değil de miras yüzünden olduğunu varsaymasıyla?”

Başını biraz eğdi. “Başa çıkamıyorum” dedi. “Bu beni deli ediyor.” Omuz silkti. “Ama ben hayatımı başkaları için yaşamıyorum. Kendim için yaşıyorum. Gevezelik gerçekten önemli değil.” Dalgın göründü. “Bir keresinde bana yakın biri, günün sonunda hayattaki tek önemli şeyin kimi sevdiğin ve kimin seni sevdiği olduğunu söylemişti.”

Asansörün sesi geldi. Bana gülümsedi. “Affedersin canım.”

Sanatın diğer destekçileriyle birlikte ünlü şairler, yazarlar, senaristler ve sanatçılar da katılıyordu. Yaklaşan okul programları hakkında konuştuk. Farklı girişimler için tarihler belirledik. Katıldığım diğer toplantılarda gördüğüm insanlarla hasret gidermek çok güzeldi.

Yiyeceklerin arasında bir dizi peyniri inceliyor ve tabağım olarak tahtayı almanın kabalık olup olmayacağını düşünüyordum ki arkamdan bir ses duyuldu.

“Elle Leon?” Arkamı döndüğümde şık bir kadının orada durduğunu gördüm. Gri saçlarını topuz yapmış ve hem sahip olmak hem de bu kadar rahat durabilmek için öldürebileceğim topuklu ayakkabılar giymişti. “Sizsiniz! Büyük hayranınızım.”

Gülümsedim. Kimliğim ortaya çıktığından beri bu ilk kez olmuyordu ama şaşkınlığım hiç azalmıyordu. Birinin benim yaptığım bir filmi izlemiş olması ya da sözlerimi ilham hâline getirilmiş olması bir yana, bunları yazanın ben olduğumu bilmesi de.

İzleyicilerle tanışmak ödüllendiriciydi. Bu bana kimin için yazdığımı hatırlatıyordu: Tıpkı benim gibi genç bir kız, bir kaçış için izliyordu. Birbirlerini anlamaya çalışmak için izleyen anne ve kızı. Önümdeki şık kadın bana son filmimin yakın zamanda yaşadığı bir ayrılıkta kendisine yardımcı olduğunu söyledi.

“Benim yaşımda biriyle çıkmak zor” diye itiraf etti. “Ama aşktan asla vazgeçmem.”

“Vazgeçmemelisin” dedim, uzun zaman önce yapmış olmama rağmen.

Bana daha da dikkatle baktı. Gülümsedi. “Seni tanıyor gibiyim” dedi, gözleri kırışıyordu ve bu daha önce duymadığım bir şey değildi. Bunu bir armağan olarak görüyordum, izleyicilerin kendilerini bu kadar yakın hissettikleri şeyler yazmayı başarmıştım. “Ve sadece filmleriniz yüzünden değil. Ben...”

“Anne” dedi biri. Sesi rahatsız olmuş, sanki gitmek istiyormuş gibiydi. “Şehrin öbür ucuna gitmemiz gerekiyor...”

Ve işte oradaydı. Parker Warren.

Hayır, bu o olamazdı ama oydu, biraz farklı görünse de. Daha sertti. Elmacık kemikleri biraz daha belirgin, saçları biraz daha dağınıktı. Annesinin konuştuğu kişiye bakana kadar kaşlarını çatı.

Sözleri kesildi. Cümlesini bitirmek için bir hamle bile yapmadı. Tek yaptığı, unutmaya çalıştığım yeşil gözleriyle tanıdığım bir inançsızlık ve yoğunlukla bana bakmaktı.

Burada olma ihtimali olduğunu bilmeliydim ama hayır. San Francisco'da yaşıyordu ve bu, sanata fayda sağlayan bir hayır kurumu için toplantıydı.

Kalbim küt küt atıyordu. Bunu yapamazdım. Gülümseyemez, onunla konuşamaz ve rol yapamazdım. Bu şimdiye kadar yaptığım en kaba şeydi ama konuşmanın ortasında olduğum güzel kadına "Affedersiniz" dedim ve kaçtım.

Asansörün gelmesi çok uzun sürdü. Düğmeye binlerce kez bastım ama bu şey antikaydı, küçük ampulleri çok yavaş yamyordu, en üst kattaydık ve gerçekten nefes alamıyordum. Bu yüzden yapabileceğim tek şeyi yaptım. Merdivenleri kullandım. Doğru kapıyı buldum ve hiç olmadığı kadar hızlı bir şekilde inmeye başladım. Kat kat aşağı inerken, bir noktada kapının açıldığını duydum. Kapandı.

"Elle."

Sesi yankılandı. Adımı uzun zamandır böyle duymamıştım ve o tek kelime beni durdurmaya yetti. *Elle*. Onun ağzında adım başka birine aitmiş gibi geliyordu. Mutlu birine. Hatırlamaya ancak şimdi başladığım birine.

Yeterince uzun süre tereddüt ettim ki üç kat aşağı inmesine yetti ve sonra işte orada, hemen tepemde dikiliyordu.

Sadece birbirimize baktık.

"Koşmayı bırakmadın, değil mi?" dedi, sesi hırıltılıydı, gözleri umut gibi bir şeyle doluydu.

Duvara sırtımı dayadım, kaburgalarımı tırmalamaya başlayan bu çığ duygulardan beni koruyacakmış gibi destekliyordum. "Çok açık bir şekilde az önce yaptım."

Başını iki yana sallıyor. “Hayır, düzenli olarak koşmayı kastettim. Egzersiz yapmak.”

Oh... Merdivenlerden koşarak indikten sonra bacaklarımın üzerine katlanıp çökmemem onun için ilk ipucu muydu acaba?

Doğru söylüyordu. O yaz ayrıldıktan sonra bile koşmaya devam ettim. Artık neredeyse her sabah koşuyordum. Kafamı toparlayan tek şey buydu.

Bu onun bitmesini istemediğim bir parçasıydı.

Aramızda sadece on adım vardı. O hareket etti ve sonra sadece dokuz adım kaldı.

“San Francisco’da olman gerekiyordu” dedim suçlayıcı bir şekilde.

Başını iki yana salladı. “Burada bir ofis kurdum. Şirket merkezinin çoğunu New York’a taşıdım.”

“Neden?”

“En güzel anılarımın hepsi buradaydı” dedi basit bir şekilde.

Bir adım daha attı. Bakışları beni olduğum yere yapıştırıyordu. Mikroskobun altında hapsolmuş bir numune gibi hissettim, onun amansız incelemesinin altında kayıyordum.

“Mutlu musun?” diye sordu. Sesi keskin ve netti. Bir adım daha attı.

İçimde dürüst olmaktan başka bir şey bulamadım. “Hayır. Sen?”

“Perişan hâldeyim.” Bir adım daha. “Beni o kuyumcуда bıraktığın günden beri mutsuzum.”

Yutkundum. Gözleri birden boğazıma dikildi. “Özür dilerim” dedim ve ciddiydim. “Az önce gidiş şeklim için. Eminim benden nefret ediyorsundur. Eminim beni burada görmek istemedin ve...”

“Senden nefret etmiyorum, Elle. Senden asla nefret edemem.”

“Kendimden nefret ederdim” dedim. Sanırım kendimden nefret ediyordum.

Bir adım daha.

Bir tane daha.

Artık çok yakındı. Aramızdaki boşluğu elektrikten başka bir şey doldurmuyordu ve bunca zaman sonra bile ona yakın olmayı bu kadar çok istemem beni korkutuyordu. Onun yerine her zaman yaptığım gibi kelimelerle doldurdum. “Ben... Kasaba evini gördüm” dedim, yeni satın aldığım için bunu açıkça biliyor olsa da.

Sonra gözlerinde bir şey parladı.

Acı...

Bir adım daha.

Tabii ki. Sadece o müstakil evi satın almadı... Onu değiştirdi. Yeniledi.

Sesim neredeyse bir fısıltı gibiydi: “Bunu benim için yaptın.”

“Bizim için yaptım, Elle.”

Artık aynı seviyedeydik. Ona bakmak için boynumu eğdim. Neredeyse ne kadar uzun olduğunu unutuyordum.

“Gişen için tebrikler.” Sesi benim adıma mutlu geliyordu ama gözlerinin yoğunluğu kaybolmuştu, sanki burada durup benimle bizim için yaptığı ev ve onsuz orada yaşadığım gerçeği hakkında konuşmak onun için bir işkenceymiş gibi. “Sen... Biriyle birlikte misin?”

Başımı salladığımda rahatlaması hissediliyordu. O evde başka biriyle yaşamak bana fazla gelebilirdi.

“Sen?” Kendimi hazırlayarak sordum, evet demesini bekledim, artık başka birinin yazı olduğunu duymayı bekledim.

Başını salladı. “Başka kimse yok Elle” dedi. “Asla başka biri olmadı. Benim için olmadı.”

Bu iyiydi... Yani, iyi değildi ama... Evet, iyiydi.

Çok yakınımıdaydı ve vücudum eridi, uzun bir uçuştan sonra eve dönmek gibi rahatladı. Kuyumcu dükkanındaki gün dün gibi geliyordu. Sanırım bazı anların tüm yıllardan daha önemli hissettirmesi çok kolay.

Nefesi alnımı ısıtıyordu.

Bir yerlerde bir kapı açıldı. Kapanışını duydum. Birkaç misafir asansör hakkında homurdandı.

Bu merdiven boşluğu bizimmiş gibi geliyordu ama öyle olmadığının hatırlatılması bu yanılısamayı yıktı. Parker bir adım geri çekildi. Ben de doğruldum.

“Seni görmek güzeldi Parker” dedim elimi uzatarak. Bir el sıkışma. El sıkışabilirdim. Bana sarılırsa sanırım gözyaşlarına boğulacaktım ve zaten bu merdiven boşluğunda koşarken yeterince dramatik olmuştum.

Elimi tuttu.

Elini cebine atıp bir kalem alırken bırakmadı. Hiç vakit kaybetmeden bileğime, tam nabzımın karşısına bir şeyler yazmaya başladı. “Benim numaram. Hiç almadın.”

Ve sonra gitti.

Şehirdeki evde ilk gecemdi.

Nakliyeciler az önce gitmişti. Etrafım kutularla ya da bu hafta için onlara verdiğim ismim yazılı mobilyalarım ile çevriliydi.

Az önce duş aldım ve ne kadar ovarsam ovayım mürekkep bileğimden çıkmadı. Aptal pahalı kalem. Eşofmanlarımla yerde, bir kütunun/şimdiki sehpanın önünde oturmuş, numaralara bakıyorum ve sonunda onları çevirme cesaretini buldum.

Sadece bir kez çaldı. Sonra: “Elle.”

Göz kırıştırdım. “Ben olduğumu nasıl anladın?”

“Bu benim kişisel telefonum ve numarasını verdiğim tek kişi sensin.”

Bu sefer de gözlerimi devirdim. “Saçmalıyorsun.”

“Belki de. Şu anda ne yapıyorsun?”

“Yerde oturuyorum, bir kutuyu sehpa olarak kullanıyorum” diye itiraf ettim.

Ayağa kalkıyormuş gibi bir ses duydum. “Neden yerde oturu-
yorsun, Elle?”

“Henüz hiç mobilyam yok.”

“Mobilyalı almıştın” dedi. “Beğenmedin mi?” diye ekledi, sesi
gerçekten endişeli geliyordu.

“Hayır, beğendim. Sadece farklı bir şeye ihtiyacım vardı. Ben de
bağışladım. Yeni eşyalarım bu hafta geliyor.” Söylemediğim şey, her
yerde onu hatırlattığı ve burayı benimmiş gibi hissettirmem gerekti-
ğiydi. “Ne yapıyorsun?”

“Ofisteyim.”

Kaşlarımı çattım. Saat gecenin onuydu. Midem de guruldamak
için tam o anı seçti.

“Aç mısın?”

“Bütün gün hareket hâlindeydim.”

“Beni aramalıydın” dedi. “Sana yardım ederdim.”

*Eminim gün içinde taşınmama yardım etmekten daha önemli iş-
lerin vardır* gibi bir şey söyleyecektim ama biliyordum. Bir dakika
sessizlik. İki dakika.

“Oraya gelebilir miyim?”

Cildim çok sıkıymış gibi hissettim. İstedğim buydu, değil mi?
Hayır. Hayır demeliydim. Onun yerine, “Yerde oturuyorum dedi-
ğimde beni duydun mu bilmiyorum” dedim.

“Yemek getireyim mi?” diye sordu, yılmadan. “Hâlâ pizza sevi-
yor musun? Yoksa başka bir şey mi istersin?”

“Pizza harika.”

Parker Warren yirmi dakika geçmeden elinde bir pizza kutu-
suyla kapımın önünde bitiverdi. Kapıyı açtım, kutuyu aldım. “Te-
şekkürler, internetten bahşiş verdim” dedim, sonra kapıyı suratına
kapattım.

Kapıyı tekrar açtığımda bana ters ters bakıyordu ama bakışla-
rında bir kızgınlık yoktu. “Komik, Elle” dedi, yanımdan geçip eve
girmeden önce.

Etrafına değer biçerek baktı. “Buraya yaptıklarını beğendim.”

Oturma odasındaki üç kutu ve mutfakta bar taburesi yapmak için istiflediğim iki kutu dışında tamamen boştu.

Başımı salladım. “Teşekkür ederim. Aşırı minimalizmi tercih ediyordum.” Kutuyu işaret ettim. “Tabureyi sen al” dedim nezaketle, pizza kutusunun yanındaki mermer tezgâha yaslandım.

Bunu yaptığım anda hissettim. Kıvılcımlar omurgamda dolaşıyordu. Anılar yerine oturuyordu. Gözleri üzerimdeydi. Çok yeşiller ve kararmışlardı, sanki o da hatırlıyormuş gibi. Yutkundum ve kutuyu açmak için hareket ettim. Her birimiz bir tarafını tabak olarak kullanabilelim diye düzleştirdik. Hâlâ sıcaktı. Taşan peynir parmaklarıma yapışuyordu. İlk ısırığı alırken ona bakmak, başımı sallamak, gülümsemek, sözsüz bir şekilde bunun tadının ne kadar harika olduğunu söylemek içgüdüselidi.

Her ısırıkta midem kasıldı. Bu bir hataydı. Her şey... Her şey geri geliyordu ve düşündüğümünden daha keskindi, en ufak bir körelme yoktu. Aksine daha da güçlenmişti.

Sessizce yedik ve pizza kutusu kapandığında dikkatimizi dağıtacak hiçbir şey kalmamıştı. Aramızda anılarla dolu bir yazdan başka bir şey yoktu.

“Özür dilerim” dedi Parker sonunda.

“Ne için?”

“Burayı satın aldığım için. Anlamadığım için. Seni incittiğim için özür dilerim.” Beni incitti ama ben de onu incittim. “İstedığinin aslında ev değil, onu satın alma özgürlüğü olduğunu anlamam biraz zaman aldı. İstedığın her şeyi yapabilme özgürlüğü. Hem hayal kurma hem de o hayale kendi şartlarıyla ulaşma özgürlüğü. Bu gurur duygusunu hak ediyordun. Bunu senden aldığım için özür dilerim.” Sesi ciddi ve samimiydi.

“Teşekkür ederim” dedim, içimden gelerek. “Ben de özür dilerim. Her şey böyle olduğu için.”

O gün korkmuştum. Kariyerim daha yeni başlamışken aşkı kariyerime tercih ettiğim için korkuyordum. Bu kadar başarılı biriyle

birlikte olmanın beni bir şekilde küçülteceğinden korkuyordum. Annemi hayal kırıklığına uğrattığım için dehşete düşmüştüm.

Son birkaç yılda kariyerim gelişti. Hayal edebileceğimden çok daha iyisini yaptım ancak hiçbir anlaşıma ya da senaryo, göğsümde sadece birkaç ay boyunca dolu olan o yeri doldurmadı. Bunların hiçbiri beni düşündüğüm kadar mutlu etmedi.

“Çık benimle Elle” dedi.

“Yaz için mi?” Sonsuza kadar önceymiş gibi gelen konuşmamızı tekrarlayarak söyledim.

Başım salladı. “İkimiz de New York’tayız. İkimiz de birbirimizle vakit geçirmeyi seviyoruz. Ağırdan alacağız. Yarın sabah koşuya çıkarız.”

Bir koşu. Koşabilirdim. “Tamam.”

Tezgâhtan inmeme yardım etti, dokunuşu tüy kadar hafifti ama tenim elektrikleniyordu, sanki vücudum aniden hayata geri dönmüş gibiydi. Uzun zamandır kimseyi istememiştim. Bu şekilde değildi. Bir yanımla onu üst kata davet etmek istiyordu, bir yanımla kaldığımız yerden devam etmek istiyordu ama onun yerine ön kapıya kadar yürüdüm.

Bu ev Gramercy Park’ın anahtarıyla birlikte gelmişti ve Madison Square Park’a gitmeden önce ilk olarak oraya koştuk. Küçük bir kamyonunda kahvaltılık takoları için durduk ve onları çimenlerin üzerinde, bir yorgandaki yamalar gibi uyumsuz battaniyelere uzanmış, kitap okuyan veya titreşen güneşin altında uyuyan insanlarla çevrili olarak yedik.

Bir mobilya mağazasının önünden geçtik ve ben sevdiğim bir ayna gördüm. Aynayı eve taşımama yardım etti, ikimiz de merdivenleri çıkarken adımlarımızı eşleştirmek için mücadele ettik. Ertesi gün yatak odamın mobilyaları nihayet geldiğinde, karyolamı yapmama yardım etti. Yerde oturup vidaları saydık. İkimizin de üni-

versitede okuduğu her şeyden daha zor görünen talimatları okuduk. Yatağım teslim edilmeden birkaç dakika önce bitirmiştik ve merdivenlerden yukarı taşımama yardım etti. Ben başka bir teslimatı almakla meşgulken, o çamaşır makinesinden kurutucuya çarşafı koyuyordu.

Yemeğimizi yerde, yeni gelen bir sehpanın üzerinde yedik. Dalgın dalgın duvarlara bakmamı izledi, ben çiğnerken kaşlarını çattı.

“Ne oldu?” diye sordu.

Oturma odasına bakıyordum. “Hiçbir şey.”

Bana bir bakış attı, ben onun için şeffaf bir geçtim, bu yüzden yalan söylemenin bir faydası yoktu. “Duvar rengini beğenmedim ama mobilyaların geri kalanı yarın geliyor. Ortalığı dağıtmadan değiştirecek vaktim yok.”

Gecenin dokuzunda Home Depot’a böyle gelmiştik. Sonsuz renklerden oluşan bir yelpazenin önünde duruyorduk, isimlere tamamen şaşırmış bir hâlde. “Ultra Saf Beyaz” dedim. “Sadece Bir Çeşit Saf Beyaz ile karıştırılmamalı.”

“Stonehenge Greige” dedi. “Mutfağınızın size gizemli bir kaya kümesini hatırlatmasını istediğiniz zamanlar için.”

Başımı salladım. “Hayır. Sote Mantar kesinlikle bir mutfak için daha uygun.”

“Ama seksi?” dedi, yıllar önceki sözlerimi tekrarlayarak.

Neredeyse boğulacaktım. “Hayır” dedim, yanaklarıma yayıldığını hissettiğim hafif sıcaklığı görmezden gelmeye çalışarak. “Krem Şanti kesinlikle bu ayrıcalığa sahip.”

Seksi bir mutfak ve çırpılmış krema aklıma getirmek istediğim imgeler değildi ama işte buradaydım, her bir renge bakmak için eğildiğimde Parker’ın bakışlarındaki her dalgalanmanın fazlasıyla farkındaydım. Sonunda “Bu!” dedim. O renk örneğine uzanırken ellerimiz birbirine değdi ve kıvılcımlar kolumdan aşağı inerek omurgamın dibine battı. İkimiz de birbirimize bakmadık. Yine de aramızdaki bu çekimi hissettiğinden emindim. Son birkaç gün neredeyse işkence gibiydi, saçma bir şekilde etkilendiğiniz

birinin yakınında hiçbir şey yapmadan vakit geçirmek çok zordu.

“Gidip biraz bant bulayım” dedi.

“İyi fikir.”

Duvar boyamak düşündüğümünden çok daha zormuş. Birdenbire, HGTV’de tadilat sürecinin neden bu kadar çok zaman atlamalı olarak gösterildiğini anladım.

Zemine plastik örtü serdik, üzerini de kanvas bir örtüyle örttük. Sonra duvarları zımparalamaya başladık. Parker bodrumdaki devre kesiciyi buldu ve odanın elektriğini kapattı, böylece priz kapaklarını çıkarabiliyorduk. Döşemeleri bantladık.

Boyayı tepsilere dökmeye başladığımızda, “Televizyonda bu çok daha kolay” dedim inleyerek. “Özellikle de onlar boya yaparken ben kanepemde oturup latte içtiğim için.”

Parker gülümsedi. Sonra, ben daha kıpırdayamadan fırçadaki boyayı doğrudan tulumumun üzerine fırlatıyor.

Şok olmuş gibi görünmeliyim çünkü Parker gülmeye başladı. Ona sert bir bakış attım. “Şimdi gülüyorsun ama önümüzdeki hafta boyunca kulaklarının arkasındaki Fuzzy Unicorn’u temizlerken ne düşüneceksin merak ediyorum” dedim ve en yakın tepsiye doğru ilerledim.

Evet. Boya renginin adı gerçekten Fuzzy Unicorn.

Boya tepsisinin önüne geçerek aşılmaz bir duvara dönüştü. Çok hızlıydı. Onu kandırmaya çalışıyordum ama kolları vücuduma dolandı, güldük ve sonra birden geri çekildi. Sessizce boya yapmaya geri döndük.

Yukarıdan aşağıya boyamamız gerekiyordu. Fırçalarımız vardı, rulolarımız vardı. Bu kadar çok iş olacağını bilseydim çenemi kapalı tutardım.

Yine de onun yanında boya yapmak eğlenceliydi. Onunla ya-

pılan her şey eğlenceliydi. İlk katı bitirdiğimizde ve kelimenin tam anlamıyla boyanın kurummasını izlediğimizde bile. Vücudumu esnettim, zeminin ortasına, plastik ve damla bezinin üstüne uzandım. Neredeyse bir battaniye gibiydi. Görüş alanımm bir köşesinden Parker'ın Home Depot'tan çıkarken başka odaları da boyamak istersem diye aldığımız renk kartelası kitabını karıştırmasını izledim.

Bunun ne kadar zahmetli bir iş olduğunu gördükten sonra, birdenbire evin geri kalanının boyasından çok memnun oldum.

“Sence üniversitede bir bölüm falan var mıdır?” diye sordu. “Boya ismi belirlemek? Bu bir yaratıcı yazarlık alanına mı giriyor?”

Homurdandım. “Belki” dedim, gözlerim tavandaydı. “Sanırım bu benim hayalimdeki yedek iş olabilir. Benjamin Moore için boyaya isim vermek.”

Bir sayfa çevirme sesi duydum. “Şeftali Sürprizi mi? Gerçekten mi?”

“Kulağa çok lezzetli geliyor.”

“Süt ve Kurabiye.”

“Hmmm.”

“Dumanlı Kanatlar.”

“Tamam, bu kişi açıkça öğle yemeğine hazırды.”

“Çok yüce.”

“Güzel.”

“Pembe Prizma. Çılgın Çılgınlık.”

“Belli ki aliterasyon eğilimleri var.”

“Kahve Çekirdekleri.”

“Hayallerimin boyası.”

“Mum Işığında Akşam Yemeği” dedi.

“Belki de sadece boya tonlarında konuşmaya başlamalıyız. Çok fazla çeşitlilik var.”

“Hayran uyandırısı.”

“Teşekkürler.”

Uzun süre acı çekerek iç geçirdi. “Dokunulabilir.”

“Yani seksi mutfak bölgesine giriyoruz.”

“İlk Öpücük.”

Yutkundum.

“Sevgilim.”

Gözlerim dalgalanarak kapandı. Sesi bana garip şeyler yapıyordu.

“Sonsuza Kadar Peri Masalı...”

İlk Görüşte Aşk...

İyi Geceler Öpücüğü...

Kalp Kıran.”

Kitapçığı bıraktığını duydum. Başka isim yoktu. Birkaç dakika sessiz kaldı. Gözlerimi açıp dirseklerime kadar yükseldiğimde, duvarı izlediğini gördüm, düşüncelere dalmıştı.

“Sorun nedir?” diye sordum.

“Hiç pişman oldun mu? O kuyumcudan hiç çıkmamış olmayı diledin mi?”

Beklediğim bu değildi. “Evet” dışında bir şey desem yalan söylemiş olurum.

Gözlerini kapattı, sanki o tek kelime onu incitmiş ya da kurtarmış gibiydi.

“Ama aynı zamanda hayır” dedim. Gözleri tekrar açıldı. “Ben... Benim de çözmem gereken şeyler vardı. Kariyerimi. Parayla olan ilişkimi. Zamana ihtiyacım vardı.” Tek başıma yapabileceğim her şeyi görmek için zamana.

“Peki ya şimdi?”

“Bilmiyorum” dedim dürüstçe. Kaşlarımı çattım. “Ayrıldığımda... Perişan hâldeydim ama şirketinin geliştiğini gördüm. Sanki evren kendini düzeltmiş gibiydi, anlıyor musun? Bazen sana ulaşmaya çalışmayı düşündüm ama San Francisco’ya dönmüştün ve hâlâ umurunda olup olmadığını bilmiyordum.”

“Hâlâ umursamadığımı mı sanıyordun?” dedi yavaşça. Ayağa

kalktı. Ben de öyle. Çok yakın duruyorduk ama sanki aramızda bir dünya varmış gibi hissediyordum. “Çiçeklerimi almadın mı?”

Görmüştüm. Adresimi bilmediği için bir yıl boyunca her gün CAA’ya çiçek gönderdi. Ona çiçeklerin ölmesinden nefret ettiğimi söylemişim, bu yüzden onun çözümü her sabah bana yenilerini getirmek oldu. Her zaman el yazısıyla yazılmış mektuplar eşlik ederdi. Sarah mektupların adresime postalanmasını isteyip istemediğimi sordu ama ben reddettim.

“Reklam panolarım görmedin mi?”

İç çektim. Sunset Bulvarı boyunca ve ötesinde, reklam panoları en sevdiğim çiçeklerin resimleriyle ve sadece benim anlayabileceğim küçük resimlerle değiştirildi. Latte. Beyzbol topu. Cannoli. Bazılarında kısa ifadeler vardı, sanki onları kısa mesaj olarak kullanıyordu. Şehirdeki tüm reklam panolarını en az bir kez kiralamış olmalıydı.

Bir yıl sonra durdular. Her şey durdu. Duygularım bir an bile tereddüt etmese de bunun son olmasını umdum.

Gözleri içimi yakıyordu. “Senden beri kimseyle birlikte olmadım, Elle.”

Yutkunuyorum. Bu doğru olabilir miydi? Onun kimseyle fotoğrafım görmedim ama daha ketum davrandığını düşündüm.

“Meşguldüm. Sen de meşgul görünüyordun.” Kendini işine vermiş gibi görünüyordu, ben de öyle.

Sinirli bir şekilde başını salladı. “Nerede olduğum önemli değildi. Benden isteseydin Los Angeles’a giderdim. İsteseydin sana yürüyerek gelirdim.”

Şu an çok ağır nefes alıyordum. O da öyleydi. Gözleri şiddetle parlıyordu. Bana doğru bir adım attı.

“Seni düşünmediğim bir gün, bir saat, bir dakika bile olmadı, Elle. Bütün filmlerini izledim. Bütün kelimeleri biliyorum. Her senaryoyu okudum, sırf senin sesini tekrar duyabilmek için. Sadece nasıl düşündüğünü görmek için. Röportajını okudum. Evle ilgili sorulanlar hakkında yalan söylediğini biliyordum. Yazımızın nasıl

geçtiğini tekrar hissetmek, o zamandan beri var olmayan mutluluğu bulmak için buraya döndüğünü biliyorum.”

“Bunu nasıl bilebilirsin?” diye sordum.

“Çünkü ben de biliyordum.”

Bana bu pişmanlıkta, bu hüzünde yalnız değilmişim gibi bakıyordu. Sanki kalbi ve aklı başka bir yazda kalan tek kişi ben değilmişim gibi. Sahip olduğum değerli her şey orada hapsolmuş, artık yok olmuş anılardan oluşan bir kar küresi idi.

“Sadece” dedi yavaşça, bana doğru bir adım atarak. Gözleri yanıyordu, yanan bir orman gibiydi. “Seni o bir yazın ötesinde sevmek için bir şans istiyorum.”

Dudaklarım onunkilere çarptı. Bir an kıpırdamadan durdu, sanki hareket etmekten korkuyor, bunu bozmaktan korkuyordu. Sonra elleri saçlarımın arasından geçti, parmakları boynuma dolandı, başımı geriye yatırdı ve hiç durmayacakmış gibi tadıma baktı.

Ellerim açgözlülükle vücudunda geziniyordu. Sanki bunca zamandır hâlâ aynı şeyi hissedip hissetmediğini görmek için bekliyorlarmış gibiydi, hissediyordu. Aramızda hiçbir şey istemiyordum. Boya lekeli kıyafetlerini elimden geldiğince hızlı bir şekilde soymaya başladım. O da beni soymaya başladı, tişörtüm bir anda başımın üzerindeydi, eşofmanımı aşağı indirirken parmakları kıcımın kıvrımlarında geziniyordu. Eşofmanımdan çıktım ve doğrudan kollarına atladım, sonra da ona yapıştım. Bunun şefkatle bir ilgisi yoktu. Çaresiz, arzulu ve gecikmiş hissettiriyordu.

Beni mutfak tezgahına bıraktığında iç çamaşırimdan başka bir şeyim yoktu, sonra o da gitti ve tekrar kollarımdaydım. Beni merdivenlere, odama doğru taşımaya çalıştı ama o kadar uzağa gidemedim. Bacaklarım onun etrafında kilitli, kendimi onun boyundan aşağı sürüklemeye başladım, kıvranıyordum, arzuyla doluydum. Beni en yakın duvara bastırırken inledi.

Nefesim kesildi, ıslak boya tenime soğuk soğuk değişiyordu. “Bizim işimiz...”

“Daha yeni başlıyor” dedi ve sonra uzanıp mememi ağzına aldı.

Sırtım duvara yaslandı. Tırnaklarım omuzlarına battı. Meme ucu mu dişlerinin arasında gezdirdi, hassas tepesini hafifçe ısırıldı ve ben nefes nefese kaldım.

“Sana vurgunum” dedim. Vücudumdaki her sinir yanıyor. Ona ne kadar ihtiyacım olduğunu göstermek istercesine sürtündüğümde o da küfretti.

“Prezervatif takayım mı?”

“Nasıl istersen” dedim, “ama ben doğum kontrol hapı kullanıyorum. Senden sonra da kimseyle birlikte olmadım.”

Göz göze geldik ve ikimizin de ne düşündüğünü biliyordum. Bunu yapmadığımız için boşa geçen onca gün. Onlar gerekiyordu, bunu kastetmiştim ama şimdi, eli aramızda, kendini konumlandırırken, birlikte olmadığımız her anın yasını tutuyordum.

İçeri iterken ikimiz de inledik. Tırnaklarımı sırtına geçidim, gerginlik neredeyse acı veriyordu. Omzuma doğru küfretti. Elleri kıcımlı kavrarken, sonunda dibe vurana kadar beni yavaşça uzunluğundan aşağı kaydırıldı. Bir süre öylece durdu, ona alışmama izin verdi.

“Lütfen” dedim, kıpırdandım, bu amansız ağrıyı dindirmeye ihtiyacım vardı. Sonra hareket etmeye başladı. Beni duvara karşı sikmeye başladığında meme uçlarım sert göğsüne sürtünüyordu.

Başım geriye düştü, saçlarım boyaya bulanıyordu ama umurunda değildi. Kalçalarımı kavrarken nefesim kesildi. Duvarı tutmaya çalışırken ellerim kaydı, sanki bu sonsuz zevkin kenarından düşmemi engelleyebilirmiş gibi.

Bir şekilde kendimizi yerde bulduk, elleri belimdeydi. Ona birçok kez tek başımayken hayal ettiğim gibi bindim. Beni büyülenmiş gibi izliyordu, ellerimi göğsüne bastırdım, utanmazca, umutsuzca hareket ederken onu boyayla işaretliyordum. Son iki yıldır özlediğim her şeyi bana verirken, gerginlikten, dolgunluktan inledim.

İşte bu, diye düşündüm. Hayatım boyunca hissedeceğim en iyi şey buydu.

Yerde, bitkin bir hâlde, göğsüm hâlâ kabarıken, bozduğumuz duvarı gördüm. Vücudum çok net bir şekilde duvara basılmıştı.

“Bunun üzerini birkaç kez boyamam gerekecek” dedim yüzümü buruşturarak.

Parker’ın sesi son derece ciddi, “Hayır, yapmayacaksın. Ben alacağım. Bu hayatımda gördüğüm en güzel şey. Odama asacağım.”

Yüzümü ona döndüm. “Saçmalıyorsun!”

“Söz konusu sen olunca tam bir aptalım, evet” dedi.

Ayağa kalktım. Sırtımdaki boya kurumaya başlamıştı. Yıkamam gerekiyordu. Parker da ayağa kalktı. El izlerim göğsünde duruyordu, fazlasıyla gururlanarak baktım. O da bakışlarımı takip etti ve sırıttı. “Keşke bunları saklayabilseydim” dedi. “Eğer bundan nefret etmezsen, ellerini üzerime dövme yapardım.”

Ona bir adım daha yaklaştım. “Biz... Kesinlikle kötü anıların üzerini boyadık. Yenilerini yaptık. Daha iyilerini.” Daha önceki sözlerini hatırlayarak söyledim.

“Elle,” dedi, “seninle kötü anı diye bir şey yok.” Beni üst kata, duşa taşıdı ve boyayı nazıkçe temizlerken ellerimi duvara yasladı. Sonra içime girdi. Buna, vücudumun ona verdiği tepkiye, huzursuz zihnimin aniden sessizleşmesine asla alışamayacaktım.

İşimiz bittiğinde ve el izleri temizlendiğinde, parmaklarımı bir zamanlar oldukları yere bastırdı. “Seninim Elle” dedi. Dudakları suyun içinde boğazıma, köprücük kemiklerime ve ıslak omzuma doğru kayd. “Başka kimseyi istemiyorum. Senin için iki yıl bekledim. Daha da bekleyebilirim. Ya da sonsuza kadar, eğer beni istemediğine karar verirsen.” Bana bakmak için geri çekildi. “Sen hazır olana kadar her gün bekliyor olacağım.”

Haziran temmuza döndü. New York’un kuzeyine gitmeye karar verdik. Kendimizi yine sahilde, şöminenin önünde battaniyelere sa-

rılmış hâlde bulabileceğimiz kadar küçük bir kulübe tuttuk. Sabahları yürüyüş, geceleri s'mores¹¹ yapıyorduk.

Şehre döndüğümüzde koşmak için Central Park'a gidiyorduk. Parker'ın hâlâ sahibi olduğu kahve dükkânına sık sık gidiyorduk. Çörek seçeneklerini genişletmişlerdi, çok mutluydum. Oturup bir sonraki senaryomu yazmaya başladım. Kelimeler her zamankinden daha kolay geliyordu.

Cali ve Pierre bir düğün için şehre geldiklerinde, Isabella'ya gece boyunca bakmayı teklif ettik. Parker'ın yüzüncü kez saklam-baç, bloklar ve Barbie oynamasını izledim, bir kez bile yorgun görünmedi.

Yavaş yavaş, kasaba evine kendi yeni dokunuşlarımızı yapmayı bitirdik. Ofisime yeni duvar kâğıtları yerleştirdik. Yeni koleksiyonumda bulundurmamak istediğim nadir senaryoları bulmama yardım ediyordu. Onu şirket merkezinde birden fazla kez ziyaret ettim, öğle yemeği götürüyordum. Bana kodlamanın başlangıcını öğretiyordu, ikimizin de ne kadar hızlı yazabildiğine hayret ediyorduk.

Temmuz ağustosa döndü. Bir hayvan barınağında gönüllü çalıştık. Bir gözünün etrafında siyah leke olan bir köpeğe âşık olduk ve sözsüz bir şekilde bizimle eve gelmesine karar verdik. Adını Home Depot'un boya bölümüne giderek seçiyoruz. Parker, Derby'ye tuvalete ped üzerinde gitmeyi öğretmeye çalıştı ama başaramadı, bu yüzden onu her gece iki kez dışarı çıkarıyorduk. Parker genellikle beni uyandırmıyor. Bir gece yorganın altına girdiğini hissettim, saçları yağmurdan ıslanmış, bacakları benimkilere dolanmıştı. Dudaklarını başımın tepesine bastırdığını hissettim, sonra tekrar sırt üstü döndükten sonra gecenin içinde sessiz bir şekilde, "Teşekkür ederim" gibi bir şey söylediğini duydum.

Yüzümü ona döndüm. "Ne yapıyorsun?" diye sordum, sorum esnemeye dönüştü.

Sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi bana baktı. "Aynı anda burada olduğumuz için evrene şükrettim."

11. Marshmallow ve iki adet graham krakeri veya çerez arasına yerleştirilmiş bir çikolata tabakasından oluşan tatlı. (ç.n.)

“Horlamama rağmen mi?” diye sordum. Gülümsedi. “O zaman bile.”

“Her ne kadar... Değişmiş olsam da mı?” İki yaz önce olduğum kişi değildim. Bazı yanlarım daha iyi oldu. Diğerleri daha da kötüleşti.

“Ben senin bir versiyonuna âşık olmadım Elle” dedi. “Ben senin her hâline âşık oldum.”

Boğazım düğümlendi. Bana verdiği tek şey dürüstlüktü. O da aynısını hak ediyor. Gözlerimi tavana diktim. Sanki doğru kelimeleleri bulmamı sağlayacak boş bir sayfaymış gibi. “Artık kim olduğumu bile bilmiyorum. Sanırım... Yolda bir yerlerde... Kendimin bir parçasını kaybettim.” Son on sekiz ay sadece çalışmakla geçti, yaşamakla değil. “Ama kesin olarak bildiğim bir şey var. Bizim yazımızda ben bendim. Mutluydum.” Dönüp ona baktım. “Unutmak kolay olmayacak. İyileşmek. Hatırlamak.”

“Biliyorum” dedi dudaklarını omzumda gezdirerek. Nabzıma doğru bastırdı. “Her fırsatta yanında olacağım. Kendine dönüş yolunu bulman için bir harita olacağım.”

Haftalar sonra, Gramercy Parkı’ndaydık. Derby bir sincaba bakıyor ama onu kovalamıyordu. Parker gülümsüyor, gözleri kırışıyor ve ben sadece onu izliyordum. Varlığından haberdar olmadığım bir kilit gibi, aradığımı fark etmediğim bir anahtarla bir şeyler yerine oturdu.

“Benimle çık Parker” dedim.

Bana baktı. “Yazın geri kalanı için mi?” Omuz silktim. “Sonsuza kadar diyecektim.”

Kıpırdamadı. Ne demek istediğimi anlamış gibi görünüyor ama sanki bir şeyi kırmaktan korkuyormuş gibi kılını bile kıpırdatmıyordu ama şu anda duygularımda kırılan bir şey yoktu. Güçlü ve köklülerdi.

“Ben hazırım” dedim kararlılıkla. Sabit değildim, nihai değildim ama oraya doğru gidiyordum ve bu yolculuğa onsuz çıkmak istemediğimi biliyordum.

Parker gülümsedi. Bana doğru yürüdü, Derby de çok geride değildi.

“Bunu söylemeni kaç gündür beklediğimi tahmin bile edemezsin” dedi. “Aslında iki yıldır her gün.” Sonra cebinden bir yüzük çıkardı. Kafamın karıştığı belli olmalıydı çünkü “Sen gittiğinden beri hep yanımdaydı. Belki geri dönersin diye” dedi.

Ne olduğunu anlamadan dizlerinin üzerine çöktü. Bana yüzükle teklif ediyor. Hiç beklediğim bir şey değildi.

Parker Warren bana var olan en büyük elması aldı. En sevdiğim çöreği üretmedikleri için bana bir kahve dükkânı zinciri aldı. Birlikte geçirdiğimiz yazın her günü için bana bir yüzük aldı. Bana gezegendeki en çirkin bileziği aldı çünkü ona gülümsediğimi düşünüyordu.

Tüm bunlarla karşılaştırıldığında, yüzük mütevazıydı. Gösterişli olması gerekmiyordu. Gözyaşlarım yüzümden süzülürken fark ettim ki benim olması gerekiyordu.

Elmasları bir çiçek şeklinde dizilmişti. Asla ölmeyecek bir çiçek.

Ondan aldım. Taktım. Sonra dudaklarım dudaklarındaydı.

Ağustosun sonuydu.

Yaz neredeyse bitmişti.

Ve bu sefer, bunun sonsuza dek sürmesine hazırdım.

Teşekkürler

Summer in the City'yi yazmaya yıllar önce (bir sonbahar günü) fantastik kitaplar yazarken başladım. Geri kalanı yıllar sonra bir yaz, kış ve çoğunlukla ilkbahar süresince yazıldı. Bu karakterleri yazarken geçirdiğim her an keyifle doluydu ve hikâyenin size ulaşmasını mümkün kılan herkese çok minnettarım.

Çağdaş aşk romanı yayınlamak istediğimi söylediğimde beni kırmayan inanılmaz menajerim Jodi Reamer'a teşekkür ederim. Benimle her gün konuşacak zamanı nasıl bulduğunu hâlâ bilemiyorum ama yanımda olduğun için sana daha fazla minnettar olamazdım. Sen Şehirdeki Jodi'sin, tanıdığım en komik insanlardan birisin ve her şeyi değiştiren yol gösterici bir yıldırınsın. Bu kitaba inanılmaz bir yayınevi bulduğun için teşekkür ederim.

HarperCollins ve William Morrow'daki herkese bu büyülü yayıncılık deneyimini yaşattıkları için çok minnettarım. Muhteşem editörüm May Chen'e, ilk sayfadan itibaren bu kitaba inandığı ve editöryal rehberliği için teşekkür ederim. Gelen kutumda adını her gördüğümde gülümsüyorum. Liate Stehlik'e beni ve bu kitabı şiddetle desteklediği için teşekkür ederim. Jen Hart'a inanılmaz fikirleri ve içgüdüleri için teşekkür ederim. Kelsey Manning, Jes Lyons, Kaitlin Harri, Danielle Bartlett ve Sam Fox'a okuyucuların bu kitaba

ulaşmasını mümkün kıldıkları için teşekkür ederim. Hepinizle çalışmak büyük bir keyif. Hope Ellis, Jessica Rozler, Andrew DiCecco ve Alessandra Roche'a da bu hikâneyi yayıma hazır hale getirmek için yaptıkları her şeye teşekkür ederim.

CAA'deki inanılmaz film/TV menajerlerim Berni Vann ve Michelle Weiner'a en çılgın hayallerimi gerçekleştirdikleri için teşekkür ederim. Eric Greenspan'a da en başmdan beri devam eden deşteğın için teşekkür ederim. Denisse Montfort ve Allison Elbl'e de tüm yaptıklarınız için teşekkür ederim. Writers House ekibinin geri kalanına da tüm deşteğınız ve rehberliğiniz için teşekkür ederim. Anqi Xu'ya teşekkür ederim, ben olmasam da kendisi çok düzenli olduğu ve her şeyi okuduğu için. Summer in the City'nin dünyanın dört bir yanında çevrilmesini mümkün kıldığı için Maja Nikolic'e ve İngiltere'deki yayınevini bulduğu için Peggy Boulos Smith'e teşekkür ederim.

Darcy'ye ve Birleşik Krallık'taki yayıncım Bloomsbury'deki ekibin geri kalanına teşekkür ederim. Hepinizle çalışmaktan onur duyuyorum ve yakında İngiltere'yi ziyaret etmek için sabırsızlanıyorum.

Aylarca yazı mağaramda kaybolduğumda gösterdiğiniz sevgi ve anlayış için arkadaşlarıma ve aileme teşekkür ederim. Kim olduğunuzu biliyorsunuz, hayatımda olduğunuz için çok şanslıyım.

Bana verdiğin destek için aşkıma teşekkür ederim. Bu kitap ıkıtığında on yıl dolmuş olacak. Gerçek dünyayı kurgusal bir dünyadan daha iyi hâle getiriyorsun. Her günümü seninle geirebildiğim için çok minnettarım. Seni seviyorum.

Son olarak, en büyük teşekkürü siz okuyucularıma etmek istiyorum. Yazdığım her şey sizin için. Deşteğınız için teşekkür ederim. Bu benim için kesinlikle her şey demek.